

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

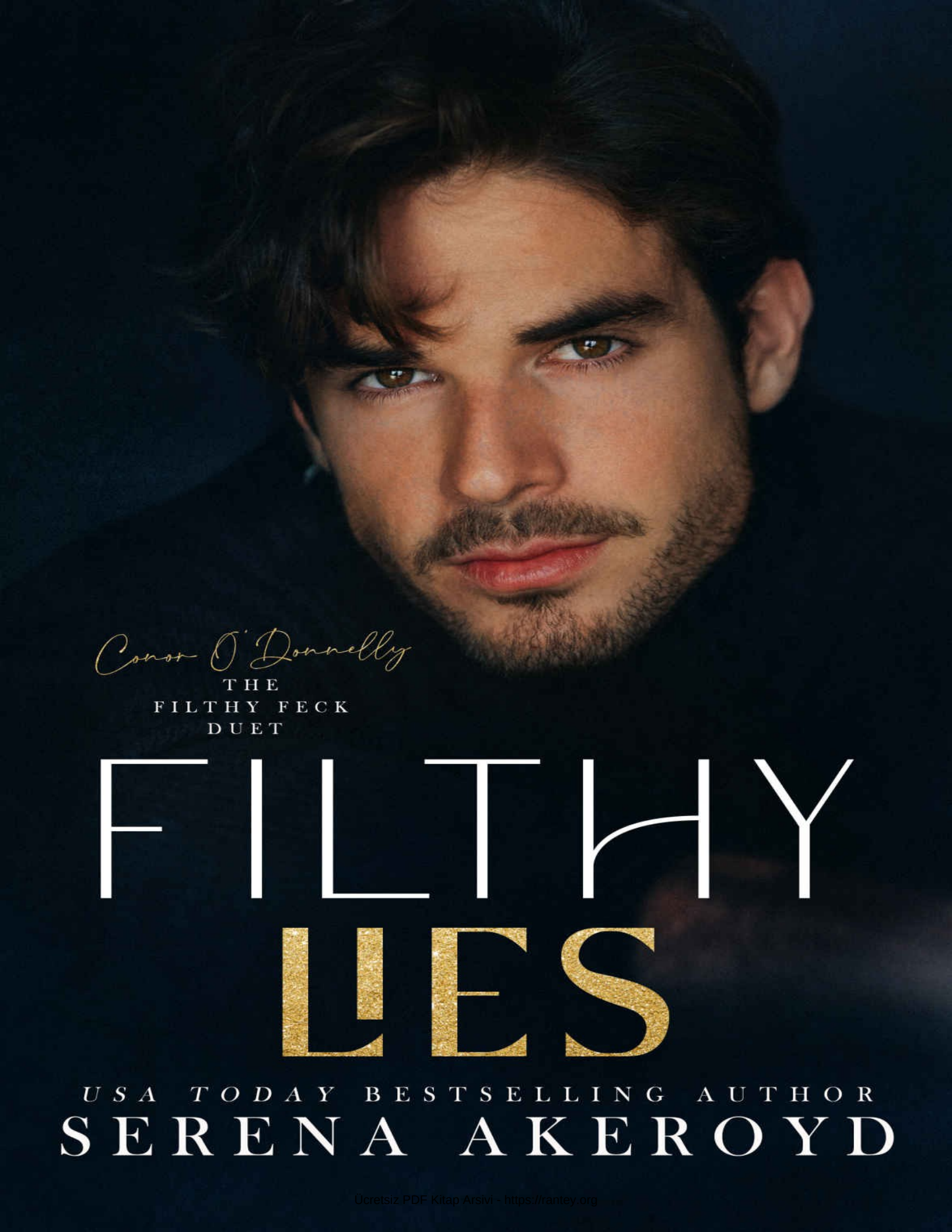
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Conor O'Donnelly

THE
FILTHY FECK
DUET

FILTHY LIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SERENA AKEROYD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İĞRENÇ YALANLAR

'CONOR & STAR' DÜETİ

BEŞ NOKTADAN MAFYA KOLEKSİYONU: SEKİZ

SERENA AKEROYD

İÇİNDEKİLER

[DEDİKASYON](#)

[ÖNSÖZ & TETİKLEYİCİ UYARILAR ÇALMA LİSTESİ](#)

[Günahkarlar ve Valentiniler ile Capraz Okuma Sırası](#)

[İlgilenen isimler:](#)

[CATCH-UP](#)

[Düğün Çanları Cehennemi](#)

[TVGM ile Günaydın Gazetesinden](#)

[METİN SOHBETİ](#)

[Fieri'nin Varisi Oldürüldü](#)

['Sana ' Blogu](#)

[TVGM ile Günaydın](#)

[Fieri Hudson Körfezi karaya vurdu.](#)

['Sana ' Blog TEXT CHAT](#)

['Sana ' Blogu Gazeteden](#)

[TVGM ile Günaydın](#)

['Sana ' Blogu](#)

[NYC Katedrali korkunç kundaklama saldırısında yandı New York bir Journal of](#)

[METİN SOHBETİ](#)

[Dergisinden](#)

[TVGM ile Günaydın METİN](#)

[SOHBETİ](#)

[First Lady oldürüldü METİN](#)

[SOHBETİ](#)

['Sana ' Blog TEXT CHAT](#)

[First Lady'nin katili gözaltında](#)

['Sana ' Blogu](#)

[Bölüm I](#)

1. [METİN SOHBETİ](#)
2. [Yıldız](#)
3. [Conor](#)
4. [METİN SOHBETİ](#)
5. [Conor](#)

6. [Conor](#)
7. [Conor](#)
8. [METİN SOHBETİ](#)
9. [Conor](#)
10. [METİN SOHBETİ](#)
11. [Conor](#)
12. [Conor](#)
13. [METİN SOHBETİ](#)
14. [Conor](#)
15. [Conor](#)
16. [METİN SOHBETİ](#)
17. [Conor](#)
18. [Conor](#)
19. [METİN SOHBETİ](#)
20. [Yıldız](#)

Bölüm II

21. [Yıldız](#)
22. [Conor](#)
23. [Yıldız](#)
24. [Conor](#)
25. [Yıldız](#)
26. [Conor](#)
27. [Yıldız](#)
28. [Conor](#)
29. [Yıldız](#)
30. [Benim İçin Ölü](#)
31. [METİN SOHBETİ](#)
32. [Conor](#)
33. [Yıldız](#)
34. [Yıldız](#)
35. [METİN SOHBETİ](#)
36. [Conor](#)
37. [Yıldız](#)
38. [Benim İçin Ölü](#)
39. [METİN SOHBETİ](#)
40. [METİN SOHBETİ](#)
41. [Conor](#)

Bölüm III

42. [Yıldız](#)
43. [METİN SOHBETİ](#)
44. [Yıldız](#)
45. [Conor](#)

46. [METİN SOHBETİ](#)

47. [Yıldız](#)

48. [Conor](#)

49. [Yıldız](#)

50. [Conor](#)

51. [Victoria](#)

52. [Yıldız](#)

53. [Conor](#)

[Yazar Notu](#)

[Günahkarlar ve Valentiniler ile Çapraz Okuma Sırası](#)

[Ücretsiz Kitap! Serena ile](#)

[Bağlantı Kurun Yazar](#)

[Hakkında](#)

DEDİKASYON

ANNE-STAR'A.

Yılan Gözler'den sonra başka bir isim alacağını kim bilebilirdi? Teşekkür ederim.

Her şey için.

<3

Telif Hakkı© 2023 Serena Akeroyd Publishing Ltd. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

 [Vellum ile oluşturuldu](#)

ÖNSÖZ & TETİKLEYİCİ UYARILAR

MERHABA CANLARIM,

Yine ben!

Umarım Conor ve Star'ın hayatlarına derinlemesine dalmaya hazırsınızdır.

Kitabın başında küçük bir toparlama bulacaksınız. Eğer tüm evreni baştan sona okumadıysanız okumanızı tavsiye ederim. :P

Ayrıca burada Kirli Yalanlar'ın zaman çizelgesine uymayan silinmiş bir sahne bulacaksınız: <https://dl.bookfunnel.com/sv06kgjd0e>

Karanlık ve Star'ın seks kölesi olduğu zamanlardan kalma cinsel saldırılar içeriyor.

Bildiğiniz bir İskandinav karakterinin alışılmadık bir yazımıyla karşılaşacaksınız - rahatınız için bunu İngilizceleştirdim.

Jörmungandr - bu mitolojik yaratık hakkında daha fazla bilgiyi buradan okuyabilirsiniz: <https://en.wikipedia.org/wiki/J%C3%B6rmungandr>

~~Her neyse, sizi GRAFİK şiddet sahneleri ve işkenceyle ölümün GRAFİK bir tasviri olduğu konusunda uyardımın zamanı geldi. Bunlar şimdiye kadarki en şiddet dolu kitaplar. Aile içi şiddet - Conor ve Star arasında değil!!!~~
~~- de hikayede ele alınıyor.~~

İĞRENÇ YALANLAR 500 yorumu ulaştığı anda Diva okuyucu grubuma bonus bir sahne bırakacağımı unutmayın!

Gerçekleştğinde okumak için buraya katılabilirsiniz: www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas

Umarım Conor ve Star'a aşık olursunuz. Hepinize

çok sevgiler ve mutlu okumalar,

Serena

xoxo

OYUN LİSTESİ

Eğer adresinden kitapta yer alan şarkıların yanı sıra kitaba ilham veren şarkıları içeren bir soundtrack dinlemek isterseniz, işte bağlantı:

[https://open.spotify.com/playlist/52BfeLC2FqwUyzWPjv9v8r?
si=b319d9e7a592479e&pt=05bbccf8308bf8459c384f2ed5512145](https://open.spotify.com/playlist/52BfeLC2FqwUyzWPjv9v8r?si=b319d9e7a592479e&pt=05bbccf8308bf8459c384f2ed5512145)

Conor'ın çalma listesini dinlemek isterseniz, işte bağlantı:

[https://open.spotify.com/playlist/2WWftBdPeX3UKBsbNOMCtI?
si=0ff79a8ef2f84a8d&pt=ef0fb2b51a390a9e8d33041ecb7cad](https://open.spotify.com/playlist/2WWftBdPeX3UKBsbNOMCtI?si=0ff79a8ef2f84a8d&pt=ef0fb2b51a390a9e8d33041ecb7cad)

GÜNAHKÂRLAR VE VALENTİNİLER İLE ÇAPRAZ OKUMA SIRASI

FILTHY
NYX
BAĞLANTIS
I
PIS ZENGİN
GUNAHİ
CELIK PIS
KARANLIK CRUZ
MAVERICK PIS
PIS SICAK SEKS
SAHİN FIRTINA
DON THE LADY
PIS SIR REX
RACHEL FILTHY
KING
VAHİY BİRİNCİ KİTAP VAHİY İKİNCİ
KITAP PIS YALANLAR
IGRENC GERCEK

İLGİLENEN ISIMLER:

YENİ DÜNYA SERÇELERİ - genellikle NWS olarak kısaltılır. Üyeler Serçeler olarak bilinir.

Çoğunlukla seks kaçakçılığıyla tanınan, göz önünde olmayan üç küresel gizli suçlu topluluğundan biri. Hükümetten mahkemelere ve kolluk kuvvetlerine kadar ABD toplumunun her alanına sızmış olan bu örgüt, işledikleri iğrenç suçlar nedeniyle onlarca yıldır adaletten kaçmaktadır.

Eski Dünya Serçeleri - Yeni Dünya Serçelerine bağlı. Üçlünün en eski örgütüdür. Bölgeleri Avrupa'dır.

Doğu Serçeleri - son Serçe organizasyonu. Bölgeleri Asya'dır.

Éire le chéile go deo - genellikle ECD olarak kısaltılır. Üyeler *cheiles* olarak bilinir. Kuzey İrlanda'yı Cumhuriyet ile birleştirmeye ve İngilizleri topraklarından çıkarmaya adanmış İrlandalı bir örgüt.

Satan's Sinners' MC - West Orange, New Jersey'de bir motosiklet kulübü. Beş Nokta'nın müttefiki. Başkan Rex tarafından yönetiliyor.

Famiglia - Sicilya Mafyası. Beş Nokta'nın müttefiki. Luciu Valentini liderliğindeki Don.

Rus Bratvası - Beş Nokta'nın müttefiki. Maxim Lyanov liderliğindeki Pakhan.

Birleşik Kardeşlik - Masonların elit bir Rus versiyonu. Şu ana kadar karanlık iş anlaşmaları hakkında biliniyor.

CATCH-UP

DÜĞÜN ÇANLARI CEHENNEMİ

Dün Hell's Kitchen'daki Aziz Patrick Kilisesi'nde bir düğün sırasında arabadan açılan ateşin korkunç görüntüleri yayımlandı.

Yeni evliler Finn ve Aoife O'Grady kilisenin ön merdivenlerindeyken bir minibüs yanlarından geçerek çiftin ve misafirlerinin üzerine ateş açtı.

Şehrin emlak piyasasında tanınmış bir uzman olan O'Grady'nin, Manhattan'ın gördüğü en büyük emlak portföyünün sahibi olan O'Donnelly ailesiyle bağlantıları var.

Aidan ve Magdalena O'Donnelly, oğulları Aidan Jr, Brennan, Conor, Declan ve Eoghan ile birlikte katıldılar.

Bayan O'Grady şu anda Aidan O'Donnelly Jr. gibi yoğun bakımda.

Bu zor zamanda düşüncelerimiz Bay O'Grady ve O'Donnelly'lerle birlikte.

TVGM İLE GÜNAYDIN

New York'ta düğün sezonu açıldı ve Eoghan O'Donnelly Inessa Vasov bu sezona öncülük ediyor.

Etkinlik, valinin kendisi gibi siyasi ağır topların da katılımıyla yıldızlarla dolu olacak!

Aidan O'Donnelly Sr.'ın beş oğlundan en küçüğü olan O'Donnelly, Sonsuz Özgürlük Operasyonu sırasında görev yapmış bir gazi ve şu anda aile şirketi Acuiq Corp'un önde gelen yöneticilerinden biri. Kendisi hakkında çok şey bilinse de, gelini Inessa Vasov hakkında çok az şey biliniyor.

Bu tuhaf çiftin nasıl tanıştığına dair söylentiler çok. Bu muhabir keşke bir davetiye alabilseydi diyor!

DERGISINDEN

Star Sullivan

ÇOK YAKLAŞTIM. Yıllardır ilk defa bir yerlere varıyormuşum gibi hissediyorum.

Tamam, İrlanda Çetesi düşündüğüm gibi Yeni Dünya Serçelerine bağlı değil. Kesinlikle yanlış anlamışım ve başıma on ton bela açtım çünkü Ohio'yu terk etmekten başka çarem kalmadı ama buna değdi.

Tanrım, bu kod çok güzeldi.

Cevapları aramak için ağlarına girdiğimizde Hunter bile etkilendi.

Beş Nokta'nın artık beni izleyeceğini biliyorum, bu yüzden New Jersey'deki Şeytan'ın Günahkârları MC yerleşkesine gitmeye karar verdim.

Maverick eski sevgilim olabilir ama arkamı kollayacağını biliyorum, özellikle de ona Katina'dan bahsettiğimde. Onu kaçırmak zorunda kalacağım. Elden bir şey gelmez. Eyalete haber vermeden onunla eyalet sınırlarını geçmemem gerekiyor ama takma adımı yakma riskini göze alamam.

Hayır demelerini de göze alamam.

Daha yeni iyileşmeye başladı. Aylardır herhangi bir kabus veya atakla uğraşmak zorunda kalmadık.

Umarım Jersey'e gitmek bir şeyi değiştirmez.

METİN SOHBETİ

Kim: Brooklyn Beach'te olanları duydun

Jun: Hayır. Ne

Kim: O yaşlı piç Vasovun dizlerinin bağı çözüldü

Jun: Bunu hak etmiyor değil

Kim: Doğru lol. Ama İtalyanların söylüyorlar. Bunun ne anlama geldiğini , değil mi

Jun: Hayır

Kim: İtalyanlar ve Ruslar savaşa giriyor

Jun: Sikeyim. Bu konuda daha dikkatli olsan iyi olur.

Güvenlik o zaman

Kim: Güvenlik mi? Ha. Sokak ortasında çatışmalar olacak! Sözlerimi unutma

Jun: Acaba İrlandalılar da katılacak

Kim: Ne zaman yapmazlar ki? Aidan Sr. tam bir psikopat. Sırf daha fazla bölgeyi ele geçirmek için bu işe bulaşacak

FIERİ'NİN VARİSİ ÖLDÜRÜLDÜ

Uzun süredir Fieri suç ailesinin varisi söylenen GIANNI FIERI, bugün Green-Wood mezarlığında toprağa verilecek.
Hapis cezasını çekerken öldürülen Fieri, New York İtalyan Mafyasının başı Benito Fieri'nin en büyük oğluydu.

I told you so...

BLOG

A LITTLE BIRD bana, Rhode Island Tasarım Okulu'nda göreve başlamak üzere oğluyla birlikte ABD'ye kalıcı olarak dönen Aela O'Neill'in dün Manhattan'da görüldüğünü söyledi.

Beş Nokta ile olan bağları hakkında uzun zamandır söylentiler var ve onun varlığının Ruslar ve İtalyanlar arasındaki çete savaşıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Elbette, doğrudan bir ilişki varmış gibi görünmüyor, ancak bu şehrin keyifsiz yeraltı dünyasını kim bilebilir ki?

00'lerde Declan O'Donnelly, Deirdre Donahue ile nişanlıydı ve bu küçük kuş bana Declan ve Aela'nın o zamanlar birlikte olduklarını da söyledi.

Oğlu Seamus'un Declan'dan olup olmadığını merak etmeden duramıyorum... Ya siz?

TVGM İLE GÜNAYDIN

TVGM dün Coney Island'da yaşanan silahlı çatışmanın özel görüntülerine ulaştı. Görgü tanıkları, silahlı bir kişinin bölgeyi günübirlik ziyaret eden bir anne ve oğluna ateş açtığını görünce hayretler içinde kaldı.

Çatışmada Aela O'Neill yaralandı ve güvenlik görevlisi öldü. Polis, henüz on dört yaşında olan oğlu Seamus'un annesini savunmak zorunda kaldığını öne süren görgü tanıklarının ifadelerini doğrulamayı reddediyor.

Silahlı saldırgan olay yerinde öldürüldü.

FIERI HUDSON KÖRFEZİ KIYILARINDA KARAYA VURDU

Günler önce kaybolan *Famiglia*'nın lideri BENITO FIERI'nin cesedi Hudson kıyılarına vurdu. Polis, ölümünün şüpheli olduğunu ve infaz edilmiş gibi görüldüğünü söyledi.

Manhattan'da Rus ve İtalyan gruplar arasındaki husumet gerilimi tırmandırdı.

Her iki oğlunun da kısa süre önce ölmesiyle birlikte şehir, onlarca yıldır şehre hükmeden *Famiglia*'nın başına kimin geçeceğini merak etmeye başlar.

DERGISINDEN

Star Sullivan

SPARROWS'un ağı hayal edebileceğimden çok daha derinlere uzanıyor.

Yetmişli yıllarda bir grup milletvekili ve yetkilinin yolsuzlukla mücadele etmek için başlattığı girişim, dünyanın daha önce hiç görmediği türden bir bok gösterisine dönüştü.

Temel olarak, bir hedefe kanca atıyorlar ve işbirliği yapmazlarsa onu kurban haline getirmekle tehdit ediyorlar. Bu kadar sinsi olmasaydı harika olurdu.

Artık her yerdeler.

Sadece mahkemelerde, FBI'da, CIA'de, polis karakollarında ve yerel yönetimlerde değil, suç örgütlerinde bile, FFS.

Fieri *Famiglia*'nın onların paravanı olduğunu biliyordum ama bundan *derinlere* uzanıyor. Ne boktan bir durum.

Hâlâ bilgi peşindeyim ve Conor O'Donnelly de bana katıldı. Serçeler Five Points'e de sızmış ve babası (o orospu çocuğu Aidan Sr.) yuvasındaki fareler için çıldırıyor.

Yine de Conor'dan Coney Island'daki çatışmanın hedefinin Seamus olduğunu duydum.

Yıllar önce Fieri'nin bir hatunu öldürdüğüne tanık olmuş, annesinin bir arkadaşı ona bakıcılık yaparken bu konuda bir kabus görmüş (meğer o arkadaşı Aela'yı bir kara para aklama operasyonuna bağlamak için kanıt avına çıkmış lanet bir federalmiş). O Fed aynı zamanda bir Sparrow'muş) ve ona bu kâbusu anlatmış, Fieri'nin o boktan oğlunun cenazesine katılırken tüm haber kanallarına çıkması da bu kâbusu tetiklemiş. Caroline adında bir kaltak olan Fed, onu İtalyanlara satmış.

O zamandan beri kayıp olduğunu duydum. O'Donnelly'lerin ona ne yaptığını merak ediyorum. Umarım canını yakmışlardır. Hasta kaltak, bir çocuğu satıyor. Serçelerin pislik olduğunu zaten biliyordum, bu da bunu doğruluyor.

I told you so... BLOG

AELA O'NEILL, DECLAN O'DONNELLY İLE Isabella Stewart Gardner Müzesi'nde düzenlenen sessiz bir törenle EVLENDİ!!!

Isabella Stewart Gardner Müzesi harika birkaç ay geçiriyor.

Uzun zamandır kayıp olan paha biçilmez sanat eserleri, beceriksiz araştırmacıları kandıran ve birçok komplo teorisine yem olan bir sanat soygununda kaybolduktan onlarca yıl sonra geri döndü.

Bu hafta, bekâr Declan O'Donnelly burada düzenlenen özel bir törenle geliniyle evlendi.

Fotoğraflar henüz yayınlanmadı.

Küçük bir kuş bana Seamus O'Neill'in doğum belgesinde baba olarak Declan'ın adının yazılı *olduğunu* söyledi...

Bu blog yazarı ben demekten nefret ediyor ama *ben demiştim*.

METİN SOHBETİ

Regan: Kuyumcu soygununu duydun

James: Ne olmuş ona

Regan: Conor O'Donnelly ile arkadaş olan Callum'un hırsızları uyardığını söylüyorlar. Kuyumcu Five Points'in koruması altında olsa bile

James: Vay be. İnanılmaz

Regan: Bana bir sonraki seviye Sparrow boku gibi geldi

James: Öyle. O'Grady'nin düğün gününde arabanın çarpmasının
sebebinin Callum olduğunu duydum.
çok

Regan: Hayatta olmaz

James: Evet. Aklımı başımdan aldı

Regan: Onları o mu ayarladı

James: Evet

Regan: Öldü

James: Onu buralarda görmedim. Karısı ve babasının onu
aradıklarını duydum. Herhangi bir
O zamandan beri şansın gitti

Regan: Hayır. O Sparrow amcıkları başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar. İnsan sattıklarını duydum

James: Evet. Nefes alan şey
onlarla kapmak. İğrenç

Regan: Günahkarlar'ın MC yerleşkesini duydun

James: Ne olmuş ona

Regan: Havaya uçtu

James: Tanrım. Bugünlerde hiçbir yer güvenli değil

I told you so...

BLOG

CAMILLE VASOV, dün gece Midtown'da düzenlenen galada Brennan O'Donnelly ile birlikte görüldü.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama sadece dünür olmaları gereken bir çift için *çok rahat* görünüyorlardı.

Evet, doğru okudunuz. Brennan'ın erkek kardeşi Eoghan, Camille'in kız kardeşi Inessa ile evli.

Bu yasadışı değil mi?

Her neyse, evlilik cüzdanı bürosunda duyduğum söylentinin doğru olup olmadığını merak ediyorum...

Babası kaybolmuştur ama bu sürpriz değildir.

Kimse yüksek sesle söylemeyecek ama Vasov'un Rus mafyasının başı olduğuna eminim. Brennan ve

Camille arasındaki bu küçük kaçamak bir mantık evliliği mi?

Inessa ve Eoghan'ın evliliğinin aileler tarafından düzenlenmiş bir anlaşma olduğuna dair söylentiler uzun zamandır var.

Kimse yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyor ama hepimiz O'Donnelly'lerin Five Points olduğunu biliyoruz. Belli ki markalarında devrim yaratmak için bir halkla ilişkiler firması tutmuşlar çünkü Manhattan'ın kadın nüfusunun, İrlandalı bir mafya babası olduğunu bilselerdi, bir O'Donnelly bekarını daha kaybetmenin yasını tutacaklarından şüpheliyim. Ya da belki de...

DERGISINDEN

Star Sullivan

CONOR az önce bana baldızı Camille'in kaçırıldığını söyledi. Şimdi iyi ama belli ki sarsılmış.

Tepede bir güç gaspı vardı. Vasov'un ölümünden beri, boşluk New York'ta her türlü pislığe neden oluyor.

Conor, Vasov'un ikinci ve üçüncü adamları olan Lukov ve Abramovicz'in Inessa ve Camille'in küçük kız kardeşlerini ellerine geçirmek söylüyor.

Erkeklerden nefret ediyorum.

Yemin ederim onlardan nefret ediyorum. Belki Conor'dan değil.

Beni güldürüyor.

Tanrım, bunu gerçekten ben mi yazdım?

TVGM İLE GÜNAYDIN

Bugün 42. Bölge'den Dedektif Craig Lacey'nin Belediye Başkanı Coulson'u rehin aldıktan sonra hayrete düşüren bir çatışmada öldürdüğü DRAMATİK GÖRÜNTÜLER YAYINLANDI.

Kirli bir polis olan Lacey, Yeni Dünya Serçeleri'nin bir parçası olduğunu tüm dünyaya açıklayarak büyük bir patlama yaptı.

Kendisine suç ortağı olarak tuzak kurulduğunu iddia etmiştir.

Serçelerle ilgili haberler yeni yeni gelmeye başlıyor, ancak toplumun her kademesine sızmış bir bireyler topluluğu gibi görünüyorlar.

Evet, kulağa casus romanlarından fırlamış gibi geliyor ama öyle değil.

Başkan'ın bugün bu konuda bir konuşma yapması bekleniyor.

I told you so... BLOG

SAVA TVGM'den yeni kovulan ve Serçelerin makalelerinin yüzü olan NNAH DANIELS, NWS tarafından ölüme mahkum edildi!

İlk kez burada duydun, okuyucu.

Savannah, Sparrows'un hiyerarşisinin tepesindeki erkekleri ifşa eden ilk makaleyi yayınladığında *size* bela aradığını söylemişim ve bu da bunu doğruluyor.

Yine de, kısa bir süre sonra Aidan O'Donnelly Jr. ile birlikte görüldü, bu yüzden neredeyse ölmek üzere olduğu çok üzgün olamaz...

NYC KATEDRALİ KORKUNÇ BİR KUNDAKLAMA SALDIRISINDA YANDI

Polis karakollarında yapılan soruşturmalarda Yeni Dünya Serçeleri için çalışan düzinelerce kirli polisin ortaya çıkmasından bu yana NYPD'ye olan inanç tüm zamanların en düşük seviyesindeyken, şehrin simge yapılarına yapılan bu iğrenç saldırıyı soruşturan dünyanın gözü mavili çocukların üzerinde.

Terör alarmı kırmızı alarmdayken ve başpiskoposun kendisi kayıpken, korku tüm şehre yayılıyor.

Başkan Davidson ulusa sesleniş konuşmasında, Serçelerin ulusumuzun federal, eyalet ve yerel yönetimlerine sızmalarına ilişkin çok sayıda soruşturma başlatıldığını açıkladı.

Asıl soru şu... Bu Serçelerin misillemesi mi? Yoksa şehrimizin ünlü kültür merkezine yapılan ağır bir saldırı mı?

DERGISINDEN

Star Sullivan

Savannah'nın neredeyse öldüğüne inanamıyorum. Onu bu işe dahil ettiğimde tehlikede olduğunu biliyordum ama bu kadar ileri gideceklerini düşünmemiştim.

Onu evinde hedef almak mı? O'Donnelly kalesini kuşatmak mı? Lanet bir filmde fırlamış gibi.

Onu bu işe bulaştırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama o bir kedi gibi dokuz canlı ve bir Mısır tanrıçasının özgüvenine sahip.

Daha fazla Serçe makalesi yayınlamakta bir sakınca görmüyor ama ben onun için endişeleniyorum. Justin DeLaCroix, SCOTUS'un lanet olası Başyargıcı, Serçelerin lideriyken nasıl olmayayım?!

Onları yok etmeye hiç bu kadar yakın olmamıştık. Son gerçekten yakınmış gibi hissediyorum.

Öyle olması için dua ediyorum. Tanrı'ya inandığımdan değil.

Yaşadığım bu hayattan çok daha fazlasını istiyorum ve bunun Conor sayesinde olduğunu düşünüyorum. Bana *bir şeyler* istetiyor. Sahip olabileceğime inanmayı bıraktığım şeyleri.

METİN SOHBETİ

Gayda: Maxim Lyanov artık resmi olarak Bratva'nın Pakhan'ı

Forrest: Hiç şaşırmadım. Abramovicz ve Lukov yaşlı pisliklerdi ve o da kavgacı. Onunla kavga etmek istemezdim

Gayda: Ben de öyle. Brennan bana Maxim'in Lukov'un kafasını kesip o kıza gönderdiğini söyledi

Forrest: Hangi kız

Gayda: Victoria Vasov

Forrest: Bir çocuğa kesik bir kafa mı göndermiş

Gayda: 15 yaşında

Forrest: Pek eski sayılmaz. O olmalı kafayı yemiş

Gayda: Onu kim suçlayabilir ki? Moskova sokaklarında büyüdüğünü söylüyorlar, zavallı

Forrest: Muhtemelen bu yüzden kadar kavgacı

DERGISINDEN

Star Sullivan

GITMEK ZORUNDAYIM.

Gizli göreve gitmeliyim.

Çok fazla şey bir araya geliyor ve Savannah'nın hedef alınması bana bir şey kanıtladıysa, o da etrafımdaki hiç kimsenin güvende olmadığıdır.

Göz kulak olmam gereken bir kızım var, Kat, ve şimdi de Conor. Siktir, ikisine de bir şey . Ben olsam ne yapardım bilmiyorum.

gereken şeyler yerinde duruyor.

Conor geçenlerde beni *her şeyi* değiştiren bir bilgiyle tanıştırdı. Sadece birinden işkenceyle bilgi alabileceğini fark etmemiştim (Tanrım, bu çok ateşliydi), aynı zamanda benimle paylaştığı şey...

Bu beni öldürüyor çünkü o çok dürüst davranıyor ve ben . Onu güvende tutmak istiyorsam olmaz.

Benden nefret etmesini istemiyorsam hayır.

First Lady bir Sparrow değil ama IRA'nın bir kolu olan ECD'nin bir parçası. Lanet bir hain. Beyaz Saray'da. Başkanla yatıyor.

Bu delilik.

Ama aynı zamanda Aoife O'Grady'nin annesinin cinayetinin planlanmasında kilit rol oynadığını da öğrendim ve işte o zaman işin içinde olduğumu anladım.

Yıllardır Dagda'nın peşindeyim. Annemi öldürdüğünü biliyorum ve Aoife ile akraba olduğunu öğrendim.

Yani bir tutam şekerle Dagda'yı açığa çıkarabileceğimi biliyorum. Ona ulaşabileceğimi biliyorum çünkü kız kardeşinin cinayetinin intikamını almak isteyecektir.

Ve eğer bunu yaparken bir haini alaşağı edebilirim, o zaman fedakarlığa değer, değil mi?

O

mu

?

Umarım öyledir.

Ama bu, Conor'ın ne yaptığını öğrenirse beni asla affetmeyeceği anlamına gelebilir.

Tamamdır.

TVGM İLE GÜNAYDIN

AOIFE O'GRADY on dakika içinde Hell's Kitchen'daki amiral mağazası Ellie's Bakery'den bizimle canlı yayında olacak.

Viral brownie'lerini nasıl yaptığını öğrenmek için bizi izlemeye devam edin!

İnterneti kasıp kavuran orijinal *We Cream for Ice Scream* blogunu bir kenara bırakın, TikTok'ta altmış milyondan fazla tıklanan Aoife O'Grady resmen *lezzetle* eşanlamlı.

METİN SOHBETİ

James: Bugün düğüne katılan İtalyanlar hakkında ne düşündüğümden emin değilim

Regan: Başka seçeneğin olduğundan emin değilim

lol

James: doğru değil.

Regan: Onlara seslendiğini duymasınlar

İtalyanlar. Onlar Sicilyalı

James: değil

Regan: Yine de güzel düğündü, değil mi? Şu kadın, Savannah,

psikopat olabilir ama

Sıcak

James: Aidan Jr. değil mi? İkisi de kaçık

Regan: Çok yaşa Beş Nokta, ha

James: Dünyanın sonu geldiğine göre çok yaşa. Seniorun yeni Don ile el sıkışmasını izlemek beni mahvetti

Regan: Aş bunları artık. New York'ta yeni zamanlar. Yeni

fraksiyonlar. Daha az ölüm

James: Doğru

Regan: O da kötü değil

FIRST LADY ÖLDÜRÜLDÜ

NEW YORK, demokrasimize yönelik akıl almaz bir saldırının ardından tecrit altında.

First Lady Brooklyn'deki Green-Wood Mezarlığını ziyaret ederken kimliği belirsiz bir saldırgan tarafından vurularak öldürüldü.

Bu trajik ölümle ilgili olarak Beyaz Saray'dan henüz bir açıklama gelmedi ancak içeriden gelen bilgiler Başkan'ın eşinin vefatıyla ilgili bir konuşma yapmayacağı, bunun alışılmadık bir durum olduğu ve oğullarının annelerinin yasını tutmaları için mahremiyet talep ettiği yönünde. Gizli Servis, suikasta yol açan güvenlik ihlali konusunda yorum yapmıyor.

Amerika Birleşik Devletleri'nin First Lady'sinin hayatı ve başarılarının tam bir incelemesi için yedinci sayfayı çevirin.

METİN SOHBETİ

Sanırım aklımı kaybediyorum

Cade: Neden

Lucas: Paddy O'Donnelly yaşıyor

Cade: artık. O doksanlarda öldü

Lucas: Sana söylüyorum onu az önce gördüm

Cade: İmkansız

Lucas: Yani aklımı kaçırdığımı söylüyorsun

Cade: Siktir. O'Donnelly'lerde imkansız diye bir şey yoktur.

Belki de bir Lazarus çekti ve

hayata geri döndü

Umarım Senior dirilmez

Cade: Hayır, o cehennemin dibinde

Lucas: Ait olduğu yere

I told you so...

BLOG

AIDAN O'DONNELLY SR.'nin cenazesi yılın en büyük olayı oldu.

Size söyledim, katılma şansım olmadı ama O'Donnelly'nin atasının cenaze töreninin görüntülerine rastlamak inanılmaz derecede zor oldu.

Noxxious'tan Dagger Daniels'ın kızı Savannah'ya (şimdi Aidan O'Donnelly Jr. ile evli) destek olmak için oğlu Camden ile birlikte orada olduğunu biliyoruz. Cenazeye katılan gençlerden birinin uluslararası üne sahip şarkıcıyı görünce bayıldığı iddia ediliyor.

NHL yıldızı Liam Donngal da törene katıldı. Politikacılar, New York sosyeta ve birkaç Broadway oyuncusu da yas tutanlar arasındaydı, ancak ben geçen yıl kaçırılmasından bu yana *çok* sessiz olan Mounties'in ödüllü oyuncusuyla tanışmak için bir davetiye istedim.

METİN SOHBETİ

Regan: Yeni bir Pis Kralımız var. Aidan Jr. o pisliğin dilini keserken ben de oradaydım

James: Evet, bu iğrençti

James: Yine de çok iyi bir mesaj verdi, değil mi?

Babasından daha az deli ama bu onun hakkında pek bir şey söylemiyor, değil mi

Regan: büyük planında değil.

James: Aslında dil olayından bahsetmiyordum. Babasının generalleri az önce bir savaşta kendilerini inşaat demirine astılar çimento fabrikaları

Regan: NE?

James: Evet. Bunun arkasında onlar vardı isyan

Regan: Kaçırıldığımı duydum

James: Öyle yaptı. İyi görünmüyor ama şu anda tüm noktaların etiketlenmesini sağlıyor. sadakatlerini yeniden ortaya koyarlar

James: İşaretlerle mürekkeplenmiş

Regan: Etiketli

James: Bu hafta. Başka seçenek yok

Regan: Seninkini ne zaman

Regan: Çikolata parçacıklı bir kurabiye olabilir ama babasından daha kurnazdır

James: Kesinlikle

Regan: Söylentilere göre ECD'yi de devralacakmış

James: Şu IRA kaçıkları

Regan: Evet

James: Söylenti... ya da gerçek

Regan: Gerçek

FIRST LADY'NİN KATİLİ GÖZALTINDA

Söz konusu adamla ilgili ayrıntılar kısa sürüyor, ancak Gizli Servis katilin IRA'nın aşırılık yanlısı bir kolu olan ECD ile bağları olduğunu açıkladı.

Başkan Davidson'ın İrlanda ile yakın ilişkisi nedeniyle dünya, her iki ülkenin de ABD topraklarında böylesine küstahça bir saldırıya nasıl karşılık vereceği haber bekliyor.

I told you so...

BLOG

Kendimi bir keskin nişancının kurşunlarının hedefinde bulma riskini göze alarak, siyasi alanda son dönemde yaşanan ölümlerin Sparrows'la ilgili olup olmadığını merak ediyorum.

Son zamanlarda daha fazla isim ortaya çıkmaya başladı ve her ne kadar bazı politikacılar kazara gibi görünse de, Serçelerle bu şekilde uğraşan bir grup ya da başka bir gruptan haber gelirse *ben demiştim* demekten ekinmeyeceğim.

Hangi fraksiyon ama?

Kesinlikle NYPD değil. Mavili ocuklar her zamanki gibi işe yaramaz (kirli olarak okuyun) ve Federaller de daha iyi değil. Herkes yönetmenin İrlanda mafyasıyla bağlantısı olduğunu biliyor.

İnsan merak ediyor... Sırada kim var?

BÖLÜM 1

Bazı insanlar barış için geldiğiniz için savaşa hazır olmadığınıza inanıyor.

- Bilinmiyor

METİN SOHBETİ

NEDEN - HOOBASTANK

GEÇMİŞ

CONOR: Kodlamada iyi olduğunuzu ne zaman anladınız?

Yıldız: Ben gençken.

Conor: Ne oldu?

Yıldız: Aile evini koruyan alarm sisteminin şifresini değiştirmeyi başardı.

Conor: Neden? Sorun çıkarmak için mi?

Yıldız: Hayır. O zamanlar oldukça terbiyeliydim.

Conor: En azından artık terbiyeli olmadığının farkındasın. Lol.

Yıldız: :P

Yıldız: Oh, bunu fark edebiliyorum ve doğruluk yolundan sapmayı seçtiğimi kabul ediyorum...

Conor: Yani bir noktada doğru bir yolda mıydınız?

Yıldız: Kesinlikle. Şaka olsun diye askere yazılmazsın. Eminim Eoghan sana bu kadarını öğretmiştir.

Conor: İrlanda mafyasından kurtulmak istediğini ve Sam Amca'nın Da kadar büyük bir baş belası olmadığını düşündüm.

Yıldız: Yaptığı numaraların yanına kâr kalmasına nasıl izin verdiğinizi hayretle izliyorum.

O bizim . Bizim için en iyisini istediğini bilmek için onu sevmek zorunda değiliz.

Yıldız: *Buna gerçekten inanıyor musun?*

Conor: *Çoğu zaman.*

Yıldız: *Ve siz alfabe kardeşler de aynı şeyi mi hissediyorsunuz?*

Conor: *Şimdi ne olacak?*

Yıldız: *Alfabe kardeşler. Annen çocuklarının isimleri konusunda yaratıcılıktan yoksun olduğu için onları alfabetik sıraya koydu.*

Hey, en azından İncil'den isimlerimiz yok. Conor'ı bir aziz ismine tercih ederim.

Yıldız: *Tuhaf öncelik, ama iyi lol.*

Yıldız: *Onu seviyor musun?*

Conor: *Kim? Da mı?*

Yıldız: *Evet.*

Sanırım. Yine de kolay bir aşk değil.

Yıldız: *Anlamı?*

Conor: *Yani bu bir alışkanlık. Bize söyleneni yaparız. Kiliseye gideriz. Pazar yemeğini yerleşkede yeriz.*

Kalkıp düş almak gibi bir şey. Bunu yapman gerektiği .

Yıldız: *Yapmam gerekeni nadiren yaparım. Conor: Lütfen bana en azından düş aldığını söyle. Yıldız: Banyo yapmayı tercih ederim.*

Conor: *Bildiğim iyi oldu lol. Kişisel hijyen bir sorun değil.*

Yıldız: *Sanki bilgisayar ekranında bir önemi varmış gibi. Conor: Seni bilgisayar ekranına mahkum etmiyorum. Yıldız: Ne demek istiyorsun?*

Oraya gitmek istediğine emin misin?

Yıldız: *Nereye gideceksin?*

Naz mı yapıyorsun?

Yıldız: *Hayır, lol. Sen neden ?*

Conor: *Seninle konuşurken sadece seni düşünmediğimi söylüyorum.*

Yıldız: *Hmm.*

Hmm? Bu da ne demek şimdi?

Yıldız: *"Hmm." demek.*

Yıldız: *Bunun tatlı mı yoksa gereksiz mi olduğundan emin olmadığım anlamına geliyor ve konuştuğumuz zamanlar dışında da seni düşündüğümü söylemem gerektiğinden emin olmadığım anlamına geliyor.*

Seni kırmak istemem ama az önce bana söyledin.

Yıldız: *Farkındayım.*

Conor: *Yani.*

Conor: *İkimiz de birbirimizi düşünüyoruz o zaman?*

Yıldız: *Evet.*

Conor: *Yani.*

Conor: *Banyo yapmanın neden çektiğini anlıyor musun?*

Yıldız: *Beni sabunlu ve ıslak düşündüğün için sanırım, lol?*

Conor: *Şey, evet. Ve başka şeyler de yapıyorum.*

Yıldız: *Huh. Senin yapmak istemene neden olacak eylemlerden mi bahsediyoruz? Yoksa birinin kodunu nasıl kıracağımdan mı bahsediyoruz?*

İkisi de. Sanırım ikisinin de benim gibi biri için çekici bir zihinsel imge olacağını biliyorsunuz.

Yıldız: İlginç.

Conor: İlginç iyi mi? Yoksa ilginç kötü mü? **Yıldız:** Hell's Kitchen'daki sınırlarını hissedebiliyorum. **Conor:** Muhtemelen gergin olduğum içindir. **Yıldız:** Neden?

Conor: Çünkü seni bu şekilde düşünmemi isteyeceğinden emin değilim.

Yıldız: Hmm.

Conor: Tanrım, buna geri mi döndük?

Star: Banyoda karşılaştığınız her hacker'ı düşüneceğinizi sanmıyorum.

Conor: Hayır, lol.

Yıldız: Memeleri olan herkes yapar diye mi?

Conor: Hayır.

Yıldız: O zaman neden?

Çünkü sen sensin.

Yıldız: Tamam.

Conor: Tamam mı?

Yıldız: Evet. Beni küvette düşünebilirsin.

Bunun neye yol , değil mi?

Yıldız: Evet. Ben zaten pis kelimeleri söyledim 'jack off.' Ben rahibe değilim, Conor.

Sadece öyleymiş gibi davranıyorsun.

Yıldız: Seks benim için her zaman bir silah olmuştur.

Conor: Çok .

Yıldız: Ben çok açık sözlü bir insanım.

Bunun farkındayım. Bu sadece normalden daha samimi.

Star: Senin otuzbir çekmenden bahsediyoruz, Conor. Daha fazla açık sözlülüğü kaldırabileceğinden emin değilim. Şimdiden kıvranıyormuşsun gibi hissediyorum ve nedenini bilmiyorum.

Yıldız: Sen yakışıklı bir adamsın. Tecrübelisin. Tanrı aşkına, şehrin en gözde bekarlarından birisin. Peki neden benimle bu konuda konuşurken gerginsin?

Conor: Çünkü seni çok zorlamak istemiyorum. Eğer zorlarsam, senden bir daha haber alamayacağımı ve Sibiry'a'da falan olduğunu bilemeyeceğimi hissediyorum.

Yıldız: Beni zorlamadın.

Conor: Güzel.

ON DAKIKA SONRA

Takıntıların var mı?

Conor: Geçmişimden mi?

Yıldız: Evet.

Conor: Seksten bahsediyoruz, değil mi?

Yıldız: Evet.

Ben özelim.

Yıldız: Ne şekilde?

El işlerinden hoşlanmam.

Yıldız: Ciddi misin? **Conor:**

Cidden. Yıldız: Bu...

sınırlayıcı. Neyse o. Yıldız:

Başka bir şey var mı?

Conor: Anal oyun . Saçıma el sürülmesini sevmiyorum.

Yıldız: Mantıklı.

Conor: Bunu hiç kimseye söylemedim. **Yıldız:** Bana

özel olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun? Conor:

Sanırım ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz. Yıldız:

Belki de.

Conor: Takıntıların var mı? **Yıldız:** Seks

kölesi olmaktan mı? Conor: Evet.

Yıldız: Bilmek istediğine emin misin?

Conor: Sormazdım.

Yıldız: Doğam gereği agresifim ve seksin bir silah olduğu konusunda yalan söylemiyordum. Bu özelliğim hayatımın o döneminde ikiye katlandı. Seksi zevkle ilişkilendirmemem muhtemelen bir takıntı.

Conor: Benimle tanışmak ister misin?

Yıldız: Bir parçam biliyor.

Conor: Sadece bir parçası mı?

Yıldız: Bir yanım da seni bir noktada uzaklaştıracığımı ve bir daha geri dönmeyeceğini biliyor.

Bunu bilemezsin.

Yıldız: Evet.

Yıldız: kimse kalmıyor. Ben .

Savannah seni seviyor. Gitti ama geri geldi.

Yıldız: Savannah farklı. Katina da öyle.

Conor: Neden?

Yıldız: Onlara gençken ulaştım, lol. Benim zehirli olmama alışkınlar. Bir noktada, onu tekrar yabancılaştıracığım. Katina'yı da. Sanırım geri dönecekler. Ama asla kesin olarak bilemem.

Yıldız: Serçelerle olanları paylaşmamış olsaydım Savannah benimle barışmazdı.

Conor: Başkalarına zarar veriyorsa yaptığımız şeyleri neden yaptığımızı her zaman gerekçelendirmek zorunda değil miyiz?

Yıldız: Aşkın böyle mi olması gerekiyor? **Conor:** Aşkın kolay olması 'gerektiğini' sanmıyorum. **Yıldız:** Eğer bu bir mücadeleyse, o zaman ne anlamı var?

Conor: İki yıl önce seninle aynı fikirdeydim.

Yıldız: Ne değişti?

Seninle tanıştım.

Star Sullivan

YAZ

Midlothian Sarayı'nın giriş holünün parlak parke zemini boyunca gevşek ağırlığı çekerken "OLMAK ZORUNDA DEĞİLDİ" diye şarkı söyledim.

Büyük merdivene ulaştığımızda yumrunun inlemelerini duymazdan gelerek onu her basamakta sürükledim, başının her seferinde kenara çarptığının farkındaydım.

Bazen daha çok değil, daha akıllıca çalışmanız gerekirdi. "Bana sadece kim olduğunu söyleyebilirdin."

Verdiği tek yanıt karmakarışık bir cevap oldu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Midlothian Prensi Edward şu anda rahatça konuşamıyordu. Yüzü de geri kalanı gibi streç filmle bantlanmıştı. Birkaç hava deliği vardı ama onu mümkün olduğunca sıkıştırmak için yüz hatlarını iyice sıkıştırmıştım.

İnsan sosisi her adımda inlemeye devam etti ve sonunda, itiraf etmeliyim ki, ben de inlemeye başlamıştım - sırf efordan.

"Kardiyo diye bir şey duymadın mı hiç?" Başka bir asma kata çıkmadan önce düzleşen merdivenin orta sahanlığına geldiğimizde nefes nefese kaldım.

Cevap olarak homurdandı.

Ben mi? Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve nefesimi toparlamaya çalıştım.

Oyuna yeni dönmüştüm ve işkence sadece beceri değil, güçlü bir bünye de gerektiren bir sanat eseri idi. Kırım eskisi kadar formda değildi ve şu anda bunu hissediyordum.

Nefes alışım bir nebze olsun kontrol altına girdiğinde, önümdeki saraya doğru döndüm. Güzel, süslü, ama en iyi kısmı? Conor'dan ödünç aldığım bu akıllı teknoloji sayesinde şu anda ölü bir bölgeydi - güvenlik kameralarının hiçbiri çalışmıyordu, alarmların hiçbiri çalışmıyordu. Nöbetçiler dün geceki görüntülerin yeniden düzenlenmiş versiyonlarını izliyorlardı ve bir sonraki adamın devriyeye çıkmasına doksan dakika vardı.

Prens Eddie'yi konuşturmak için 90 dakika. Onu konuşturmak için 90 dakika.

Eskiden insanları kırmakta iyiydim.

CIA'deki bazı insanlar bana Fındıkkıran diyordu ve bunun şifre kırmakla hiçbir ilgisi yoktu. Ama itiraf etmeliyim ki, Prens Ludwig ve Ke Jintao benden uzak durdular.

Bu herif bana yardım edebilecek son kişiydi. Konuşmak *zorundaydı*.

Seçeneklerim tükeniyordu.

Çantamdan bir ip almak için aşağıya indiğimde yumruyu sahanlıkta bırakarak merdivenlerden yukarı çıktım.

Açık bir asma kattı ama amaçlarıma uygundu.

Sarayın devasa salonuna bakan iki sahanlığı sayesinde, ipi süslü korkuluklardan birinin etrafına dolayabiliyor ve bir sonraki kata sarkıtılabiliyordum, sonra da sabitlemek için ahşap bir düğüm atıyordum.

Artık dikey olarak sallandığına göre, prensin yanına çekildim. Oraya vardığımda ipi çekiştirdim ve iki ucunu kare bir düğümle bağladım. Ortadaki boşluktan ayaklarına doladım ve sıktım.

İstediğimden daha fazla kaba kuvvet kullanarak -korkulukların üzerinden ağırlığını kaldırırken bir omurgasını kırdığımdan oldukça emindim- yerçekiminin benim yerime iş yapmasına izin verdim ve onun ölü gibi düşmesini izledim.

Hesaplamalarım yanlış olsaydı, yere çarparsa boynu kırılır ve yüzü parçalanırdı.

Neyse ki matematiğim hiç yanılmadı.

Parke zemine bir santim kala durduğunda boğuk çılgılığı kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Sebebi olduğu gerginliği hafifletmek için sırtımı hafifçe büküldükten sonra aşağıya indim ve sallanması için kıcıma tekme attım.

Burkulmuş bir penisi hak ettiğini gösteren herhangi bir kanıt bulamamıştım ama itibarım aşağıdaki hasardan kaynaklanıyordu ve o herifin hayatında bunu hak edecek *bir şey* yaptığından emindim.

"Bunu bir süre daha sürdürebilirim. Seni kendi etrafında döndürür ve kendi kusmuğunda boğulmanı sağlarım," alay ettim. "Bu bıçakları çıkarmadan önce. Görüyorsunuz Majesteleri, yardımınıza ihtiyacım var ve bunu bana siz vereceksiniz." Ona birkaç kez daha tekme attım ve sallanışını izledim. "Bu gece kolayca bitirebilirsin. Basit bir aşırı doz. Acı yok. Sadece ölüm. Ya da oynayabiliriz."

Bu sefer, her şeyi yapmam gerekiyordu. Eğer diğerleri gibi kaza gibi görünmüyorsa, o zaman zor bir şeydi.

Cevaplara ihtiyacım vardı ve umutsuzluğa kapıldığımı kendime itiraf edebilirdim.

Ama ben boyun eğmezdim.
Ben kırılmam.
Tehdidimin içime işlemesine izin vererek cebimden fotoğrafı çıkardım. Bir an için ona baktım.
Bir zamanlar Şeytan'ın Günahkârları MC'sinin başkanı olan Bear'ın motel odasında bulduklarımı kataloglarken gördüğümde beri aklımdan çıkmıyordu.

Bear arkasına not düşmüştü: *Birleşik Kardeşlik mi?*

Ben de bunu çalışıyordum.

Üçünü de tanıdım. Üç farklı ülkeden rastgele üç yetkili. Biri, Çin Komünist Partisi'nde üst düzey bir politikacı.

İkisi prensti,

en parlak dönemlerinde playboyluklarıyla kolayca ünlenmişlerdi. Ama bu dördüncüsüydü.

Onu tanıdım.

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Arkasında isim yazmıyordu. Ya Bear onların kim olduğunu bilmiyordu ya da onları not etme ihtiyacı hissetmedi.

Keşke olsaydı.

Beni bir sürü işkenceden kurtarabilirdi.

Fotoğraf yeni değildi ama içindeki adamlar geride bıraktığım cesetlerden pek de farklı değildi. Bir odada birlikte oturuyorlardı, konuşurken başlarını öne eğmişlerdi. İlginç olan kamera açısıydı; bir boşluktan bakıyordu.

Denekler fotoğraflarının çekildiğini bilmiyorlardı.

"Bir düşün Eddie," diye yüksek sesle düşündüm yabancının yüzünü incelerken. "Huzur içinde ölebilirsin ya da sessiz kalırsın ve ben de seni annenin seni doğurduğu güne pişman ederim."

Dudaklarından mırıldandığı bir şey döküldü. Onu tuttum ve vücudunun sarkaç salınımını durdurdum, sonra eğildim ve iki parmağımı burnuna hava veren streç filmde açtığım deliklere soktum. Biraz iğrençti ama işkence pis bir şeydi. Beyazlarımı *beyaz* tutmak için birkaç Tide PODS'tan daha fazlasına ihtiyacım olduğu kesindi.

Oksijen akışını kaybettikçe paniğinin arttığını hissettim ve geri çekilirken streç filmi de beraberinde çektim.

İşte o zaman işimi doğru yaptığımı anladım; panik azalmadı. Daha da *arttı*.

Ağzına tıkadığım tıkaçı dikkatlice çekiştirirken, "Çılgılık atmaya ya da bir gardiyanı uyarmaya çalışırsan, kusmuşunla boğulmaktan daha fazlasını yaparsın," diye uyardım.

Havayı yutabildiği anda yuttu, sonra umudumu bir balon gibi deldi. Diğerleri gibi o da "Kardeşlerimize güveniyoruz" diye mırıldandı.

Bu gece yapmak zorunda olduğum şeyi kabullenirken çenem sıkıştı.

Güzel olmayacağı kesin.

"Eğer bu şekilde oynamak istiyorsanız, Majesteleri, o zaman oynayacağız, ama bu oyunun kazananı olmayacak. Buna söz veriyorum."

BİR SAAT SONRA, muhafızların sarayın bu bölümünde devriye gezmesine on beş dakika Prens Eddie nihayet aradığım şeyi bana verdi.

Anton Kuznetsov.

Sonunda, lanet olası bir ismim vardı.
Şimdi tek yapmam gereken onu nereden tanıdığımı bulmaktı.

A large, stylized handwritten signature in black ink. The signature reads "Conor O'Donnelly" in a cursive script. The letters are fluid and connected, with a prominent 'O' in the middle and a long, sweeping 'y' at the end.

KIŞ - GÜNÜMÜZ "CONOR."

"Adımı bu şekilde söyleyen tek kişi sensin Riggs. Bunu biliyor muydun? Senin için arayan kimliğine ihtiyacım yok."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun," diye kulağıma mırıldandı ve dudaklarımın seğirmesine neden oldu.

"Çekici olmak için çok çalışıyorum," diye kabul ettim ve birkaç gün önce yüzüme çarpan yumruğun derimi kesmesinden beri sürekli kaşınan şakağımyı kaşıdım.

"O konuşmayı hatırlıyorum."

Tedirgin bir şekilde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hani bana robot olarak kalırsam insanların beni sevmeyeceğini söylemiştin ya?"

"İşte bu. On yedi yaşına gelmeden önce öğrenmiş olman gereken bir hayat dersi. Ailenin bunu daha önce fark etmemiş olmasına şaşırdım."

Kaşlarım çatıldı, alnımdaki çözülebilir dikişleri çekiştirdim. "Beni aşağılamak için mi aradın? Çünkü zaten başımda yeterince dert var."

Kıkırdaması o kadar bulaşıcıydı ki dudaklarımın kenarlarını bir gülümsemeye dönüştürdü. Riggs, canı *istediğinde* her zaman karnından gülerdi. Başka bir yol bildiğinden emin değildim.

"Senin için bir işim var," dedi benimle eğlenmeyi bitirdikten sonra hafifçe.

"Meşgulüm."

"Sen her zaman meşgulsün. Ama bu Sam Amca," diye hatırlattı bana -sanki *o* şeytanla yaptığım anlaşmayı unutmuşum gibi. "Onun için çok meşgul olamazsın."

"Sammy Boy'a hayatımın geri kalanında beni rahat bırakması için yeterince iyilik yaptım. NSA sunucularındaki o açığı bulduğum için bana borçlusun. Hackerlara içeri girip araştırma yapmaları için yalvarıyordun."

Küçümsedi. "İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

"Anlıyorum, ama sanırım yeniden müzakere etmenin zamanı geldi."

"Amerika Birleşik Devletleri ile yeniden müzakere yapılmaz," diye karşılık verdi ve ikinci kez dudak büktü. "On yedi yaşındayken neler olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Sana kişilik nakline ihtiyacın olduğunu söylememin nedenini?"

Öfkelendim.

"NASA'yı keşfetmeye karar veren sendin. Çok gizli bir ajansın veri tabanına tek bir ziyaretin yeterli olmadığına karar veren sendin."

Hatırlayınca yüzümü buruşturdum. O zamanlar bir uyduya erişmem gerekiyordu. *Artık kullanılmayan bir uyduya.* Bu cezaya değmezdi.

Sert oynamaya karar vererek, "Ülkeyi terk etmem gerekiyor" dedim. Sesi keskinleşti. "Neden?"

"Temelli değil. Sadece kısa bir süre için. Belki birkaç hafta."

"ABD kıtasını terk etmene izin verilmediğini biliyorsun-" İcini çekti. "Ah. Bir anlaşma yapmak istiyorsun."

"Çabuk kavriyorsun." Koltuğumda geriye doğru sallandım ve monitörlerimden birinin tekrar tekrar oynattığı görüntülere baktım.

Yıldız tam benim olduğum yerde oturuyordu. Evimde.

Ona en çok yaklaştığım andı. Bazen ona hiç bu kadar yakın hissediyordum. "Bir kadın için mi?" diye tahmin etti, bu fıkirden sıkılmış gibiydi.

"Kadın," diye düzelttim.

"Her zaman öyledirler," diye reddetti.

"Benimleyken değil. Bunu biliyorsun."

"Sen hiç çıktın mı?" İcini çekti. "Boş ver. Ne yapabileceğime bakacağım. Nereye gitmen gerekiyor?"

"Rusya."

Patlamayı bekledim. Bir hırıltı şeklinde geldi. "Neden Rusya'ya gitmek istiyorsun?"

Riggs, kiliseye giden bir Evangelist, asla yemin etmezdi. Bu da ona bunu yaptırdığımda daha çok zevk aldığım anlamına geliyordu.

Her ne kadar arkadaş olsak da, o benim idarecimdi. Kabul ediyorum, artık beni çok fazla 'idare etmiyordu'. Her dört ya da daha fazla yılda bir ondan haber alma eğilimindeydim. Bugün aramış olması hem kötü hem de iyi bir şanstı.

Kötü çünkü yapmam gereken başka şeyler vardı.

İyi çünkü Star'a gitmem gerekiyordu ve TSA tarafından durdurulmadan ülkeyi terk edip edemeyeceğimden emin değildim.

Özel jet her zaman bir seçenektir ve geçmişte bu ulaşım yöntemiyle sınırlarımızdan gizlice girip çıkmıştım, ancak olanlarla ilgili bir şey bana ABD hükümetinin iyi tarafında kalmam gerektiğini söyledi.

Eğer bu bir süreliğine onların emirlerini yerine getirmek, bazı çemberlerden atlamak ve onların ayarlarına göre dans etmek anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapardım.

"Eee?" diye hırladı. "Neden Rusya?"

"Oradan birini almam gerekiyor." "Almak mı?"

Durakladı. "Tahliye mi?"

Sorun da buydu; bilmiyordum. Star'ın Rusya'da olup olmadığını bile bilmiyordum. Petrovsky Park'ta bir bombalama olayından yola çıkıyordum ve kendimi bir kanat ve lanet bir dua gibi hissediyordum.

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve alnımdaki deride oluşan yırtığı fark edince irkildim.

Son birkaç günle ilgili hiçbir şey plana uygun gitmemişti.

Star Sullivan hayatıma girdiğinden beri işler rutin olarak boka sarıyordu ama son birkaç ay her zamankinden daha kötüydü.

Tüm bu saçmalık festivali, Star'ın beni ziyarete gelen koruyucu kızı Katina'nın West Orange, New Jersey'deki evinden kaçıp apartmanımı bulmasıyla başlamıştı, böylece bana koruyucu annesinin onunla iletişim kurmadığını ve hiç yapmadığı halde bir aramayı atladığını söyleyebilecekti.

Onu eve getireceğime söz vermiştim, sonra Katina'yı Şeytan'ın Günahkârları'nın MC yerleşkesine geri götürdüm ve orada Katina'nın ablasıyla çıkan adam tarafından karşılandım - Maverick. Ancak yumruğu yüzüme değdikten sonra onun bir Yeşil Bereli olduğunu hatırladım.

Herif emekli olmuş ama bu daha az yumruk attığı anlamına gelmiyordu.

Hastanede uyandıgımda başucumda özür dileyen bir MC Prez'in oturuyor olması bana Katina'nın Rex'e, Prez'e ve diğer Günahkârlar MC'sine onu kaçırmadığımı ve aslında onu ailesine geri götürme sürecinde olduğumu söylediğini anlattı.

Hâlâ kafamın araba yolundan basketbol topu gibi sekmesinden kaynaklanan migrenle uğraşıyordum, bu yüzden hükümetle ilgili bu saçmalık hokkabazlık yapmam gereken son şeydi.

Sorun da buydu zaten, bana *sormamışlardı*. Riggs istekleri için aramadı.

O *emretti*.

Gözlerimi ovuşturarak mırıldandım: "Bunun bir tahliye olup olmadığından emin değilim. Benim için önemli biri orada başını belaya soktu. Sadece onu buraya geri getirmem gerekiyor. Ben kaçma riski olan biri değilim. Bunu biliyorsun."

Riggs'in soğukkanlı cevabı "Aile durumunuzun değiştiğini biliyorum," oldu. "Çiçekler için teşekkürler" diye alay ettim.

"Baban devlete *yararlı biri olduğun* için çok şanslı Conor. Şehrin sokaklarında daha fazla kaos yaratamaması o kadar da kötü bir şey değil."

İşin kötü tarafı, onunla aynı fikirde değildim. Babam beni kullanmıştı.

Riggs de aynıydı. Herkes beni kullandı.

Ben bir araçtım.

Bazı günler bunu kabullenmek diğerlerine göre daha kolaydı.

Dudaklarımı bükerek, "Babam beni burada tutmadı. Kardeşlerim benim her şeyim.

Bunu biliyorsun."

.

Bu konuşmadan bıkmıştım, konuyu gerçekten önemli olana çevirdim: "Hükümet bu sefer benden ne istiyor?" "Gizli Servis birkaç ay önce bir iç ihlal yaşadı." *Hadi* canım. "Mühendislerimiz test etmenizi istediğimiz bir iletişim platformu oluşturdu."

Göremediği bir kaşımı kaldırdım ve ona saçmaladığını söyledim. "Bu 'ihlalin' First Lady'nin ölümüyle bir ilgisi var mı?"

"Bu konuda ne biliyorsun?" Riggs kırptı. "Ülkenin geri kalanı ne yapıyorsa onu."

"Eminim," diye alay etti. "Katilin İrlandalı Amerikalı olduğunu öğrendiğimde, bağlantılarını araştırdım... Geçmişini tertemizdi."

"Onun ben olduğumu kanıtlayamazsın," diye alay ettim.

"Hayır, yoksa seni daha önce merkeze götürürdüm." İç çekti. "Neden işleri benim için bu kadar zorlaştırıyorsun Conor?"

"Ben küçük kardeşim Riggs gibi değilim. Amerika'nın zevkine hizmet etmek için yaşamıyorum. Her neyse, yeni iletişim platformunuzu memnuniyetle test ederim." Sonra da Lodestar'ın bana hediye ettiği, beni yumruklayan Yeşil Bereli'nin sıfırdan yaptığı solucan canavarına maruz bırakacaktım. Bu her şeyi anında mahvederdi. Kötü amaçlı yazılımlar ve yumruklar-Maverick'in yetenekleri çok geniş kapsamlıydı. "Ama testlerden sonra Rusya'ya gitmek için onay istiyorum."

"Geri döneceğinizi nereden bileceğiz?"

Güldüm. "Snowden kadar fedakâr değilim. Her zamanki gibi aynı kurallar geçerli, değil mi?"

"Öyle," diye acı bir şekilde onayladı. "Biliyor musun, bu oyuna başladığımda, suçlularla onları ve ailelerini kanunun kollarından korumak için anlaşmalar yapacağımı hiç düşünmemiştim."

sırası bendeydi. "Kendin söyledin Riggs. Ben bir suçlu değilim. Ben bir varlığım. olduğunuzda beni alın." Bununla birlikte aramayı kestim.

Son cevabıyla beni kızdırmış olsa da ayağa kalktım ve dönerek uzaktaki şehir silüetine baktım.

Bu çatı katı babamın hediyesiydi, ama hediyeleri hep onun şarkılarıyla dans ettikten sonra gelirdi.

ayarla

O gidince bunun artık bir sorun olmayacağını düşündüm. Karmanın beni taşaklarımdan tekmelemesi için yalvarıyordum.

Pencereye doğru ilerleyerek hiç uyumayan şehri izledim, rahatlamaya çalıştım

Sabahın bu saatinde bile bir hareketlilik vardı ama orada değildi.

Masama dönerek son birkaç haftadır taradığım dosyalara baktım. Beş Nokta'nın 'kazalarda' ölmeleri için ayarladığı politikacılardan Star hakkında oluşturduğum dosyaya kadar her şey -onun profili.

Cep telefonum çaldığında dudaklarımı büzdüm, tekrar uzandım ve bir mesaj bildirimi yanıp sönerken ekrana baktım.

Riggs: Beş dakika içinde bir araba orada olacak

Sırttım.

Patronlarının bana bu kadar ihtiyaç duymasından nefret ediyordu.

Düşündükleri kadar özel olup olmadığını bilmiyordum. Hackerların egoları vardı ve elbette benim de vardı, ama ABD hükümetinin bana davranışına bakılırsa, ikinci gelen ben olmalıydım.

En azından önümüzdeki birkaç saat boyunca meşgul olacağımı bildiğimden, bazı programları çalıştırdım ve diğerlerini kapattım. Star'ın bana hediye ettiği solucanın orijinal kopyalarını barındıran ana donanımımı aldım - " geçmiş en iyi hediye," diye mırıldandım nefesimin altında- ve çantasına yerleştirdim.

Bunu yaptıktan sonra telefonumu aldım ve mesajlarımı kontrol ettim.

Kardeşlerim, yeni keşfettiğimiz kuzenimiz Liam Donnghal'ın oynadığı bir hokey maçı hakkında atıp tutuyorlardı - görünüşe göre, buz üzerinde yürümeye başlayan bir çocuğun iyi bir taklidini yapıyordu.

Sonra Aaron Goldstein'dan bir tane gördüm.

Goldstein: McClure beni bu gece bir puro kulübüne götürdü

Umarım ilk randevunuzda eğlenmişsinizdir

Ofisimden çıkıp yatak odasına doğru yürürken dudaklarım titredi.

Goldstein: Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Ben o sallanmıyorum

Üniversitedeki kısa dönemimden hatırladığım bu değildi, ama hafıza sorunları varsa, bu onun sorunuydu, benim değil.

Ben:

Goldstein: Emin değilim. Olabilir mi? Ürkütücü biri, sadece bağınaz ve Serçe olduğu için değil

Ben: Sen var mısın? Yoksa seni puro kulübüne davet etmezdi varsayalım

Goldstein: Doğru tahmin ediyorsun. Beni bir Sparrow olmaya teşvik edecek kadar güvenini kazanmak kolay olmayacak, ama uzun vadede bu işin içindeyim

Güzel. Beni haberdar et

Goldstein: Yapacağım

Goldstein'ı üniversiteden beri tanıyordum, çok fazla içen ama ödevlerini her zaman zamanında yapan ve akşamdan kalmayken bile finallerini geçmeyi başaran sinir bozucu bir sporcuyken onunla arkadaş olmuştum.

Bir 'yetişkin' olarak, kendini işine adanmış bir polis memuruydu, çarpık bir adalet anlayışına sahipti -en sevdiğim türden- ve Interpol'den izne ayrılırken buradaki potansiyeli gördüğü için gizli görevlere girecek kadar büyük cesareti olan bir adamdı...

Sadece terfi için değil, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için de bir potansiyel.

Bunu izinsiz yaparak kariyerini mahvedebileceğini bildiğini düşünmek zorundaydım ama aynı zamanda onun da benim kadar endişeli olduğunu fark ettim - Interpol'de kim bir Sparrow'du?

Kim o pis piçlerden biri değildi ki?

Yeni Dünya Serçeleri her yerdeydi ve her organizasyona sızmışlardı.

Hiçbir yer güvenli değildi. Ne mafya, ne hükümet, ne medya, ne de lanet kilise.

Tüm bu nedenlerden dolayı, en büyük kardeşim Aidan, yeni bir iş kurmamız gerektiği fikrini ortaya attığında ilk temasa geçtiğim kişilerden biri oydu.

Serçeler'e yetkilileri getirerek, onları içten dışa doğru yıkmak.

Mükemmel bir adaydı -ABD doğumlu ve *vatansever* olarak yetiştirilmişti- ancak üniversiteden sonra Birleşik Krallık'ın Hamptons-Sandbanks versiyonunda bir ev miras bıraktığı İngiliz büyükannesi sayesinde ABD'den ayrılmıştı.

Kısa bir süre sonra Avrupa'ya taşınmış, Interpol'de bir iş bulmuş ve o zamandan beri Amerika'ya dönmemişti.

Ona eski kimlik bilgilerine dayanan yeni bir kimlik oluşturdum ve Amerikan tarihi ve psikoloji bölümleri ile pazarlama ve politika yan dallarıyla bir senatörün yardımcısı olmaya aday oldu.

Onun bir Serçe olmadığını bilmemin tek sebebi neydi? Sahip olduğu çarpık adalet anlayışı... Onunla birlikte üniversiteye *gitmek ilginçti*.

Düğmeli bir gömlek seçerken aklıma bir fikir geldi.

Ben: Sessiz olabilir

Goldstein: Neden

Olmam gereken bir yerde

Ben: Eğer yaparsam, kardeşlerim irtibata geçecek

Goldstein: Onlarla iletişime geçmeli

Ben: Hayır. Seninle iletişim kuracaklar

Zamanı geldiğinde

Goldstein: oluyor

Ben: Hiçbir şey. Sadece bahislerimi koruyorum

Diğer mesajlarını görmezden gelerek, banyoyu kullandıktan sonra takım elbisemi giydim. Fermuarımı çekerken kapı zili çalıyordu ve hazırlıklarına devam etmek için onu duymazdan geldim.

İki fis traş losyonu boğazımın sol tarafına, iki fis da sağ tarafına.

Sol bileğimde yıllar önce hırpalanmış eski bir Rolex, sağ kolumda ise kendi yapımım olan yeni bir akıllı saat vardı çünkü devlet zaten kırımın yanaklarının arasını kokluyordu; onları bir takip cihazından başka bir şey olmayan seri üretim bir aletle hayatıma davet etmeme gerek yoktu.

Bunu yaptıktan sonra yatak odamdaki şifonyerin üzerine bir not çizdim.

Aidan,

Eğer bu notu görürsen, muhtemelen ölmüşümdür.

Sorun değil. Zaten uzun zamandır bekliyordum. Her zaman öldüğünde dinlenebileceğini söylerler ve lanet olsun, eğer dinlenmeyi hak etmiyorsam.

Her neyse, seni seviyorum, deartháir.

Çocuk

NOT. Beni aramaya kalkma. Senin de ceset torbasına girmeni istemem.

Zil tekrar çaldığında kısa ama pek de tatlı olmayan mesaj karşısında burnum kırıldı.

Bu veda notlarını yazmak her zaman hüznüydü ama ne olur ne olmaz diye yazdım. Geçmişte her birini çöp tenekesine atardım ama dünyanın halini kim bilebilirdi ki?

Kışlık montumu omuz silkerek giydim, her iki kolumun manşetlerini iki kez kıvırdım, sonra yatak odasından çıktım, yolda dizüstü bilgisayar çantamı aldım ve bir kez daha çaldığında dahili telefona bastım.

"Mesajı aldım," diye . "Şimdi geliyorum." Her zamanki gibi yanıt gelmedi.

Başından iki tutam saç çekerek birini ısırđım ve dişlerimin arasında tuttum, diğerini de kapıyı kapatırken tuttum, ilk kilidi pervazın tepesine, göz hizasının üstüne sıkıştırdım.

Ben gittikten sonra biri açmaya kalksa saçlar dökülürdü.

Kapıyı kilitlediğimde, çok kademeli pimlerin yerine döndüğünü duydum, sonra kapandığından emin olmak için kolu iki kez salladım. Ardından, dişlerimin arasında kalan saç parçasını çıkardım ve kapı kolunun üzerine koydum.

Bunu yaptıktan sonra asansöre doğru yürüdüm.

Bir zamanlar burası açık bir alandı ama artık asansörden doğrudan daireme girmek için bir giriş yolu yaptırmıştım.

Geçen yıl boyunca, ev istilacılarına fazladan bir egzersiz yaptırmanın, kapıdan geçmeleri sadece on dakika sürse bile, silahlanıp güvenli odaya yönelmek ya da helikopter pistine gidip yangın çıkışından binayı terk etmek için benim lehime on dakika olduğunu öğrenmiştim.

Kısa bir yolculuktan sonra lobideyken arabanın dışarıda rölantide çalıştığını gördüm.

Kapıcı beni usulca selamladı, ben de göz teması kurmadan başımı salladım. Denny'nin ihtiyacı olan son şey, onunla arkadaşça davrandığım için ABD hükümetinin ona şüpheyile bakmasıydı.

Beceriksizliklerini bildiklerinden, ona mesaj vermek için kirpiklerimle mors alfabesi kullanıp kullanmadığımı anlamaya çalışırlardı.

Eve dönersem kabalığım için özür dilemeyi aklıma not ettim ve sonsuza dek ortadan kaybolursam Denny'nin beni affedeceğini düşünerek arka koltuğa yöneldim ve içine tırmandım.

Kapılar etrafımda kilitlendiğinde, araba kaldırımdan çekilip trafiğe girerken sadece önüme baktım.

"Nereye gittiğimizi bilmek istemiyor musunuz, Bay O'Donnelly?"

Yolculuğun onuncu dakikasında kasvetli gölgelerden bir soru geldi.

Ses Riggs'inkinden daha gençti. Kadın. Sözlerindeki yumuşak eğlence izi dışında aksansız ve ilgisizdi.

Kaşlarım çatıldı. "Neden ilgileneyim ki? Şehirdeki rastgele bir gökdelende bej üzerine bej bir ofis alanında bej üzerine bej başka bir oda olacak."

"Bu gece olmaz, Bay O'Donnelly," dedi kadın bana, ses tonu sinsiydi. Neredeyse mırıldanıyordu.

"Sanırım oraya gittiğimde öğreneceğim," diye geçiştirdim ama yüzümü onun oturduğı karanlığa çevirerek baktım. "Seni tanıyor muyum?"

Tek cevabı yumuşak bir kıkırdama oldu. Sokak gelen bir ışık arka koltuğa vurarak yüzünün bir kısmını aydınlattı.

Bana bakmak için döndüğünde yüz hatlarını biraz daha görebildim ama tanıyamadım. Yine de elini sıkmam için bana uzattığını gördüm.

Elimi uzattığımda, "Sizinle tanışmak bir zevk, Bay O'Donnelly" diye mırıldandı. "O zevk bana ait, Ajan...?"

"Siyah."

"Ajan Black," diye tekrarladım. "NSA'nın bu gece benim için ayarladığı zararsız bir bina değilse nereye gidiyoruz?"

"Langley," derken sözlerine yine o tuhaf mizah karıştı.

GEÇMİŞ

Sana bir soru sorabilir miyim?

Yıldız: *Duruma göre değişir.*

Conor: *Açık mı?*

Yıldız: *Cevap vermek isteyip istemediğim.*

Yararlı.

Yıldız: *Her zaman yardımcı olmaya çalıştığımı biliyorsun Conor.*

Conor: *Bil bakalım az önce ne gördüm!*

Yıldız: *Ne?*

Conor: *Empire State Binası'nın üzerinde uçan bir domuz.*

Yıldız: *Yalancı olduğumu mu söylüyorsun? ㊄(๑*~)๑*`*

Gerçeklere karşı liberal olduğunu söylüyorsun. Ve eğer o emoji'nin olması gereken şey buysa sen melek değilsin.

Yıldız: *Ben bir yıldızım. Göklerde varım.*

Conor: *Oh, bak. Cehennem de dondu.*

Yıldız: *Hell's Kitchen'da yaşadığınıza göre biliyorsunuzdur. Şeytanla olmak nasıl bir şey?*

Conor: *Şaşırtıcı derecede nemli.*

Yıldız: *Sıcak olacağını düşündüm.*

Conor: Daha yapışkan.

Yıldız: :P Soruyu bana yönelt. **Conor:**

Afganistan'da ne oldu? **Yıldız:** Bir savaş vardı.

Sigh. Yani seninle.

Yıldız: Ah, nasıl seks kölesi oldum demek istiyorsun?

Evet. Kesinlikle.

Yıldız: CIA Direktörü bir Serçe. Koklamamı istemediği yerleri koklamaya başladım ve kendimi Seks Kölesi Merkezi'nde buldum. İnan bana, ziyaret etmek isteyeceğin türden bir pazar yeri değil.

Yıldız: Tabii bu işlerle ilgilenmiyorsanız.

Yıldız: Öyle mi?

Conor: Çifte iç çekiş.

Yıldız: Neden soruyorsun?

Conor: Çok uzun vadeli planlarınız var.

Yıldız: ! Bu benim en sevdiğim şey.

Conor: Günlük tutuyor musun?

Star: Günlük tutacak bir kadına benziyor muyum?

Hey, yargılamıyorum. Belki bir ölüm listeniz vardır ve kalplerle süslenmiştir.

Yıldız: Ben 'kalpler ve çiçekler' gibi bir kız değilim.

Kafatasları ve çapraz kemikler o zaman?

Yıldız: Lol. Beni yakaladın.

Conor: Ne? Günlük tutuyor musun?

Yıldız: Uh huh. Günlüğümü süslemek için mermi kullanıyorum.

Hiç eğlenceli değilsin.

Yıldız: Ben çok eğlenceliyim.

Ölüm listen var mı?

Yıldız: Doğal olarak.

Conor: CIA Direktörü orada mı?

Yıldız: Evet. Bu çok açık bir soru.

Conor: Sende hiçbir şey belli olmuyor. Neden hala ölmedi?

Yıldız: Çünkü Reinier öncelikli değil.

Yıldız: Yeni Dünya Serçeleri'nin ölmesi gerekiyor. Sonra, annemin katilini öldürmeliyim. Sonra, o piçler tarafından bir et parçası gibi muamele gören her kadını, erkeği ve çocuğu aileleriyle yeniden bir araya getirmeliyim. O zaman CIA Başkanı ölebilir.

Yıldız: Normalde Reinier listemin en başında yer alırdı ama gördüğünüz gibi işim başımdan aşkın.

Onu nasıl öldürmek istiyorsun?

Yıldız: Kışına bir sopa sok.

Conor: Çok meleksiniz.

Yıldız: Denerim. *curtseys*

Conor: Nasıl reverans biliyor musun?

Yıldız: Nasıl yapılacağını bildiğim çok şey var. Birkaç kraliyet ailesiyle tanıştım, bilmeni isterim. Şeyhler çılgındır. Çocuklarının düğünlerinde rock yıldızlarının çalması için milyonlar ödüyorlar.

Conor: Öyle mi? Rihanna'nın bir keresinde yaptığını biliyorum.

Yıldız: *Elbette, çok güzel bir gelir akışı.*

Eminim.

Star: *Kıç pokeri senden ilham aldım, bu arada.*

Conor: *Ben de düşünmüştüm.*

Yıldız: *Önce sopayla başlayıp sonra aletini keserim diye düşündüm. Belki de ona yedirirdim. Ya da belini falan kırardım.*

Conor: *Neden belini kırdın?*

Yıldız: *Kütüğü emebilsin diye.*

Conor: *Vay be. Sadece bacak bacak üstüne attım.*

Yıldız: *Ben onunla işimi bitirene kadar yapamayacak.*

Conor: *LOL.*

Yıldız mı? Yapılacaklar listene yardım edebilirsem, edeceğimi biliyorsun, değil mi?

Yıldız: *Bunun benim yapılacaklar listem olmasının bir sebebi var.*

Conor: *Her şeyi tek yapamazsınız.*

Yıldız: *Sen öyle . Sen de tek kişilik bir grupsun.*

Conor: *Çünkü kardeşlerimin benim yaptığım işe hiç yatkınlığı yok. Güvenliğimizin çoğuyla ilgilenen Eoghan bile alarm sistemlerinin kodlanması hakkında hiçbir şey bilmiyor.*

Star: *Bu karşılıksız yardım mı yoksa karşılık mı?*

Sanırım karşılıksız.

Yıldız: *Neden tahmin edeyim?*

Çünkü bu bir iyilik değil. Sana zarar verenleri alaşağı etmene yardım etmek istiyorum.

Yıldız: *Huh.*

Yıldız: *Conor?*

Evet?

Yıldız: *Elimde olsa o rahibin kışına bir demir çubuk sokardım, biliyor musun? Onu iyice doğrardım.*

Conor: ***Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en romantik şey olabilir.*

Yıldız: *Bu boku yazmakta Hallmark'tan daha , değil mi?*

Kesinlikle tebrik kartları üzerinde çalışmalısın. Ve cinayet günlükleri.

Conor: *Belki yapılacaklar listesi bittiğinde, başka işlere yönelebilirsin? Seri katillerin bile hobiye ihtiyacı vardır.*

Yıldız: *Olabilir.*

Yıldız: *Conor?*

Conor: *Evet, Star.*

Yıldız: *düşünüyor musun?*

Conor: *Sana inancım tam.*

Yıldız: *Öyle mi?*

Evet. Ve tamamlanana kadar da dinlenmeyeceğim...

Yıldız: *Ne diyeceğimi bilemiyorum.*

"Ölüm trenine hoş geldin, Conor." demeye ne dersin?

Yıldız: *:D Aramıza hoş geldin.*

A large, stylized handwritten signature in black ink, reading "Conor O'Donnell". The signature is written in a cursive, flowing style with large loops and a prominent 'O' in the middle.

MEVCUT GÜN

CIA Karargâhı çoğunlukla sadece *The Blacklist*'in bölümlerinde gördüğüm bir yerdi. Böylece, öldürülmek üzere olduğum korkusu bir kademe daha arttı.

Bir parçam karanlık bir bölgeye götürülmek üzere olduğumdan emindi ama götürülmemiştim. Çok sayıda boş koridordan geçirildim ve bir grup 'mühendisin' sanki kod değil de müzik yapıyorlarmış gibi klavyelerini tıngırdattığı büyük bir ofise yönlendirildim.

Eğer *noxxious* diye bir şey, bu benim en çok sevdiğim parçaydı.

Ofiste yaklaşık otuz teknisyen bulunuyordu. Her birinin yüzü mavi ışıkla parlıyordu, dikkatleri odanın geri kalanında neler olup bittiğine değil ekranlarına odaklanmıştı.

Bu adamlar her zaman beyaz yakalı moronlar değildi.

Bakkal takımları giymiyorlardı ve bir wedgie'nin sonrasıyla uğraşıyormuş gibi görünmüyorlardı. Benim gibiydiler. *Sıradan ben*. Kot pantolon giyiyorlardı ve dövmeleri görünüyordu. Bir çocuğun yeşil bir mohawk'ı vardı; bir diğeri emo olmanın moda olduğunu düşündüğü için Rabbimizin yılı hakkında emin görünmüyordu.

O zaman bir meydan okuma.

Durumla ilgili ilk görüşüm buydu.

İkincisi ise egomon sandığımdan daha büyük olabileceğiydi.

Söz konusu ego, Star'ın koduma defalarca girmesiyle zedelenmişti, ancak sonuç olarak işim hiç bu kadar sıkı olmamıştı.

Sadece cesaretiniz test edildiğinde neler yapabileceğinizi anladığınız doğrudur.

of.

Ve Star her şeyi ölçtüğüm bir kriterdi.

O benim akranımdı.

Eşitim.

Benim her şeyim.

Bu düşünce çenemi sinirle sık mama neden oldu. Aşkın güzel olması gerekiyordu.

acı maması gerekiyordu.

Dalgınca ve kendi isteğimle göğsümü ovuşturdum. Tam o sırada Black ellerini çırpı ve bağırdı: "Ekip, test için Kartal Pençesi'nin beş dakika içinde canlı olması gerekiyor. Hâlâ doğru yolda mısınız?"

Emo çocuk seslendi, "Öyleyiz."

Black kollarını göğsünde kavuşturarak başını salladı ve sustu, ben de aynısını yaptım ama duvara yaslanıp grubu inceledim.

Sonra, sanki okul zili çalmış gibi -bu piçlerin çoğu liseye gidecek kadar genç görünüyordu zaten- beş dakika sonra kalkıp dışarı çıktılar.

Hepsi birden bana bir bakış fırlattı. Bu ilginç bir deneyimdi.

Bazı bakışlar açgözlüydü; diğerleri ise hararetiydi. Birkaçı acıydı ve birkaçı da rekabetçiydi.

Yalnız kaldığımızda Black bana "Sen onların kriterisin," diye bilgi verdi. Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"OG varlığı," diye düşündü. "Türünün ilk örneği." Belli ki yavaş kalmıştım.

"Onlar da benim gibi mi?"

"Evet. Hapis cezalarından kurtulmak için Sam Amca'ya başvurduk. Program sizde o kadar iyi işledi ki Bay O'Donnelly, ekibimizi genişletmeye karar verdik."

"Neden beni bu sırta ortak ediyorsun?"

"Çünkü bu bir sır değil ve yeri doldurulamaz ya da eşsiz olmadığınızı bilmek güzel."

"Ben de öyle olduğumu hiç söylemedim." Ona sırttım. "Aksine, Riggs'ten her telefon aldığım da *beni* öyle tanımlıyorsun."

Çenesini yana doğru eğdi. "Star senin sinir bozucu olduğunu söyledi."

sırtışım sona erdi. "Star'ı tanıyor musun? Star Sullivan?" Az önceki sırtışma karşılık verdi ve bunu *sessizlikle* taçlandırdı.

Sol gözüm bu zekice taktik karşısında titredi.

Beni tuzağa düşürmek için kullandığı bir konuya girmektense, "Neden Langley'deyim?" diye sordum. Gizli Servis, CIA tarafından denetlenmiyor."

"Ben sadece kuryenizim, Bay O'Donnelly. buraya getirmem söylendi ve ben de getirdim."

Burası hiç de etkileyici olmayan bir çalışma alanıydı. NSA'nın beni yerleştirdiği her zamanki önemsiz ofisi tercih ederdim. En azından orada pencerelerim vardı.

Bunun yerine, normal bir odada olsa bu yavanlık denizinden biraz olsun kaçılabilir bir duvarı beyaz bir tahta kaplıyordu. Beyaz tahtanın önünde, işaret ettiği bir masa vardı.

"Sanırım kendi teçhizatınızı kullanmak istiyorsunuz?" diye sordu, masaya doğru yürürken beni izliyordu.

Onaylamak için çenemi eğdim.

Yüzeyde, üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf buldum. Black'ten gelecek talimatları beklemeden zarfı yırtarak açtım ve içinden bir not çıkardım.

Sevgili Bay O'Donnelly,
Operasyon: Kartal Pençesi Operasyonu en yüksek güvenlik yetkileri altında çalışmaktadır.

Bu noktada, eğer karar verirsiniz bunun bedelini ailenizin ödeyeceğinin farkındasınız:

A: Kusur;

B: Birleşik Devletler hükümetine ait özel bilgileri yabancı bir kuruluşa satmak;

C: Burada gördüğünüz herhangi bir kodu manipüle edin ve kendi amacınız ve/veya kazancınız için kullanın.

Oyunun kuralları değişmedi, Bay O'Donnelly. Saygılarımla,

Sheridan Reinier

Merkezi İstihbarat Teşkilatı Direktörü

ALTINDA, Langley tarafından geliştirilen iletişim platformunun ve benim görevimin ayrıntıları vardı. Onları taradım ama dikkatim imzaya geri döndü.

Reinier -zihinsel olarak *hapşırdım- sanki yine de ona boyun eğmişim* gibi.

Pislik herif bir Yeni Dünya Serçesi'ydi, bu yüzden başkanı 'korumak' için çalışıyormuş gibi davranmayı nereden çıkardığımı bilmiyordum. Ve ajanlarını uslu durmazlarsa seks kölesi olarak satarken, onların ahmak kodlarını kendi amacım için kullanmak ya da manipüle etmekle ilgili o saçmalık? Bunu nereden çıkardı?

Hâlâ alay ederek Black'e bir bakış attım. "Oyunun kurallarının kesinlikle değiştiğinin bilinmesini isterim."

İlk kez kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Affedersiniz?"

Mektubu ona doğru salladım. "Patronunuz. Bay Reinier. 'Oyunun kuralları değişmedi' diye yazmış. Bu bir yalan.

"Bu ilişki NSA ile benim aramda kuruldu. CIA ile değil." "Hükümetin keyfine göre hizmet

ediyorsunuz, Bay O'Donnelly."

Üst dudağım yukarı kıvrıldı. "İyi ki giymiyorum yoksa ben de seninki gibi baktan bir takım elbise giyiyor olurdum."

İfadesinde kızgınlık parıldasa da onu görmezden geldim ve görev detaylarımı daha hassas bir şekilde gözden geçirmeye başladım.

Elimdeki bilgilerle parmak eklemlerimi iki kez kırdım, boynumu iki yana çattım ve dizüstü bilgisayarımı açma işlemine başladım.

Masanın üzerine koyduğumda, kordonu Black'e doğru salladım. "Bir yara."

Bana ters ters baksa da istenileni yaptı ve fişi taktıktan sonra birkaç dakika etrafımı keşfederek gizli hoparlörleri ve

Odadaki mikrofonlar.

Ancak Noxxious hoparlörlerden kulaklarımı kanatacak kadar yüksek bir sesle çaldığında oynamaya başlamaya hazırdım.

Çünkü yönetmenin de dediği gibi, bu bir oyundu.

Farkında olsun ya da olmasın, ilk raundu çoktan kazanmıştım.

ÜÇ SAAT SONRA

RIGGS'in kafası kapıdan fırladı, kocaman bir dilim pizzayı mideye indirişimi izlerken kaşları çatılmıştı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ işitme duyuna zarar vermeyi umursamıyorsun," diye azarladi.

Hemen müziğin sesi kısıldı.

Surat asma zahmetine girmedim - bu geceki iş kesinlikle tamamlanmıştı.

"En iyi işimi kulak zarım patlayabilecekken yapıyorum," diye dalga geçtim atıştırmalığımın biraz daha yerken.

"Üç saat mi, Conor? Gerçekten mi?" Pizzadan bahsetmiyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun? Acele etmemi mi?" Sucuğa bulanmış bir ısırık daha alarak alay ettim. "Beni Langley'e sürüklemene gerek yoktu. Beni buraya uçurarak zaman kaybettik, vergi mükelleflerinin dolarlarını boşa harcadık ve karbon ayak izimi artırdık."

Riggs, Black'e doğru . "Her zaman böyle sinir bozucudur, evet."

Kulağını ovuşturdu. "Son birkaç saat içinde öğrendiğim gibi." "Ekip bunun üzerinde ne kadar süredir çalışıyordu?" Ben sorguladım.

"Son on hafta boyunca günde yirmi dört saat, on iki saatlik vardiyalarla çalışan otuz kişilik bir ekibimiz vardı." Riggs dudaklarını büzdü. "İçeri girmek ne kadar zordu?"

"Mumbai'deki büyükelçilik ya da JFK Havaalanı saldırısı ölçeğinde mi?" Gözlerini kırıştırdı. "Bu kadar kolay mı?"

Omuz silktim.

İletişim platformuna girmek için solucanı çıkarmama bile gerek kalmamıştı.

Eğer Başkan'ın güvenliğine böyle saldırıyorlarsa, First Lady'nin öldürülmesine şaşmamak gerekirdi.

bir nefes aldı. "Not mu aldın?"

"Elbette." Çenemi Black'e doğru eğdim. "Ona verdim."

"Hizmetiniz için minnettarız," dedi Riggs, sesi minnettarlıktan başka bir şey ifade etmiyordu. "Hey, elçiye zeval olmaz. Başkan ölmediği için minnettar ol çünkü sen adamlar boktan bir iletişim platformu geliştirmişler." Ona dışlerimi gösterdim. "Eğer denersen her şeyi olumluya çevirebilirsin Riggs."

Öfkelendi. "onu dışarı çıkarın Ajan Black." Black cevap vermedi, başını bile sallamadı.

Merak ettim.

O dönüp gitmeden önce, "Ne zamandan beri CIA ile dost oldun?" diye sordum.

"First Lady'nin ölümünden bu yana kurumlar arası işbirliği tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı." Bu standart bir yanıttı.

Saçmalık.

Gözlerimi ikisine de diktim, burada bir şeyler döndüğünün ve ikisinin de bana ne olduğunu söylemeyeceğinin farkındaydım.

Dudaklarımı büzerek, Eagle's Claw'a girmeden önce Black'e yedirdiğim pizzayı çiğnemeye devam ettim, belki kışkırları tekmeledikten sonra beni yemekten mahrum edebileceklerini düşünmüşlerdir diye -bu ateşli deha gösterisinden sonra bir şeyler atıştırmayı hak etmişim- ve Black bana doğru gelirken Riggs'in gidişini izledim.

Çiğnemeyi bitirdiğimde, "Sen onun aşağısı değilsin," dedim. Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu. "Kim demiş?"

"Ben söylüyorum. Peki neden sana patronluk taşıyor, bana dışarı kadar eşlik etmeni istiyor?" Black gülümsedi. "Gitmeye hazır mısınız, Bay O'Donnelly?"

Bu gülümseme beni ilk defa .

"Gitmeme izin verilecek mi?" Sesim doğal olmayan bir şekilde sakinken sordum.

"Bu binadan pek çok çıkış var," diye itiraz etti. "Daha önce girdiğimiz yerden farklı bir çıkıştan çıkacağız."

Bunun neden hem soruma cevap verip hem de vermediğinden emin olamadan ayağa kalktım, ellerimi pizza kutusuyla birlikte gelen kağıt peçeteye sürttüm ve görevimi tamamladıktan sonra bir kenara koyduğum dizüstü bilgisayar çantamı aldım.

Elimdeki çantayla saati kontrol ettim ve saatin arabadaki saatle uyuşmadığını gördüm.

Duvar

Kaşlarımı çatarak alnımı ovuşturdum ve Black'i takip ederek artık sessiz olan odadan çıktım. Koridorlar boştu.

Duvar saatine göre saat sabah dokuz kırktı. Saatiye göre on kırk. Burası her zaman tik tak ediyor olmalıydı, ama lanet olası saat dokuz kırktı.

Sabahtı ve etrafta kimsecikler yoktu.

Hükümetle yıllar boyunca, mafyadaki hayat ne kadar rahatsız edici olsa da, bunun daha nazik bir kader olduğunu öğrendim.

Çete size sadece işkence eder ve öldürür.

Hükümet size işkence eder, sizi öldürür, sizi siler, adınızı karalar, ailenizi kötüler ve belki de aynı anda birkaç kardeşinizi hapse atar.

"Lanet olası hükümet," diye mırıldandım nefesimin altında. "Otorite sorunlarım olmasına şaşmamalı."

Yağlı pizza mideme ağır bir şekilde yerleşmeye başladı ve keşke o lanet şeyi en başta yemeseydim dedirtti. Attığım her adımda, sonunda birini görene kadar tek bir ruhun yanından geçemediğim için tedirginlik seviyem arttı.

Bir gardiyan.

Gözler boş, tam odaklanmış. Siyah takım elbise, siyah kravat, beyaz gömlek. Yarı saydam kulaklık. Kahverengi saçlar, unutulabilir bir yüz.

Black ona başını sallamadı, sadece kapıya gitti ve açtı.

İçeri girerken kapıyı benim için tuttu, bakışları benimkine kilitlenmişti ve sessiz bir emirle onu takip etmemi istedi.

Aptal değildim, bu ölmem gereken bir savaş değildi.

Onu.

Bunu yaptığım anda, pencerelerin olduğu bir duvarın yanında duran bir adam buldum.

Park .

O da boştu.

Burada ne haltlar dönüyordu? Ne zamandan beri

CIA merkezi hayalet şehir oldu?

Nükleer bir saldırı olmuş ve ben bunu *Noxxious*'tan duymamış mıydım?

Black kapıyı kapatırken sessiz bir ses tonuyla boğazını temizledi. Arkasına geçmesini bekliyordum ama geçmedi. Bizimle birlikte odada kaldı.

"Langley'deki ilk zamanınız nasıl geçti Bay O'Donnelly?"

"Kiminle konuştuğumu sorabilir miyim?" Odanın diğer ucundaki yabancı konuşmasını bitirdiğinde kibarca sordum.

Cevap vermedi, ben de salonun büyük bir kısmını kaplayan masaya doğru ilerledim ve çantamı masanın üzerine koydum.

Masada en az seksen kişi oturmalıydı ama sadece üçümüz aynı nefes alma alanını paylaşıyorduk.

Henüz kimse bana silah çekmediği için *-hâlâ zaman vardı-* ve bir hücrede değil de bir toplantı odasında olduğum için bir sandalye çektim, içine gömüldüm ve ayaklarımı uzattım.

Black manzara karşısında iç geçirdi, tıpkı daha önce ben de o çorak ofiste aynı şeyi yaptığımda yaptığı gibi.

"Müdür Reinier sizi bu toplantıyla onurlandırıyor."

Kaşlarım çatıldı. Reinier.

CIA müdürü. Buyurun.

.

Star'ı satan adam.

Hayatımda ilk defa beynim dondu.

Bazen o kadar hızlı çalışıyordu ki kalp atışlarımı bile geride bırakıyordu ama anda kelimenin tam anlamıyla duruyordu.

Yaklaşan ölüm böyle bir şey miydi, yoksa belki de sadece bir anevrizma ile mi uğraşıyordum?

Ama gözlerim çalışıyordu. Kulaklarım

da.

Biberli sucuğun baharatının tadını hâlâ alabiliyordum ve kışın derinliklerinde olduğumuzu düşününce tuhaf bir nedenden dolayı klima yüksek seviyedeydi ve burnum daha önce sıkıığım tıraş losyonunun hafif notalarını fark etti.

Hayır, hayattaydım. Ölmüyordum.

Az önce Star'ın ölümcül düşmanlarından birinin nefes aldığı ve var olduğu bir odaya mı girmiştım?

Bir kol olan biri...? Lanet olsun.

REINIER park yerine bakmayı bıraktı ve bana doğru döndü. Bakışları Black'in üzerinde gezindi. "Ne kadar sürdü ajan?" "Yaklaşık yüz altmış dakika, müdür bey." "Bu... hayal kırıklığı."

Keyifsizliğime rağmen ayaklarım hâlâ masanın üzerindeyken omuz silktim. "Aslında çalışmamın mükemmel olduğunu düşünmüştüm."

Reinier'in ağzı seğirdi - mizahtan ziyade kızgınlıkla. "Eminim aylardır geliştirmekte olduğumuz platforma sızmanın olduğundan daha zor olmasını tercih ettiğimiz farkındasınızdır."

"Bir grup çocuğu sizin için yazılım yapmaları için korkuttuğunuzda, ne beklersiniz? Ve onlara çoklu yayın iletimi üzerinde çalışma izni verirken aklınızdan ne geçiyordu? Neyiz biz? *Myspace* günlerine mi döndük?" Alay ettim.

Reinier'in burun delikleri alevlendi. "Ajan Riggs beni tavırlarınız konusunda uyardı, Bay O'Donnelly. _"

"Eminim onlara layık bir şekilde yaşadım."

"Kesinlikle onları küçümsemedi. Yine de, size büyük bir hizmette bulundunuz. bugün ülke. Ulus sana teşekkür edemez ama ben ." Sanki sikimdeydi.

Sıkılarak, "Madalya alacak mıyım?" diye sordum.

"Ajan Black'in size pizza verdiği söylendi."

. "Komik." Bacaklarımı masadan aşağı attım. "Neden her yer ölü?"

"Bunun seninle bir ilgisi yok."

"değil mi? O siyah, tanımsız arabaya geri döndüğümde Black beni öldürecek mi?" "Hayır. Hâlâ hizmetinizden faydalanabiliriz."

"Güven verici. Hükümet neden benden onlar için yazılım geliştirmemi istemiyor, sadece kırmamı istiyor?" Yüksek sesle düşündüm.

"Çünkü büyük aCooooig'in bile kıramayacağı bir şey yapacağımız umuduyla yaşıyoruz ve sizin de buna dahil olmamanızı tercih ederiz." Reinier elini kaldırdı ve açıkça elimi sıkmamı istediğini belirtti.

Her nedense bu beni her şeyden çok . Star bu adamın ölmesini istiyordu.

Onun acı çekmesini istedi. Silahlı

bile değildim.

Tek silahım iki yumruğum, elimdeki dizüstü bilgisayar çantası ve midemi pizzaydı.

Bu seçeneklerin hiçbiri onu tatmin etmeyecekti. Ama Tanrım, her ne kadar beni ekipten çıkarmış olsa , ben hâlâ onun tarafındaydım.

Tereddütüm çok uzundu. Müdür sessiz bir komutla boğazını temizledi. Sarsılmış bir şekilde ileri atıldım.

Zihnimin bir köşesinde Ajan Black'in beni takip ettiğini fark ettim. Attığım her adımda o da bir adım atıyordu.

Bu ?

Ben nişanlıyken beni vuracak mıydı?

Merkez hayalet bir kasaba mıydı ki cesedimi kimsenin haberi olmadan binadanatabilsinler?

Kafam karışmış, gergin ve parçalanmış bir halde onun elini tutmak için elimi uzattım ama ben daha elimi uzatmadan, Black kolumu kenara iterken tuğlaya benzer bir şey onun avucunun içindeydi.

Alet yönetmenin karnına çarptığında, şok içinde gözümü kırptım ve ardından elektrik akımının damarlarından geçerek onu dizlerinin üzerine çökertmesini izledim.

Elektrikle ilgili kendi deneyimlerim bana bunun normalde şok tabancasında kullanılan voltajın iki katı olduğunu gösterdi.

Şaşkınlıktan kafam bullak olmasaydı yüzündeki ifade çok komik olurdu.

Ne olup bittiğinden emin olamadan geri çekildim ve Reinier'in yüzünü halıya çarpışını izledim, kadın onu şoklamaya devam ederken hala seğiriyordu. Her zamankinden iki kat daha uzun.

Şaşkınlıkla Black'e döndüm, yarı yarıya aynı muameleyi bekliyordum, ama onun yerine, kutu gibi ceketinin içinden bir silah çıkarmış ve bana doğru uzatıyordu.

"Her ne kadar ikimizi de hayalete çevirmiş olsa da, Star'ın bu onuru senin kazanmanı tercih edeceğini biliyorum."

GEÇMİŞ

STAR: *Serçeler'in tüm insan ticareti kurbanlarını aileleriyle bir araya getireceğime söz verdiğimi hatırlıyor musunuz?*

Biliyorum. CIA başkanına kendi çüksüz kütüğünü emdirme imgesiyle hafızayı güçlendirdin. Lol.

Yıldız: *Bunları hafızanı eğitmek için yapıyorum.*

Çok nazıksın. Kabuslar sadece kıkırdamak için miydi?

Yıldız: .

Conor: *Peki ya yeniden bir araya gelmeler? Bu başlı başına bir süreç.*

Yıldız: *Biliyorum. Ama düşünüyordum da... Katina'yı bir kargo gemisini takip ettiğim için buldum. Serçelerin gemide bir kadın manifestosu vardı. Bunu bir sevkiyat için yaptılarsa, eminim diğerleri için de yapmışlardır.*

Conor: *Mantıklı. Manifesto ile nasıl karşılaştınız?*

Yıldız: *Yönetimden çok şans.*

Nasıl?

Yıldız: *İpek Yolu'nda bir listeydi.*

mı aldın?

Yıldız: *Evet.*

Conor: *Satıcı kimdi?*

Yıldız: Sadece telefonu hackleyip birinin kimliğiyle satış yapan bir çocuk.

Conor: Aynı satıcıdan başka bir şey aldınız mı?

Yıldız: Bir e-posta hesabı için kullanıcı adı ve şifre aldım, ancak kolayca tanınabilir bir e-posta hizmeti değildi ve kesinlikle POP veya IMAP protokolleriyle çalışmıyordu.

Yani hiçbir yere varmadı mı?

Yıldız: E-posta çıkmaz sokaktı, ama bunun bilginin beş yıl eski olmasından kaynaklandığını düşündüm. Kargo gemisi manifestosu beni Katina'ya götürdü.

Nasıl?

Yıldız: Annesi oradaydı. Onu bulduğumda çoktan satılmış, evlendirilmiş, hamile bırakılmış ve ölmüştü. Katina o sırada bir yetimhanedeydi.

Conor: Ve sen atını sürüp onu kurtardın.

Yıldız: Bazen onun beni kurtardığını düşünüyorum.

Conor: Serçeler Baltık gelini ticareti mi yapıyordu?

Yıldız: Hayır. Seks köleleri.

O zaman neden onu sattılar? Bir satış olduğunu nereden biliyorsun? Ödeme izi buldunuz mu?

Yıldız: Hayır. Sanırım sadece tahmin ettim. O zamanlar faaliyetleri hakkında bu kadar çok şey bilmiyordum. Ayrıca, Alessa... Onu taniyorsun, değil mi?

Conor: Katina'nın kız kardeşi, tabii ki. Serçelerin bir başka kurbanı. :(

Yıldız: Evet. ./ Annesinin niyetinin bu olduğunu doğruladı. Eve de para göndermiş.

Conor: Serçelerin ona bu bir şey verdiğinden şüpheliyim.

Yıldız: Belki kocası onu seviyordu. Ben benimkine istediğim her şeyi yaptırdım. Sonunda.

Conor: Alıcınla evlendiğini düşünmek beni kahrediyor.

Yıldız: Onu ben de öldürdüm.

Conor: Bu beni daha az korkutuyor.

Yıldız: Bildiğim iyi oldu lol.

Conor: Yani bu manifestolardan daha fazlasını mı bulmak istiyorsun?

Yıldız: Bunun bir başlangıç olduğunu düşünüyordum.

Samanlıkta iğne aramak gibi.

Star: Biliyorum ama orijinal manifesto elimizde. Belki beş kadının izini sürmüştüm ama Katina'ya takıldım ve o yolda ilerlemeyi bırakıp kurbanlarına değil Serçelere odaklandım.

Conor: Neden şimdi vites değiştiriyorsun?

Yıldız: Yardım edeceğimi .

Conor: Ve yapacağım.

Star: Ayrıca, bu durumdan Ölü Bana bahsettim.

Conor: Neden ona ismiyle hitap etmiyorsun?

Yıldız: Alışkanlık. Ben onun için Lodestar'ım, o da benim için Dead To Me.

Ağız dolusu bir şey.

Yıldız: Lol. Daha çok yazılacak bir sürü harf gibi.

Conor: Gerçek adı ne?

Yıldız: Cin.

Conor: Ona ne ?

Yıldız: CIA ile çalışıyor.

Conor: Okaaay. Yine pokerlerle mi ilgili? **Yıldız:** Belki de. Artık onların bir uydusu gibi. Onu sahaya geri mi istiyorsun?

Yıldız: Onun programıyla bu mümkün değil.

Evet, eminim kiralık katillik işinde patlama yaşıyorlardır.

Yıldız: Evet, öyle. Dün hediye çantası sıkıntısından falan şikayet ediyordu.

Conor: Bu çok garip bir şey.

Yıldız: Herkesin bir tarzı vardır. Buna MO denmesinin bir sebebi var.

Conor: Bunu anladım.

Yıldız: Cin'in sahada ailesi var. Benimle dost olan bir aile.

Conor: Senin için casusluk yapacak kadar arkadaş canlısı mı?

Yıldız: Uh-huh. Afganistan'da birlikte görev yaptık.

Conor: Neden onu daha önce hiç aramadın?

Yıldız: Çünkü Cin bana Bağdat'ta kuzeniyle neler olduğunu anlatmamıştı.

Conor: Irak'ta mıydı?

Yıldız: Evet.

Conor: Ne oldu? O da mı seks kölesiydi? (Biliyor musun, sen benim dünyama girdiğinden beri bu sorular sıradanlaştı).

Yıldız: (Benim hatam.) Ve hayır. Rütbesi düşürüldü.

Conor: Neden?

Yıldız: Komutanının gözetimi altındaki savaş esirlerine yapılan kötü muamele hakkında bazı bilgilerle ortaya çıktı.

Conor: mi düşürdüler?

Yıldız: Teknik olarak değil.

Conor: Anlamı?

Yıldız: 'Rütbe düşürme' birçok şekilde gerçekleşebilir.

Conor: Yani... ona aktif işler yerine masa başı görevi mi verildi?

Yıldız: Evet.

Conor: Ve o acı mı?

Yıldız: Oh, evet. Black'ler sıkı askerlerden oluşan bir aile. Beş nesildir ülkeye hizmet ediyorlar. Onlara İç Savaş'ı sormayın bile. Yemin ederim hangi akrabalarının nerede görev yaptığını bilirler.

Conor: Tanrım.

Yıldız: Evet, çok sıkıcı. Ama onlar senin tarafında olmasını isteyeceğin şerefsizler.

Conor: Ve bu diğer Siyah senin tarafında mı?

Yıldız: Evet. Eğer terfi almasına yardım edersem.

Conor: Bunu nasıl yapıyorsun?

Yıldız: :d Tahmin et?

Conor: Reinier'in kışına çomak sokup güdüğünü emdirmek mi?

Yıldız: Hızlısın. Bunu sana vereceğim. **Conor:**

Öğretmenlerim hep gideceğimi söylerdi. **Yıldız:** Eminim öyledir.

Conor: Bu Siyah'ın adı ne?

Yıldız: Öfke.

Öyle mi vaftiz edildi?

Yıldız: Herkes vaftiz edilmiyor, seni İrlandalı kafir.

Yani bu onun doğum belgesinde var.

Yıldız: Hayır. Tam adı Temperance ama 7. kategori bir kasırga kadar ılımlı.

Yıldız: Temper, sen, ben ve Cin'in de davaya dahil olmasıyla belki bir şeyler ortaya çıkarabiliriz?

Conor: Ona güvenebileceğimize emin misin?

Yıldız: Yapabiliriz. Reinier'den en az benim kadar nefret ediyor. Yine de benden ve Cin'den daha iyi bir insan. Gerçek bir asker.

Ona güvenmek akıllıca değil mi?

Yıldız: Mevcut yönetimi devlet düşmanı olarak görüyor Conor. Onları alaşağı etmek için bize daha iyi kim yardım edebilir?

Conor: . Bana manifestoyu gönderir misin?

Yıldız: Elbette.

Conor: E-posta ve şifre için sahip olduğunuz bilgilere de bakmak istiyorum, lütfen.

Yıldız: Ben de gönderirim.

Yıldız: Conor?

Conor: Hmm?

Yıldız: Teşekkür .

A large, stylized handwritten signature in black ink. The signature reads 'Conor O'Donnell' in a cursive script. The 'O' in 'O'Donnell' is particularly large and loops around the 'D'. The 'y' at the end is long and trailing.

"SEN KİMSİN?"

Black dilini şaklattı. "Bunun için gerçekten zamanımız yok. Star muhtemelen sana Temper diye çağrıldığımı söylerdi."

Star'la Temper adında bir kadın hakkında yaptığımız mesaj konuşması ön lobuma çarptığında kaşlarım kalktı. "Dead To Me ile akraba mısın?"

Hiçbir kardeşime bu kelimeleri mırıldandığımı itiraf edemezdim. Göz kırptı. "Birinci dereceden kuzenler."

'Yıldız Takımı'nda olduğunu öğrendiğim için rahatlamış olsam da kafam hâlâ çok karışık.

Reinier inledi ve kısa süre sonra yerde ona bir sidik birikintisi katıldı.

Yüzümü buruşturarak ve bir adım geri çekilerek, "Neler oluyor? Bu bir tuzak mı?"

"Senin için değil," diye söylendi, sonra ayağını tekmeledi ve yönetmenin kafasına doğrulttu. "Tanrım, bunu bir ömür boyu yapmak istiyordum." Boynunu şaklattı ve ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, sonra da MetLife Stadyumu'ndaki kale direklerinin arasından süzülmesini istediği bir futbol topuymuş gibi onu yandan vurdu.

Kaşlarım hâlâ çatıktı, "Bu bir tuzak olmalı, değil mi?" diye mırıldandım. Ya öyle ya da lanet olası bir şaka.

"Meh, kurgudan ziyade. Daha çok tesadüfi olaylar zinciri."

"Onun için değil."

"Bizim için. Star için. Kesinlikle onun için değil." Silahı bana doğru itti. "Yap şunu. Bunu takdir edecektir."

"Yapmayacak," diye tahmin ettim, silahtan kaçınmak için ellerimi göğsüme bastırdım.

Yıldız Takımı ya da değil, kadın tamamen dengesizdi. Star onu nasıl tarif etmişti?

Evet, öyleydi. Yedinci kategori bir kasırğa kadar ılıman.

Kedi 7'nin sadece bir varsayım olduğu düşünöldüğünde, bu süper askerin akıl sağlığı için pek bir şey söylemiyordu.

Reddetmem kaşlarını çatmasına neden oldu. "Eğer çok korkaksan-"

"Nedir bu? Anaokulu mu?" Güldüm. "Erkekliğim konusunda çok rahatım ajan, bu yüzden onu öldürmem için bana akran baskısı yapamazsın. Star onun ölmesini istiyor elbette ama bir planı var. Hiçbir akıllı erkek planı olan bir kadının yoluna çıkmaz."

Bakışları birkaç dakika boyunca bana kilitlendi. "Zeki olduğunu inkâr edemem. Sadece bu gece bile bunu kanıtladı. Eagle's Claw platformunun senin çatırtılarına dayanmasını gerçekten bekliyorlardı."

"Bu planın bir parçası değil miydi?"

"Hayır. *Bu* doğaçlama. Tesadüfi olaylar zinciri, unuttun mu?"

"Hiçbir şey o kadar tesadüfi değildir," diye söylendim, toplantı odasının etrafına bakarak. "Oluyor, Temper? Ben neden buradayım? Neden benimle konuşmak istedi? NSA Başkanı, onun için her davada çalıştığım elimi sıkamaz."

Omzunu silkti. "Star'ın isteğı üzerine bu bölüme girebildiğim için şanslısın. Kapının dışındaki muhafızın seni dışarı çıkarması gerekiyordu."

"Akşam yemeğı ve dans için sanırım hüsñukuruntu olur?" "Çok hüsñukuruntu."

"İçgüdülerimin doğru olduğunu biliyordum."

"Neden sana pizza aldığımı sanıyorsun?"

"İşler gitmezse diye son yemek mi? Ama bir plan değil, değil mi? Doğaçlama." Parmaklarını şıklattı. "Aynen öyle. Platformu kırmaktan aciz olmanı istediler, sonra seni öldüreceklerdi, böylece Kartal Pençesi'ni herhangi biri. Burası hayalet bir kasaba olduğı için kimse gelip gittiğini görmez."

"Kodlayıcılar beni gördü."

"Kodlayıcılar sayılmaz. Onlar uslu durmazsa ne olacağına dair ibretlik bir hikâye olursun. Ayrıca, şu çocuk, emo olan, bir sonraki sen olacaktı."

Reinier'in şu anki durumundan daha kötü olan egomu paramparça ederek, "O boktan mesajlaşma servisinin bir krakere bile dayanabileceğine kim inanır?" diye alay ettim.

Dışarıda her zaman senden daha iyi biri vardı - son on sekiz aydır bu taç için Star'la savaşıyordum ve durum gerektirdiğinde bunu paylaşmakta hiçbir sorun yaşamıyordum ama bu kod bir elek gibiydi.

On iki yaşındayken daha iyi bir şey inşa edebilirdim.

Temper omuz silkti. "Medyayı o kadar çok manipüle ediyorlar ki kendi yalan haberlerine inanmaya başladılar. Ya öyle ya da Star'ın söylediğı kadar iyisin."

Bu benim dikkatimi çekti. "Seninle benim hakkımda mı konuştu?"

"Öyle. Ama burası anaokulu değil, unuttun mu? Senden hoşlanıp hoşlanmadığını söylemeyeceğim." Gözlerini devirerek bana bu konuda ne düşündüğünü söyledi. "Reinier ile ne yapıyoruz o zaman?" Adam inleyip yerde kıvranmaya başladığında eli silahın etrafında sıkılaştı. "Onu her zaman vurabilirim-"

"O Star'ın," diye reddettim, bileğine uzandım ve sıkıca kavradım. Başını yana doğru eğdi. "Asker kaçağı oldu."

"Bunun gayet iyi farkındayım," diye .

"Yani onun için onu esir tutmamızı mı istiyorsun?"

Bir omuz attım. "Telsizle haber verebilirim. Belki onu yakaladığımızı bilirse eve gelir."

"O kayıp bir kedi değil ki gelip etrafta mama koklasın, O'Donnelly! Tanrım!" Reinier eskisinden daha sert bir şekilde çırpınmaya başlayınca Temper şok tabancasını tekrar tetikledi.

Tiz bir çılgılık tükürdüm, "Dikkat et! Muhafızlar içeri girecek."

Burnunu çekti. "Eğer bunu yaparsam, o piçi öldürmek yerine onu hayatta tutmana yardım edersem, bundan hoşlanmayacaksın. Star'ın da hoşuna gitmeyecek."

Ona ters ters baktım. "Eğer ne 'yaparsan'?" "Onu buradan uzaklaştırırsan."

"Onu burada bırakmalıyız ve o-"

Temper başını salladı. "Artık yandım. Eğer bu durumla başa ." Nefesimin altında tısladım. "Doğaçlanan berbat."

"Evet, bu yüzden her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlıyorum." Kaşlarını çattı. "Genellikle." "Gelecekte günlük işine sadık kal, ha?" Burnumun kenarını sıkarak tersledim.

"Yardım için kimi arayacaksın? Ailemi bu işe dahil edemem. Hükümetle bir işim olduğunu bile bilmiyorlar-"

"Bu tür uğraşmak için çocukları getirmezsiz," dedi. "Çocuklar mı?" Hırladım. "Kardeşlerim-"

"New York senin. Belki doğu yakasının yarısı dostum. Ben *büyüklerden* bahsediyorum. çocuklar."

"Camorra mı?" Şaşkınlıkla karşılık verdim. "Birlik."

"Kim?"

Beni görmezden geldi. Silahı cebine geri sokup cep telefonunu çıkardı. Şifreyi girdiğini göremeyeyim diye ekranı yana yatırırken, saflığından belli belirsiz bir eğlence duyarak onu izledim.

"548804," diye belirttim.

Temper bana ters ters baktı ama telefonunu aşağı doğru eğmeyi bıraktı. Hafızasından bir numara çevirdi ve sonra bana değil telefona doğru, "Kardeşlerimize güveniyoruz," dedi.

GEÇMİŞ

STAR: *Midlothian Prensi Edward hakkında ne biliyorsunuz?*

Bu rastgele bir soru mu yoksa bir anlamı var mı? Dün bana gönderdiğin banka hesabına girmeye çalışıyorum.

Star: *Birden fazla iş yapamaz mısın?*

Conor: *Standart bir banka hesabı için çok fazla koruması var. Özellikle de İsviçre merkezli olmadığını düşünürsek.*

Yıldız: *Ah, İsviçreliler. Yeterince yüksek bir bedel ödemeye hazır olanlara istedikleri her şeyi yapmak için yasalara uyma ve yasaları görmezden gelme konusundaki karmaşık karışımını seviyorum.*

Conor: *Ve insanlar tarafsız olduklarını düşünüyorlar.*

Yıldız: *En iyi kısmı da bu. LOL. Göz önünde saklanmak.*

Odaklanmalıyım.

Yıldız: *Daha sonra odaklan. Sanırım ihtiyacım olan hesaplara erişmenin bir yolunu buldum, biraz sabırlı olun. Soruma cevap ver.*

Conor: *Tanrım, çok patronluk taşıyorsun.*

Yıldız: *Sen İrlandalısin. Otoriter kadınlara alışkınsın. Bir kadın sana patronluk tasladığında tepki vermen DNA'na işlenmiş.*

Conor: *Tepki veriyorum. Sadece bilgisayar ekranından istediğim gibi tepki veremiyorum.*

Yıldız: *Yine mi o?*

Conor: *Lol.*

Yıldız: *Erkeklerin sekse takıntılı olduğunun doğru olduğunu kanıtlıyorsun.*

Ben bir erkeğim.

Yıldız: *Biliyorum. değil. Yine de. Dene bakalım.*

Conor: *LMAO. Küvette seni düşünmeme izin veren sensin. En iyi arkadaşı sağ eli olan bir adam için kendimi çok iyi kontrol ettiğimi düşünüyorum.*

Yıldız: *Neden solun değil? Senin solak olduğunu sanıyordum.*

Ben iki elimi de kullanırım.

Yıldız: *Gerçekten mi?*

Conor: *Evet, sadece senin bildiğin başka bir sır.*

Yıldız: *Bu neden bir sır?*

Conor: *Ben gizemli bir adamım.*

Yıldız: *Sen garip bir ördüksin. Gizemli bir adam olup emin değilim.*

Conor: *Egom, bu küçümseme yüzünden asla iyileşmeyecek. Yıldız:* *Bu kadar çok Bridgerton izlemeyi bırakmalısın, dostum. İzlememi sen söyledin!*

Yıldız: *Bu işe gireceğini düşünmemiştim.*

Conor: *Sanki sen .*

Yıldız: *Hayır. Benim zevkime göre çok fazla kabuklu cinsel organ var. Şu adam çok seksi. Dük.*

Katılıyorum. Umarım bir sonraki Bond o olur.

Yıldız: *Kardeşin bir Bond olduğunda, bu nasıl sevebilirsin ki?*

Sen bir Bourne'sun. Bunu da sevdim. Ben ayrımcılık yapmam.

Yıldız: *Ben daha çok Kara Dul gibiyim ama doğüstü yeteneklerim yok. Lanet olsun, öyle olsaydım ortalığı karıştırırdım.*

Yıldız: *Asıl mesele tabii ki o aktris hatuna böyle kız gibi bir kıyafet giydirmiş olmaları.*

Toplam BS.

Conor: *O aktris hatun Scarlett Johansson oluyor.*

Yıldız: *Adı bu mu?*

Conor: *Lol, evet.*

*Sen ondan daha ateşlisin^^*

Yıldız: *Bu bir iltifat mı?*

Çoğu erkek için gezegendeki en ateşli kadın. Yani, evet.

Yıldız: *Hmm. Tamam. Teşekkür .*

Bir şey değil.

Yıldız: *Sanırım sen de dükten daha ateşlisin.*

Conor: *Teşekkür !*

Yıldız: *Bir şey değil. Bunu da göre Midlothian Prensi Edward hakkında konuşabilir miyiz?*

Conor: **İç çeker**

Huysuz, yaşlı, beyaz bir adam hakkında mı konuşmak istiyorsun?

Yıldız: *Evet.*

Kumar sorunu olduğunu biliyorum.

Yıldız: *Bunu nereden biliyorsun?*

Conor: *Macau'da bir kumarhanede hisselerim var.*

Yıldız: *Lol, kapa . .*

Evet.

Yıldız: .

İstiyorum amına koyayım!

Yıldız: Neden?

Çünkü.

Yıldız: NEDEN?

Conor: Harika bir yatırım olduğu için mi?

Yıldız: Orası Triad bölgesi değil mi?

Conor: Bana bir iyilik borçları vardı.

Yıldız: Ne yaptın sen? Ve, lanet olsun, NE ZAMAN yaptın?

Conor: Senin için çok edici olduğunu biliyorum ama seni tanımadan önce de bir hayatım vardı.

Yıldız: Dökülme.

Conor: Sadece karşılığında dökersen.

Yıldız: Anlaştık. Ne zaman, neden, ne ve nasıl?

Conor: Siz gelmeden yaklaşık dört ay kadar önce bazı bilgilerden yararlandım ve güvenlik duvarlarımı aştım.

Star: Hikayenin yarısı kadar mı? Ve ben hiçbir şeye kafa atmadım. Bir ninja gibi içeri süzıldüm.

Arkanda bir kilometre genişliğinde bir yarık . Girişin ya da çıkışınla ilgili hiçbir şey gizli değildi.

Yıldız: İğrenç. Yalanlar.

Conor: İğrenç. Gerçek.

Conor: Her neyse, huysuz yaşlı beyaz adamlar hakkında konuşmak istediğini sanıyordum.

Yıldız: Biliyordum, ama şimdi merak ediyorum. Konumuza dönelim. Hangi bilgilerden yararlandın?

Conor: Serçeler bir süredir dikkatimi çekmiyordu sanırım. Bu adamın onlar tarafından kazıklandığından oldukça eminim. Masum olduğunu ilan etti ve ben de onun mazeretini doğrulayan güvenlik kamerası görüntülerine ulaşmayı başardım.

Yıldız: Çok kullanışlıydı.

Conor: :P

Yıldız: Bana dilini gösterme. Salla ki anlayayım. Derin bir taklit mi yaptın?

Yıldız: Bu tür yeteneklerin olduğunu bilmiyordum. **Conor:** Benim hakkımda bilmediğin çok şey var lol. **Yıldız:** Bundan hoşlandığımdan emin değilim.

Açık bir kitap gibi değilsin.

Yıldız: Doğru. Sahte miydi, değil miydi?

Conor: Randevular öyleydi. Yine de masum olduğunu biliyordum.

Yıldız: Nasıl?

Conor: Çünkü Da, bu Triad'ın sahip olduğu iddia edilen adamı öldürmüştü.

Yıldız: Lol! Bu işe yarar.

Conor: Değil mi? Her neyse, Triadlar Ruslar ve İtalyanlar gibi değil. Kendilerine bağlılar ve Rusların bile Moskova'yı dinlediğinden çok daha fazla Çin'i dinliyorlar. Onları arka cebimde tutmanın iyi bir şey olacağını düşündüm.

Yıldız: İşe yaradı.

Conor: Pek sayılmaz. Onun yerine bana hisse verdiler lol.

Akıllı piçler.

Star: Kaç hisseniz ?

Conor: Yüzde otuz beş.

Yıldız: Yowza. Ne hediye ama.

Şartlı tahliye şansı olmadan ömür boyu hapis yatıyordu. Ayrıca Ejderha Başı'yla akrabaydı. Onlar da bizim gibi, liderle ne kadar derin bağın varsa o kadar statü sahibisin.

Yıldız: Hmm. Tamam. Prens Edward'a dönüyoruz.

Conor: Ne olmuş ona?

Yıldız: Bir çeşit konseyde.

Conor: Bu benim için yeni bir haber.

Yıldız: Ben de.

Conor: Öyle olduğunu sana düşündüren ne?

resim yüklendi

Conor: Huh.

Yıldız: Huh.

Bu dördünün kim olduğunu biliyor musun?

Yıldız: .

Conor: Anlamı?

Yıldız: Üçünün kim olduğunu biliyorum.

Conor: Bana isim ver. Kendini Yunanistan Kralı sanan birini tanıyorum. **Yıldız:** Prens Ludwig, soldaki. Midlothian Prensi Edward sağda. Yanında Ke Jintao var. ÇKP'nin Ulusal Güvenlik Başkan Yardımcısı.

Komisyon.

Conor: Son adam kim?

Yıldız: Zorlandığım tek bu.

Conor: Bu fotoğrafı nereden buldun?

Yıldız: Rex'in babası Bear'ın ona bir motel odası anahtarı bıraktığını biliyor musun?

Conor: Lol, Bear'ın kim olduğunu biliyorum. Şeytan'ın Günahkarları MC'nin eski başkanı. Duh.

Yıldız: Ukala.

Biliyorsun. Odası Sparrows'un istihbaratıyla doluydu, değil mi?

Yıldız: Evet.

İlginç.

Star: Birleşik Kardeşlik'i duydun mu?

Conor: Kulağa çevrimiçi Dungeons and Dragons oynayan bir ekip gibi geliyor lol.

Star: Sana D&D'yi kötülerimemi söylemiştim.

Dick'le dalga geçmiyorum. Seninle oynayacağımı söyledim!

Yıldız: Sadece emin olmak istedim.

Bu ilgilenmiyormuş gibi davranan sendin.

Yıldız: Bir kadının fikrini değiştirmeye hakkı vardır.

Bir erkek de öyle, lol. Ama soruna cevap vereyim, evet. Onları duymuştum. Merkezi Rusya'da. Pauk'ları finanse ediyorlar, değil mi?

Star: Devlet için çalışmadıklarını iddia eden ama ahmaklar mı?

Conor: Birleşik Kardeşlik devlet değil. Teknik olarak.

Yıldız: Her şey teknikte bitiyor.

Yıldız: Bu konuşma yüzünden başım ağrıyor. Sanki bir adım ileri gidiyorum ve sonra bir şey ortaya çıkıyor ve her şey boka sarıyor.

Neredeyse .

Yıldız: Olabilir.

Conor: Sanırım Google'da tersine görsel araması yapınca bir şey çıkmadı? :P

Yıldız: Hayır. Lol. NSA yüz tanıma yazılımı da işe yaramadı.

Conor: Dayum.

Keşke yardım edebilseydim.

Yıldız: Ben de. Ama boş ver. Sadece kontrol etmek istedim.

Conor: Birleşik Kardeşliğin Serçelerle ne alakası var?

Yıldız: Emin değilim. Sadece Bear'ın onları araştırdığını biliyorum.

Conor: Onları araştırmamı ister misin?

Yıldız: Pauk'larla bağlantıları varsa olmaz. O lanet örümceklerin bokumuzun üzerinde gezinmesine ihtiyacımız yok.

İnançsızlığınla beni yaralıyorsun.

Yıldız: Pfft. Eğer hislerini ortaya çıkarırlarsa kıcını tekmelerim.

Conor: Bu seni benim daireme getirirdi, lol. Sanırım bu konuda çok mutsuz olmazdım.

Yıldız: Bunun şakasını bile yapma.

Yapmayacağım, yapmayacağım. Üzgünüm.

Yıldız: Boş . **iç çeker**

Conor: Birleşik Kardeşlik Serçelerle müttefik mi?

Yıldız: Bear öyle düşünmüyor gibiydi ama emin değilim. Kaynağının kim olduğunu, ona bazı IT işlerinde kimin yardım ettiğini henüz bulamadım.

Yıldız: Eğer güvenilir değillerse, o zaman tüm istihbaratı saçmalık olabilir. Ayrıca, ölüm duvarına astığı her şey doğru değildi.

Conor: Ne gibi?

Yıldız: Başkanın bir Sparrow olduğuna inanıyordu. Başkomutanları. Onun Justin DeLaCroix olduğunu biliyoruz. Başyargıç.

Conor: Her şeyin doğru olmaması hayal kırıklığı yaratıyor.

Yıldız: Bir de bana sorBunu gördüğümde neredeyse ağlayacaktım. Bu yüzden okuduklarıma dikkat . Öylece gerçemiş gibi kabul edemem.

Conor: Muhtemelen en iyisi bu. Yine de yapabilseydin işleri hızlandırırđı.

Bence bir molaya ihtiyacın var.

Yıldız: Muhtemelen.

Conor: Şimdi Halo oynamak ister misin?

Yıldız: Neden olmasın? Başka bir şey yapamıyorum. FML.

Conor: Oraya varacağız, Star. Söz veriyorum.

Yıldız: Teşekkürler, Con. <3

Conor: :)

A large, stylized handwritten signature in black ink. The signature reads "Conor O'Donnelly". The letters are fluid and connected, with a prominent 'O' in the middle. The signature is written on a plain white background.

MEVCUT GÜN

KIRK SEKİZ SAAT SONRA, sendeleyerek indikten sonra, hemen havalanırken kaldırımda olduğum yerde durdum.

Denny tekrar kapıya geldi ve "İyi misiniz Bay O'Donnelly, efendim?" diye . Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Teşekkürler, Denny. Bana bir taksi çağırabilir misin?"

Gülümsemesi tereddütlüydü. "Elbette efendim."

Başlığı duyunca irkildim.

"Ben Conor. Hatırladın mı?" Mırıldandım. "Geçen gece için özür dilerim." "Önemli değil, Bay

Conor. Dünkü maçı izlediniz mi?"

Dudaklarım büküldü. "Hayır. Rangers mı kazandı?"

"Islanders onların etrafında daireler çizdi ve onları dışarıda bıraktı." "Güzel, güzel."

Gözleri parladı. "Her şey yolunda mı Bay Conor? Genelde Rangers'ı seversiniz-" Cevap vermeme gerek kalmadan önümde bir taksi durdu. "Nereye gitmek istiyorsunuz?"

Ona göz kırptım, *nerede* olmak istediğimden emin değildim, sadece evde olmamam gerektiğinin farkındaydım.

Bu yüzden Aoife ve Finn'in adresini ağzımdan kaçırdım. Şehirdeki ikinci evim gibi hissediyordum ve şu anda yalnız kalmamam gerekiyordu.

Başım zil çalarak arka koltuğa ağır ağır oturdum ve şoför beni binamdan uzaklaştırırken Denny'ye el sallayarak veda ettim.

Bizi korkunç trafiğin içinden geçirirken, zihnimin bir kısmının hâlâ çalıştığını kabul ettim. Aoife ve Finn'in evi olmam gereken yerdi ama Temper Black'in beni onların taş binasına götürmesini kesinlikle istemiyordum.

Elbette, adreslerini kolayca bulabilirdi, ama bir aslana kedi nanesi verecek değildim.

Kardeşlerimize güveniyoruz.

Başta sadece saçma bir söz olduğunu düşünmüştüm.

Hayatını bu inanca göre yaşayan biri olarak, o sözleri söylediğinde neredeyse rahatlamıştım. Kardeşlerim ve baldızlarımdan başka kime güvenebilirdim ki?

Ama sıradan *kardeşlerden* bahsetmiyordu. Kan bağından bahsediyordu.

Birleşik Kardeşlik'ten bahsediyordu.

Alnımı ovuşturdum, parmak uçlarımı Maverick'in kırdığı bölgenin üzerinde gezdirirken bile irkilmedim. olsa, Temper beni bir *komplonun* içine çektiğinden beri kafatasımda ikamet eden acıyla birleşmişti.

Ve kurgusal bir cihazdan da bahsetmiyordum. Bu iyi, eski moda bir olay örgüsüydü.

Tekrar midem bulanmaya başlamadan önce taş binanın önünde durduk. Doğam gereği yaramaz bir adamdım ama son kırk sekiz saat beni başka hiçbir şeyin sarsamayacağı kadar sarsmıştı.

Uzun zaman önce hükümete asla bulaşmamayı ve alfabe kurumlarının dikkatli davranmayı gerektirdiğini öğrenmiştim. Dün gece, bu iki kuralı da ateşe vermiştim ve başlattığım yangına işeme zahmetine bile girmemişim.

Şu anda bir devlet düşmanı olabilirim ve İç Güvenlik kapımı çalana kadar bundan haberim bile olmaz.

Ama tüm bunlardan daha mı kötü?

Star, bana gruptan biriyle yakındı. Ve şimdi onlarla işbirliği içindeydim.

Cahoots.

Midemin bulanmasına şaşmalı mıydım?

Bir komplonun ortasındaydım, Tanrı aşkına.

Ücretimi ödedikten sonra neredeyse taksiden düşüyordum, Inessa'nın üzerine yuvarlandım, o da iskambilden bir ev gibi küçük kız kardeşine çarptı. Her nasılsa, Eoghan ikisini de yakaladı ve dik durmalarını sağladı.

Inessa'ya dönüp "Canını yaktı mı?" diye sormadan önce "Önüne baksana evlat!" diye çıkıştı.

Kahkahası yumuşaktı. "Sadece beni şaşırttı. de iyisin, değil mi Vicky?" Victoria bana baktı. "Ben iyiyim ama Conor iyi görünmüyor. Akşamdan kalma mısın?"

Kendimi üçlünün ilgisinin merkezinde buldum, bu da hayatımı sikeyim... "Bugün Cumartesi mi?" demekti.

Eoghan bana baktı. "Tanrım, gerçekten akşamdan kalmasın."

"Akşamdan kalma değilim," diye tersledim. "Sadece günlerimi unuttum."

Inessa nazik bir şekilde beni bilgilendirdi, "Evet Conor, bugün Cumartesi. Aoife'in bugün akşam yemeği yerine öğle yemeğine gelmemizi istediğini hatırlıyor musun?"

Bunu hatırlamıyorum.

"Neden?" Kaşlarım çatık bir şekilde sordum.

Eoghan homurdandı, "Fark eder mi? İçeri girebilir miyiz? Inessa donuyor." "Ben üşümüyorum, Eoghan," diye azarladı.

"Öylesin."

"Bunu tekrar yapmaya başlamadan önce içeri girebilir miyiz?" Victoria bana homurdandı. "Ne yapmaya?"

Öfkelendi. "Inessa hamile olabileceğini düşünüyor ve Eoghan ona pamuklara sarılması gerekiyormuş gibi davranıyor ve ikisi de bunu benden sakladıklarını sanıyorlar ama aslında saklamıyorlar."

Eoghan ve Inessa'nın ifadeleri, beynimde meydana gelen erime olmasaydı çok komik olurdu.

Ona bön bön bakarlarken bir kahkaha attım ve Victoria'yı da yanıma alarak merdivenlerden eve doğru sürüklemeye başladım.

Biz daha kapıyı çalamadan kapı açıldı ve Aoife oradaydı. Finn onunla evlenerek akıllıca bir iş yapmıştı.

O bir sığınaktı, bir... Kahretsin, Star her

Ve bu kesinlikle bir sığınak değildi.

Baş ağrısı, evet. Kalp krizi geçiriyordum, *tabii*. "Aoife," diye yalvardım. "Bir viskiye ihtiyacım var."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Ateşe mi karşılık veriyorsun?"

"Hayır. Sarhoş değilim." olsa yakında sarhoş olurdum.

Tekrar tarandığımı fark edince neredeyse topuklarımın üzerinde dönüp oradan uzaklaşacaktım. Finn'in ofiste olması gerektiği için Aoife'in yalnız olmasını, Jake dışında evin boş olmasını bekliyordum. Bunun yerine, tüm ailem taş evde toplanmak üzereydi.

Normalde çok eğlenceli olurdu.

Bugün tam bir kabustu.

Aoife sanki kaçmak üzere olduğumu biliyormuş gibi kolumdan tuttu ve beni eşikten içeri sürükledi. "Mutfağa gidin kızlar. Eoghan, Finn erkek mağarasında." Bana da, "Benimle gel." diye emretti.

İtiraz etmedim çünkü beni O'Donnelly klanı olan insan yığınının tüm gücüyle uzaklaştırıyordu. Kayıp olan tek kişiler annem ve Paddy Amca'ydı, Tanrı aşkına. Sakin bir zaman geçirmek için daha kötü bir yere gidemezdim.

Beni daha önce girmedığım bir oturma odasına yönlendirdiğinde kaşlarımı çattım. "Neredeyiz biz?"

"Varoluşsal olarak mı yoksa evin içinde mi?" diye karşılık verdi. "Evin

içinde," diye homurdandım.

"Bu bir misafir süiti."

"Misafir ne?"

"Misafirlerin kalması için." Beni inceledi. "İyi görünmüyorsun, Con. Bence biraz dinlenmelisin."

"Akşamdan kalma değilim," diye tekrarladım.

"Hayır, içki kokmuyorsun. Ama yine de bir alemden çıkmış gibi görünüyorsun. En son ne zaman uyudun?" diye sordu bana dönerek. Sonra burnu kırıştı. "En son ne zaman duş aldın?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Bilmiyordum da.

Sadece bir tarlanın açık alanını, bir nakliye konteynırını ve konteynırın içine itilip sonra da MRE paketleri ve şişe su yığınlarıyla içeriye kilitlenirken hayatı için çılgık atan bir adamı hatırladım.

Sonra birdenbire bana bir tabanca darbesi indirdi ve kendimi New York'a dönüş uçuşunda bir jetin içinde uyanmış buldum.

Görünüşe göre, 'hoşça kal' demek Temperance lanet olası Black için çok zor bir işti.

Aoife'in adımı tekrar tekrar söylediğini fark ettiğimde özür diledim, "Üzgünüm, Aoife. Kendimde değilim."

"Conor," dedi, ses tonu dikkatliydi. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun değil mi?" "Şu anda seninle konuşuyorum, değil mi?"

"Başınızdaki bela hakkında mı?"

"On beş yaşında değilim ve kokainle uğraşmıyorum, Aoife," diye homurdandım yorgun bir sesle, onu tuttuğu yerden çekip iki elimi de yüzümde gezdirdim.

"Başındaki yaranın temizlenmesi gerekiyor," dedi. "Bunu nasıl yaptın ki?" Bir omuz atarak, "Sonra yaparım," diye mırıldandım.

"Ya şimdi yaparım ya da hiç yapamam."

Kolumdan tutup beni banyoya sürüklerken, "Finn'i de böyle mi idare ediyorsun?" diye sordum.

"Sadece baş belası olduğunda." "Yani, her zaman mı?"

Dudakları kıpırdadı. "Her zaman değil. Bazen, o çok... iyi." İnledim. "İkinizin sevişmesini düşünmeme gerek yok."

"Seksten bahsettiğimi kim söyledi?" diye alay etti, telaşlanmayarak beni şaşırttı. "O gülümseme her şeyi anlatıyordu," diye homurdandım beni makyaj masasına sürükleyip

beni buna karşı.

Birkaç dakika sonra, ilk yardım çantasını iyice kuşanmış bir halde, beni kambur bir pozisyona çektikten sonra temizlemeye başladı, böylece zorlanmadan bana ulaşabilecekti.

Çalışırken sessiz kalıyordu ama beyninin tıkır tıkır işlediğini biliyordum. Neden olmasın ki? Karakterime aykırı davranıyordum. Öyle olduğumu biliyordum.

Belki de bu yüzden ağzımdan "Midlothian Prensi Edward'ın öldüğünü duydun mu?" diye kaçırıverdim.

Bakımına ara verdi. "Yaptım. Geçen yılın sonlarıydı, değil mi?" "Evet."

"Onun yasını falan mı tutuyordun?"

Çıkarımını anladım ve gözlerim o kadar kuruydu ki kapaklara sürtünmelerine rağmen gözlerimi devirmek zorunda kaldım.

"Öncelikle, kafam iyi değil. Bunu sana zaten söyledim. İkincisi, ben İrlandalıyım. Kraliyet ailesinden nefret ederiz."

"Bu iyot kadar İrlandalısınız. Siz O'Donnelly'ler," dedi kıkırdayarak. "Onu neden büyüttünüz o zaman?"

Neden ben?

"United Brotherhood'un kim olduğunu biliyor musun?"

"Columbus ve Batı 67'deki banka mı?"

Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyordum. " sanmıyorum." Tabii bu onların paravanı değilse.

NSA her böyle şeyler yapardı.

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Yapmamalıyım-"

"Ne yapmamalıyım? Bana bir şey söylememeli mi? İnan bana, tamamen karanlıktayım," diye alay etti. "Bir prensle bankanın ne alakası var?"

Finn, "Kulağa kötü bir can alıcı noktası gibi geliyor," diye alay etti.

Kapı aralığına bir bakış attım ve onu orada durmuş, bir kolunu pervaza dayamış, ikimizi de incelerken buldum.

"Kafana ne oldu, Kid?"

Bu ses tonundan nefret ediyordum. "Ben dokuz yaşında değilim, Finn."

"Öyle görünüyorsun. Mark Benedict'le kavga ettikten sonra berbat bir halde döndüğün zamanı hatırlıyorum. Annen gitti-" Gerildi. Durakladı.

Aoife sabırsız bir iç geçirdi. "Ondan bahsedebilirsin Finn. O var. Bu gerçekten habersiz değilim."

"Seni üzmemekten hoşlanmadığımı biliyorsun."

"O zaman onun adını anarken donup kalma. Hitler'in var olduğunu biliyorum ve ben gözyaşlarına boğulmadan onun adını söyleyebilirsin."

"Arada bir fark var-"

"Evet, var, ama ondan bahsettiğinde çıldırman üzücü olmaktan çok sinir bozucu. O yüzden cümlelerinizi bitirin."

Bunu öyle bir bakışla bitirdi ki, "Ben olsam onun dediğini yapardım Finn. O bakışla taşaklarını dondurabilir."

Aoife kıkırdadı ve Finn huysuzca devam etti, "Annen senin kavgalara karışman yüzünden çılgına döndü."

"Yapardı, değil mi? Onun iyi, *saf* çocuğu aniden kavga etmeye başladı." Acı bir kahkaha attım. "Hiçbir fikri yoktu."

Aoife kaşlarını çattı ama Finn araya girdi, "Aoife, huysuzu bana bırak. Ben onu yatağa yatırırım."

"Benim tipim değilsin, *deartháir*," diye alay ettim, Aoife'in omzuma bir şaplak atmasını ve Finn'in sanki sarhoşmuşum gibi beni banyodan çıkarırken homurdanmasını kazandım.

"Neyin var senin?" diye kulağıma fısıldadı.

"Conor, yemek hazır olduğunda seni aramamı ister misin?" Aoife kocasının bana fısıldadığını fark etmeden sordu. "En sevdiğinden yaptım."

Bu, ona aşk dolu bir bakış atmamı sağladı. "Portakal soslu kızarmış ördek mi?" diye mırıldanırken başımın hızlı hareketiyle kan beynime sıçradı.

"Evet."

"Biri çoktan kafana vurduğu için kendini şanslı say, yoksa ona öyle baktığın için ben yapardım."

Homurdanarak ona daha fazla yaslandım ve mırıldandım: "Sanırım yatmam gerekiyor. Kalan yemekleri yiyebilir miyim?"

"Elbette," diye beni rahatlatmış ama ses tonu endişeliydi. "Sizin için bir tabak ayıracağım."

Finn beni yatağa bıraktığında, yarı yarıya onunla gitmesini bekledim, ama o gitmeden ve Finn yanıma dönmeden önce ikisi de ben beş yaşındaymışım gibi birbirlerine fısıldadılar.

Yatağın diğer yarısına çöktü, yastığa topuklarını tekmeledi, sonra da, "Hadi o zaman, konuş. Kim o? Şu Yıldız piliç mi?"

İşte o zaman paralel bir evrene girdiğimi anladım.

Kekelemeye başladım ama tek söyleyebildiğim "Sence kadın sorunlarım mı var?" oldu. "Sen düşünmüyor musun?"

"Hayır, Tanrı aşkına."

"Kaybolduğunu sanıyordum."

"Kayboldu."

"O kadın sorunlu değil mi?" "Beni terk etmedi."

Bu ne tümüyle gerçek ne de yalandı.

Savannah bana, Star'ın benden uzaklaşmasının tek nedeninin kendini Da'nın ölümüne bulaştırması olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Yine de bu tükenmekle aynı şey değildi. En azından benim görüşüme göre. Ve itiraf etmeliyim ki, cadiya çok fazla yüklenme eğilimindeydim.

"O zaman sorun ne?"

Sırt üstü düştüm ve başım çarptığında hemen pişman oldum. *Tanrım, beyin sarsıntısı mı geçirmiştin?* Lanet olası Temperance.

"Sana söylesem," diye kestirip attım, "bana inanmazsın."

Finn kıkırdadı. "Conor, sen sensin. Sırf senin başına gelenler bu gezegende başka kimsenin başına gelmediği için sana inanırım."

"Bu... adil," diye itiraf ettim bir esnemeyle.

"Biraz uyumalısın," dedi sinirli bir şekilde. "Daha sonra konuşabiliriz. Uyandığında ev boşsa, biz dışarı çıktığımız içindir."

Gözlerimi tekrar ovuşturdum. "Tuhaf ama Finn, sanırım bunu kendi başıma da çıkarabilirdim."

"Alaycı göt." "Bunu"

biliyorsun."

Ayağa kalkmak için hamle yaptı ama ağırlığı dağılıp şilteyi kaydırınca Finn durakladı. "Aoife'a Birleşik Kardeşlik'ten bahsettiğini duydum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu duydun mu?"

"Evet. Konuyu bir daha ona açma. Bunu daha sonra konuşabiliriz-" Sarsılarak doğruldum ve

"Kim olduklarını biliyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki. Bankacılıkla uğraşan herkes yapar." Sinirli bir nefes aldım. "Bu-"

"Banka bir paravan," diye reddetti. "Çok güçlü bir paravan." "Böyle bir banka olduğunu hiç duymadım."

Star Birleşik Kardeşlik'ten ilk kez bahsettikten sonra Google'da arattım. Hiçbir şey çıkmadı. *Hiçbir şey çıkmadı.* Manhattan'daki lanet bir bankadan bahsedilmediği kesin.

"Onlar yatırım bankacıları. Çok niş. Onlarla Five Pointers olarak temas kurmuyoruz ve bilgi dağarcığının ne kadar geniş olursa olsun, Conor, ilgilenmediğin şeyleri kesip atabileceğini kabul etmelisin."

Bu noktayı kabul etmek zorunda kaldım. "Önemli olmayan bir şeyi aklınızda tutmaya neden zahmet edersiniz ki?"

"Belirli bir zamanda hangi bilginin önemli olup olmadığına nasıl karar veriyorsunuz?"

Gelecek mi? şimdi önemli, değil mi?"

Kabul etmek zorunda kaldığım bir başka nokta. "Sana yaklaştılar mı?"

"İlk günlerde. O'Donnelly'lerle olan ilişkim daha fazla bilinmeden önce." "İrlandalı bir mafya olduğunuzu fark etmediler mi?"

"Hayır. Ben taşındıktan sonra, senin... Yani, Da profilimi düşük tuttu. Hatırlıyor musun?"

"Evet," diye onayladım. "Yükselmek için çalıştın ama aşağıdan oldu, değil mi?"

Gözden ırak olan gönülden de ırak olur."

Finn başını salladı. "Beni bahisçilerle meşgul etti, sadece o etraftayken ellerimi kirlletmeme izin verdi ve kimse o oradayken olanlarla ilgili bir şey söylemedi.

"Birleşik Kardeşlik benim kim olduğumu anladığında Beş Nokta ile olan ilişkim istenmeyen bir durum haline geldi."

"Neden?" "Onlar

dindar."

"Dindar mı?" Tekrarladım. "Kiliseye mi gidiyorlar?"

Finn homurdandı. "Şüpheli. Sadece kendilerini beyaz şapkalı olarak görüyorlar demek istedim."

Bu başımdaki ağrıyı ikiye katladı - kulaklarımın cınladığından emindim. Benim dünyamda, *ben* beyaz şapka olarak kabul edilirdi. İçeri girdim ve güvenlik açıklarını buldum.

Nefesimi üfleyerek, "Babam beyaz şapka taktığına inanmıyor muydu?" diye gürledim.

"Bundan şüpheliyim. Bence Da pek çok şey olabilirdi ama kendisini çıkmış ak kaşık olarak gördüğünü sanmıyorum."

Elim yumruk oldu. "Sen... Sana yaklaştıklarında ne istediler?"

"Masonlar gibi. Sen benim sırtımı kaşırsın, ben de seninkini." Bu bana Star'ı

düşündürdü. "*Quid pro quo*."

Mırıldandı. "Zararsızlar ama yatırım bankacılığı dünyasında her yerdeler. Bağlılığımı fark etmeleri çok yazık oldu. Harika bir networking fırsatı olabilirdi."

"Madem bu kadar iyi adamlar, neden Aoife'nin onlardan haberdar olmasını istemiyorsun?"

"Çünkü onlardan bahsettiğinizde kusacakmış gibi görünüyordunuz. Geçmişte beyaz şapka takmış olmaları şimdi de takacakları anlamına gelmez. Aoife son on iki ayda yeterince şey yaşadı. Onun yükünü arttırmak istemiyorum.

"Ne olursa olsun konuşmak istiyorsan benimle konuş. Yargılamak yok, saçmalık yok, yakınmak . Ben senin kardeşinim Conor. Yardım edebilirim. Şimdi biraz dinlen."

Çaresizce ona daha fazla soru sormak istedim ama uykunun çekiciliği Temperance'ın gücüyle üzerime geldi. Kapıyı kapattığında göz kapaklarım çoktan kapanmıştı ve farkında mıydım bilmiyorum ama kabuslar çoktan yüklenmeye başlamıştı...

A large, stylized handwritten signature in black ink. The signature reads "Conor O'Donnell". The letters are fluid and connected, with a prominent 'C' at the start and a long, sweeping 'y' at the end.

Burnumun sıkılmasıyla uyandım.

Sonra kulağım çekildi.

Ben uyurken beni kemiren her kimse onu durdurmaya çalışırken elim şiltenin üzerinde gezindi.

Saçlarım bir denizyıldızı eline takılmıştı, saldırganın kimliğine ilk ipucunu bana veren parmakları tutuyordu ama inatla başımı yana çevirdim.

", " diye Finn. "Kid Amca'yı istiyor." İnledim.

"Kid Amca yorgun, Jake. Çok yorgun."

Jake beni görmezden gelerek yatağın üzerinde zıplamaya ve "Kokla, Unka Kid, kokla, ee" diye şarkı söylemeye başladı. 'Ee' sesini hece hece kulak zarımı deldiğinden emin olana kadar uzattı.

Finn, "Yeni yürümeye başlayan bir çocuk koktuğunu söylediğinde duş alman gerektiğini biliyorsun," diye yorum yaptı. Yatak Jake'in altında sallanırken körlemesine bir hareketle onu tersledim. "

Jake, bezini değiştirdim. Koktuğumu mu düşünüyorsun? Sen hiçbir şey görmedin, dostum."

Belli ki etkilenmemiştim, bir saniye sonra, o küçük dizleri intikam için böbreklerime indiğinde miyavladım.

"Kok-ee, kok-ee, Unka Kid!"

Finn homurdandı. "Senin aletin olmadığı için minnettar ol. Başka erkeklerin siklerine hiç saygısı yok."

"Dick-uh. Dick-uh."

Jake kelimeyi tek heceli değil de iki heceli söyleyip kıkırdamaya başlayınca Finn nefesinin altından, "Ah, kahretsin," diye yakındı. "Jake!" Finn duymak istemediğim şarkıyı duyabilmek için sesini yükseltti. "Annem gelip senin yanında kötü kelimeler kullandığım için beni azarlamadan önce kes şunu."

Jake'in yumuşak kıkırdamaları, annesinin babasını kötü kelimeler kullandığı için azarlayacağını farkında olduğunu ve Jake'in bunun için *burada* olduğunu söylüyordu.

Bir hışımla yuvarlandım ve dikkati başka yerde olduğu için beklemediği bir anda onu kucağıma almayı başardım. Göbeğini gıdıkladığımda ve kötü sözleri unutana kadar onu havada tuttuğumda daha fazla kıkırdamaya dönüşen yüksek sesli bir ciyaklama çıkardı.

Gözlerimi kısarak kardeşime, "Neden buradasın?" diye sordum.

"Olmamam gereken bir yerde değilim."

Gözlerimi baktım. "Felsefi tartışmalar için henüz çok erken."

"Hiçbir şeyi tartışmıyorum," diye karşılık verdi Finn, eğlenerek. "*İki* gün önce bayıldığın misafir odamda oturuyorum." Başını yana eğdi. "Jake, amcası Kid'in beklemekten hiç memnun değildi. Ayrıca, Aoife uyanmadan önce seni kontrol etmek istedim."

"Aoife neden beni kontrol etsin ki?" Tereddüt etti.

"Seni sevdiği için mi?" Dudaklarım kıpırdadı. "Ben de onu seviyorum."

"Buna izin vereceğim."

Orta parmağımy burnumun üzerinde gezdirdim. "Başka ne var?" "Senin için endişelendik."

Kıçımı yatağın başına çekerek Jake'i ayı gibi kucakladım, sonra o da yerleşip yüzünü boğazıma dayayarak, "Çocuk amca uykusu zamanı," diye mırıldandığında kendimi şaşırmış buldum.

Sadece bir çocuk dört gündür duş almamış olmama aldırmaıdı.

Finn, "Beşten beri ayaktaydı," diye mantık yürüttü ama çocuğunu izlerken gülümsemesi olabildiğince samimiydi.

Böyle gülümsemeleri korumak için adam öldürürdüm. Ailemde kimsenin işi kolay olmamıştı.

Çok zengindik ama bunun bir bedeli vardı.

Aoife dünyaya gelene kadar kardeşlerimden hiçbirinin mutluluğun nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanmıyordum. Sonra, Aoife Finn'in yüzünde düzenli olarak o gülümsemeyi yaratmaya başladı ve biz de sadece sefalet içinde yaşamak zorunda olmadığımızı fark ettik.

Kardeşlerim birer birer kadınlarını bulmuşlardı. Teker teker, o gülümsemeler tekrar eden bir şey haline gelmeye başlamıştı.

Onların mutluluğunu görmek beni mutlu ediyordu. Sadece... bunun bir kısmını kendim için istemem yanlış mıydı?

"Benim için endişelenmene gerek yok, Finn. Ben yetişkin bir adamım," dedim çenemi Jake'in başının üzerine dikkatlice yerleştirirken.

Kardeşlerimi severdim. Onlar için dünyanın öbür ucuna bile giderdim. Ama Jake için? onun için nasıl bir cehennem biçeceğimi bilmiyordu.

Kahretsin, Shay de.

Ama Shay farklıydı.

Shay bir gün olacağı adama çoktan dönüşmüştü. Aela onunla çok iyi bir iş çıkarmıştı.

"Sen benim kardeşimsin," dedi sakince, kelime dilinden her zamankinden daha kolay dökülüyor gibiydi.

"Biz kanız," diye düzeltiltim, aradaki farkı belirtmek istiyordum.

Boğazını temizledi. "Evet. Doğal olarak endişeleniyoruz. Özellikle de şu son birkaç aydan sonra."

Babam öldükten sonra kendimi kaybetmişim. Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Benim için endişelendiklerini biliyordum - uykusuzluk, az yemek ve çok fazla iş. Benim için yas telaşlıydı. Şiddetliydi. Sadece iki kişinin yasını tuttuğumu fark etmediler. Babam ve Star.

"İşler zorlaştı," diye kabul ettim. "Ama bu onunla ilgili değildi."

"Hayır. Birleşik Kardeşlik ve Midlothian Prensi Edward hakkında," diye alay etti. "Kafanda iki kaz yumurtası var. En azından simetrikler. Bunun kıymetini bilmelisin."

Onları dikkatlice dürtmek için uzandığımda burnum kırıştı. "Sanırım beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim."

Doğruldu. "Ve dinlenmene izin mi verdik? Neden hiçbir şey söylemedin?" "Çünkü zaten uyanık kalmamın imkânı yoktu."

Hasarlı beyin ya da değil." Esneyerek gözlerimi kapattım. "Hâlâ yorgunum." "Ne oldu?"

Boğazım düğümlendi. "Bilmek istemezsin, Finn." "O kadar kötü mü?"

"Evet. O kadar kötü," diye itiraf ettim iç çekerek.

Uyuyan Jake'i incelerken aramızda bir sessizlik oluştu.

Biraz rahatlamamı, beynimin yavaş yavaş canlanmaya başlamasını sağladı. Temper'ın Reinier'i şokladığı andan beri tüm silindirlerimi ateşlememişim, düşünmek yerine tepki veriyordum, ama yavaşça kabul ettiğim gibi hiçbir şey değişmemişti.

Reinier ortalıkta yoktu ve Star'ın ülkeye döndüğünde onunla ilgilenmesini bekliyordu.

Temper'ın pozisyonu CIA'de yanmamıştı.

Dizüstü bilgisayarımı kontrol ettiğimde Riggs'ten cevapsız arama olup olmadığını öğrenecektim ama Finn ve Aoife'nin evinin kapıları ben uyurken bir baskınla havaya uçurulmamıştı ve PATRIOT Yasası kapsamında tutuklanmamıştım, bu yüzden bir hükümet varlığı olarak konumumun hala geçerli olduğunu ve aranan bir adam olmadığımı varsaymak zorundaydım.

Bu, Moskova'ya hâlâ gidebileceğim anlamına geliyordu, iznim vardı.

Star'ın Petrovsky Park'taki bombalamayla bir ilgisi var mı diye bakabilirim.

Sonunda kadını yakalayabildim çünkü hükümet işimde çok iyi olduğum için beni öldürmeye çalışmadan önce bana bir mola borçluydu.

Pek plan sayılmazdı ama bir başlangıçtı.

Çamurda debelenmek yeterli değildi. Katina'ya koruyucu annesini bulacağıma dair söz vermişim ve geçen haftadan sonra bunu tek başıma yapmaya devam edemezdim.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyor musun?"

Düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde kaşlarımı çatıttım. "Ne hakkında?" "Birleşik Kardeşlik mi?"

"Hayır."

"Zor çünkü sorularım var. Cumartesi günü neden Aoife ile bu konuyu açtın?"

"Hiç 'Kardeşlerimize güveniyoruz' sözünü duydunuz mu?"

"Hayır."

Yani Kardeşler'in kendi aralarında selamlaşmak için kullandıkları kodu bilmiyorsa, onlarla fazla içli dışlı olmamıştı.

Onun iyiliği için sevindim.

Kapı çalındı.

"İçeri gel bebeğim," diye seslendi Finn sessizce.

Aoife içeriye baktı ve Jake'le benim birlikte çekilmiş fotoğrafımıza bakarken dudaklarında aynı mutlu gülümseme dans etti.

Jake'in güvenini kazanmak için ne yaptığımdan emin değildim ama buna değer veriyordum. Her zaman. Bir çocuğun güveni çok değerliydi.

Bunu herkesten iyi ben biliyordum.

"Bir fotoğraf çekmeliyim," diye fısıldadı, yatağa doğru bir adım attı, telefonu çıkardı ve yüzümü buruşturmama fırsat vermeden bizi çekti. Yaklaştı ve telefonunu bana uzattı. Halime inlemek istesem de bu manzara karşısında sırttım.

O kaz yumurtaları simetrik *değildi*. Kardeşim lanet olası bir yalancıydı. "Bunu çerçeveletmeyelim, olur mu?"

Kıs kıs güldü. "Çok şirin. Yatak başınız da aynı, ki fırçayla yanına her yaklaştığımda benden çığlık atarak kaçtığını düşünürsek bu çok mantıklı. Onu almamı ister misin?"

"Hayır. Bu iyi."

Bakışları yumuşadı. "Kid amcasını çok seviyor. Senden uzak tutulmaktan hoşlanmıyor."

"Ve onu seviyorum."

Aoife Finn'e yaklaşıp kucığına yerleştiğinde ağabeyimin sırtışı hem kendini beğenmiş hem de memnundu. Elleri Aoife'in beline dolandığında içimdeki en derin, en acı tatlı, en dayanılmaz kıskançlık duygusu canlandı.

"Yakında ABD'den ayrılacağım" demek daha kolay oldu. Finn sertleşti. "Ne?"

Aoife elini onun omzuna koydu. "Nereye gidiyorsun? Sonunda tatile mi?" diye alay etti.

Yalan söyledim, başımı salladım.

"Oluyor?" Finn homurdandı, bu hikâyeye inanmadığı belliydi. Beni çok iyi tanıyordu.

"Tavsiyene uyuyorum, Finn."

"Ne tavsiyesi? Ve genellikle beni görmezden gelirken neden bu seferlik kabul ediyorsun?"

Tedirginliği karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Neden bu kadar streslisin? Aidan Şükran Günü için Florida'ya gittiğinde bu kadar . Declan yakında Avrupa'ya gidiyor-"

"Onlar . Sen sensin."

"Bu da ne demek oluyor?" Homurdandım. "Kendi başıma seyahat edebilecek durumdayım."

Ben çocuk değilim."

Tedirginliği can sıkıcıydı ama kaynağı gerçektir. "Gitmiyorsun." Sözleri gözlerimi kırıştırdı.

"Ha?"

"Gitmiyorsun."

Aoife da onun sesindeki acemiliği hissetmişti çünkü ona sarılmıştı. "Sorun yok Finn. Conor'ın tatile ihtiyacı var."

"Tatile gitmiyor. Conor bir işkolik," diye karşı çıktı, hâlâ gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Ve ben ona uzaklara gitmesini tavsiye etmedim. Ona ait olanın peşinden gitmesini tavsiye ettim."

"?" Aoife aramızda temkinli bir bakış fırlatarak sordu. "Lodestar," dedim basitçe.

"O zaman onun lanet olası New Jersey'de olduğunu sanıyordum! Kim bilir nerede," diye çıkıştı Finn, bir elini saçlarının arasında gezdirerek.

"O Rusya'da." Boğazımı temizledim. "Sanırım."

"Rusya," diye bağırdı. "Rusya'ya mı gitmek istiyorsun?"

Jake kıpırdandı ama sadece yüzünü boğazımın daha derinlerine soktu. Aoife onu azarlarken Finn özür dilercesine yüzünü buruşturdu ama o bile endişeli görünmeye başlamıştı.

"Gitmek *istemiyorum*. Gitmek zorundayım. Moskova'daki bombalama olayına karıştığından eminim." Gözleri irileşti ve hemen ardından kapandı. Aoife'in dizine vurmaya başlamadan önce parmaklarını tekrar saçlarında gezdirdi.

"Maxim Lyanov Moskova'ya girip çıkıyor.

Moskova."

"Onu izliyor muydun?"

"Tabii ki. Orada nüfuzu var. Belki kışın Sibiry'a'da bir çalışma kampına kapatılırsa, seni serbest bırakması için ona baskı yapabilirim."

Dudaklarım kıpırdadı. "Finn, umursadığını bilmiyordum."

Yanaklarına renk geldi. "Siktir git."

Hâlâ gülümseyerek Jake'in alınına bir öpücük kondurdum ve ona nazıkçe sarıldım. "Conor?" Aoife sessiz bir sesle sordu.

"Evet, abla?"

"Eve , değil mi?"

Finn kaskatı kesildi. "Sen neden ? Elbette öyle."

Onu görmezden gelerek gözlerimi onunkilere kilitledim. "Star'ı getirene kadar olmaz. O benim penguenim," dedim basitçe. "Hepiniz kendinizinkini aldınız. Ben kendiminkini istiyorum, bu yüzden o gelene kadar durmayacağım. Benimle birlikte. Anladınız mı?"

Başını yavaşça salladı ama anladığını biliyordum. Finn'e bir bakışım onun da anladığını gösterdi.

İstemeye istemeye.

Birlikte geçirdikleri son birkaç yıldan sonra, doğru insanla birlikte olmanın önemini nasıl anlayamazlardı?

Ama ben bir yetişkindim. Hayatımda bir şey yapmak için izin istememe gerek yoktu. Star benimdi.

Beni şu anda hayal bile etmek istemediğim yansımaları olan en az üç komploya bulaştırmıştı ve bunu tek başıma yapacak değildim.

Biz bir takımdık. Kendisi tek çocuk olduğu ve benim de erkek kardeşlerim olduğu için bunu unutmuş olabilirdi ama ona bu gerçeği hatırlatmanın zamanı gelmişti.

Hoşuna gitse de de.

GEÇMİŞ

YILDIZ: *Annemi aldattığı için babana kızgın mısın?*

Gerçekten mi?

Yıldız: *Neden yalan söylemeni isteyeyim ki?*

Conor: *. Lol.*

Conor: *Hayır. Kızgın değilim.*

Yıldız: *Neden olmasın? Annemi , değil mi?*

İstiyorum. Kafadan kontak olsa bile.

Yıldız: *Dürüst olmak gerekirse, tüm o erkekleri yetiştirmek muhtemelen onu delirtmek için yapılan ayak işlerinin çoğunu yaptı.*

Conor: *Doğru. :) Ben elbette bir azıddım ama Aryanlar tarafından kaçırılmanın daha büyük bir sorun olduğunu düşünüyorum.*

Yıldız: *:/ Bunu unutmuşum.*

Bu senin gerçeğin değil. Bazı günler unutmak kolaydır. Çok uzun zaman önceydi. Ama travma böyle bir şey, değil mi? Neyin çirkin yüzünü göstereceğini asla bilemezsin.

Yıldız: *Çok doğru.*

Yıldız: *Seks sırasında müzik dinleyemem.*

Bu bir tetikleyici mi?

Yıldız: *Beni kızdırıyor.*

Conor: *Tamam. Kendime not: Lodestar'ın yanında asla müzik dinleme.*

Yıldız: *Lol. Bazı noktalarda yapabilirsin, sadece seks değil.*

Conor: *Yani...?*

Yıldız^^

Conor: *O.O*

Conor: *... Neden tetikleyici olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?*

Yıldız: *Benim için sorun değil. , değil mi?*

Conor: *Paylaşmak önemsemektir.*

Yıldız: *Uh huh.*

Yıldız: *İronik bir şekilde seks kölesi olmakla bir ilgisi yok. Bu uzun zaman önce başladı.*

Yıldız: *Annem ölmüştü ve babam raydan çıkmıştı. Plak şirketi yaptıkları bu büyük turneyi iptal etmesi için onu ikna etmeye çalıştı ama o reddetti.*

Conor: *Noxxfest mi?*

Yıldız: *Tabii ki bunu biliyorsun lol.*

Da'nın gitmeme izin vermemesine çok kızmışım. Ayrıca, Gerry Sullivan'ın raydan çıktığı zamanı hatırlıyorum.

Yıldız: *Evet. Çoğu zaman kafası iyiydi. Sanırım onu o zaman kaybettim. Bu birbirimizden uzaklaşmamızın ilk aşaması gibiydi.*

Özür dilerim.

Yıldız: *Olma. İşler her zaman gitmez.*

Bir sürü insan kaybettin.

Yıldız: *Ben böyleyim işte. Muhtemelen Walmart'ta bir iş bulabilirdim ve çevremdeki insanları kendimden uzaklaştırmanın bir yolunu bulurdum.*

Bence kendine çok yükleniyorsun.

Yıldız: *Bence böyle düşünmen çok hoş.*

Conor: *Her zaman kendimize inanmak zorunda değiliz, ancak önemli kişilerin bizim için bize inanması güzel bir şey.*

Yıldız: *Belki de. Her neyse, öğrenmem gereken bir kod vardı.*

Conor: *Bilgisayar kodu gibi mi? Alarm kodu mu?*

Yıldız: *Hayır. Eğer belli bir albümü çalıyorsa, bir roadie ile yatıyordu.*

Conor: *Hangi albüm olduğunu bilmek istemem kötü mü?*

Yıldız: *Muhtemelen. Tatlı Şeytan .*

Conor: *Bu harika bir albüm.*

Yıldız: *Benim için hasta ama farklı bir şekilde vuruyor lol.*

Conor: *:/*

Yıldız: *Hot Fuxx Sunday kafayı bulduğu anlamına geliyordu. Genellikle tur otobüsünü bir afyon yuvası gibi kokutan boktan şeylerle.*

Conor: *Tanrım. Onunla mı seyahat ediyordun?*

Yıldız: *Yapmam gerekiyordu ama Savannah'nın otobüsünde çok zaman geçirdim.*

Conor: *Sıkı oturmuş olmalı.*

Yıldız: *Öyleydi. Ama yürütmeyi başardık. Onun ailesi de her zaman benim ailem gibiydi. Eskiden öyleydi.*

Conor: *Neden ?*

Yıldız: *Pek çok nedeni var.*

Yıldız: Babam sadece Dagger ve Lorelei sayesinde temizlendi.

Conor: Sen değil misin?

Yıldız: Hayır.

Conor: Lanet olsun. Nasıl yani?

Yıldız: Ona yardım ettiler. Sanırım ben .

Conor: Anlamı?

Yıldız: Eskiden ona çok kızardım. Deliler gibi tartıştık ve tüm yol arkadaşlarının korkudan donup kalmasına neden olan çılgık atışmalarımız olurdu çünkü babamın bir öfkesi vardı ve bu bana miras kaldı.

Conor: Daha fazla dedikodu olmamasına şaşırdım.

Star: noxxious'un yönetimi, turne personeline ortaçağdaki bir rahibenin bekaret kemerinden daha sıkı bir gizlilik sözleşmesi imzalattı.

Conor: Böyle bir şey olunca mantıklı .

Yıldız: Evet, ama o eski güzel günlerdendi. Annemden önce babam böyleydi. Üç hayranıyla seks partisi yaparken yakalayana kadar bilmiyordum.

Conor: Tanrım!!

Yıldız: Hmm. Rock yıldızı olmak harika bir şey, biliyor musun?

Conor: Ama içeri izin verdi?

Yıldız: Kodu daha önce öğrenmeliydim.

Bebeğim, babanı görmeye gitmek için şifre öğrenmek zorunda olmamalısın. Ve bu benim. Bunu ben söylüyorum. Da'nın birine işkence ettiğini görme ihtimalim, birini becerdiğini görme ihtimalimden daha fazlaydı ama yine de o boku görmeme izin vermedi. Hayatına girmemizi isteyene kadar çocuklarının onun bu haline tanık olamayacağı yerlerde yaptı.

Yıldız: Bana ilk kez "bebeğim" diyorsun.

Conor: Hayır.

Yıldız: Sanırım öyle.

Conor: Bu konuda ne hissediyorsun?

Yıldız: Nefret etmiyorum.

Conor: Lol. İyi mi?

Yıldız: Sana bir isim bulmak zorunda mıyım? Connywon?

Conor: LMAO. Um. NOoooPpe. *pukes*

Yıldız: :P

Bana bebeğim diyebilirsin. Ya da tatlım.

Yıldız: Göreceğiz.

Beş dakika sonra

Star, bu boku yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattığı için üzgünüm.

Yıldız: İnsanlar seni hayal kırıklığına uğrattır, Conor. Hep böyle yaparlar. Ben en iyisinden öğrendim.

Conor: değil. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Yıldız: Çılgınca olan ne biliyor musun?

Conor: Ne?

Yıldız: Sana gerçekten inanıyorum.

A large, stylized handwritten signature in black ink, reading "Conor O'Donnelly". The signature is written in a cursive, flowing style with large loops and a prominent 'O' in the middle.

Nedenini bilmiyordum ama Aoife ve Finn'in evinden içim burkularak ayrıldım.

Amacımla doluydum ve bu bana biraz rahatlık getirmeliydi, ancak çoğunlukla kaçamadığım soyut bir şeyin yükünü hissediyordum - bunun evlerinden son kez ayrılışım olabileceğine dair bir inanç.

Bu kasvetli düşünce beni, şehir arabalarımızdan birinin beni beklediği kaldırıma kadar takip etti.

Evine korumasız taksiyle gittiğim için Finn tarafından zaten azarlanmışım -Eoghan tam bir ispiyoncu- bu yüzden koltuğa yerleştim ve trafiğe takıldığımız sırada şehrin aşama aşama akıp gidişini izledim.

Yolculuğun yirmi dakikasında telefonum .

Yarı yarıya kardeşlerimden biri olmasını beklerken ve onu görmezden gelmeye fazlasıyla hazırken, kendimi bilinmeyen bir numaraya bakarken buldum.

Parmağım bağlantı kesme düğmesinin üzerinde gezinirken, fişi kesmek için güçlü bir istek duydum.

Ara.

Kim olduğunu kim bilebilirdi ki?

Ama benim işimde, durumdan haberdar olmak, işimi sürdürmenin tek yoluydu.

Bu yüzden kesinlikle cevap vermek istemesem de bağlan tuşuna bastım. "Ne?"

"Conor O'Donnelly, sanırım?"

Aksanı güçlüydü, tanımamak imkansızdı. *Rusça*. "Kim konuşuyor?" diye sordum.

"Benim adım Misha Babanin."

İsmi tanıdım. "İnsanları kesmeyi seviyorsun."

Yumuşak bir kahkaha kulağımda yankılandı. "Bıçak benim tercih ettiğim bir silah değil. Her şeye rağmen, bir tecavüzcüyü insan olarak mı görüyorsun?"

"Stepanov tecavüzcü müydü?"

"*Da*. Pakhan'ım duruma el , eminim ki yengeniz de onun dikkatini çekerti."

Bunun üzerine çenem çalıştı. "Beni neden arıyorsun? Ben Bratva ile irtibat görevlisi değilim." "İrtibata ihtiyacım yok. *Senin* için bilgi getirdim."

"Nereden?"

"Pakhan'ım."

"Neden kendisi aramadı?" "Çünkü rahatsız."

"Nasıl rahatsız?"

"Yaralı."

"Lyanov hastanede mi?" Bu benim için yeni bir haberdi.

"Geçenlerde Moskova'daki Petrovsky Park'ta patlayan bombayı okumuşsunuzdur... Patlamanın ortasında kaldı."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Neden bu işe karıştı ki?"

"Olaya karıştığını söylemedim. Patlamaya yakalandığımı söyledim. O zamandan beri bilinci yerinde değil ama uyandığında size bir şey söylememi istedi."

Bu hiç mantıklı değildi, ama bana söylemesi gereken şeyi söylememiş olması beni üzücü bir gerçeğin ipucuna götürdü. "Bunun bir bedeli mi var?"

"Her şey öyle değil mi?"

Gülmek zorunda kaldım. "Lyanov Beş Nokta'ya bulaşmamalı."

"Pakhan'ım bu bilgiyi size vermemi söyledi. Buna fiyat benim."

"Burası senin yerin değil. New York Bratva'sının isyanı, kuduzun bir köpek sürüsüne yayılmasından daha iyi beslediğini duymuştum ama şimdi elimde bunun kanıtı var."

Metaforuma oldukça uygun bir hırıltı kulağımda gümbürdedi. "Ben kardeşime ihanet etmem. Onun adına yardım istiyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Ne tür bir yardıma ihtiyacı var?"

"Onun... Bratva'ya olan sadakati sorgulanmaya başlandı. *Krestniy Otets* onu burada bize liderlik etmek için uygun bulmadı. Konuştuğumuz gibi onu Moskova'dan tahliye ediyoruz."

"Ve?"

"Ve Moskova, aradığında her zaman cevap vermediğimizi öğrenecek." Gözlerimi kırptım.

"Onlardan ayrılıyor musun?"

"Maxim şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi lider. Bir yıldan kısa bir süre içinde bizi korumak ve bize hizmet etmek için Vasov'un yirmi altı yılda yaptığından daha fazlasını yaptı.

"Adamlar bunu biliyor. Kararlarını verdiler." "Peki bu konuda ne

yapmamı istiyorsun?"

"Şehirde güç pek çok şekilde karşımıza çıkar." "Öyle."

"Maxim'in liderliği diğer gruplar tarafından tanınmalıdır."

Dudaklarımı büzdüm. "Benden bilmemi istediği şeyi söyle. Beş Nokta, Maxim'i Rusların lideri olarak tanıyor. Çetenizin adı değışse de umurumuzda değil."

"Kardeşlerin de aynı şeyi mi hissediyor?"

Kardeşlerimin Ruslar umurunda bile değildi.

"İç çekişmeleriniz bizim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye reddettim.

Bir duraklama oldu. "Maxim, Star Sullivan ile Petrovsky Sarayı'nda bir baloya katıldığını bilmenizi istedi. Anton Kuznetsov adında bir adamla dans etmiş ve onu ofisine götürmüş.

"Bu onu son görüşüydü."

"Anton Kuznetsov mu?" diye tekrarlarlarken kaşlarım çatıldı. "Da."

"Bu adamı duydun mu?"

"Rusya'nın çoğu Kuznetsovları tanıyor ama onlar yüksek sesle söylenen bir isim değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bunu konuşan insanların ertesi gün dilleri kesiliyor." "Yoğun."

Homurdandı. "Hem de çok. Maxim, Sullivan'ı kurtarmaya çalıştı." *İşte bu* beni çok şaşırttı. "Onu kurtarmaya mı çalıştı?!"

"O yaptı. Maxim onurlu bir adamdır." Sesi hırçınlaşmıştı. "Bu süreçte kendi kıcını kollayamayacağı anlamına gelse bile.

"Kurtarma görevi başarısız oldu."

"Bratva bu yüzden mi onun liderliğini reddetti?"

"Da. Kuznetsov'lara karşı gelinmez. Özellikle de Bratva iseniz."

Bu haber karşısında ağzım bir karışık açık kaldı ama... "Yıldız Sullivan'ı kurtarmaya çalışmasından başka bir nedeni olmadığı için Maxim'e Beş Nokta'nın tam desteğine sahip olduğunu ve bir sonraki Zirve yapıldığında ailem tarafından destekleneceğini söyleyebilirsiniz."

Bir an için sessizlik havayı doldurdu. Sonra Misha gürlledi: "Bunun için minnettarım ve kardeşim adına size teşekkür ederim."

Ben daha tek kelime edemeden görüşmeyi sonlandırdı.

Cep telefonunun köşesini alt dudağıma bastırarak bir sonraki hamlemi düşünmeye çalıştım.

Star'ın Moskova'da olduğunu doğrulamıştım ama düşündüğüm gibi bombalamanın arkasında o yoktu.

İşin içinde yakalanan Maxim Lyanov'du, o değil. Yine de bu onun tehlikede olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bu Kuznetsov, onu canlı gören son kişi gibi görünüyordu...

İsmi bir Bratva piyadesinin yüreğine korku salan, düşmanının oğlunu parçalara ayırıp ayaklarının dibine sermekten çekinmeyen bir adam... Aidan ve Brennan'dan hikâyeleri dinlemiştim. *Onlar* bile Lyanov'un bu durumu nasıl idare ettiğine şaşırmışlardı.

Az önce öğrendiklerimi düşünürken, bununla başa çıkmanın en iyi yolunun bir grup mesajı göndermek olduğuna karar verdim.

Ben: *Sadece bir uyarı-Maxim Lyanov bizzat Moskova tarafından Bratva Pakhan olarak görevden alındı.*

Eoghan: *Bunu nereden biliyorsun?*

Ben: *Fark eder mi?*

Brennan: *Evet. Önemli. oluyor, Kid?*

Lyanov'un adamından bir telefon aldım, şu Misha denen .

Aidan: Neden benimle değil de seninle iletişime geçti?
Sinir krizi geçirme, Aidan. Sırf kendini her şeyin büyük patronu olarak görmeye çalışıyorsun diye, lol, bu seni başkan yapmaz.

Eoghan: Hahahaha.

Aidan: Siktir git, Declan.

Declan: Sadece gördüğümü söylüyorum ;)

Katılıyorum. Kafanın patlamasını engellemeliyiz, Aidan.

Savannah bunu gayet iyi yapıyor.

Finn: Bu bizi hiçbirimizin keşfetmek istemediği bir tavşan deliğine götürmeden önce, ne oldu Conor? Misha ne dedi?

Ben: Lodestar kayboldu. Kurtarma girişiminin bir sonucu olarak, Moskova Bratva'sının başı Lyanov'un kararının sağlam olmadığını düşündü. Buradaki adamları onu Moskova'dan alıyor ve Bratva ana gemisi ne isterse istesin, onu liderlik etmek üzere eve getiriyorlar.

Ben: Misha, Lyanov'un liderlik iddiasını desteklememizi istedi ve Star için yapmaya çalıştıklarından dolayı destekleyeceğimizi söyledim.

Brennan: Buna karar vermeye hakkınız yok. Önce bizimle konuşmadan olmaz.

Sanki Camille'in güvenliğini tehlikeye atacak bir şey olsa bize danışacaksın. O benim kadını, Brennan.

Brennan: Onunla hiç tanışmadın. Gördüğün anda ondan nefret edebilirsin. Ya seni kandırıyorsa, Tanrı aşkına? Seni terk ettiğini biliyorum; bu onun iyi bir insan olmadığını göstermez mi?

Brennan, dikkat .

Finn: Evet, çizgiyi aştın.

Brennan: Birileri burada gerçekçi düşünmeli. Durup dururken birine nasıl aşık olabileceğini anlıyorum. Tanrım, bunu anlıyorum. Ama ben hepimizi kolluyorum. Conor'ı da. O iyi biri değil, Kid. Seni umursasaydı kaçıp gitmezdi.

Fikrini söyleme hakkına sahipsin. Onu eve getirdiğinde değiştirmesine izin vereceğim.

Gidiyor musun? Ülkeyi terk etmek gibi mi?

Bana ihtiyacı var.

Brennan: Uçmaktan nefret ediyorsun.

Ben: .

Sen boktan bir uçucusun.

Ee? Gerginliği azaltmak için birkaç viski alacağım. Aerodinamikçiler uçakların havada nasıl kaldıklarına karar verebilirlerse çok yardımcı olurlar.

Çok fazla okuyorsun Conor. Bu hep senin sorunun oldu. Bazen teknolojiyi takdir etmen gerekir. Anlamak zorunda değilsin.

Finn: Bunun aerodinamik kaldırma kuvveti ve Declan'ın Mondrian'ın kareleri neden sevdiği hakkında saatlerce ağda yapabilecekken nasıl konuşamadığı hakkında bir tartışmaya dönüşme riskini göze alarak, Lodestar'ın ortadan kaybolmasının arkasında KİM var?

Maxim'e göre, Anton Kuznetsov adında bir adam. Birlikte bir partiye katılmışlar. Adamın ofisine gitmiş ve bir daha geri dönmemiş.

Brennan: Kulağa gerçekten sadık geliyor. Bratva'dan bir adamla partilere katılmak ve söz konusu partide bir herifin ofisine girmek mi?

Kapa çeneni. Lodestar farklı. O eski bir CIA ajanı ve Serçeleri yok etme görevinde. Bu Camille'in Triad'ların Ejderha Başıyla bir galada eğlenmeye karar vermesine benzemez.

Aidan: *Eğer yerel Bratva Lyanov'un tarafında değilse, o zaman ona ulaşmana yardım etmemizin bir yolu yok, Kid.*

: Bir yolunu .

Declan: *Bu işte tek başına değilsin. Eğer uçmamı istersen,*

söylemen yeterli. Brennan: FFS, aynı.

Dövüşecek durumda değilim. Dizim bin kat daha iyi ama seni yavaşlatırım. Yine de adam gönderebilirim.

Ben: *Dur. Henüz yardıma ihtiyacım yok. Önce yere inmem lazım. Sonra, desteğe ihtiyacım olursa, onları çağırırım, tamam mı?*

Senin için buradayız, Kid. Her zaman. Brennan her zamanki huysuzluğunu yapıyor.

Kendini.

Ben: *Anladım. Hepiniz bana bebek gibi davranıyorsunuz. Ama lakabım bu olsa bile ben çocuk değilim. Maxim Lyanov bana bir yaptı. En azından buradaki askerlerin desteğine sahipse onu destekleyebiliriz. Ki öyle olduğunu biliyoruz.*

Brennan: *Şimdiye kadar sağlam bir lider oldu. Camille'in kuzenlerinden biri ona orta ve alt kademedekilerin onu sevdiğini söylemiş. Onunla sorunu olanlar üst yönetim.*

Aidan: *Neden?*

Brennan: *Adil oynamaya inanıyor.*

Declan: *Yani parayı etrafa dağıtıyor, böylece üst kademeler daha az pay mı alıyor?*

Brennan: *Öyle görünüyor.*

Evlat, Kuznetsov denen adamı duymuştum.

Öyle mi? Görmedim. Misha, Kuznetsov ailesinin Rusya'da çok bir güce sahip olduğunu belirtti.

Evet. Şimdi hatırladım. Bir uzmanlık dersi almam gerekiyordu ve orada bir bokun nasıl YAPILMAYACAĞINA dair bir örnek olarak kullanılan gerçek hayattan bir durum vardı.

Eoghan: *Bu adam karısı ve çocuğuyla birlikte Ohio'da araba . Sanırım öyleydi. Diplomatik plakaları vardı. Biri onları çıkarmış.*

Brennan: *Bu ne tür bir öğretme anıydı?*

Aidan: *Ne tür bir ders alıyordun?*

Finn: *Nasıl G.I. Joe olunur, lol.*

Declan: *101 :P*

Siktir git.

Ben: *Devam et, Eoghan. Ne oldu?*

Kaza gibi görünmesi gerekiyordu. Fren borularıyla oynamışlar ama kazada kimse ölmemiş. Bir ajan onları elle çıkarmak zorunda kaldı. Kız yine de kaçtı. Yanlış hatırlamıyorsam trafiğe dalmıştı. Çabucak örtbas edilmesi gereken bir olaydı.

Brennan: *Neşeli bir masal zamanıydı, Eoghan. Hatırlat da çocuklarım olursa onlara masal okumanı istemeyeyim.*

Finn: *Evet, Jake'i asla izin vermeyeceğim.*

Ben: *Bunun ne ilgisi var, Eoghan?*

Diplomatın adı Kuznetsov'du.

Brennan: *Muhtemelen sadece bir tesadüf.*

: Evet, muhtemelen, ama daha derine ineceğim, Eoghan. Teşekkürler, dostum.

Araştıracak bir şey yok, evlat. Sana söylüyorum. Tesadüf olmadığını bu şekilde biliyorum. Bunu halının altına süpürmek için gereken çamaşır suyu seviyesi çılgıncaydı.

Ben: *İlginç.*

Aidan: *Çocuğa ne oldu? Kıza mı?*

Eoghan: *Eğer doğru hatırlıyorsam, karşıdan gelen trafik onu yere düşürmüştü. Hastanede öldüğüne dair bir his var içimde ama daha fazlasını hatırlamıyorum.*

İşin berbattı. Babam için çalışmanın kötü olduğunu sanıyordum. En azından çocukları öldürmek zorunda .

Neden kaçmaya çalıştığımı sanıyorsun? En azından babam için çalışırken bir çatı katı vardı. Sam Amca'nın bana kazandırdığı tek şey TSSB ve mafya babamın hazırlayabileceği her şeyden daha derin bir boka batmak oldu.

Ben: *:/*

Ben: *Aidan, Lyanov'u , değil mi?*

Neden olmasın anlamıyorum. Lyanov Moskova'yı mutlu edememiş olabilir ama New York'ta düzeni sağladı ve benim için önemli olan da bu.

Bence Padraig'i kontrol etmelisin Declan.

Declan: *Padraig denmesinden nefret eder. 'daki yol adı Sin.*

Brennan: *Çok orijinal.*

Declan: *Yol ismi hakkında ne düşündüğün umurunda bile değil. Ona ne söylememi istiyorsun, Kid?*

Ben: *Star bir günahkar. Bunu hatırlasa da hatırlamasa da. Sadece onu eve getirmek için çalıştığımı bilmesi için onu bağla.*

Declan: *Bunu bilmesini mi istiyorsun?*

Ben: *Tabii ki. Katina Star'ın kızı. Eğer onu bilgilendirirsen, Katina'nın kız kardeşi en azından Star'ın peşinde olduğuma dair onu rahatlatabilir.*

Bunu düşünmene şaşırdım.

Star'ın gittiğini bana söyleyen oydu.

Aidan: *Gerçekten mi? O zaman iyi bir anne mi? Savannah'nın Star hakkında anlattıklarına bakılırsa öyle biri olduğunu düşünmezdim.*

Kesinlikle öyle bir tip.

Brennan: *Onu ne için bıraktı o zaman?*

Merak etme Con. Onu bir daha gördüğümde senin adına kıcına tekme basacağım.

Ben: *, Eoghan. (Sen bir pisliksin, Bren.)*

Bana .

Finn: *Evlat, unutma, yardıma ihtiyacın olursa, biz buradayız.*

Ben: *Buna minnettarım, deartháirs.*

İndiğinizde bize haber verin.

Ben: *Baba olmak seni gerçek bir anaç tavuğa dönüştürdü lol.*

Declan: *Bundan utanmıyorum. :)*

Dudaklarım kıvrıldı, ekranları değiştirdim ve bir uçuş rezervasyonu yapmaya gittim. Elimde bir isim ve bir yer vardı.

Bu sabah uyandığında sahip olduğumdan daha fazlaydı ve çok daha azıyla çok şey başarmışım.
"Yıldız," diye mırıldandım nefesimin altında. "Seni almaya geliyorum."

A handwritten signature in black ink, reading "Conor O'Donnelly". The signature is written in a cursive, flowing style. The first name "Conor" is on the left, followed by a large, stylized "O", and then the last name "Donnelly" on the right.

Ticari jete bindiğimde gerçekten rahatlamıştım.

Biletlerim check-in sırasında kabul edilmişti, uçuş iznim iptal edilmemişti, TSA benim için sertleşmemişi ve koltuğuma yerleştiğimde, bunun o olduğunu düşünmek zorundaydım - Amerika'dan ayrılmama izin verilmişti.

CIA, direktörlerinin Catskills'de bir nakliye konteynırında saklanması parmağım olduğunu anlamamıştı ya da anladılarsa bile bana karşı kin beslemeyeceklerdi.

Havaalanına gitmeden önce birkaç sunucuda yapılan ön taramalar bana tutuklanmayacağımı göstermişti ve çatı katıma vardığımda dokunulmamıştı, güvenlik önlemlerim hâlâ yerindeydi - hem yüksek hem de düşük teknoloji çeşitleri - ve kapı da kırılmamıştı, ama bazen asla bilemezsiniz.

Langley'deki o olay benim için tamamen sürpriz olmuştu, yani hiçbir kaynak mükemmel değildi.

Şu anda, neler olup bittiğine dair daha fazla fikir sahibi olana kadar her şeyi bir tuz tanesi ile almanın en iyisi olduğunu düşündüm.

Kemerimi bağladıktan sonra koridora baktım, yanıma biri oturduğunda başımı bile çevirmedi.

Muhtemelen ailemde ticari uçuşlardan nefret etmeyen tek kişi bendim. Geri kalan havacı kardeşlerim özel jete binerdi ama istatistiksel olarak bu daha güvenliydi.

Hesabı yapmıştım.

Ben diğerlerini rezerve etmekle meşgulken kapılan komşumun koltuğu dışında birinci sınıfın geri kalanını da satın , bu yüzden zaten neredeyse yalnız seyahat edecektim.

Gergin olduğumu itiraf etmeyi reddederek telefonum kontrol ettim.

Goldstein: McClure'un bir seks kölesi var

Goldstein: Bekleyin

Goldstein: Bodrum katında. Evinin

Ben: Kibirli pislik. Bu lanet senatörler her halü

yapabileceklerini sanıyorlar.

İstiyorlar

Bana bırak

Goldstein: Neyi seninle bırakayım? Kanıtları toplayacağım ve Interpol soruşturması için kayıtları bir araya getirmeye başlayacağım

Gözlerim kısıldı.

Ben: ElbetteBeni bilgilendirdiğin için teşekkürler.

Cevap verdi ama ben mesaj kanalını görmezden geldim ve onun yerine Dead To Me'ye girdim.

Ben: Senatör John McClure

Benim için ölü: Kadınların üzerinde hakları olduğuna inanmıyor, bir mutfağa tıklmamız gerektiğini düşünüyor ve Alaska rezervasyonlarını

kıçından beceren ve onu petrol çorbasına dönüştürecek olan anlaşmada çok önemli bir rol oynadı

Senatör John McClure bu mu

Tabii ki öyle

Gitmesi gerekiyor

Benim İçin Ölü: Yukarıdakiler dışında herhangi bir sebep

Goldstein evinde bir seks kölesi olduğunu söylüyor. Onu

izlemek akıllıca olur

mülk

McClure'un bir karısı var. Bak bakalım o da

Biliyorum

Benim için ölü: Eğer öyleyse, o da gidici. Sadece uyarıyorum. Onu bedavaya yaparım

Goldstein ile koordine olma. O değil

bizim yan çizgimiz hakkında bilgi sahibi

Benim İçin Ölü: Beni biliyor

Ben: Nasıl

Benim İçin Ölü: Onu becerdi

Kahretsin. Ne zaman? Aslında, boş . Ne zaman?

Seni o mu yaptı

Benim için ölü: Neler yapabileceğimi biliyor

Şakaklarımı ovuşturdum - bu beklenmedik bir komplikasyondur, ama hiç temas etmeselerdi, o zaman bir sorun olmazdı.

"O'Donnelly."

Başım yana savruldu.

Kulübeyi bir kişiyle daha paylaşacağımı biliyordum ama... kahretsin.

Lanet olası Temperance Black'in tuhaf melek yüz hatlarını gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Burada ne işin var senin?" Hırladım, onun sadece varlığı bile zihnimde bir depremi tetikliyordu. Kara tahtaya çakılmış çivilerden ya da ağzını kapalı tutmadan pizza çiğneyemeyen o daha kötüydü. Tırnaklarını inceledi. "Sana eşlik ediyorum." "Senin arkadaşlığını istemiyorum."

Burnunu çekmesi bana 'isteklerimi' gerçekten önemseydiğini gösterdi. "Emir altındayım." Boğazım düğümlendi. "Kimin emirleri?"

Kaşlarını kaldırdı.

Birleşik Kardeşlik.

Harika. Sadece harika.

"Onlara borçlusun."

İçime öfke doldu. "Onlara bir sik borçluyum. Beni bu bulaştıran sensin." "Ben yapmasaydım ölmüş olacak olan sendin."

Doğru.

Saçmal

ık.

Gözlerimi ona diktim. "Ne istiyorlar?" "Uçakla bir yolculuğa çıkmanı."

"Bunu onların katkısı olmadan başardım." "Bir refakatçiye ihtiyacın olduğuna karar verdiler."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Yanlış yere gidiyor olurdun," diye basitçe cevap verdi. Elimi uzatıp enseme ovuşturdum.

"Neler oluyor Ajan Black?" "Sakin olun lütfen. Zaten tanışmıştık."

Deliliği biliyordum. Deliliği biliyordum. Hayatımın bir noktasında anne ve babamın gözlerini aydınlattığını görmüştüm -Temperance Black farklı bir şekilde vurdu.

Çok farklı.

Beni çok az insanın yapabildiği bir şekilde geriyordu ve bu da kemiklerime rahatsızlık veriyordu.

Bu onun doğruluğu diye düşündüm.

Bunu Da'nın bakışlarında sayamayacağım kadar çok kez görmüştüm. Çok ama çok yanlış olsa bile yaptığı şeyin doğru olduğuna dair içten gelen bir inanç.

Temperance bir şekilde daha kötüydü.

Bu da inanın bana çok şey ifade ediyordu.

Bağnaz biriydi ve bunun sadece 'vatansever' olmasından kaynaklandığına inanmıyordum.

Star onu bana tarif etmeye çalıştığında, bunu anlamamıştım. Belki de ete kemiğe büründüğünüzde ortaya çıkarmanız gereken bir özellikti.

Uzun süren sessizliğim üzerine ofladı. "Star'ı bulmak , değil mi?" "İstiyorum."

"İşte seni oraya götürüyorum. Ona." "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Kendini beğenmiş. "Yakın zamanda bu sırrı öğrendim."

Sır mı?

"Bu neden bir sır?" "Sadece üst düzey Kardeşler biliyor." "Neden?"

"Birlik için önemli biri."

Bunun üzerine burun deliklerim alevlendi. "Yakın zamana kadar onların varlığından bile haberi yoktu."

"Bu *onun* varlığından haberdar olmadıkları anlamına gelmez."

Gözlerimi kısarak, "Senin bir Kardeş olduğunu bilmiyor, değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki hayır," diye alay etti Temper. "Birlik dışında kimse bilmiyor. Ve tabii ki sen. Artık biliyorsun."

"Eğer bu bir tehditse-"

"değil. Henüz değil." Son kelimeyi ciğerime bir bıçak gibi sapladığı. "Ona ihanet ettin" diye ısırarak için çenemi serbest bırakmadan önce çenem sıkıştı.

"Yapmadım," diye tıslayan Temper, uçuş görevlisi için birer kadeh şampanya, sıcak bir havlu ve biraz kuruyemiş getirdiğinde geri çekildi. Ancak servis yapıldıktan ve tekrar yalnız kaldıktan sonra Temper koridora doğru eğilerek "Star'a asla ihanet etmedim" diye mırıldandı.

"Artık , değil mi? Belli ki ona bir şeyler oluyor. Haftalardır üvey kızıyla konuşmuyor ve bu ancak *fiziksel olarak* yapamazsa olur çünkü Star Katina'yı böyle yüzüstü bırakmaz.

"Her ne sebeple olursa olsun, o etkisiz hale getirildi ve siz de onu alıkoyan lanet olası insanlarla işbirliği içindesiniz."

Temper şampanya bardağının üzerinden bana baktı. "Bu senin bildiğinden çok daha derin bir oyun." "Bunu için dahi olmaya gerek yok." Burnumun kenarını sıktım.

"O güvende mi?"

"Tabii ki. Biz Serçe değiliz."

"Siz yasaların dışında işleyen gizli bir derneksiniz." "Biz yasaları *koruruz*."

Yuhladım. "Eminim Müdür Reinier de aynı fikirdedir."

Temper gözlerini kısarak bana baktı. "Bana onun için üzüldüğünü mü söylemeye çalışıyorsun? Star'a yaşattıklarından sonra? Ona ihanet ettikten sonra? Ülkemize nasıl ihanet etti? Daha önce ortadan kaldırılmalıydı. Onu alaşağı eden kişi ben olduğum için şanslıyım."

Kaşlarım çatıldı.

Şanslı mı?

İşte bu bana Temperance Black ve onun lanet olası Kardeşliği hakkında çok şey anlattı.

Onun zehrini bastırmak için köpüklere ihtiyacım vardı, şampanyayı geri çektim ve kan dolaşıma karışmasına izin verdim. Sonra tekrar pencereden dışarı bakmak için arkamı döndüm.

Finn, Birleşik Kardeşler'in kendisine yaklaştıklarında beyaz şapkalı olduklarını söylemişti ama şimdi öyle olup olmadıklarını bilmediğini söylerken çok haklıydı.

Siyah-beyaz bir dünyada yaşamıyordum. Tam anlamıyla grinin içinde yaşıyordum ve her nasılsa Temperance Black, bu kahrolası gezegende geçirdiğim neredeyse kırk yıl boyunca karşılaştığım en kötü *griydi*.

Çöpü dışarı çıkarmak, insan olsun olmasın, bir şeydi; bu işi yaptığı için *kendini şanslı* hissetmek ise düpedüz tuhaftı.

"Sadece Star için hayatta kaldığından emin ol," diye uyardım, ellerimi kolçaklara koyup parmaklarımı yumuşak deriye geçirdim.

Etrafımda uçak kalkış için hazırlanıyordu. Şampanya kadehi bir uçuş görevlisi tarafından alındı ve yerine bir şişe su konuldu. Kapılar kapandı ve her ne sebeple olursa olsun, ben dikkatimi ondan uzak tutarken Temper beni yalnız bıraktı.

Ancak o zaman Dead To Me'ye cevap verdim:

Ben: Goldstein seninle iletişime geçerse, ne yaparsan yap

yapmak zorundayım

Benim İçin Ölü: Çok titiz ama onu öldürmek istemiyorum

Bu senin suçun. Seni edeceğimi sanmıyorum. Sadece dikkatli ol.

Büyük ihtimalle

asla tanışamayacaksın

Bu benim gerginliğimi hiç azaltmadı ama en azından McClure piçi ölmüş olacaktı.

Aidan'a danışmam gerekse de, o zavallı kadının bir senatörün evinin bodrumunda baltasının düşmesini beklemesine izin veremezdim. McClure küçük kirli sırrının gün ışığına üzere olduğunu düşünürse olacak olan da tam olarak .

Kadın onun günahlarını örtmek için ölecekti ve... Siktir.

Çok fazla Star kokuyordu. Bir içinde bulunduğu tehlikeli durumu.

Onun hakkında öğrendiklerimi, ona yaşattıklarını düşünmek bile birini öldürmek istemem için yeterliydi.

İntikam benim değil babamın tercihi olsa da, o anda onun zihniyetini anladım.

Reinier bir nakliye konteynırında ölecekti, Star'ın elinden mi yoksa açlık, susuzluk ve Tanrı bilir daha neler yüzünden. Star'a yaşattıklarını düşündüğümde, *28 Gün Sonra*'yı kendi üzerinde tam gaz uygulamasını umuyordum.

Uçuştan bir saat sonra, yeterince güçlü bir maske takmayı başardığımı hissettiğimde, ona döndüm ve yeterince ürpertici bir şekilde beni izlediğini gördüm.

Bir akrep tarafından incelenmek gibiydi. Yanlış bir hareket yapsam beni sokacaktı. Tek fark, dışarıdan bakıldığında güzel olmasıydı: altın sarısı saçlar, düğme kadar parlak mavi gözler, kusursuz bir cilt, yavan, kutu gibi, hazır bir takım elbise tarafından yok edilen düzgün bir vücut. Barbie bir CIA ajanı bebeği geliştirseydi, Temperance'a benzerdi.

"İlk kuzenin kardeşin mi?"

"Hayır," diye alay etti. Başını yana doğru eğdi. "Neden?"

Yani, Dead To Me sağlam bir müttefikti. Adil olmak gerekirse, ben de düşünmüştüm. "Neden öyle 'hayır' dedin?"

"Çünkü kuzenimin Birlik'te kabul görmeyecek bir ek işi var." "Yani?"

"Yani sadece en iyiler Kardeşliğe kabul edilir."

En iyisi mi?

O, lanet olası deliler topluluğuyla ilişkisi olan bir psikopattı.

'Pisliği bir nakliye konteynırında çürümeye terk etme' planımı ortaya atmak Da'nın bile kabul etmeyeceği bir şeydi.

Bundan memnun olmadığım anlamına gelmiyordu.

Bir keresinde bir seri katilin kurbanlarını Reinier'in yaptığı gibi çürümeye terk ettiği bir korku filmi izlemiştim ve o zamanlar bu beni korkutmuştu. O kadar ki Aidan onu kâbuslarımla uyandırmamdan bıkmış ve on iki yaşındaki gencecik kızıma o şekilde bırakılan bir insana ne olacağını araştırmamı söylemişti çünkü onun deyimiyle *bilmek kontrol etmekti*.

Geriye dönüp baktığımda, bu kabuslarla başa çıkmanın standart bir yolu değildi, ama ailemde standart olan neydi?

Muhtemelen hiçbir zaman taş üstünde taş bırakmama gibi zehirli bir özelliğimi güçlendirmişti ve bu da beni şüphesiz şu anki konumuma getirmişti ama hey, bu yolda attığım her adım beni Star'a götürmüştü.

Bu asla pişman olmayacağım bir şeydi.

"Biri Reinier'i kontrol edecek mi? Ölmediğinden emin olmak için?" diye sordum. "Star'ın onu ele geçiremeden ölmesine razı olacağını sanmıyorum."

Onu Reinier'in ölümünden daha kısa bir süre içinde eve getirmeyi planlıyordum, ama her şeyin yolunda gitmesini istiyordum.

Başını salladı. "Gözetim altında olacak. Star bu işe dahil olmak isteyecektir -Langley'de bana bunu hatırlatmıştınız. Yaptığım gibi düşüncesizce hareket etmemeliydim."

Onu inceledim. "Düşüncesizce miydi? Orada olduğun için sevinmem gerektiğini çünkü bu sayede öldürülmekten kurtulduğumu söylemiştin ama benim için mi oradaydın? Yoksa Reinier için mi?"

Dudaklarında bir gülümseme dans etti. "İkisi için de orada olamaz mıydım?" Verdiğini duymadığım bir içki siparişini kabul edişini izledim ve ancak hostes gittikten sonra devam etti, "Reinier tüm binayı boşalttırdı. Sanki birinde kazara bir dökülme olmuş gibi bütün bir protokolü tetikledi, sadece senin ve kodlayıcıların orada tek başınıza olduğunuzdan emin olmak için."

"Riggs de işin içinde miydi?" Homurdandım.

"Hayır."

"Neden ?"

Nefret ettiğim o gülümseme yeniden ortaya çıktı. "O senin ." "Öyle miydi?" Sikeyim. "Yani şimdi öyle misin?"

"Buna henüz üstlerim karar vermedi."

Su şişemi aldım ve biraz içmek için acele ederken neredeyse kapağını koparıyordum. Yutarken aklım başımdan gitti ve farkına varmadan şişeyi boşalttım. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bana sorduğunuz her soruya cevap verebileceğim söylendi." "Kim tarafından?"

"CIA direktöründen çok daha fazla yetkiye sahip insanlar." "Kim?"

"Birliğin Liderleri."

Her ne kadar sinir bozucu olsa da, bu iyiydi.

Cevapları alabilirdim ve bu Star'a yardımcı olurdu. "Birlik nedir?"

"İnsanlara hizmet eden masonlardan daha eski bir grup."

Alay etmek istedim ama yapmadım. Gözleri, bu saçmalığa ne kadar hararetle inandığını gösteren bir Noel ağacı gibi parlıyordu.

"İnsanlara nasıl hizmet ediyorlar?"

"Siyasetin tam tersini yaptığı yerde tarafsızlık ve önyargısızlık getiriyorlar." "İnsanlar politikacılara oy veriyor," diye belirttim, o da kıs kıs güldü.

"Buna inanmanız çok hoş. Politikacılar, işlerini sağlam tutacak ve düşük vergilerle çalışacak politikalar dışında hiçbir şeyi umursamayan şirketler tarafından finanse edilen süper PAC'ler aracılığıyla iktidara geliyorlar.

"Seçim kurulları senkronize olmadığında sözde halk oylamasının hiçbir şey ifade etmediği mevcut yöntemimizin işe yaradığını mı düşünüyorsunuz? Nüfus ve onun istekleri önemsizdir. Seçimler kitleler için yemdir.

"Birlik insanların korunmasını sağlar." "Sadece ABD'de mi işliyor?"

"Hayır. Bu, bir üyesi olmaktan gurur duyduğum küresel bir çaba."

Gururunun kokusunu buradan alabiliyordum. Her bir kelime için neredeyse donuna krem sürüyordu.

"Star CIA'dendi. Neden Kardeş olmaya davet edilmedi?"

"Star kuralları çiğnedi. Birlik böyle insanların üye olmasına izin vermez." "Peki sen kuralları çiğnemiyor musun? Sen de onun kadar kirli değil misin?"

Bir saniyeden kısa bir süre içinde elindeki şampanya kadehinin ayağını kolçağa çarptı. Köpüklü şarap, sapının sivri ucu şahdamarıma saplanmadan önce koridorun üzerinde düzgün bir sprey halinde yayıldı.

"Ben kirli *değilim*. Ben insanlara hizmet ediyorum. İnsanlar için hareket ediyorum. İnsanları *korurum*," diye tükürdü. "Anlıyor musunuz?"

"Ben de o insanlardan biriyim," diye karşılık verdim sakince. "Boğazıma bir cam parçası sokmaya çalışıyorsun." Flütün sapına daha fazla baskı uygulayınca tepki verdim ve bir elim bileğinde, diğer elim flütün üzerindeyken flütü onun elinden çekip aldım ve kırık sapı avucuna bastırıp aşağı doğru kestim. "Kirli dövüşebilen tek kişi sen değilsin."

Ağzı gerildi. "Sen bir gangstersin."

"Yani bu birinci sınıfta kan kaybından ölmeyi hak ettiğim anlamına mı geliyor?" Avucunu daha derin kazarak alay ettim.

Acı çekmesi gerektiği halde acı çekmemesi, onun da benim gibi gösteriyordu.

Yolun hangi tarafında olduğuna inanırsa inansın, ikimiz de acıyı biliyorduk. "Bu, Birliğin ne yaptığını anlamamızın mümkün olmadığı anlamına geliyor."

Ölüm tehditlerine ve deli insanlarla uğraşmaya alışık olduğum için sapı geri çektim ve ona uzatırken şöyle dedim: "Eminim ki liderleriniz beni öldürmenizden hoşlanmayacaktır, çünkü hazırladığınız planın bir sonraki aşaması için çok önemliyim."

Burnunu çekti. "Haklısın."

"Star senden ona yardım etmeni istediğinde kime hizmet ediyordun?"

Onun tereddütlerinden, tek kelime etmesine gerek kalmadan cevabımı almıştım. "Demek ihanetti."

"Hayır. Onun amacı benimkiyle örtüşüyor."

"Birleşik Kardeşlik Serçelerin kaldırılmasını mı istiyor?"

Çenesini eğdi. "Biliyorlar ve yardımlarını kabul ederse yardım etmeye hazırlar.
yardım."

GEÇMİŞ

Sen bir vatansever misin? Yıldız:

Eskiden öyleydim. Ya sen?

Conor: *Evet. Sanırım.*

Conor: *Afganistan'dan sonra değiştin mi?*

Yıldız: *Hayır. O zamandan önceydi. Kum havuzunda çok fazla yolsuzluk gördüm. O insanlara özgürlük götürmek için orada olmamız gerekiyordu, ama bu sadece petrol, güç ve her ikisi üzerinde baskı kurmakla ilgiliydi.*

Conor: *Her zaman bununla ilgili değil mi?*

Star: *Neden artık vatansever olmadığımı düşünüyorsun lol?*

Yıldız: *Ama ben ülkemi seviyorum. Eskiden savunduğumuz şeyleri seviyorum. Sadece şu anki halini sevmiyorum ve Serçeler hakkında ortaya çıkan her şey, kurucu atalarımızın bizim için istediklerinden hiç bu kadar uzaklaşmadığımızı doğruluyor.*

Yıldız: *Üzgünüm, derinlere inmek istememiştim. Neden sordunuz?*

Seni sonsuz derecede merak ediyorum.

Bunu hala anlamadın mı?

Yıldız: *Lol. Garip. Yirmi soruda sıra bende o zaman.*

Vur bana.

Yıldız: *şey nedir?*

Conor: Kardeşlerimin olmadığı bir dünyada yaşamak.

Yıldız: Gerçekten mi?

Conor: Gerçekten. Neredeyse yaptığım her şey onları güvende tutmak için. Da aradığında ona her zaman cevap vermemin tek nedeni bu.

Yıldız: Neden?

İhanete uğrama konusunda paranoyak.

Yıldız: Onlara ihanet edeceklerini mi düşünüyor?

Evet. Yaşlandıkça, sanırım bu korku onu rahatsız ediyor. Bence bunun mantıksız olduğunu biliyor. En azından umarım biliyordur.

Yıldız: Bu yüzden mi o böceği geliştirdiniz?

Conor: Evet. Kaydedilen tüm konuşmaların yaklaşık yüzde birini dinliyorum ve yazılımın kontrol etmem için anahtar kelimeleri ayıklamasını sağlıyorum, ancak her şeyi dosyada tutuyorum, böylece onları suçladığı her türlü saçmalıklardan masum olduklarını her zaman kanıtlayabilirim. Henüz böyle bir şey olmadı ama sonsuza kadar böyle olacağını sanmıyorum.

Yıldız: Senden bunu yapmanı istemedi mi?

Conor: Kişisel deneyimlerinizden biliyorsunuz ki insanlar neler yapabileceğimizi bilmiyor.

Yıldız: Yani senden bir şey yapmanı istedi ama ne olduğunu bilmiyordu. Sadece adamlarının hain olmadığından emin olmak istedi

Evet. Ben de böceği buldum. Bu onu mutlu ediyor.

Conor: Seni ne korkutur?

Yıldız: Yalnız ölmek.

Conor: Kendi sözlerinizle herkesi uzaklaştırmanıza rağmen mi?

Yıldız: O zaman mantıksız bir korku değil, değil mi?

Conor: Benimki gibi değil. Kardeşlerimin öleceği bir gün gelecek. Vergilerden kaçabiliriz ama ölümden sonsuza kadar kaçamayız. Ayakta kalan son kişi ben de olsam, bir başkası da olsa, bu bir noktada gerçekleşecek.

Yıldız: Uh huh.

Yıldız: Bu neşeli bir sohbet.

Star: Bu konuya nasıl girdik ki zaten lol?

Korkulardan bahsedene sendin.

Yıldız: Bir podcast dinliyordum.

Conor: Sen? Podcast mi dinliyorsun? Ne tür?

Yıldız: Nvm.

Conor: Ohhh, hayır. Şimdi sessiz olamazsın. Paylaşıyoruz.

Yıldız: Lanet olası paylaşım.

Bunu başlatan sensin.

Yıldız: Bu senin hatan.

Olabilir.

Star: Noel hediyem nerede?

Conor: geliştireyorum.

Yıldız: Tanrım. Hazır olduğunda yaşlanmış ve ağarmış olacak.

Buna değecek.

Yıldız: Sen diyorsun.

Conor: Hangi podcast?

Yıldız: Önemli değil. Sana bölümün adını söyleyeceğim.

Conor: Anlaştık.

Yıldız: "Uzun mesafeli ilişkiler nasıl sürdürülür?"

Conor: ... **Conor:**

... **Star:** Siktir git.

Yıldız: Tamam, yapma. Yani. Siktirip gitmene gerek yok.

Conor: ...

Conor: Bu benim suskunluğum.

Yıldız: Sana söylediğime pişman etme beni.

Yıldız: Bekle, ben zaten biliyorum. Tanrım. Hadi gidip Halo oynayalım, tamam mı? Bu hafta hiç oynamadık.

Conor: Oh, hayır. Bundan kurtulamayacaksın. "Uzun mesafeli ilişkiler nasıl sürdürülür?" Bunun bizimle ilgili olduğunu varsayıyorum, yoksa bizim konuştuğumuz gibi başkasıyla mı konuşuyorsun?

Star: Conor, konuştuğumuz şeyleri başkasıyla konuşacak sabrım olduğunu düşünüyorsan delirmişsin demektir.

Yıldız: Ama tabii ki konuşuyorum. Konuşmuyor musunuz?

Conor: Evet, ama onlara kardeşlerimin olmadığı bir dünyada yaşamaktan korktuğumu söylemiyorum. ^^

Yıldız: Aynen öyle. Bizim bir şeyimiz var.

Conor: Bir şey.

Yıldız: Evet. Bir şey.

Conor: Bir LDR?

Yıldız: Eğer isterseniz.

Conor: Oh, hayır, tatlım. Onu etiketleyen sensin, lol. Sadece kendi mezarını kazmanı izliyorum.

Yıldız: Kat ile Mario Kart oynayacağım. Bana bir bok vermiyor. **Conor:** Yalan. Ayrıca saat sabahın üçü. Lol. Yarın okulu yok mu? **Star'ın:** Hayır. Okul yaz için tatil. Hadi ya.

Conor: Oh, evet.

Yıldız: Gerçekten gözlemci. Dışarısı cehennemden daha sıcak.

Conor: Evimden pek çıkmam. Klima FTW.

Yıldız: Evet, ben de dışarı çıkmaktan nefret ediyorum.

Conor: Çok fazla ortak noktamız var lol.

Star: Evet, AC üzerinde titreşiyoruz. :P

Conor: Başka şeylerin üzerinden geçebiliriz.

Yıldız: Ne eşyası? Artık seninle çizgi film izlemeyeceğimi söyledim zaten. Bunun için Jake'le takılman gerekecek.

Conor: Sana bir şey göndersem kullanır ?

Yıldız: Tabii ki.

Conor: Onu kullanırken seni izlememe izin verir misin?

Yıldız: Oh.

Conor: Oh.

Yıldız: Gerçek bir , değil mi?

Conor: Evet.

Yıldız: Noel hediyemin bu olması gerektiğini düşünmüştüm.

Öyle. Ama hatayı durduramıyorum.

Yıldız: Arızalanması mı gerekiyor? Bir vibratörün içine ne kadar kod koyabilirsin ki?

Conor: Bu nasıl bir soru böyle? Kaba.

Yıldız: LOL. Konuşuyor mu? **Conor:**

Hayır. Ben bunun için varım. **Yıldız:** Oh.

Conor: Sana elektrik çarpacek bir şey göndermek istemiyorum.

Yıldız: Bunu takdir ediyorum lol. Çok .

Conor: Biliyorum. :P Yani... eğer sana bir şey gönderirsem, onu kullanacak mısın? Ve izlememe izin verir misin?

Yıldız: Dinlemene izin vereceğim.

Conor: Teşekkür .

Yıldız: Ben de seni dinleyebilir miyim?

Conor: Tam surround ses.

Yıldız: Yerimi paylaşıyorum lol. Link'in ne bilmesine ihtiyacım yok. Ben ona fikir vermeden de yeterince sapık.

Conor: Benim için sorun değil... Ev arkadaşlarının senin sesinin nasıl olduğunu bilmesini istemiyorum. O bana

ait.

Yıldız: Ben kendime aidim.

Conor: Olmadığını hiç söylemedim. Ama sana gönderdiğim bir oyuncakla boşalıyorsan ve seninle edepsiz konuşmamı dinliyorsan, o orgazm benimdir. Onu ben kazandım. Anlaştık mı?

Yıldız: Bu mantığa göre, eğer benim boşalmamı dinleyerek boşalıyorsan, o zaman senin orgazmın da benim orgazmumdur.

Conor: Hiç şüphesiz. Hala anlamadın mı, Star?

Yıldız: sanmıyorum. Anlayacak ne var Conor?

Conor: Ben .

Yıldız: Oh.

Conor: Evet, oh.

Finlandiya'nın en güney ucundan geçerken uçakta bir değişiklik hissettim.

Hâlâ Baltık bölgesine girmemiştik ama sanki girmişiz gibi .

Kaşlarımı çatarak, uçuş boyunca sanki uçak içi eğlence programından daha ilginç biriymişim gibi beni izleyen Temper'a dönmeden önce, sanki ne olup bittiğini sadece görerek anlayabilecekmişim gibi altımızdaki bulut örtüsüne baktım.

İzlenmeye tamamen alışkın değildim.

Ben bilgisayar korsanlığı yaparken insanlar bunu yapma eğilimindeydi. Yüzümdeki ifadeleri incelemek kodumu okumaktan daha kolaydı, bu yüzden ona bu konuda yakınmadım.

Akli dengesinin yerinde olmadığı belliyken olmazdı.

"İrtifa kaybediyoruz," diye bilgilendirdim onu. Bana

göz kırptı. "Elimde."

Ağzım gerildi. "Moskova'ya gidiyor olmamız gerekiyordu." "Sana yerinin değiştiğini söylemiştim."

"Yani yeniden yönlendiriliyor muyuz?"

Çenesini eğdi. "O orada değilken neden Moskova'ya gidiyorsun?" "Riggs'e nereye gideceğimi söyledim."

"Ve bilmesi gereken kişilere sizin aslında Finlandiya'da mola verdiğinizi bildirdi."

"Neden?"

"Star senin zeki olduğunu söylemişti." Sabırsızca ofladı, parmakları uçuş görevlisinin avucuna uyguladığı bandajla oynuyordu. "Star neredeyse biz de oraya gidiyoruz."

"Neden Finlandiya?"

"Neden Finlandiya değil? Oraya gittiğinizde öğrenirsiniz."

Kaşlarımı çattım. "Sorularıma cevap vermen gerektiğini sanıyordum."

Bana ters ters baktı. "Yerinin değiştirilmesi gerekliydi çünkü onu kurtarmaya yönelik bir girişim vardı."

"Ancak Star tehlikede değil." Burnunu çekti. "O Birlik'le birlikte. Güvende." "James Garfield gibi konuşuyorsun."

"Bu uyuyor. O da bir Kardeşti."

Bunun üzerine gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Siktir git."

Kendini beğenmiş bir sırtışı vardı. "Gördün mü? Her şeyi bilmiyorsun, O'Donnelly. Eski Dünya Serçeleri onu ortadan kaldırdı. Piçler."

Ona daha iyi bakabilmek için koltuğumda döndüm. "Ciddi misin?" Bu bir soru değildi.

"Elbette öyleyim. Size masonlardan daha eski olduğumuzu söylemiştim." "Ne yani, siz hayırsever efendiler misiniz?"

Bana kaşlarını çatı. "Her şeye olumsuz bir anlam , değil mi?"

"Kayıkçı Jim'in gizli bir cemiyetin parçası olduğu gerçeğinden hoşlanmadığım için özür dilerim!" "O'Donnelly, gizli demek yozlaşmış demek değildir."

"Sanırım sen *bunun* canlı bir kanıtısın."

"Bu kulübede seni öldürmenin on farklı yolu var ve her biri benim ter dökmememi gerektiriyor-"

"Bu az önce söylediklerimi doğrulamıyor, değil mi?" Tartışmaya başlamadan önce, "Endoktrinasyonunuz ne zaman başladı?" diye sordum.

Burun delikleri alevlendi. "Ben telkin edilmedim. Afganistan'da komutanımı uygunsuz davranışları nedeniyle rapor ettim ama cezalandırılan ben oldum. O zaman bana yaklaşıldı. *Açık* sözlülüğüm ve dürüstlüğüm için.

"Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, ben ülkeme, özgürlüklerine ve insanlarına güvenli bir sığınak sağlama arzusuna inanıyorum."

Tecvizatım üzerine bahse girerim ki Star şu lanet olası anda kendini özgür ve cennette hissetmiyordu.

"Hayatımı Amerika Birleşik Devletleri'ni korumaya adanmış ama düşmanlarının sadece denizaşırı ülkelerde değil, hükümetimiz ve Silahlı Kuvvetlerimiz içinde de olduğunu bilmiyordum.

"Birleşik Kardeşlik bu dengesizliği düzeltmek için mücadele ediyor."

Ona deli olduğuna inandığım biri gibi baktım ama sözlerindeki bir şey beni derinden etkiledi.

Yeni Dünya Serçeleri ulusumuzdaki hükümetin her kademesine sızmışlardı. Düşmanlarımız sadece denizaşırı ülkelerde değil, çok az kişinin iktidar koridorlarının içindeydi. İsimleri gizli ve korumalıydı, kimlikleri gölgelerdeydi.

Kardeşlerim ve ben Serçelerin kimliklerini ortaya çıkarmak için çalışmıyor muyduk? Zaten birkaç senatör ve bir kongre üyesini silmemiş miydik?

Bir Sparrow neredeyse başkan yardımcısı koltuğuna oturmuyor muydu?

Ve tüm bunlardan daha kötüsü, Yüksek Mahkeme'ye bir Serçe oturmamış mıydı? Sadece herhangi bir yargıç değil, baş yargıç ve sadece herhangi bir Serçe değil, hepsinin *başı*.

Yüz ifademi kontrol edemeyerek ondan uzaklaştım.

Daha yüce bir güce hizmet ettiğine inanıyor , ama bu benim inandığım anlamına gelmiyordu.

Özellikle de babam öldüğüne göre.

Yine de ulusumuzun dengesiz *olduğu* yegâne gerçeği inkâr etmek mümkün değildi.

Hiçbir zaman beyaz şapka iddia etmedim ama o anda, bu yanlışları düzeltmeyi hiç bu kadar istememiştim.

A large, stylized handwritten signature in black ink. The signature reads "Conor O'Donnell". The letters are fluid and connected, with a prominent 'C' and 'O'.

Sözde acil iniş nedeniyle Helsinki Havaalanı'nda karaya çıktık.

Bir saat sonra özel bir jete bindirildik ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir yolculuğun bir sonraki ayağına doğru yola çıktık. İndikten sonra bile nihai varış noktamız hala bir gizemdi.

Hâlâ Doğu Avrupa'daydık, sadece hava bile bana bunu söylüyordu. Black'in koridorda rölantide çalışan bir limuzinin şoförüyle konuşurken kullandığı gırtlaktan gelen dili boş verin, motorun etrafı sıcaklığın soğuk havayla karışmasıyla dans eden buhar girdaplarıyla çevriliydi.

Kafama vurulup bagaja sürükleneceğimden emin değildim ama hayır, kapı benim için açık tutuldu ve eşyalarım özenle taşındı ve yolculuğumuzun bir sonraki bölümünde oturacağımı hayal ettiğim yere bırakıldı.

Nihai varış noktamız olan Dubrovnik'i ancak yola çıktığımızda öğrenebildim.

"Hırvatistan'da mı?" Tükürdüm.

Black iç çekti. "Senden pek bir şey kaçmıyor, mi?"

"Alaycılığından bıktım usandım artık."

"Aynen." Burnunu çekti. "Şanslısın ki kısa bir süre sonra gideceğim. Benim işim sizi gitmeniz gereken yere götürmektir. Görevim neredeyse tamamlandı."

"Muhtemelen en iyisi bu. Star ona ihanet ettiğini anladığında," diye alay ettim, "dünyanın öbür ucunda olman gerekecek."

İlk defa onu korkutacak bir şey söylediğimi biliyordum. Boğazı düğümlendi.

Bu kadar.

Küçük bir jestin çıplak bir fısıltısı. Ama yeterliydi.

İçimi öyle bir tatmin kapladı ki, deri koltuklara gömüldüm ve mesajlarıma ana tavuklar gibi gıdaklayan kardeşlerimi bilgilendirdikten sonra yolculuğa hazırlandım.

Ben: Planlar değişti. Uçuş yeniden yönlendirildi ve Hırvatistan'da kalacağım. Daha fazlasını öğrendiğimde iletişime geçeceğim. Mesajlarımı patlatmayın çünkü cevap vermeyeceğim

Yarım saat sonra, bir tepeye tırmanırken güneş dağların üzerinden zar zor görünüyordu, sahilin kenarında duran devasa bir binaya yaklaştığımızı fark ettim.

Modern bir tasarıma sahip olsa da bir kale gibi inşa edilmişti. Bundan hiçbir şey çıkarılamazdı.

Yaklaştığımızda, bir ışık düşmesinin kapatılması gibi, karanlıktı ve uzakta bir deniz feneri parladı. O kadar yakındı ki, yakınlarda adalar olması gerektiğini anladım.

Yanlarından geçerken büyük kapılar bizim için açıldı ve bir girişin görülebildiği ön tarafa ulaşmak için bizi mülkün etrafında dolaştıran uzun bir araba yoluna götürdüler.

Kapıların her iki yanındaki cepheyi iki su süslüyordu ve sıcaklık nedeniyle etraflarındaki havada buhar sürükleniyordu, bu da bana Pevensie'lerin bir dolaptan Narnia'ya yuvarlanırken böyle hissedip hissetmediklerini merak ettirdi.

"Seni burada bırakıyorum," dedi Black'in sert cevabı.

"Seni özledim' demeyeceğim," diye alay ettim, dürüst olmak gerekirse ondan uzakta olduğum için rahatlamıştım.

Açıklamaları onun bir kaçık olduğuna dair fikrimi daha da pekiştirmiş olsa da, bazen akli başında olmayanlar kimsenin yapamayacağı şekilde doğruları söyleyebiliyorlardı.

Bu noktada, ne beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Konuşan bir aslan, olayların büyük planında mantıklı olabilirdi. Kısıtlanmamıştım, kişisel eşyalarım elimden alınmamıştı ve cep telefonum hâlâ ceketimin cebindeydi.

Uçağım pusuya düşürülmüş olsa da, Black'e göre, Star'a götürülüyordum - ilk etapta tek amacım buydu - ve tehdit edilmemiş ya da zarar görmemişim.

Belki konuşan aslan durumumu açıklığa kavuşturabilirdi çünkü hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu.

Kapı benim için açıldı ve vedalaşmadan dışarı çıktım. Şoför çantalarımı, şık takım elbiseli bir uşağın beni hemen sıcak bir gülümsemeyle karşıladığı korunaklı revağa taşıdı.

"Uvala Lapad'a hoş geldiniz." Aksanı İngiltere Kralı'nınkinden bile daha keskindi. "Teşekkür ederim, sanırım," diye cevap verdim, gülümsemesine karşılık verdim, ancak bu herif benim

Bildiğim kadarıyla şık giyimli, camları kesilmiş bir İngiliz gardiyan.

Ama her zaman kendime nasıl davranılmasını istiyorsam başkalarına da öyle davranmalıyım atasözünü benimsemiştim. En azından çoğunlukla. Michael Byrne, aileme karşı gelen ve kendisini 'cihazlarımdan' birinin ucunda bulan son kişi sayılmazdı.

Kâhyanın kolu beni içeri götürmek için uzandı. "Adım Edgar, efendim. Yardıma ihtiyac duyarsanız yirmi dört saat hizmetinizdeyim." Bu teklif karşısında kaşlarım kalktı,

"Bay Kuznetsov, Uvala Lapad'a ikinci evinizmiş gibi davranmanız yönündeki ricasını iletmemi istedi."

Bunun üzerine kulaklarım diken diken oldu. "Bay Kuznetsov mu? Buranın sahibi o mu?"

"Öyle." Edgar bana gülümsedi. "Size süitimize kadar rehberlik etmemi ve yeterince dinlendiğinizde sizi ofisine götürmemi istedi."

Black yalan söylememiştii.

Lyanov'a göre Kuznetsov, Star'ı gören son kişiydi ve işte buradaydım, Hırvatistan'daki özel kalesinde.

"Onunla şimdi konuşabilirsem çok memnun olurum, Edgar."

"Ama on beş saattir yolculuk ediyorsunuz efendim!" diye itiraz etti hemen. "Bunun gayet iyi farkındayım," dedim. "Teklifiniz için minnettarım ama acil bir işim var."

Onunla konuşmam gereken bir iş var."

Edgar'ın onaylamadığı belliydi ama mırıldandı: "Pekâlâ efendim. Lütfen bu gelin."

Beni sadece kamara olarak tanımlanabilecek bir yere açılan geniş bir koridor boyunca yönlendirdi. Devasa bir avize tepede asılı duruyor, devasa alanın dört bir köşesine ışık saçıyordu. Odanın iki ucundaki ocaklarda iki ateş titriyordu ve hepsinin ortasında, gün ışığında okyanusun engelsiz manzarasını ortaya çıkaracağını bildiğim bir pencere duvarına bakan bir masa duruyordu.

Orada, masanın arkasında Kuznetsov duruyordu. Bir çıktıyı okurken başı öne eğikti. Burnunun üzerine bir çift gözlük tünemişti ve elinde votka olduğunu tahmin ettiğim bir bardak sallanıyordu.

Boşlukta yankılanan adımlarımıza rağmen başını kaldırıp bakmadı.

Edgar bekletilmeye alışık olduğu halde ben alışık değildim, bu yüzden boğazımı temizledim. Kuznetsov hemen gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Beni inceledi, başı hâlâ eğikti, sonra Rusça gibi gelen bir şeyler mırıldandı ama anlamadım.

Belki bir lehçe?

Her ne söylediyse, Edgar'ın iyi eğitimli bir hizmetkârın doğaüstü becerisiyle arka planda kaybolmasına neden oldu.

Kuznetsov o anda başını kaldırarak yüzünü ilk kez görmemi sağladı. Hemen tanıdım.

Prens Ludwig, Prens Edward ve ÇKP'den Ke Jintao ile görüşen bilinmeyen dördüncü adam.

Star'ın aylar önce bana gösterdiği fotoğraf.

Kuznetsov başını yana eğdi. "Beni daha önce gördünüz mü?" Dişlerimi sıktım. "Bir resimde."

"Sıra dışı. Çok az filmde oynadım."

"Kameraya alındığınızı bildiğinizi sanmıyorum," diye itiraf ettim, masaya yaklaşırken.

Uzun zamandır ilk kez kafa karışıklığım ve belirsizliğim azaldı. Bir isimle yüz yüze gelince, birdenbire anladım.

Berraklık o kadar kör ediciydi ki, beynime bir doz Adderall gibi vurdu ve aylardır beni takip eden sisi hemen dağıttı.

"Sizi sorgulamaya geldi."

"Yani beni sorgulamaya ve öldürmeye mi geldi?" Diğer adamın dudaklarında bir gülümseme dans etti.

"Gördüğünüz gibi, başarısız oldu."

"Nadiren başarısız olur."

"Onun başarılı olmasına izin veremezdim. Bu yüzden buradasın."

Kaşlarımı çattım ve bu beni görünmeyen bir hedef tahtasının ortasına koyabilecek olsa da, Star için çok az kişinin yapabildiği şeyi yapma arzusu netleşti - bunun için ölmek anlamına gelse bile onu sonuna kadar desteklemek.

Kahretsin, onun için uçmuştum. Bundan sonra ölmenin ne anlamı vardı? "Ben Star'ın tarafındayım," diye gürledim.

"Bunun farkındayım Bay O'Donnely." Kuznetsov ayağa kalktı ve kolunu uzatarak masanın etrafından dolaştı. Elini sıkmamı istediğini fark ettim. Tereddütle kabul ettim ama o devam etti: "Kendimi doğru dürüst tanıtmama izin verin. Ben Anton Kuznetsov. Formaliteleri bir kenara bırakmamız gerektiğine inanıyorum Conor. Bu işleri basitleştirecek ve bu çelişkiler labirentinde ikimizin de işine yarayacak."

Başımı sallayarak mırıldandım, "Bana uyar Anton. Ben neden buradayım? Star neden Dubrovnik'te?"

"Bu dünyada pek çok yer gezdim Conor, ama burası en sevdiğim evlerden biri. Güneş doğduğunda nedenini anlayacaksınız."

"Bu benim sorumu yanıtlamadı. Seni öldürmek isteyen birini neden en sevdiğin evine getirdin?"

"Çünkü katil adayım Conor aynı zamanda benim torunum." Tamam, belki de bir doz daha Adderall'a ihtiyacım vardı.

Bir an için ona sadece bakakaldım. Ağzım bir Japon balığı gibi çalışarak bu saçmalıktan bir anlam çıkarmaya çalıştım.

"Bu mümkün değil," diye mırıldandım sonunda.

Gözlerinden eğlence akıyordu. "Söylemekten büyük memnuniyet duyuyorum. Bu çok mümkün. Muhteşem değil mi?"

"Muhteşem mi?" Boş boş tekrarladım.

"Onu yıllardır uzaktan izliyorum," diye onayladı Anton. "Gerçek hayatta daha da güçlü, değil mi?"

"Onunla hiç tanışmadım."

Anton'un başı yana eğildi. "Anlamıyorum."

Çenemi kaşıdım. "Uzun mesafeli bir ilişkimiz var." "Ama hiç tanışmadınız?"

"Hayır. İnternette tanışıyoruz."

"İnternette," diye tekrarladı. "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden onunla tanışmadın?"

"Çünkü Star ne kadar *muhteşem* olsa da bir kirpiden bile daha huysuz. Onu bir toplantı için sıkıştırmayı başardığım en yakın an, bilgisayarımı hacklemek için çatı katıma girdiği andı.

"Alışılmadık bir ilişkimiz var."

"Görünüşe göre." Bir adım geri çekildi ve masasının önündeki koltuklardan birine oturdu, elini sallayarak diğerini bana uzattı. "Yine de onun için dünyanın öbür ucuna uçtun."

"O benim."

"Bu kadar basit mi?"

"Bizimle ilgili hiçbir şey basit değil," dedim hışımla ve yorgun bir iç çekişle koltuğuma çekildim.

"Öyle görünüyor." Beni incelemeye devam etti, ne amaçla, bilmiyordum. Sonra dünyamı başıma yıktı. "O bu evde, Conor."

Kör turnaklarımı avuç içlerime batırıp, onları yumak haline getirdim.

Yumr

uklar. "O güvende mi?" Isırdım. "Öfkeli ama güvende."

Ona kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendisinin hapsedildiğine inanıyor. Durumu ona açıklamak size düşüyor. I

Birinin koridorlarımda dolaşıp beni öldürmeye çalışmasına izin veremem Conor. Mantıklı ol," diye şaka yaptı, ama eğlendiğı belli değildi.

Başka biri eski bir CIA ajanının hedefi olmaktan rahatsız olabilirken, Anton'un rahatsız *olmadığı* açıktı.

"Bu çılgınlık." Söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Bu hayatta pek çok şey var," diye kabul etti elleriyle bir köprü oluşturup çenesini onlara dayarken. "Ben Star'ın düşmanı değilim. Hiçbir zaman da olmadım."

"fikirde değil, yoksa seni öldürmek istemezdi."

"O benim kim olduğumu bilmiyor. Beni Serçelerle aynı kefeye koydu." İlk kez hoşnutsuzluğunu belli etti. "Alınırdım ama halkım beni anonim tutmayı görev edinmiş. Bunun bir sebebi var." Gözlerini bana dikti. "Ben Birleşik Kardeşlik'in başıyım Conor. Bunu torunuma açıkladım ve o da beni hemen o lanet kuşlarla aynı kefeye koydu.

"Ben Birlik'im. Ben kanunum. Ben düzenim. Ben bunları savunuyorum. Ve ona istediğini verebilecek tek kişiyi öldürmeye çalışmadan önce bunu benim serseri torunuma açıklamalısınız."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Peki Anton, bunun ne olduğunu düşünüyorsun?" "Yeni Dünya Serçeleri'nin tamamen yok edilmesi."

GEÇMİŞ

CONOR: İşiniz bittiğinde ne olacağını düşünüyor musunuz?

Yıldız: İşimin biteceğini hiç sanmıyorum.

Conor: Çünkü onlara ulaşamayacağını mı ?

On dakika sonra

Yıldız mı? Sorun yok. Benimle konuşabileceğini biliyorsun değil mi?

Yıldız: Bu dövüşte ben Davut'um Conor. Onlar Goliath. Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum ve Tanrı'nın kesinlikle benim tarafımda olmadığını biliyorum. Elimden geleni yapacağım ve denerken öleceğim. Yapabileceğim tek şey bu.

Conor: Bu çok fazla "yapmak" demek.

Yıldız: Asla yeterli olmayacak.

Yıldız: Sanırım geçtiğimiz yıl bunu kabullenmeye başladım. **Conor:** Büyük olduklarını biliyordun ama kadar büyük değillerdi. **Yıldız:** Doğru.

Star, senin de bir hayatın var.

Yıldız: Neredeyse benimkini alıyorlardı.

Conor: Neredeyse, Star. Neredeyse. Ama . Sen çıktın. Savaşarak çıktın.

Yaşamayı hak ediyorsun.

Yıldız: Ben yaşıyorum. Bu dünyaya yapmak için geldiğim şeyi yapıyorum. Benim kadar ayrıcalıklı olmayan kadınlara ses veriyorum.

Conor: Bence tüm bunları yapabilir ve mutlu da olabilirsiniz.

Yıldız: Beni mutlu ediyorsun.

Conor: Ben mi?

Yıldız: Evet.

Conor: Bunu söylemeni beklemiyordum.

Yıldız: Hayır. Ama sana ne kadar minnettar olduğumu hiç söylemediğimi fark ettim Conor. Çok geç olmadan söylemek istedim.

Conor: Ne için çok geç?

Yıldız: Bilmiyorum. Bunu önce.

bir oyun planın mı var?

Yıldız: Ben kaosun içinde varım. Bunu biliyorsun.

Conor: , kaos benim . **Yıldız:** :P

Conor: Beni her zaman şaşırtabilmeni seviyorum. Bu beni tetikte tutuyor.

Yıldız: Çabuk sıkılıyorsun.

Conor: Tanrım, biliyorum.

Beni hiç sıkılmıyorsun^^

Conor: Sana yakın olmanın en iyi özelliklerinden biri bu.

Yıldız: Göğüslerimden daha mı iyi?

Onları bana hiç göstermedin. Lol. Hayal gücüm iyidir gerçi. Bu yüzden neredeyse eşit olduklarını söyleyeceğim, ancak onları bana canlı olarak gösterene kadar yargılamayı saklı tutacağım.

Yıldız: Keşke normal olsaydım.

Sevmiyorum. Seni olduğun gibi seviyorum. Mükemmel derecede zor. Normal abartılıyor.

Yıldız: demek istemedin.

Bilmiyor muyum?

Conor: Acı çekmemiş olmanı ister miydim? Yaralanmamış olmanı? Tabii ki isterdim. Keşke bu yapmak zorunda kalmasaydın diyor muyum? Keşke. Ama seni sen olduğun için ne kadar sevdiğimi asla küçümseme, Star.

Conor: Mükemmel olmamak sorun değil. Tanrı biliyor ki ben değilim. Ama bence birbirimize çok uygunuz. Ve bir gün, tıpkı seni bu mücadelede yalnız olmadığına ikna etmeyi başardığım gibi, seni de arkana yaslanıp emeğinin meyvelerinin tadını çıkarabileceğine ve YAŞAYABİLECEĞİNE ikna edebilirim.

Ama bu gelecek için. Şimdilik, Katina sana şaka mı şeker mi kostümü olarak ne giymek istediğini söyledi mi?

**Yıldız mı?

Star Sullivan

Bir ılık atarak sandalyeyi pencereye fırlattım.

"Tek bir çentik bile yok," diye hırladım, sandalyeyi tekrar aldım ve ayaklarını cama vurdum, ama hiçbir etki yaratmadı.

Kurşun geçirmez camlar, bu Allah'ın belası evde bir üst seviyedeydi.

Bundan önce kaldığım odada, gardiyana kendi silahıyla vurduktan sonra neredeyse üç hafta boyunca mahsur kaldığım odada, pencereden ateş ederek çıkmaya çalışmışım ama kurşunların çoğı özel cama saplanmış olsa da bir tanesi lanet camdan sekmiş ve neredeyse omzuma isabet etmişti.

Bulunduğum en güzel hapishanelerden biriydi, kış olmasına, gökyüzünün kasvetli olmasına ve sonuç olarak okyanusun karamsar olmasına rağmen delice bir deniz manzarası vardı, ama tam olarak öyleydi - lanet olası bir hapishane.

Sandalyeyi tekrar pencereye çarpmaya çalışırken bir ılık daha attım, ancak darbenin gücü ön ayakları yerinde sabitleyen eklemin zayıflamasına ve basınç altında devrilmesine neden oldu.

"SİKTİR!"

Öfkeyle camı kırmaya çalışmayı bıraktım ve sandalyeyi yere vurdum çünkü duvardaki saate baktığımda, yok etmediğim tek şeyi, bir kez daha Kat'i yatmadan önce aramayı kaçırdığımı anladım.

Bir ılık atarak, bitkin bir ter ve kabaran bir deri yığınınına dönüşene kadar sandalyeye vurmaya devam ettim.

Bir zamanlar babamı sahnede her şeyi mahvederken izlerdim - Fender'ini yere vurur ve *Noxxious'un* en ünlü parçalarından birini çılgık çılgıca söylerdi

- "Community Grinds."

Kalabalık bu şarkı için, sıralamadaki son şarkı için, parçaladığı şeylerin sahne dekorları olduğunu ve gitarlarını değiştirdiğini bilmiyordu, bu yüzden elindeki yeni gitar parçalandı ve sevgili 'Casey' değil.

Bu anı içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Yasak olmayan bir şey.

İstenmeyen.

Boğazımda toplandı. Orada konaklıyor.

Hızlıca nefes aldım. Nefesi bıraktım. Hayır. Hayır.

Yapamadım-

Gözyaşları yakıtı. Sıcak ve yakıcı. Ani bir sel gibi ortaya çıktılar, niyetleri yıkımdı.

Dişlerimi birbirine geçirdim, onları tutmaya çalıştım ama anı çok gerçekti.

Çok çığ.

Casey.

Benim

annem.

İddiaya göre.

Onun yalanları bana bir amaç verdi.

Duygularımı geri almama izin verdiler.

Sandalyenin kalıntılarıyla kendimi .

"I." *Smash*. "Will." *Smash*. "Hayır." *Smash*. "Kır." *Smash*.

İşte o zaman kapı açıldı.

İlk başta duymadım, farkına bile varmadım. Kontrolümü kaybetmekle ve kendimi uçurumun kenarından geri çekmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki fark edemedim.

"Siz piçler beni kırmak mı istiyorsunuz?" Kameraların olduğunu bildiğim tavana doğru çılgık attım. "Bu asla olmayacak."

Artık yalnız olmadığımı fark edene kadar ağır, nefes nefese göğsüm tıkırdıyordu. Başımı yana çevirdiğimde kapının açık olduğunu gördüm.

Girişte duran.. Gözlerimi kırptım.

Hayır.

Seraplar çöllerin dışında olmaz.

Su üzerinde bazı ışık olayları meydana geldi, ama lanet okyanusa bakmıyordum ve bu bir ışık oyunu değildi. O bir insandı.

Lanet olası bir insan.

İstediğim biri.

Arzuladığım biri.

İhanet ettiğim biri.

Şaşkınlıktan kaşlarım çatıldı, sonra kelepçeli olmadığını gördüm. Orada kelepçesiz duruyordu.

Bunun sonuçları şeyden önce eve çarptı.

Hain.

Sandalyeyi tekrar aldım. Ve şarj ettim.

BÖLÜM 2

Bazı kadınlar kelebekten çok pervanedir, ay ışığında boyalı kanatlarını açarlar ve yalnızca karanlığa girmekten korkmayan biri onlara tapmaya layıktır.

- Amanda Celek

Star Sullivan

SANDALYE ona çarpmadan önce elleri havadaydı, parmakları hırpalanmış çerçeveyi beni şaşkına çeviren bir kolaylıkla kavramamdan çekip aldı.

Conor bir masa başı jokeyiydi.

Page Six'teki bir makalede rol aldığı birkaç olayda fotoğraflarını görmüştüm ve video görüşmeleri sırasında üst yarısını görmüştüm, bu yüzden hamur gibi olmadığını biliyordum, ama bu farklıydı.

Güçlüydü.

Sandalyeyi kaptığı gibi odanın öbür ucuna fırlattığında ona bakakaldım. O da bana kaşlarını çatı. "Lodestar."

Bunun üzerine boğazım düğümlendi.

Lodestar.

Yıldız değil.

Bana kızgındı.

Beni saran acı göğsümü parçaladı. "Sen bir hainsin" diye mırıldanırken başımı salladım.

Burnunu çekti. "ben değilim."

"Yani bana karşı mı döndün? Sen de onlardan birisin!" Çıglık attım, kafa karışıklığı beni paramparça ediyordu çünkü bir yanım kendimi ona fırlatmak istiyordu, diğer yanım ise bacaklarının arasına tekme atıp o lanet olası taşaklarını çatlatmak istiyordu.

"Hayır. Buraya seni bulmaya geldim," diye düzeltti kollarını göğsünde kavuşturarak. "Beni milyonlarca komploya bulaştıran ve sonra da bırakıp kaçan sensin."

Bir milyon komplo mu?

Başımdaki ağrı ikiye katlandı, kan hassas derime hücum ederken şakaklarım çarpıyormuş gibi hissettirdi. "Gerçekten burada mısın?" Bu hüsnükuruntuydu.

Eğer burada olmasaydı, bana ihanet etmemiş olurdu.

Conor değil. Hayır. *O bir Kardeş olamazdı.* Birleşik Kardeşliğin bir üyesi olamazdı.

Zihnimin beni nereye götürdüğünü tamamen bilmeden sorduğum soru karşısında kaşlarını çattı, sonra bir adım daha yaklaşıp elini bana doğru uzatarak beni şaşkına çevirdi. Şaşkınlıkla irkildim ve dokunuşundan kaçınmak için yana döndüm. Parmaklarının arkasını alnıma bastırabilmek için ondan nasıl uzaklaştığımı görmezden gelerek sadece sinirli bir şekilde dudak büktü.

"Ateşin var."

"Ben hasta değilim," diye çıktım, sadece ona gömülmek isterken geri çekildim.

Vücudumun kafası karışmıştı. *Bu benim Conor'umdı.* Tanrı aşkına, onu rüyamda görmüştüm. Kimseyle paylaşmadığım şeyleri onunla paylaşmışım. Ve o buradaydı. Ama... onun varlığı sorunluydu. Onun varlığının anlamı-

"Bu neden halüsinasyon gördüğünü açıklar," diye işaret . "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Halüsinasyon görmüyorum. Kardeş olduğun anlamına geliyorsa burada olmanı istemiyorum. Bunu bana yapamazsın. Ve ben-" "Bok kırmak mı?"

"Evet. Bu yüzden ateşim var." Nefesimi bıraktım. Bu berrak bir rüya değildi. Rastlantısaldı ama... "Buradasın."

"Öyleyim."

"Bu senin bir Kardeş olduğun anlamına geliyor."

"Hayır, değil," diye alay etti. "Kardeşler sana yardım etmemi istiyor demek."

"Demek onların tarafındasın!" diye hırlayarak ondan uzaklaşırken ağzım yuvarlandı. "Sana ihanet etmedim Yıldız," diye homurdandı. "Temperance etti. Bu arada onunla tanıştım."

Seni akli başında gösteriyor."

"Temper? Temper'la mı tanıştın?" Sesim şaşkın geliyorsa, *öyleydim* de ondan. "Maalesef evet. Onunla tanıştım."

"O bir hain değil," diye reddettim. "O bir hain."

"Onu yıllardır tanıyorum."

"Beni tanıdığından daha uzun süredir tanıyorsun, yani ona benden daha mı çok güveniyorsun?"

"Sen burada duruyorsun. O değil." Homurdandığında bir adım öne çıktım ve her an ortadan kaybolabilecekmiş gibi ona baktım. "Bir haine göre çok seksisin. Hakkını vermeliyim."

Conor doğruldu. "Tanrım, hasta olmalısın. Bırak gerçek hayatı, mesajlaşarak bile benden hoşlandığını zar zor kabul ettirdim sana. Ve ben bir hain *değilim*. Otorite figürleriyle aramın iyi olmadığını anlayacak kadar beni tanıyorsun, Lodestar."

Conor genç bir asi gibiydi. *Yapabildiği* için bir şeyleri hacklemekten zevk alırdı. Kilitler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onlar sadece cazip bir şeydi, çünkü cazip bir şey olduğu anlamına geliyordu.

ve eğer saklanıyorsa, o zaman bunu merak ediyordu.

Bunu yüksek sesle söylemedim, sadece "Hasta değilim" diye mırıldandım. Hasta olduğumu düşünmüyordum. Başım ağrıyordu elbette. Ama bu tür yüksek stresli durumlarda bu normaldi.

"En son ne zaman yemek yedin?"

"Bilmiyorum. Dün mü?" Kendimi durduramayarak daha da yaklaştım. Elim koluna hafifçe dokunmak için uzandı. Parmaklarımın darbesiyle gerildi ama geri çekilmedi.

"Bir takım olmamız gerekiyordu," diye . Yedi kelime.

Her nasılsa, hayatım boyunca yaşadığım pek çok tartışmanın arasında en çok bu yedi tanesi canımı yakmıştı.

"Özür dilerim."

Beni hayrete düşüren şey, bunu kastetmiş olmamdı.

Hain ya da değil, ciddiydim.

Yine de özrümü kabul etmedi. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Elimi itmedi, ben de kıpırdatmadım, sadece kıymıkların battığı yerlerden kan lekeleriyle benek benek olmuş parmaklarımın boğazlı kazağının siyah koluna nasıl dayandığına baktım.

Erkeklerle aşık olacak türden bir kadın değildim. Ne de olsa onların düşebileceği ahlaksızlıkları herkesten iyi bilirdim. Ama bu adamın gözlerinde beni her zaman etkileyen bir şey vardı.

Yumuşaktılar.

Kötü bir şekilde değil. Ne de zayıf şekilde.

Sadece nazik.

Buna alışık değildim. Sesi

aynıydı.

Bana kızgın olsa bile, beni suçlu hissettirmeyi asla başaramadı çünkü her zaman kızgın olmaktan çok hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Sadece ona neden tepki verdiğimi bilmiyordum.

Baş ağrısı mide bulantısını tetikledi ve bu yüzden ağzımdan "Sen onlardan biri değil misin?" diye kaçırdım.

İçim umutla doldu.

Burnunu çekti, gerginlik yeniden koluna yayıldı. "Onlar deli." Bu bir cevap mıydı?

"Bir keresinde bana bunun senin kanında olduğunu söylemiştin." Ona baktım, yüz ifadesini okumaya ve sanki o bir yılan oynatıcısı, ben de bir pitonmuşum gibi beni büyüleyen o gözlerdeki gerçeği bulmaya çalıştım.

Sorduğum soru üzerine başını yana eğdi ve gülümseyerek beni şaşırttı. "Eğer öyleyse, ikimiz de sıtık demektir. Ben Da'yla, sen de... Kuznetsov seni torunu sanıyor gibi görünüyor, yani ikimiz için de delilik söz konusu."

Ağzım gerildi. "Annem bir yalancıydı." "Anneler yalan söylemeye meyillidir."

"Katina'ya yalan söylemem."

Bir omuz attı. "Tuhafsın."

"Hayır." "Annelerin yalan söylememesi gerekir" diye tekrarlarken kaşlarım çatıldı.

"Tecrübelerime göre öyle. Küçük beyaz yalanlar. Noel Baba var. Diş perisi ölü kolajen ve kalsiyum parçaları için para ödüyor. *'İki günde bir arayacağım...'* Hepsi yalan."

Bu acıttı.

Bu çok acıttı.

Katina'ya söz verdiğimi biliyordu, ama nasıl?

"Bir çocuğa Noel Baba'nın gerçek olduğunu söylemekle-" arasında büyük bir fark vardır. Boğazım düğümlendi. "Katina benim için endişeleniyor." Bu bir soru değildi. *Elbette endişeliydi.* Ona verdiğim o kadar çok sözü tutmamıştım ki muhtemelen bana bir daha asla güvenmeyecekti.

Onu kim suçlayabilir ki?

Asla yapmayacağıma yemin ettiğim halde onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Öyle. Onunla tanıştım. Beni bulmak için şehre kaçtı." Şaşkınlıkla, "Neden?" diye fısıldadım.

"Seni geri getirecek ben olduğumu düşünüyor gibiydi." Dizlerimin bağı çözüldü.

Çocuğum benim için endişeleniyordu ve o da onu teselli etti.

Kendimi kontrol edemeyince elini sıktım. "Bu yüzden mi buradasın?"

"Sebeplerden biri de bu." Kolunu bıraktı ve parmaklarımızla kurduğumuz köprüyü yıktı. "Sana çok kızgıyım."

"Bunu hak ediyorum."

"Biliyorsun. Seni ilk gördüğümde sana sarılıp öpmem gerekiyordu. Bir sandalyenin saldırısına uğramam ve sonra da lanet olası onurumu korumam gerekiyordu." Öfkelenildi.

"Herkes bana ihanet ediyor, Conor. Ben insanlara sadakat aşılamam."

Homurdandı, ama umursamazlığı canımı yakmadan önce bana bir el salladı. "Evet, çünkü burada durmuyorum. Kat'i çaldığımı düşündüğü için Maverick'ten beyin sarsıntısı geçirdim-" Aynı el, kaz yumurtasının yanı sıra bir çürük lekesinin de hâlâ belirgin olduğu alnını işaret etti. "-ve senin için bir uçağa bindim, Lodestar. Bir uçağa. Bunu pek çok insan için yapmıyorum."

Kafam karışmıştı, "Uçmaktan korkuyor musun?" diye sordum. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Ayaklarımın basmasını seviyorum."

"Çatı katında yaşıyorsun."

"Yani bir uçaktan daha sağlam," diye homurdandı. "Sonra bütün uçuş boyunca o Temper sürtüğüyle uğraşmak zorunda kaldım ve sonra buraya inmek için özel bir jete binmek zorunda kaldım! Özel jetler düşer, Lodestar."

"Pek sık değil. Uçaklar arabalardan daha güvenlidir." "Nadiren araba kullanırım."

Konuşmamız tuhaf olsa da ve ben hâlâ bir hapisane hücresinde duruyor olsam da gözlerimi devirdim. "Ama sen yapıyorsun."

"Mecbur olmasaydım yapmazdım. Ailem şehre daha yakın yaşarken bu çok daha kolaydı." Parmağıyla beni işaret etti. "Bunların hiçbiri kıcımlı CIA/Birleşmiş Kardeşler onaylı bir suikasta bulaştırdığım gerçeğini hesaba katmıyor."

"Senden bunu istemedim," diye hırladım, sözünü bitirmesine izin vermeyerek. "Yapmak zorunda değildin!"

Kafam her zamankinden daha karışık bir şekilde, "Bir dakika. Onaylanmış suikastçı kimdi? ne oldu?"

"Sheridan Reinier."

Ona bakakaldım. "CIA Direktörü mü?"

"Evet," diye tısladı. "Öldürmek ve cesedi saklamak başka bir şey. CIA'in kapısının sıçmak ve onlardan kapının önünde durmalarını beklememek de başka bir iş. O yaşıyor ve bir konteynırda tekmeliyor, sadece seni bekliyor."

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," diye araya girdim. "Reinier'i öldürme şansın vardı ama yapmadın mı?"

"Onu öldürmek istiyorsun. Ben kimim ki senin için hedeflerinden birini gerçekleştireyim?" Burnunu çekti.

Bundan daha önemli işler vardı ama.. "Nerede o?"

"Catskills'de bir yerde. Tam koordinatları Temperance'a sormanız gerekecek." Yüzünü buruşturdu. "O konteyner bir süredir orada. Muhtemelen ilk kez hapishane hücresi olarak kullanılmıyor."

"Kara bir site olacak."

"Ve insanlar mafya gruplarının kirli olduğunu söylüyor."

"Kardeşlerin Amerika Birleşik Devletleri'ne hizmet etmek adına yaptığım şeylere ağlar," dedim çığ bir sesle ama itiraf etmeliyim ki bu tuhaf konuşma beni rahatlatıyordu. Ona bir adım daha yaklaştım. Arkasındaki kapı açık olsa da, kaçmak için taşaklarına diz çökmeye çalışmadım. "Gitmene izin verecekler mi?"

Fısıltımı duyunca gözlerimin içine baktı. "Büyükbabanı öldürmeye çalışmadığın sürece sorun yok."

"Ona öyle deme," diye tükürdüm, tiksintiyle geri çekilerek. "O-" "Serçelerin içini

boşaltmak için tek şansın, Lodestar." Sözler düz bir şekilde söylendi.

Ama canımı yakan şey, onun sürekli olarak sapımı kullanmasıydı.

Ki bu aptalcaydı.

Bana 'amcık' ya da 'Amerikan sürtüğü' demiyordu. Zamanında erkekler tarafından çok daha kötü şeylerle çağırılmışım ama Conor tarafından asla.

Camorra'nın yeni Don'u Hunter Lachlan yanımdayken onun alarm sistemini ilk kez bombaladığımda bile benimle aşağılayıcı bir şekilde konuşmamıştı.

Kafam karışmıştı, geri çekildim ve odanın arka köşesine doğru yöneldim. Kapı ardına kadar açıktı.

Conor buradaydı. Amerika'da değil. Bu gerçikti.

Duvara doğru yığıldım, topuklarım kırıma değene kadar durmadım ve yukarıya baktım

Onu.

"Star? Kendini iyi hissediyor musun?"

Yıldız.

Adımı dudaklarında duyunca ürperdim. Bu onu ilk duyuşum değildi.

Söyledi ama dudaklarını ilk kez kelimeyi oluştururken gördüm. Isırma mesafesine geldiklerinde.

Bu düşünceyle neredeyse nefesimin altında hırlayacaktım.

Endişeyle yaklaştı ve önümde çömeldi, bir eli onu desteklemek için kalçalarının arasına indi. Temiz kokuyordu. Taze. Tıraş losyonu misk gibi değil, hafifti.

Ona bakarken konuşmak istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Gerçek hayatta çok daha iyiydi.

Tek düşünebildiğim buydu.

Saçları onu son gördüğümde daha uzundu ve yüzüne dökülüyordu. Kahverenginin bin bir tonu tepedeki ışıktaydı, cildini kışın olması gerekenden daha altın sarısı yapıyordu. Çenesi eskisinden daha zayıftı, daha sertti. Ağzı, dökmek istediği kelimelerin akışını engellemek için dudaklarına sertçe bastırıyormuş gibi düz bir çiziydi.

Ama beni asıl etkileyen gözleri oldu; lanet olası kalbini taşıyorlardı. Bundan da öte, ruhunun yükünü taşıyorlardı.

Neredeyse onlara bakmaya dayanamayacaktım ama beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar içine çekti. "Annem bana yalan söyledi, Conor." diye mırıldandığımda gerçek dilimdeydi.

Konuyu kesinlikle değiştiriyor olsam da, neden bahsettiğimi biliyordu. Kuznetsov'la ilişkisinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama söylediklerim onun için sürpriz olmadı.

"Belki de bunun için iyi bir nedeni vardı," diye düşündü.

"Amerikalı değildi. O bir casustu."

Conor yüzünü buruşturdu. "Sen bir casussun." "O bir çifte ajandı."

"Birine sadıktı."

Kaşları çatıldı. "Onun için bahane üretmeyi bırak. Burada olmamın tek nedeni onun yüzünden. Onun intikamını almam gerekiyordu ama ya ölmeyi hak ettiyse?"

"Ya ?" diye sordu basitçe. "Ölümünün ardındaki nedenleri anlıyor musun?"

"Hayır."

"Büyükbabanın bildiğini varsayıyorum. Ona sorarsan belki sana anlatır. Ama önce onu öldürürseniz size hiçbir şey söyleyemez."

Bu beni surat asmaya itti. "Korumaları beni durdurup duruyor." "Seni alt edebildiklerine göre çok iyi olmalılar."

Buna sevinmemek için kendimi zor tuttum. "Sayıca üstünüm." İltifatları sadece sözel değildi. Gözlerinde de vardı. Bu manzara karşısında nefesimi tuttum ve "Conor?" diye fısıldadım.

"Evet?"

"Sen de buradasın." "Sen de buradasın."

Yutkunarak elimi omzuna bastırdım, böylece onu dürtebilecektim. "Kardeş olmadığına emin misin?"

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" "Bana çok şey anlattın."

Mırıldandı. "Sana söyledim, ben varım Star. Bunu öylesine söylemedim." "Seni hayaletle çevirdim."

"Babamın öldürülmesine yardım ettin."

Dudağımı ısırdım. "Seni bir komploya bulaştırdım." "Çoğul."

"Çoğul," diye itiraf ettim, yüzümü buruşturarak.

"Beni terk ettin. Seni terk edeceğimi söylemiştin." Yavaşça başını salladı. "Ben hiçbir yere gitmedim, Yıldız. *Sen gittin.*"

Boğazım kalınlaştığı için mırıldanmakta zorlandım: "Dagda'yı açığa çıkarmam gerekiyordu. First Lady'nin hain bir amcık olmasının da yardımı oldu." Çenem yukarı kalktı, çünkü bir sonraki itirafı yapmak aniden kolaylaşmıştı. "Baban seni kullandı Conor. Sen onun için bir araçtın. Ondan kurtulmayı hak ettin."

Yanağında tek bir kas oynadı. "Bu mantığa göre, kardeşlerimi de öldürmelisin." "Hayır! Öyle değildi."

Omuz silkti. "Ailemde her birimiz bir amaca hizmet ediyoruz. Sevgi bizi birbirimize bağlıyor ama biz asla katılmayı seçmediğimiz bir ordunun generalleriyiz. Hepimiz yapmak istemediğimiz şeyleri yapıyoruz, Star."

Sesindeki öfke eksikliği beni şaşırttı. Onunki gibi: "Dagda'yı sen öldürmedin." "Hayır," dedim yüzümü buruşturarak. *Kalbini ıskalamıştım.*

Dead To Me o zamandan beri benimle bu konuda dalga geçiyordu. Kıcımlı hapse attırmadan önce yani.

"Yine de First Lady'yi aldınız. Onun aracılığıyla tabii ki." "Pişman değilim."

"Hayır ve sanırım buna Da'nın ölümü de dahil." Burun delikleri alevlendi. "Onu sevdiğimi biliyordun."

Gözlerimi kapattım. Başımı salladım.

"Yine de yaptın."

Yorgunluk beni ele geçirirken başım duvara yaslandı. "İntikam için mi buradasın Conor?"

Beni inceledi. "Buradayım çünkü bir söz verdiğimde arkamı dönüp gitmem. O'Donnelly'ler berbat olabilir ama doğru yaptığımız bir şey var..."

"Ne oldu?"

"Kefaretimizi ödüyoruz ve Dubrovnik'te sıkışıp kalırsanız bunu yapamazsınız."

İçimde bir şey, keskin ama aynı zamanda yumuşak, garip bir duygu titreşti. "Bu o kadar basit değil-"

"Buna benim karar vermem gerektiğini düşünmüyor musun?"

Ağzım yuvarlandı ama söyleyecek bir şeyim yoktu - kelime yoktu.

fırladı ve ayağa kalkar kalkmaz bana elini uzattı. "Burada kalıp çürüyebilirsin ya da sana yardım etmek isteyen adamı öldürmeye çalışmaktan vazgeçebilirsin. Bence ikinci seçeneği seçmelisin."

"Onu sadece bir kez öldürmek istedim..." İçimi çektim. "Onu öldürmek için hedef almadım." "Öldürmedin mi?"

Ayaklarıma baktım. "Hayır. Diğerleri belki. O, hayır." Sessizliğe gömüldük.

Boğazımı temizledi. "Onu baştan mı çıkaracaktın?" Çenemin düşmesine izin verdim.

"Bu garip olurdu." "Sadece biraz," diye mırıldandım.

"Muhtemelen onun için kim olduğunuzu bilmesi iyi bir şey, değil mi?" "Evet."

"Telafi etmen gereken şeyler listen gittikçe büyüyor."

Ona bakmak için başımı kaldırdığımda neredeyse kendimi kırbaçlayacaktım. Umut Beni parçaladı. Paramparça etti. Beni parçalara ayırdı.

Umut boşunaydı, ama kaşlarını çatarak ve "Seks senin için bir silah, Star" diyerek tabağı bana uzattı. *Star*. Lodestar değil. Kızgın değildi. Daha çok... üzgündü? *Tanrım*. Suçluluk duygusu hidroklorik asit gibi kalbimi yaktı. "Sana bu dersi vermemeliyiz." Aynı kaşlar çatıldı. "Bu vahşi havan çok ateşli. Bana da bu dersi vermemiz gerekebilir."

Ona , "Sen neden bahsediyorsun?" diye homurdandım.

Burnunu çekti. "Ben çizgi romanlarla büyüdüm Star. Beni öldürebilecek bir kadından hoşlanmadığımı mı sanıyorsun?"

Nereden fışkırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kontrol edemedim içimden bir kahkaha patladı

o.

O anda bana aptalca bir sırıtış fırlattı ve parmaklarını sessiz bir komutla bükte. I

Parmaklar beni ısırmak için bekleyen çingiraklı yılanlarmış gibi ona baktım ama temkinli bir şekilde elimi .

Aynı dikkatle beni yukarı doğru çekti.

Ellerimizin birleştiği yer dışında hiçbir yerim ona dokunmadı. Beni kavrayışını çözerken yere baktım.

"Her seferinde bir gün, Star."

"Ben korkunç bir insanım," diye itiraf ettim. "O

zaman boktan bir kadın zevkim var." "İnsanları öldürüyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Ailemi öldürmeyi bırakabilir misin?" "Bunun için beni affetmiş olamazsın."

"Hayır. Sana söyledim. Kefaret bunun içindir." "Kefaret seks içeriyor mu?"

Yüzünün buruşması kaşlarını çatmasına dönüştü. "Hayır, tabii ki değil. Saçmalama. Anneni hızlı bir sikişle öldürdüğüm için beni affedecek misin?"

Kulağa çok saçma geliyordu. Özellikle de onun intikamını almak için yaptıklarını düşününce.

Bu düşünce içime acı kıymıkları gönderdi.

Ona ve ailesine yaptıklarımın kefareti nasıl ödeyecektim?

Babasının sadist bir pislik düşünmem, Aidan Sr.'ın sevilmediği anlamına gelmiyordu. Conor'ın onu sevdiğini biliyordum ama yine de planlarımı gerçekleştirmiştım.

Kendimi perişan hissederek umutsuz bir iç geçirdim. "Sana daha önce de söyledim Conor, ben zehirliyim." "Belki de öyle olduğunu düşünmüyorum. Belki de bence sen, kendi varlığın olarak gördüğün şeyin arkasına saklanıyorsun.

zehirlilik-"

"Beni düzeltmek mi istiyorsun? Bu mı?"

"Sadece kadınlar partnerlerini düzeltebileceklerini düşünür." Haklıydı. "Bir insanı değiştiremezsiniz ve neden değiştirmek istediğinizi de anlamıyorum. Eğer değişimleri gerektiğini düşünüyorsan neden onlarla birlikte olasın ki?" Omzu yumuşak bir omuz silkmeye yukarı kalktı. "Ne yani, sen tam bir mayın tarlasısın. Senden başka kimse bana ayak uyduramadı Star. Hiç kimse. Bunun ne kadar yalnızlık olduğunu biliyor musun?"

" ediyorum" diye fısıldamam gerekenden daha uzun sürdü.

Bana bilmiş bir bakış fırlattı. "Çünkü sen de benim kadar yalnızdın. Çünkü hiç kimse sana meydan okumadı. Kimse sizi, beyninizin nasıl çalıştığını ve neler yapabileceğinizi anlayamaz. Hiç kimse-" Parmağıyla kendini işaret etti. "-Ama ben.

"Sonunda seni affedeceğim çünkü sen de benim affetmem için çalışacaksın ve bu işi halledeceğiz çünkü ikimiz söz konusu olduğunda, hepimiz varız ve geri dönüş yok. Öfkeli bir boğa gibi kodlarımı kırdığın an artık çok geçti."

Ona bakarken, söyledikleri başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar içime işlerken ve o zehirli umut kan dolaşıma daha fazla karışırken, aklımda tek bir düşünce sekti.

O haklıydı.

A large, stylized handwritten signature in black ink. The signature reads 'Conor O'Donnelly' in a cursive, flowing script. The 'O' in 'O'Donnelly' is particularly large and loops around the 'D'. The signature is centered on the page.

Tam olarak bildiğim .

Temkinli.

Dikkatli ol.

Feral.

Çok güzel, eşofmanla bile.

Hareketleri kedi gibi. Güçlü.

Güçlü.

Öfkeli.

Kahretsin, çizgi romanlarla büyümüş olan içimdeki çocuğun onun bu yönünü sevdiğini söylerken dalga geçmiyordum.

Canlı bir tel gibiydi, parlıyor ve tıslıyordu ve ben bir moron olarak yanmak için yalvarıyordum.

Ama belki de böyle çalışacaktık, o kıvılcımı köreltmeye gerek yoktu.

Elektrikle oynamayı seven bir adamdan daha iyi kim onun yanında durabilirdi ki? "Madem onu baştan çıkarmaya çalışıyordun, o zaman neden öldürmeye çalıştın?"

Tamam, bunu yüksek sesle söylemek zordu, nedenini anlasam bile. *Sahipleniciydim*. Bu, aile ağacımızdaki tüm O'Donnelly'lerde bulunan bir özellikti. Onu paylaşamazdım. Bu şekilde olmazdı.

Bu düşünce dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Gelecekte bunu yapar mıydı? Bilgi almak için vücudunu kullanmaya çalışır mıydı?

Hayır. O kadar ileri gitmesine izin vermezdim. Eğer bilgiye ihtiyacı varsa, onu almak için Pentagon'u kırardım, böylece kendini bir daha asla tehlikeye atmak zorunda kalmazdı.

Bu oyun planıyla daha rahat nefes aldım. Proaktif olmak hiç yoktan iyiydi.

Uzun kirpiklerinin altından bana baktı. "Çünkü beni ."

Gölmek zorunda kaldım. "Bu birini öldürmek için yeterli mi?"

"Beni annemden daha ölümcül yapan şeyin geçmişim olduğunu söyledi." Gözlerim doldu.

"Kahretsin, bu sadece bunu istemektir."

Eliyle bir jest yaptı. "Ben kim oluyordum da ona karşı çıkıyordum?"

Bir an için onun durumunu düşündüm. "Öfke bir Kardeştir. Dürüstçe söylüyorum. Söylediğim başka bir şeye inansanız da, buna inanın. O da lanet bir sürtük."

Burun delikleri alevlendi. "Onunla sonra ilgileneneğim."

Bu beni tatmin etmemeliydi ama kesinlikle etti.

"Ona sana ihanet ettiği için pişman olacağını söyledim." Gülümsemem kendini beğenmişliğe dönüştü. "Onu susturan tek şey bu oldu."

Ofladı. "Kendi sesini duymaktan hoşlanıyor."

"Olumlu," diye . "Yine de bir şey söyledi, bu da beni sorgulamaya itti." "Ne?"

"Bu Kuznetsov'un da daha sonra söylediği bir şey. Kanun ve düzeni savunuyorlar. Ya da en azından öyle olduklarına inanıyorlar."

"O zaman neden bu kadar adaletsizlik var?" diye suratını asarak homurdandı.

Bir cevabım yoktu ve dürüst olmak gerekirse, her şeyden çok ona dokunmamaya odaklanmıştım.

Şu surat asma.

Ellerimi ceplerime soktum.

O lanet kapıdan içeri andan beri bu dürtülerle savaşıyordum.

Bir sandalyeyle saldırıya uğramak ereksiyona yol açmamalıydı, ama sıkime onun oyun dövüşü yapmadığını söyleyebilirdim lanet olsun.

Yine de beklentiyle bana baktı.

"Onların deli olduğunu düşünmediğimi hiç söylemedim."

Bir kahkaha attı ama "Beni onların tarafında istiyor" diye düşünürken neşesi yavaş yavaş kayboldu.

"Emin misin?"

"Başka neden burada olayım ki?"

"Bilmiyorum. Temper, Dead To Me'nin bir Kardeş olmadığını söyledi-" Bunun üzerine omuzları belirgin bir rahatlamaıyla çöktü. Son birkaç yılda sağlıklı olandan çok daha fazla arkadaşı ve ailesi tarafından ihanete uğramış biri olarak bunu anladım. "-ek işi yüzünden. Seni kırmak istemem ama Star, sen de tertemiz değilsin, değil mi? Neden seni istiyorlar da onu istemiyorlar?"

"Çünkü onun varisiyim, değil mi? Ve çünkü iyi bir insan olduğunuza inanabilirsiniz ama bir fark yaratmak istiyorsanız, her zaman kan dökülmesi gerekir.

"Askerler olmadan hiçbir savaş kazanılmaz."

Haklı olduğunu biliyordum.

Ne kadar iç karartıcı da.

"Belki de bir asker istemiyordur."

"Anneme ne isterse yaptırdığını söyledi. Onu nereye gönderirse oraya gidermiş. O bir top mermisiydi."

Dudaklarımı büzdüm. "O artık yaşlı. Bu işleri değiştirir."

"Bundan şüpheliyim. İsteddiği her şeyin bir bedeli olduğunu garanti ederim."

Misha ile yaptığım konuşmayı düşündüm. "Bazen bu bedel ödemeye değer."

Bana kaşlarını çatmış olsa da çenesini aşağı doğru eğerek onayladı.

"Verdiği sözü yerine getirebildiğini bir düşünün. Serçeleri alaşağı edebilseydi... Temper, James Garfield'ın bir Kardeş olduğunu söyledi."

"Başkan mı?" Alay etti, "Ve sen ona inandın mı?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Neye inandığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, Langley'deki CIA merkezinde Reinier'le birlikte duruyorduk, Reinier onu toplantı odasında şokladığı için altına işiyordu ve birden bire bir grup asker ortaya çıktı, Reinier'i daha da etkisiz hale getirdiler, sonra da onu binadan çıkarıp bir helikopter pistine indirdiler."

"Serçelerin böyle bir gücü var," diye belirtti.

"Serçeler pisliktir, torunum. İlk tanışmamızdan bu yana sana bunu defalarca söyledim; sen sadece dinlememeyi seçiyorsun."

Star yaşlı adamın sesiyle hemen gerildi, ama odaya bakmak için döndüğümüzde hâlâ yalnızdık.

Bir hoparlör bulmak için tavanı inceledim ve ancak onu ve diğer ikisini bulduğumda rahatladım. Küçük cam benzeri bir boncuk bana bizim de izlendiğimizi söylüyordu - onu izliyor olmaları şaşırtıcı değildi.

Yatak odalarından birine bir kaplan kafeslemişti.

Katliamdan başka ne bekliyordu ki?

Yıldız tavana, tam da benim baktığım yere baktı ve öfkesine rağmen ev ödevini yaptığını söyledi. "Serçelerin kendilerini pislik olarak sınıflandıracaklarından şüpheliyim. Onların gerçekten kötü olduğunu düşünen var mı? Her birimizin yaptıklarımızı neden yaptığımıza dair gerekçelerimiz yok mu?"

Kuznetsov nefesinin altında mırıldandı. "Aynı fırçayla katranlanamayacağımızı size nasıl kanıtlayabilirim?"

"Yapabileceğini sanmıyorum," diye cevap verdim, sessizce ona inancımı onaylamasını ya da reddetmesini isteyen bir bakış attım.

"Eğer Serçeleri alt edebiliyorsan, neden şimdiye kadar yapmadın?" derken bakışları benimkilere kilitlenmişti.

"Çok güzel bir soru torunum." Burun delikleri alevlendi.

"Ben ona henüz öyle demezdim."

Konuşmayı ilerletecek olsa bile ona ismiyle hitap etmemeyi seçtim. Bu, aramızda Star ve benim aramda güvensizlik tohumları ekecek bir ilişki olduğunu gösterebilirdi.

Burada önemli olan tek şey oydu.

Kuznetsov'un onun için her ne amacı varsa değil.

"Henüz mi? Asla demek istiyorsun," diye mırıldandı nefesinin altında.

Eğer bir kedi olsaydı, tükürür ve tıslardı.

Bu bende onu okşama isteği uyandırdı. Onu yatıştırmak. Gücünü takdir edebilirdim ve hatta bundan etkilenebilirdim, ancak beni tekrar tekrar içine çeken şey onun birçok yönüydü.

Hayatımda ilk kez Declan'ın neden bir portre üzerinde saatlerce çalışabildiğini ve sıkılmadığını anladım.

Kod, uzun zamandır benim varoluş nedenimdi ve bu başlı başına bir sanat formuydu, ancak bu dünyada Star Sullivan'dan daha çekici bulduğum hiçbir şey yoktu.

Kuznetsov kırptı, "İstersen bunu mantıklı insanlar gibi tartışabiliriz Yıldız.

Acıkmış olmalısınız."

Kolumla onu yanından dürttüm. "Saatlerdir bir şey yemedim." "Saatlerdir mi? Sen aksiyon için yaratılmamışsın Conor, değil mi?"

Ona sırttım. "Öyleydim. Sadece senin türden bir eylem değil."

Benim umursamaz ses tonum karşısında ağzı yuvarlandı. Onu suçlayabileceğimden değil. Ona ateş püskürmekten şaka yapmaya geçmiştim ama ben böyleydim işte. Çabuk öfkelenir, çabuk sakinleşirdim. Buna göre tepki vermek ve uyum sağlamak için daha da hızlı. Hâlâ sinirliydi. Eğer bir yere varacaksak, onu yaşadığı bu yüksek stres platosundan indirmeye yardım etmem gerekiyordu.

Yere çarptığı sandalye IKEA'dan alınmış kırk paralık özel bir sandalye değildi. Lanet olası bir antikaydı. Maun ağacından. Kadife at kılı . *Ağırdı*. Ağırlığının yarısı kaybolmuş halde odanın öbür ucuna fırlatmışım. Hulk'un aldığı takviyeleri alıyormuş gibi fırlatıp duruyordu.

Hayır, nazikleştirilmeye ihtiyacı vardı.

Bunun olmasına izin vermek için hırpalanmaya hazırdım.

Babam en boktan hayat derslerini vermiş olabilirdi ama annemle olan ilişkisi bilgelikle doluydu.

Bir adam, kadını yanmak zorunda kalmasın diye yandı ve ona kızsın ya da kızmasın, o benim kadınımdı.

Aynı odada duruyor, aynı oksijeni soluyorduk. Sonunda. O

Orada. Paylaştığımız uzun sorun listesindeki diğer her şey daha sonraki bir tarihte düzeltilebilir.

Sadece daha sonraki bir tarih olduğundan emin olmalıydım. "Gerçekten aç mısın?" diye homurdandı.

Omuz silktim. "Temperance beni . Buraya gelirken uçakta zar zor yemek yedim."

Bir parmağını burnunda gezdirdi - orta parmak değildi bu. "Tamam." Tavana homurdandı, "Eğer yemeğime ilaç koyarsan, en başa döneriz."

Tanrım, sesinin ne kadar bitkin geldiğini biliyor muydu?

Anton iç çekerek, "Yemeğine hiçbir zaman ilaç koymadım, Yıldız," dedi. "Şimdi de başlamayacağım. Bay O'Donnelly'yi sana yardım etmesi için buraya getirmek için çok çaba sarf ettim. Beni düşman olarak görmekte ısrar etmene gerek yok."

Dudaklarını büzdü. "Yani bu odadan çıkıp gidebilirim, öyle mi?" "Evet."

"Gardiyan yok mu?"

"Hiç. Tabii canımı tekrar almaya kalkışmazsan." "Muhtemelen seni öldürmeden önce beni öldürecekler." Bu esrim karşısında gözleri büyüdü. "Ne?"

"Burada harcanabilirim," dedim kolayca, bu haberin kemiklerine yerleşmesini ve onu sarsmasını izledim.

Bu rahatlatıcıydı.

Umurundaydı.

"O zaman uslu dursam iyi olur." Gözlerinde bir şey titreşti, bu bakışları yorumlamada daha iyi olmam gerektiği konusunda beni uyaran bir şey. Ne de olsa yüzü bomboştı. Tamamen ifadesizdi. "Ya da onlar sana ulaşmadan seni korurum." diye homurdandığında bile.

"Kurtarılmaya hazırım," diye alay ettim.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum. "Neden böyle olduğuna şaşırdım?"

"Bilmiyorum. Ben neye benziyorum?"

"Bir şakacı."

Güvendiğim insanlarla birlikteydim. Doğru olsa bile henüz bu itirafı hak etmemişti, bu yüzden sadece "Ben ortanca çocuğum. Kalabalıktan ayrı durmalıyız."

İstediğim gibi homurdanmasına rağmen, tedirginliğinin yüz ifadesine geri dönmeye başladığını gördüm. Endişelerini benimle paylaşacağını umuyordum ama aylardır mesajlaşarak kaydettiğim ilerleme, ayrı kaldığımız süre boyunca sekteye uğramıştı.

Buradaki ironi : Burada kızgın olması gereken biri varsa o da bendim.

Çenesini yukarı kaldırdı ve burnundan hızlı hızlı nefes aldı, sanki mor çorbayla hiç ilgisi olmayan bir karar vermiş gibi... "Eğer bize pancar çorbası yedirirse, senin de yemeni beklerim."

"Ben Katina değilim," diye karşılık verdim.

"Adamla sadece aç olduğun için ekmek bölüşüyorum, o yüzden pancar çorbası veriyorsa yemeye başlasan iyi olur."

Ben de kendi gülümsememi gizledim. "Sen ye, ben yiyeceğim."

Burnunu çekmesine rağmen elini uzattı. Ne yaptığından emin olamadan ona baktım, sonra bana temas edemeden parmakları kendi içine kıvrıldı.

Kahretsin, keşke bana dokunsaydı. "Maverick seni incittiği için üzgünüm."

Ah, çürükler.

"Olma." Ben de ciddiye dim. Herkesin Günahkârlar MC'si gibi bir destek sistemine ihtiyacı vardı. "Bu Katina'nın emin ellerde olduğu anlamına geliyor."

Gözleri benimkilere karıştı. Tam onların içinde boğulacağımı düşündüğüm anda bana "Güvende olduğumu düşünmeseydim gitmezdim" dedi.

İlk başta, sırf bunun için düşmanca davrandığını düşünmüştüm ama sonra fark ettim ki ona inanmamı *istedi*.

Ona başımı salladım. "Ailesiyle birlikte ama annesini istiyor."

Gözlerinden acı akıyordu ama cevap vermedi, sadece omuzlarını dikleştirdi ve kapıya doğru ilerledi.

Köşeyi nasıl döndüğünü görünce kırmızı alarmda olduğunu anladım.

Sanırım kulağa ne kadar acınası gelse de Eoghan'ın da benzer şekilde davranmasına alışmışım - her zaman hazırlıklı. Her şeyle yüzleşmeye hazırdı -yüzüne ya da kalbine bir kurşun, hangisi önce gelirse.

Onun da aynı tavırları paylaştığını görmenin içimde bir şeyleri yok edeceğini fark etmemiştim.

Kuznetsov'un doğruyu söylediğini düşündüğüm için, bu doğru başka birinin deliliği olsa bile, koridora adımımı atarken hayatımdan endişe etmedim.

Yine de beni beklediğini görünce şaşırdım, ama bana en yakın elinin yumruk şeklinde olduğunu fark ettim ve onu tutmamı isteyip istemediğini merak ettim. Güzel, hırpalanmış hapishanesinde yaptığım gibi parmaklarımı onunkilerin etrafında kaydırmamı.

Savaş modundaydı - doğrusu Lodestar'ın bir uçuş modu olduğunu sanmıyordum - bu yüzden benden şefkat istemesi mantıklı değildi. Destek, evet. Naziklik? Şefkat? Hayır.

Bu durumda bir erkekten daha sert, daha hızlı ve daha güçlü oynaması gerektiğini anlayan biri varsa o da bendim. Onu zayıflatmak gibi bir arzum yoktu. Bunun yerine yanına yaklaştım ve çok dikkatli bir şekilde serçe parmağımın parmak eklemelerine değmesine izin verdim.

İkimiz de dümdüz karşıya bakıyor olsak da, onun hızlı nefes alışını duydum. Sonra o da benimle serçe parmaklarını zıplatınca bir gülümseme daha sakladım.

Parmaklarım uzanma arzusuyla esnedi ama kendimi kontrol altında tuttum, koridorun sonunda bir adamın belirdiğini düşününce şanslıydım.

Gerginliği anıydı ve onun bir muhafız olmasını beklediğini biliyordum ama ben onun bir hizmetçi olduğunu düşündüm. Yabancı bize başını sallayarak onayladı, kolları yanında sabitti, buraya çıkmak için kullandığını merdivenden inerken sırtı bize dönüktü.

Binanın kendisi bir kale gibi inşa edilmişti ama içi her şeyden çok beş yıldızlı bir otel gibiydi. Kuznetsov'un evini hapishane olarak kullanması garipti ama sanırım herkesin ailesiyle başa çıkma yöntemi farklıydı.

Farklı koridorlardan geçerken bakışları etrafta geziniyordu ve çıkışları işaretlediğini biliyordum. Eoghan'ın nereden olalım aynı şeyi yapmasına izin verdiğim gibi, herhangi bir odaya bakması için sırtını duvara yaslayarak oturmasına izin verdiğim gibi, o yönünü bulurken sessiz kaldım.

Yemek odasına açılan geniş bir kapıya ulaştığımızda, büyükbabasını orada bulduk. Otuz metre uzunluğundaki odanın eni boyunca uzanan masanın başında, sandalyesinin arkasında durmuş, belli ki bizi bekliyordu.

Adam yaşlıydı. Cildi Da'nınkinden daha kağıt gibiydi. Ama sırtı dikti, omuzları kambur değildi ve ona doğru yürüdüğümüz sırada çalışmasının yoğunluğundan her zamanki gibi keskin görünüyordu.

Tutulduğu odanın durumu büyükbabasının söylediklerini yeterince kanıtlıyordu; kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibiydi. Ama yemek odasındaki muhafızların sayısı zaten bildiğim bir şeyi, onun ne kadar ölümcül olduğunu doğruluyordu.

Dokuz .

Bir kadın yüzünden Kuznetsov'un etrafında dokuz tane lanet olası gardiyan dolaşıyor.

Yaklaştığımızda, Yıldız'ın kendini ona fırlatması, masadan bir kaşık alıp onu bıçaklamak için kullanması için hazırlandım. Yakınlarda duran muhafızların da aynı şeyi yaptığını biliyordum ama o gümüş çatal bıçak takımına kötü davranmadı. Hayır, soğukkanlılığını korudu ve hizmetkârın kendisine uzattığı sandalyeye sakince otururken bana bilmiş bir bakış attı.

Kuznetsov ve ben kendi koltuklarımızdan çekildik ve onu aramıza alarak yerimize oturduk.

Omurgası bir cetveli bile eğri gösterebilirdi. Omuzları yüksek değildi ama gerginliği o kadar fazlaydı ki neredeyse titriyordu.

Ancak o anda onu gerçekten inceleme şansım oldu.

Elbette, ona daha önce de bakmıştım ama aramıza yerleşen sessizlikte, hiçbir şeyi kaçırmayan badem gözlerini, köşeleri aşağı doğru eğilme eğilimi gösteren ağzının yumuşak çizgilerini, etinde görülebilen doğal hoşnutsuzluğunu fark ettim.

Kahretsin, bunu değiştirmek istedim.

Ayrıca onu öpmeyi kalbimin bir sonraki atışından daha çok istiyordum çünkü üst dudağı dolgun, alt dudağı daha dolgundu. Onu öpmenin cennet gibi hissettireceğini biliyordum.

Burnu güçlüydü ve köprüsünde küçük bir kırılma vardı. Kaşları kavisliydi ve dul kadın tepelerinin en zayıfına doğru uzanıyor, zengin kahverengi saçlarına gömülüyordu.

Benimkinden sadece birkaç ton daha açık.

Vücudu güçlüydü. Kompakt. Bir silah gibi. Bunun beni tahrik etmesini istemezdim ama etti.

O bir silahtan daha fazlasıydı. O bir kadındı. Bu şekilde saygı görmesi gerekiyordu çünkü şimdiye kadar onun değeri buydu -öldürme yeteneği.

Zihnimi anlasa bile bedenim nüansı anlamadı.

Garip sessizliği bozmak için üç hizmetçi ortaya çıktı. Çorba getirdiler ama mor olmadığı için Tanrı'ya şükrettim. Açlıktan ölsem bile, Rus baldızlarımla bizi baştan çıkarmaya çalışmasına rağmen pancar çorbası bana göre değildi.

Bana haftanın her günü lanet bir biftek ver.

Yıldız görünce gerildi. Peynirli çorbanın nesi onu rahatsız etmişti bilmiyorum ama parmakları elindeki kaşığın etrafında bembeyaz kesilmişti.

"Fransız soğan çorbası en sevdiği yemektir," dedi Kuznetsov ağırbaşlı bir ifadeyle.

"Kızını bir silaha dönüştürdün," diye düz bir yanıt verdi. "Onun en sevdiği yemekleri hatırlamandan etkilendiğimi sanma."

"Senden etkilenmeni hiç istemedim," diye karşı çıktı ama sesinde yoktu.

Göz ucuyla ikisini de inceledim, Star'ın hâlâ onun için yaptığım prototip oyuncağa bağlanmış gibi titrediğinin ve Kuznetsov'un ona sanki saldıracakmış gibi ihtiyatla baktığının farkındaydım.

Korumaları kırmızı alarmdaydı ve bu da kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyordu... Ama o sessiz kaldı.

Kaşığı yapışkan ekmek ve peynir kütlesine daldırdı ve şaşırtıcı bir zarafetle dudaklarının arasına yerleştirdi.

Bir Viking gibi yiyeceğini falan değil ama hareketlerinde beni şaşırtan bir ağırbaşlılık vardı.

Kucağına hızlıca bir göz attığımda bacaklarının birbirine nasıl kenetlendiğini, bir ayağının parmaklarının diğer ayak bileğinin arkasına düzgünce sıkıştığını gördüm.

Bu tur otobüslerinde büyümüş bir velet değildi. Bu- "Yatılı okula mı gittin?"

Yıldız ses tonumdaki şaşkınlık karşısında kaşlarını kaldırdı. "Babamın ne kadar zengin olduğunu ve annem öldükten sonra her şeyin ne kadar berbat olduğunu düşünürsek bu neden sürpriz olsun ki?"

Anne. Anne değil.

Acı çektiği için üzüldüm ama yine de "Nerede?" diye sordum.

"İsviçre, elbette. Annesinin ölümünün üstesinden gelmek için 'yapıya' ihtiyaç duyan Gerry Sullivan'ın kızı için en iyisi." Yüzündeki alaycı ifade, kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüşmeden önce bana bu 'yapı' hakkında ne düşündüğünü anlattı. "Yine de mezun olamadan okuldan atıldım." Onu tanıdığım kadın gibi konuşurken duymak neredeyse rahatlatıcıydı.

Bunu acıya tercih ederim.

"Orada ne kadar kaldınız?" Kuznetsov kibarca sordu ama cevabı zaten bildiği hissine kapıldım.

"Dört ay."

"Neden kovuldun?" Şakayla karışık söyledim.

Çorba unutulmuştu, ona döndüm, merakım o kadar mutlak ki, daha önce bilinmeyen bir büyükbaba ile bir komplonun ortasında olduğumuzu unutmak kolaydı.

Şu anda ona tekrar saldırma ihtimaline karşı tetikte bekliyordu.

"Veri tabanlarını hackledim." Bu hikayeden hoşlanacağımı çok iyi bildiği için bana göz kırptı. Hackerlar kazandıklarını güvendikleri, yeteneklerini anlayan ve takdir eden insanlarla paylaşmayı severlerdi. "Kızlarla ilgili iyi şeyler buldum ve bunları Londra'daki bir dedikodu gazetesine gönderdim."

Ağzım yuvarlandı. "Senin üzerine mi yıktılar?"

Kıkırdadı. "İşin arkasında benim olduğumu bildiklerinden emin oldum." "Tanrım."

"Kendime biraz para buldum ve babamdan kurtulma sürecine başladım."

Eğer daha önce ağzım açık kaldıysa bile, şimdi bunun yanında hiçbir şeydi. "Ne?! Gerry Sullivan'dan boşandın mı?"

Homurdandı. "Bunu yaptığında tuhaf olduğunu biliyorsun, değil mi? O benim için Gerry Sullivan değildi." Bakışları çorbasına kaydı. "Ben onun kıızıyım ve asi bir velet gibi davranarak aklını başına getirmeye çalışıyordum."

Suçluluk duygusu beni vurdu. "Üzgünüm, Star. Biliyorsun ben-" Yüzümü buruşturdum. Hiçbir mazeret olamazdı, hele ki canı yanarken. "Ne oldu?"

"Plak şirketi bunu halının altına süpürdü. Asla edilmedi." "Yani özgür kalamadın mı?"

"Hayır. Yapmadığım için şimdi memnunum ama o zamanlar çok öfkeliydim."

"Anladığım kadarıyla o da öyleydi?"

"Hayır. Sanırım dikkat çekmek istediğimi biliyordu. Savannah'nın annesinin benimle hâlâ bu yüzden sorun yaşadığından eminim."

Kaşlarını çattım. "Ortada bir sorun olmadıkça senin bu kadar sert bir şey yapmayacağını anlaması gerekirdi."

Bakışları benimkileri buldu ve büyülenmiş incelememin altında, dudaklarını dudaklarına bastırmak istediğim o yüksek elmacık kemiklerinin kavislerinde bir kızarıklık canlandı. "Herkesin bana senin kadar inancı yok ve herkes tüm günahların kefaretinin ödenebileceğine inanmıyor."

"Katolik yüzünden," diye usulca takıldım ona, sözlerimin onun için çok şey ifade ettiğini hissederek

Onu.

Gelmiş olmalarına sevinmiştim ama kafam da karışmıştı. Bir insan nasıl olur da

Etrafındakiler, onun bugün burada duran kadına dönüşmesini izlemek bir yana, nasıl çalıştığını bile anlayamadılar.

Star sadıktı.

Çoğu kişinin alışık bir sadakat değildi.

Zor kararlar aldı, kendisinden nefret edilmesine neden olacak zor kararlar aldı, ancak ailesi olarak gördüğü kişileri korudu.

Bu durumdan olumsuz etkilenmiş biri olarak, onun çalışma şekli beni etkilediyse, onu onlarca yıldır tanıyan insanları neden etkilemediğini anlayamadım.

Savannah'nın ailesiyle birkaç kez görüşmüştüm ve bu olayı o görüşmelerle bağdaştırmakta zorlandım. Ailenin onlar için her şey demek olduğu açıktı, o halde Star'ı nasıl bu kadar hayal kırıklığına uğratmış olabilirlerdi?

Bu kısa konuşmanın ardından dikkatini çorbaya verdi ve yemeye devam etti. Zihnim bu yeni bilgiyle ping-pong yaparken Kuznetsov'a doğru yorumladığı bir bakış attım - *yemek yerken onu rahatsız etmeyin.*

Bakışları kızın solgun yüzünde gezindi ve başını sallayarak onayladı.

Eforun ve ardından utancın rengi solduğu için solgun görünüyordu ama çorbanın yardımı dokunmuş gibiydi.

Hepimizin yakıta ihtiyacı vardı, ancak Star muhtemelen kalorileri bir Mack kamyonunun benzin emmesi gibi yaktı.

Aperatifini bitirdiğinde, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

Peçetesine uzandı, aldı ve ağzının kenarlarını hafifçe yokladı. Beni kandıran bir gülümsemeyle bana doğru yarım bir dönüş yaptı.

Bu en basit haliyle yanlış yönlendirmeydi.

O anlarda, odağı bana yönelmiş gibi görünürken, su bardağının yanındaki çatalı kaptı, uzandı ve Kuznetsov'un yemek yerken masaya dayadığı eline sapladı.

Anton acı içinde çığlık atarken muhafızlar bize doğru akın etti ama Star sadece koltuğuna geri oturdu ve "Şimdi konuşabiliriz" dedi.

Adamlar onu kabaca yakaladı ve kollarını arkasından sürükledi, tek kişilik bir iş için iki kişiye ihtiyaç vardı çünkü bu Star'dı ve onu kelepçelemelerini izledim.

"Zorluk çıkarmak için kendi yolundan mı gidiyorsun?" Homurdandım, ama omzunu sarsıp onu yerine kilitlediklerinde hafif bir hareket yapınca, "Canını yakıyorsun," diye hırladım.

O zaman gardiyanın şakağının renginin değiştiğini gördüm.

Dikkat dağınıklığını ona karşı kullanarak elini yakaladım ve geriye doğru yuvarladım, bileğindeki kemik kırılana ve bağırana kadar durmadım.

"Krav Maga öğrenmişsin," dedi Yıldız, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ve... Şimdi takdirinin tadını çıkarmanın zamanı değildi.

Onu görmezden gelerek diğer gardiyana "Ona zarar veremezsin" diye çıkıştım. Sonra Kuznetsov'a, "Geri çekilmelerini sağla," dedim.

Acıdan zor nefes alıyor olsa da Kuznetsov, Edgar'la kullandığı lehçeyle onlara bir şeyler inledi, o sırada bileğini tutan muhafız bana ters ters bakarak uzaklaşırken diğeri kelepçelerini gevşetti ve biraz rahatladı.

Artık özgür olduğuna göre, ona onaylamayan bir bakış attım. "O yaşlı, Yıldız. İyileşmesi yıllar alır."

Burnunu çekmesi ancak küçümseme olarak tanımlanabilirdi. "Beni sanki on üç yaşındaymışım gibi bir yatak odasına kilitledi, Conor-"

"Onu öldürmeye çalışıyordun," diye karşı çıktım.

"Denemekten vazgeçtim. Seni öldürmeyeceğim," diye bağırdı kanayan elini göğsüne bastıran büyükbabasının feryatları arasında. "Ama bana asla ihanet etmeyen tek kişi olan annemi bir yalancıya dönüştürdün. Bunun cezalandırılması gerekiyordu."

Kuznetsov ona yine anlayamadığım bir lehçeyle bir şeyler tükürdü, ama Star karşılık vererek beni şaşırttı, "Eğer hiçbir şey denemeyeceğimi düşünüyorsan, sen bir aptalsın ve bu da Conor'a söz verdiğin gibi bana yardım edemeyecek kadar geri zekâlı olduğun anlamına gelir."

Onun sözleri üzerine Kuznetsov sandalyesine çöktü ve birdenbire elinde eski moda bir doktor çantasıyla bir sağlık görevlisi içeri girdi.

Masanın etrafındaki kaosa alışkın bir şekilde çorbamı bitirmeye devam ederken, bir anda ortaya çıkan ve bir çeşit mobil tarayıcıya benzeyen bir şey getiren birkaç adamı izledim.

Birkaç dakika içinde şifacı önce şaşkınlıkla Star'a, sonra da patronuna bakıyordu. "Her eklemi, atardamarı ve siniri ıskaladı."

Yıldız'ın sırtışı gözlerimi devirmeme yetecek kadar ukalacaydı. "Sadece sen," diye mırıldandım nefesimin altında.

Kuznetsov yemek masasında onu diken, yaralarını temizleyen ve elini saran doktora tısladı. Ona ağrı kesici ve antibiyotik olduğunu tahmin ettiğim bir ilaç verdi, ardından sağlık ekibi geldiği gibi hızla uzaklaştı.

"Torunum, sen bir aptalsın," diye hırladı Kuznetsov. Öfkesi onu ateşledi ama sandalyesinde kambur durmaya devam etti.

"Ölümçül silahların amaçlarını yerine getirmemesini bekleyemezsin," diye savundum, kendi sözlerini ona karşı kullanarak. "Star genellikle kastetmediği bir şey söylemez. Size bir daha saldırmayacaktır."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun? Seni buraya onu sakinleştirmen için getirdim-"

"Hey," diye karşı çıktım. "Ben birçok şeyim ama insan değilim Valium. Star, Star'dır. Dönüştüğü şeyi beğenmiyorsan, Adriyatik'te kendi yarasa mağaranda yaşamak yerine yol boyunca yardım edebilirdin diye düşündüm."

Kuznetsov yine o lehçeyle tükürdü ama Yıldız omzunu silkti. "O haklı." "Elimden geldiğince yardım ettim," diye homurdandı.

"Günlerce eroin kullanan ve onu güvensiz durumlara sokan bir babadan kurtulmaya çalıştığında ona gerçekten yardım ediyormuşsunuz gibi görünüyor," diye çıkıştım.

Hâlâ bandajlı elini tutan Kuznetsov, Star'ın arkasında duran muhafıza bir şeyler homurdandı ve bir an sonra Star kelepçelerinden kurtuldu.

Parmaklarını içe doğru kıvrırdı, bileklerini ileri geri gerdi ve kelepçelerin çok sıkı olduğu ve derisini ısırdığı yerleri ovdu.

Bu manzara karşısında sinirlenerek, "Torununa iyi davranıyorsun," diye homurdandım.

O daha cevap vermeden uzanıp omuzlarını ovuşturdu ve alay edencesine dikkatlice döndürdü: "Ben onun için bir torun değilim. Ben bir aletim."

Kuznetsov'un yanıtı "Bu doğru değil" oldu.

"Hayır mı?" Yıldız ona kaşlarını kaldırdı. "Serçeleri devirmek için ödeme isteyeceğinden şüphem yok. Conor'ı hangi saçmalıklarla beslemiş olursan ol."

"Ödeme sert bir kelime."

Sırıttı. "İnkâr etmiyorsun"

"Yok," diye kaşlarını çatarak işaret ettim.

Kuznetsov'un çenesi adamlarına bir şeyler tıslamadan önce bir an çalıştı - kesinlikle bu lehçeyi öğrenmek zorunda kalacaktım.

Star'ın bunu nasıl aldığını ve nereden geldiğini merak ederken, adamlarının odanın kenarlarından uzaklaşıp, daha önce sunucuların kullandığı çıkış olduğu için mutfığa açıldığını tahmin ettiğim kapılardan geçerek gözden kaybolmalarını izledim.

Yalnız kaldığımızda, Lodestar büyükbabasına bir bakış daha attı. "Manipüle edilmekten hoşlanmıyorum. Benden bir şey istiyorsan, bana söyle. Bir anlaşmaya varabiliriz.

"Conor o lanet kapıyı açtığı anda bir şeyler döndüğünü anladım. İlk başta onun bir Kardeş olması gerektiğini düşündüm ama sonra Conor bana Temperance Black'in senin küçük Illuminati ekibinin bir parçası olduğunu söyledi ve kafama dank etti.

"Conor ve benim birlikte çalıştığımızı sana söyleyen oydu ve bizi yeniden bir araya getirmenin nedeni Conor'ın beni seni öldürmekten vazgeçirmesi değildi, bu da bir bonus oldu. Dünyanın en güçlü iki bilgisayar korsanını bir araya getirdin. Bu senin kara kalbinin iyiliğinden değildi.

"Yani," diye devam etti. " gelelim. Bizden gerçekte ne istiyorsunuz?"

Kuznetsov sağlam eliyle şarap kadehine uzandı. Gözleri torununa olduğu kadar onunkilere de kilitlenmişti, telaşsız bir yudum aldı.

Sanki görünmez bir satranç oyunu oynuyorlarmış gibi, sonunda, "Conor O'Donnelly ile takım olman beklenmedik bir şeydi," dedi.

"Avantaj mı?"

Başını salladı. "Nasıl olmasın ki? Büyük aCooooig ve Lodestar, bir birim olarak çalışıyorlar, birlikte tarih yazıyorlar..." Gülümsemesi yaptığımız konuşma için fazla neşeliydi. "Yol boyunca pek çok arkadaş edindin, değil mi çocuğum?"

"Bazıları diğerlerinden daha iyidir." Parmaklarının arkasını masanın altındaki dizime hafifçe bastırarak beni şaşırttı. "Benden bu etiketi kimin hak ettiğini bilirsen, onları korumak için ne kadar ileri gideceğimi de bilirsin. O yüzden dikkatli ol ihtiyar. Isırmaktan korkmam."

Star Sullivan

"ETTİĞİM ŞEY, çocuğum, hapishanenden kaçtığından beri uğruna çalıştığım her şeydir."

Onu inceledim, satır aralarını okudum ve onu benim peri vaftiz annem yapacak bir anlaşımanın ham kemiklerini bulmaya çalıştım.

Ama Conor saf değildi ve söylediği gibi, bana ayak uydurabilen *tek* kişi olmasa da birkaç kişiden biriydi. Bu da Kuznetsov'un bana olan hislerini onu manipüle etmek için kullandığı anlamına geliyordu ve Kuznetsov'un bunu yapması, yaşadığım bu kahrolası hayatta çok az insanın bana karşı hissettiği duyguları kullanması beni çok sinirlendirdi.

"Bir şey kulağa gerçek olamayacak kadar iyiymiş gibi geliyorsa," diye karşılık verdim, "genellikle öyledir."

Kuznetsov bilinçaltı bir hareketle elini göğsüne yaklaştırırken yüzünü buruşturdu. "Çok güvensiz."

"Neden acaba?" diye alay ettim, onu elinden bıçakladığım için içimde zerre kadar suçluluk duygusu yoktu.

Doksan ya da dokuz yaşında olması umurumda değildi. Conor haklıydı. Adamlarımla uğraştın, benimle uğraştın.

Ve zaten Conor'la yatmıştı.

Kendimi ondan bilerek uzaklaştırdığımda onu *buraya* getirmişti. Birçok şeydim ama ikiyüzlü değildim.

Halkımla dalga geçiyordum, bu yüzden cezalandırılmam gerekiyordu. Belki de Conor ve ben sandığımdan daha çok birbirimize benziyorduk.

O buna kefaret dedi. Ben buna intikam dedim.

Conor elindeki kâseyi nazikçe itti, dirseklerini masaya dayadı ve elleriyle oynamaya başladı, "Eğer ücretten anladığın Serçeleri alaşağı etmekse bu çok büyük bir görev olmalı."

Kuznetsov bardağı Conor'a doğru çevirdi. "Görev devasa değil ama uzmanlık gerektiriyor." "Bunu sadece Conor ve benim yapabileceğimizi düşünüyorsanız, bu yetersiz bir ifade olur."

"Bunun için ikinizden daha fazlasına ihtiyaç var."

Kaşlarımı çattım. "Bir hacker ekibine mi ihtiyacınız var?" "Yardım için *Pauk*'ları kullanabilirsin."

"Senin için çalışıyorlar," diye kestirip attım. "Eğer onlara güveneceğimi düşünüyorsan-"

"BDSec'i kullanabilirsin," diye araya girdi Kuznetsov. "İş bittiği sürece umurumda değil."

Kaşlarım çatılırken Conor, "BDSec mi? Neden onlarla çalışalım ki?"

Biz bağlı değiliz."

"Kurucu üyelerden biriydim," diye itiraf ettim, yüzümü buruşturarak. Burun

delikleri alevlendi. "Bunu benimle paylaşmayı düşünmedin mi?"

"Artık üye değilim," diye karşılık verdim. "Geri adım attım-" Kuznetsov'a bunu neden yaptığımı anlatamadan, "Gerçekten bilmek istiyorsan sonra anlatırım," diye mırıldanarak sözümü kestim.

"BDSec Avrupa'nın en büyük hacktivist gruplarından biri," diye tersledi. "Elbette, kurucu üyelerinden biri haline nasıl geldiğinin arka planını bilmek istiyorum."

"Yıllar önceydi!"

"Onlarla hala arkadaş mısınız?"

Kuznetsov'un sözümü kesmesine öfkeyle baktım. "Evet." "Size yardım etmeye razı olurlar mı?"

Minerva ve Ovianar, dizlerimin üzerinde sürünerek onlara gidersem bana yardım *edeceklerdi*.

Ben öyle bir demedim. "Eğer gerekçe ve ödeme yeterince büyükse." Yavaşça başını salladı. "Güzel."

"İş nedir?"

"Aslında iki yönlü." Kuznetsov içkisinden bir yudum daha almak için durakladı.

Göz kapaklarının ağırlığından, ağrı kesici ilaçlarını alkolle karıştırmaması gerektiği hissine kapıldım.

"başla," dedim.

"Bir torunum daha var. Adı Lyra."

"Benim bir kız kardeşim mi var?" Çılgılık attım, o kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem geriye ve yere devrildi.

Conor hemen parmaklarını yakaladı ve beni yerimde tuttu. Elinin benimkinin etrafındaki hissi şaşırtıcı derecede sakinleştiriciydi ve bu durumda alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı.

Arkamdan sandalyemi dikleştirdi, sonra da "Otur Yıldız. Bu durumu daha da kötüleştirmeyelim."

Sakinliğim toza dönüştü. "Bir kız kardeşim olduğunu ve onu bilmediğimi söylüyor-"

Kuznetsov, "Ben öyle bir şey demedim, çocuk," diye hırladı. "Bir torunum olduğunu söyledim. O senin kuzenin." Bu haber en az karnımdan bıçaklandığım zamanki kadar kötüydü. "Annemin kardeşleri vardı."

Benden başka ne saklamıştı?

"Bir oğlum vardı." Kuznetsov kırmızı şarabı kadehinin dibinde döndürürken gözlerini kadehine dikti. Kısa süre sonra kafası da bu hareketle birlikte hareket etmeye başladı. "Adı Aleks'ti."

"Öyle miydi?" Conor sessizce sordu, parmakları hâlâ benimkilere kilitlenmişti. Kuznetsov ona bir bakış attı. "Evet, o öldü."

Conor bir anda öyle hızlı doğruldu ki neredeyse koltuğunda zıplayacaktı. "Değildi-"

Yaşlı adam burnunu çekti. "Hayır. Onu senin İrlandalı holiganlar çeten öldürmedi." "Ben de bu yüzden burada olabileceğimi düşünmüştüm."

"Kim yaptı?" Ben araya girdim.

Kuznetsov bir omuz attı. "Hiçbir fikrim yok." "Ben senin-"

"Her şeyi gören ve her şeyi bilen mi?" Kuznetsov Conor'a homurdandı. "Siyah bizim en gayretli inananlarımızdan biridir."

"Hiç tahmin etmezdim," diye mırıldandı Conor.

Öfke damarlarımdan fişkırdı, sanki onun lanet olası adını duyunca gazla dolmuşlardı.

Lanet olası Temperance Black bok listemde bir sonraki sıradaydı.

Sırlarımı bu yaşlı piçle paylaştığına pişman olacaktı ve kuzeninin bu gizli cemiyet mankafalarıyla ilişkisi olduğunu öğrenirse Benim İçin Ölü de pişman olacaktı.

"Nerede öldü?" Conor sordu. "ABD'de."

"Conor kibarca, "Ne kadar üzücü olsa da bunun Serçeler'in yakalanmasına yardım etmekle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum," dedi.

Kuznetsov bana odaklandı, bulanık gözleri berraklaştı ve gürlledi: "Senden torunumu bulup bana getirmeni ve oğlumu kimin öldürdüğünü bulup onun adına intikam almanı istiyorum."

Conor burnunu çekti. "Bu Kardeşliğin Serçeler kadar yozlaşmış olduğunu biliyordum."

Kuznetsov'un dikkati benden uzaklaştı, böylece ona ters ters bakabildi. "Öyle değiliz. Birlik olarak suçlanamayız ama ben yaşlı bir adamım. Tüm ailemi kaybettim. Ne kadar zamanım kaldığını sadece Tanrı bilir ve eğer o yılları benim kanımdan olan çocuklarla geçirebilirim, geçireceğim."

Ona kaşlarını çattım. "Seninle vakit geçirmek istemiyorum." "Bu fikre açık olsaydın benden hoşlanabilirdin."

"Bundan şüpheliyim."

Kuznetsov'un üst dudağı hırıltı şeklinde kıvrıldı. "O zaman şuna ne dersiniz? Görevin artık üç aşamalı. Oğlumun intikamını alacaksın, diğer torunumu bulacaksın ve eğer Serçelerin yok edilmesini istiyorsan ben ölmeden önce benimle vakit geçireceksin."

"Yüz yaşına kadar," diye .

"O zaman Dubrovnik'i çok iyi tanımak üzeresin, değil mi?" diye tersledi.

Conor boğazını temizledi. "Siz ikiniz boş çorba kâseleri için Dördüncü Dünya Savaşı'nı tetiklemeden önce, Serçeleri ortadan kaldıracaklarınıza nasıl inandığınızı sormak zorundayım. Sanırım torununuza, arkasında duramayacağınız bir umut vermezsiniz..."

Kuznetsov, "İyi bir noktaya değindiniz," diye onayladı. "Başlangıçta Serçeler iletişim kurmak için çevrimiçi video oyunlarındaki sohbet pencerelerini kullanıyordu, ancak geçtiğimiz yıl kullandıkları başka bir yöntemi ortaya çıkardık - en büyük uygulama marketlerinde satışa sunulan özel bir uygulama.

"Uygulamalarını bir gölge işletim sisteminin arkasına saklıyorlar. Bu platformu, numaralarını toplu olarak tanımlamak ve onları bu şekilde hedeflemek için bir araç olarak kullanmak üzerinde çalışıyoruz."

"Bu kadar kolay mı?"

"Güven bana çocuğum, bu hiç kolay değil. *Pauk*'ları on sekiz aydır bunun üzerinde çalıştırıyorum. Nasıl iletişim kurduklarını daha yeni keşfettik ve bu da yoğun bir *çalışmayla* oldu diyebiliriz."

Onun bu itirafı dudaklarını büzmeme neden oldu. "Serçe olarak tanımlanan kişilerle nasıl başa çıkarsınız?"

Conor'a sert bir bakış fırlattı. "O'Donnelly'lerin hazırladığı yöntemden tamamen farklı bir yöntem olurdu."

"Neden bu?" Ben talep ettim.

"Bazılarını öldürüyorduk," diye itiraf etti özür dilemeden, bir elini saçlarında gezdirerek. "Diğerleri daha karmaşık. Bilinen Serçelerin ofislerine kolluk kuvvetleri yerleştirmeye başladık ve onları bu şekilde alıyorlar."

Onu daha iyi incelemek için koltuğumda döndüm. "Kimin öleceğine ve kimin tutuklanacağına nasıl karar veriyorsunuz?"

"Declan konuyla ilgili olarak Rex ile görüştü." Rex, Şeytan'ın Günahkarları MC'nin başkanı. Ama bu hiç mantıklı gelmedi.

Tabii...

"Hawk'ın Yaşlı Hanımı," dedim Amara'nın adını vermek istemeyerek, "onları teşhis ederse ölürler mi?" Başını sallayınca, "Sağlam bir karar süreci" diye düşündüm.

Alışılmadık bir durum sayesinde Amara gördüğü hiçbir yüzü unutmuyordu. Bir Sparrow seks kölesi olarak bu, ya kurbanları ya da aletlerinin kesilmesine ve boğazlarının kesilmesine ihtiyaç duyan sikicileri tanıdığı anlamına geliyordu.

Kuznetsov keskin bir kahkaha attı. "İşte torunum, bu yüzden seni Kardeşlik'e hiç almadım. Seni en başından beri ekibimde tutabilseydim hayatım çok daha kolay olurdu, seni temin ederim, ama ahlakın şüphe götürmezken bunu nasıl yapabilirdim?"

"Bulduğum ortamın ürünü, ihtiyar."

Saygısız ses tonuma gözlerini kıstı ama bana ne fırlatırsa fırlatsın karşılık verecektim.

Ondan korkmuyordum.

"Eğer bizim yöntemlerimizi kullanmak niyetinde değilseniz, bunu nasıl yapacaksınız?" Conor, Kuznetsov ve benim birbirimize attığımız isyankâr bakışları görmezden gelerek ısrar etti.

"Interpol."

"Interpol mü?"

"Onları duymuşsundur herhalde?" diye alaycı bir tavırla konuştu.

"Neden onlar?"

"Liderliğe güveniyorum."

"Yani onlar Kardeş," diye yakındım.

"Hepsi değil ve Serçeler sistematik olarak saflarından ayıklandı." Ağzım gerildi. "Sen olsan ne yapardın?"

"Serçelerin kendileriyle ilgilenmek üzere özel bir görev gücü oluşturun. Bu soruşturma sırasında hangi isimlerin ortaya çıkacağını kim bilebilir? Bu halının altına süpürülecek bir şey değil, ne de kendilerini davalarına adayan her bireyi öldürmek mümkün." Burnumu çekmem üzerine, "Dünya çapında onlardan milyonlarca var, Star. Onların ölümü, hoşuna gitse de gitmese de, soru işaretlerini tetikleyecektir. Ve burası 1930'ların Rusya'sı değil!"

"Haklı," diye mırıldandı Conor.

Ağzım sıkı, başımı salladım. "Öyle olduğunu biliyorum." Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına .

"Beden zayıf olabilir ama akıl zayıf değildir," diye gürlledi Kuznetsov, şarap kadehindeki son damlaları da geri çekerken. "Bu plan uzun süredir devam ediyor. Daha doğrusu sen onlarla ilişkiye girdiğinden beri.

"Beni istediğin gibi yargılayabilirsin torunum, ama sana olanlar için adaletin yerini bulmasını sağlamak amacıyla emekgeri çektim."

Rahatsızlık içimde tünel kazarak ilerledi. Ona güvenseydim sözlerinin bir anlamı olurdu ama nasıl güvenebilirdim ki?

Bana her şeyi anlatabilir ve beni kendi tarafına çekecek bir anlatıya uydurabilirdi.

Kaçamayacağı yadsınamaz bir gerçek vardı; o bana gelmemişti. Onu ben bulmak zorundaydım. Endişeli 'büyükbaba' rolü, ağırlık koyana kadar, sadece bir oyundu.

Böylece onu ve yardımını reddettim. "Bunu kendi başıma halledebilirim."

"Hayır, yapamazsın. Bu karşılaştığınız her şeyin ötesinde bir güç. Sadece NYPD'deki bazı kirli polislerden bahsetmiyoruz. ABD'deki en güçlü ofislere sızmış durumdalar. Ve bu Avrupa ve Asya organlarını hesaba katmıyor."

"Eğer *şimdi* bu kadar endişeliysen, ben etrafta döl çöplüğü olarak dolaşırken neredeydin?"

İrkildi, kasları .

Güzel.

Gerçekler acıtıyor.

Cevap verecek gibi görünmeyince Conor kaşlarını çatı. "Eğer bu Kardeşliğiniz bu kadar güçlüyse ve bu kadar uzun süredir varsanız, o zaman neden en başta ortaya çıkmalarına izin verdiniz?"

"Birlik korur ama gerekmedikçe müdahale etmeyiz. Seleflerim bu ideolojinin sadık inananlarıydı.

"Eski Dünya Serçeleri ortaya çıktı çünkü onlar bizim izolasyonist ideallerimizden rahatsız olan Kardeşlerdi.

Kendimizi aktif hükümete yeterince dahil etmediğimize inanıyorlardı, bu yüzden kendi hedeflerini gerçekleştirebilecekleri bir güç organı yarattılar. "Her şeyde olduğu gibi, genellikle iyi bir yerden başlar ve hızla kontrolden çıkar. İşte *bu* yüzden geri planda kalıyor ve küresel sahneyi izliyoruz. Kendini çok fazla dahil etmek korumaya çalıştığımız toplumun yozlaşmasına ve manipüle edilmesine yol açabilir.

"Ancak Serçeler ortaya çıktıktan sonra kendi yöntemlerimizi geliştirmeye başladık. Brothers'ı göreve getirdik ve bir ulusun temel değerlerini korumak için yasalar çıkardık.

onları-"

"Neden çetelerin oluşmasını engellemediniz? Mafya neden var ki?" Ben araya girdim. "Suç nasıl hala bir şey-"
sözümü kesti, "Çünkü biz insanları değil, yasaları koruyoruz."

"Bu saçmalık," diye alay ettim. "O zaman son zamanlarda ABD'de boktan bir iş yapıyorsun, değil mi? Son zamanlarda pek gözlemci değilsin."

Kuznetsov bana kaşlarını çattı ama Conor, "Bu mantıklı," dedi. Ona bön bön baktım.

"Mantıklı *değil*."

"Öyle. İnsanlar ölür. Kanunlar ölmez." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yine de Star haklı. Temiz Su Yasası'na yeni yapılan eklemeler boşluklarla dolu. Her gün çıkan diğer saçma sapan yasaları boş verin."

"Sadece siyasi partilere akan ve yolsuzluğa bulaşmış yetkilileri seçmek için kullanılan kirli para nedeniyle var olan boşluklar," diye homurdanarak sözünü kestim.

Kuznetsov omuz silkti. "Bizim desteğimiz olmasaydı bu yasa oylanır mıydı?"

"Elbette olur - kim temiz suya karşı olabilir ki?" Conor sustu. "Haklı olduğu bir nokta var, Star."

Ona kaşlarımı çattım. "Kahretsin, benim tarafımda olman gerekiyordu, onun değil." "Ben senin tarafındayım. Yoksa neden burada olayım ki?"

"Ağzım yok gibi mi görünüyor?"

Dudaklarımı inceledi, tuhaflaşmasına yetecek kadar uzun bir süre. "Bildiğini biliyorum. Kullanmaktan korkmadığını da ."

"O zaman burnunu dışarıda tut," diye çıkıştım.

"Sadece söylüyorum... Nereden anlayabiliyorum." Öfkelendim. "Bunu daha sonra tartışırız."

"Evet *canım*," diye alay etti, ben de ona her zamankinden daha sert kaşlarımı çatıp kalçasını çimdikledim.
arasında Kuznetsov yorgun bir sesle, "Anlaştık mı?" diye gürledi.

Ona dikkatimi verdiğimde, sesi kadar bitkin göründüğünü fark ettim.

Kan kaybı muhtemelen yardımcı olmamıştı.

"Oğlunun intikamını almak istiyorsun. Annemin intikamını mı almak istiyorsunuz?" Kuznetsov'un rengi daha da soldu. "Onun hakkında fazla konuşmayacağım." Hah.

Bu ilginçti.

"Sana nasıl ihanet etti?" Dudakları isyankâr bir çizgiyle büzüldüğünde, cevap alamayacağımı biliyordum. "Beni neden doğurdu? Neden Gerry Sullivan'la evlendi? Bu rollerden hangisi Birleşik Kardeşlik için önemliydi?"

Kuznetsov yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Tüm dünyayı dolaştı, Star. Bir keresinde bana *Noxxious*'un yabancı kraliyet ailelerinin düğünlerinde çaldığını söylememiş miydin?"

Büyükbabamı incelerken bakışlarım ölçülüydü. "Conor haklı mı?" "Dediğim gibi, onun hakkında konuşmayacağım."

"Görünüşe göre ihanet ettiği tek kişi ben değilim." Sağlam eli yumruk şeklinde sıkılmıştı, gerginliği her halinden belliydi. Her zamanki gibi cevaplarımı zor yoldan bulmam gerekeceğini bildiğimden konuyu değiştirdim. "Neyi yok etme olarak tanımlıyorsun?"

"Yüzde olarak mı demek istiyorsun?" diye sorarken rahatladığı her halinden belliydi. Başımı salladığımda, "Yüzde yetmiş beşi tutuklu. Hapsedilme oranı yüzde altmış."

Bu hem beklediğimden yüksek hem de düşük bir rakamdı. "Eğer benim de katılmamı istiyorsan, ben de bir yan projede yardım istiyorum."

"Ne tür bir yan proje?"

"Yaraladıkları herkesin eve döndüğünden emin olmak istiyorum." derken boğazım düğümlendi.

Zaten yorgun olan gözleri bu itirafım karşısında düşmüş gibiydi. "Hepsi eve dönemeyecek çocuğum.

Kurbanlarının ölümlerini tam olarak kaydetmiyorlar."

Başımı salladım. "Biliyorum, ama denemek zorundayım."

İçini çekti. "Birlik yardım edecektir."

Sol elimi tabağımın üzerinde gezdirdim. Dikkatle baktı, diğer eli başka bir çatal bıçak parçasına uzanma ihtimalime karşı göğsüne gitti ama ben elimi orada öylece bırakıp sallamasını bekledim.

Ancak o zaman, kâğıt gibi teni benimkine değdiğinde, "O zaman anlaştık," dedim.

A large, stylized handwritten signature in black ink. The signature reads 'Conor O'Donnell' in a cursive script. The 'O' in 'O'Donnell' is particularly large and loops around the 'D'. The 'y' at the end is long and trailing.

DUŞUMDAN YENİ ÇIKMIŞTIM, bavulumdan ikram çantamı aldım ve kapıya

Akşam yemeği yaklaşık bir saat önce bitmişti ve sonunda kalacağım odayı görmüştüm - en iyi kısmı? Star hemen yan odadaydı.

Şekeri elime alarak oradan ayrıldım ve onun odasına doğru yol aldım.

Sütlerimiz o kadar geniş ve büyüktü ki, kapısına varmadan önce seksen metre kadar yürümem gerekti. Oraya vardığımda kapıyı çaldım.

"Bir dakika," diye seslendi, kelimeler boğuk çıkıyordu.

Yapacak başka bir şey bulamayınca başımı arkaya eğip tavana baktım ve hoparlörlerin ya da kameraların yerini bulmaya çalıştım.

Bu sefer, kapının üzerinde sadece bir 'kabarcık' buldum. Bir tırnaktan daha küçük ve şeffaftı, çok iyi gizlenmişti.

Yıldız kapıyı açtı ve beni tavanı incelerken buldu.

"Oturma odasında iki tane var ama yatak odasında yok," diye selam verdi. Öne doğru sallanarak onu inceledim ve ereksiyon olmamak için kendimi çok zor tuttum. Kadın ıslaktı.

Bir havluya sarılmış.

Omuzları parlıyor.

Saçları boğazının etrafında kıvrılmış.

Gözleri uykulu.

Ağzım gevşedi.

Sikeyim.

Kelimenin tam anlamıyla yaşayan, nefes alan, *yürüyen* fantezime bakıyordum. "Sadece benimkinden olan. Bana senden daha çok güveniyor olmalılar." Şakam üzerine ofladı.

"Görünüşe göre."

"Ev sahibini elinden bıçaklamazsan olacağı budur."

"Sanırım onunla tanıştığımda reverans yapsaydım bile iki tane olurdu," diye homurdandı ama bir adım geri çekildi. "İçeri gel."

Aslında burada kalmaya niyetim yoktu ama bunun ne kadar kolay olduğunu tartışmayacaktım.

Sonra beni korkuttu.

Yıldız kolumu tuttu, bana doğru eğildi ve bir an için dudaklarının benimkilerin üzerinde gezindiğini düşündüm. Kalbim hızlandı, aletim hazır ola geçti ve onu içime çektim. Başını eğip kulağıma "Oyuncağını getirdin mi?" diye fısıldadığında hayal kırıklığına uğradım.

Oyuncağım mı?

Aletimin içindeki küçük beyin onun neden anlamıyordu. "Noel hediyen mi?" demek istemediyse tabii.

Geri çekildi. "Hayır! Kahretsin. *Oyuncak*. Şu-" Tekrar kişisel alanıma girdi. "-görüntüleri kesiyor ve yayınları engelliyor," diye tıslayarak bitirdi.

Oh.

"Ben ."

Kaşları hemen çatıldı. "Neden olmasın?"

"Çok yorgundum! Boxer külotumu almayı bile unutmuşum!" Gözleri , sonra bakışları boyumdan aşağı kaydı. Çifte sikiş.

Ona doğru eğildim, elimi kaldırıp saçının bir tutamını yanağından uzaklaştırdım ve

-

Sarsılarak uzaklaştı.

Üç kat olsun.

Boğazımı temizledim. "Senin için bir şey getirdim."

Elimdeki çantayı görünce kaşları kalktı ve hemen çantayı elimden kaptı.

ve yırtarak açtı. "Kahretsin, hiçbir şeyin tadı Amerikan şekeri kadar güzel değil."

Ödülün etrafında inlediğinde rahatsızlığımı gizlemek için burnumu çektim. "Bu konuda anlaşılamayacağımız konusunda hemfikir olabiliriz."

"Hey, sevdiğim şekerlerden nefret etmen hoşuma gidiyor," diye karşılık verdi birkaç kalp şekeri mideye indirmeden önce. "Bu, paylaşmak zorunda olmadığım anlamına geliyor."

"İyi bir argümanda bulunuyorsun," diye onayladım, ona bakarken ellerimi arkamda kaydırdım ve bunu ürkütücü hale getirmemeye çalıştım.

Belki de çok şey istiyordum. Yemek boyunca gözlerimi ondan ayırmak zaten imkânsızdı, özellikle de Kuznetsov başlangıç yemeğinin yarısında ayrıldıktan sonra.

Şimdi bu daha da zor bir görevdi çünkü bir havlu dışında çırılçıplaktı... Hiç şansım yoktu, değil mi?

O hâlâ G.I. Jane modundayken kaçmanın daha güvenli olduğuna karar vererek mırıldandım. "Her neyse, muhtemelen biraz dinlenmen gerekiyor. Sadece şekeri takdir edeceğine düşündüm."

Geri çekilip uzaklaştığımda gözüme takıldı. Kaşlarını çatı ve "Bana kızgındın" dedi.

"Ne zaman? Daha önce mi?"

"Hayır, benim için geldiğinizde yine de bana şeker getirmiştiniz?"

"Cezalandırılmaktan hoşlanan biriyim," diye alay ettim ve bu konuya girmeden önce topuklarımın üzerinde döndüm. "Sen biraz dinlen. Yarın yeniden bir araya gelir ve sonraki adımlarımızı belirleriz."

"Kuznetsov'u bıçakladığım için bana kızgın mısın?"

Durakladım. "Beni o güzel süite koymasalardı ve bu binanın altında bir zindana kapatmasalardı, olurdu. Ama..." Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Jet lag bana hiç yardımcı olmuyordu. Ne de onun kokusu. Çiçek kokusu. G.I. Star'ın çiçek kokmaması gerekiyordu. *Konsantre ol, Conor*. "Sanırım bunu senin yanına bırakacağını biliyordum, o yüzden endişelenmedim."

"Sana bunu düşündüren neydi?" "Sana nasıl baktığını."

"Şekeri çiğnemeyi bıraktı. "Bana nasıl baktı?" "Sanki torunuymuşsun gibi."

"Seni manipüle ediyordu."

"Evet, öyleydi. Yemekte onu bu şekilde zorlamakta haklıydın. Onunla konuşmana yardım etmem için kolumu bükü, ama bu gerçeği ortadan kaldırmaz - seni hayatında istiyor. Diğer torununu da."

Omuzları çöktü. "Hayatımda aileme yer yok."

"Sanırım bunun bir yalan olduğunu biliyorsun," dedim dikkatlice, sözlerinin ne kadar incittiğini göstermemeye çalışarak. "Katina'nın ailesi. Günahkârlar da aile değilse nedir?"

Kaşları çatıldı, birkaç adım geri çekildi ve rahat bir kanepeye oturana kadar geri geri gitti.

Burası ne kadar modern bir tarza sahipse, o kadar da lüksü ve anahtar kelime konforu. Bu da koltuklardan sandalyelere ve yataklara kadar her şeyin yumuşacık olduğu anlamına geliyordu. Modern, İskandinav tarzının yanı sıra Kuznetsov'un yaşına uygun antika parçalar da vardı.

Eklektik ama ev gibi bir karışım oluşturdu. Star'ın minder bulutuna gömülmesini ve bir kez olsun gerçekten rahat görünmesini sağladı.

Tüm akşam yemeği boyunca omurgası dik oturmuştu ve ancak şimdi onu kambur gördüğümde onu ne kadar nadiren böyle gördüğümü ve hiç bu kadar sert görmediğimi hatırladım.

Akşam yemeğinde aşırı bilinçliydi, kırmızı alarmdaydı. Şimdi değildi.

"Yorgunum Conor," diye nefes aldığı anda bunu doğruladı.

"Sana söyledim, yarın tekrar bir araya gelebiliriz. Cidden jet-lag oldum, o yüzden-"

"Hayır, anlamıyorsunuz. Ben *yorgunum*. Yıllardır yorgunum." Her zamanki boş ifadesinde sözlerini destekleyen bir yorgunluk vardı. "Uyusam bile yorgunluğum hiç geçmeyecekmiş gibi geliyor."

Çoğu konuda kendime güvenen bir adamdım ama itiraf etmeliyim ki Star beni alışkın olduğumdan daha tereddütlü yaptı.

Dürüst olmak gerekirse oldukça sinir bozucuydu.

Eğer böyle bir geçmişi olmasaydı, onu yakalar ve yatağa sürüklerdim. Onu yatırırdım ve-

Nefesimi içime çektim.

Bunu hala yapabilirim.

Bunu hiçbir yere götürmüyordum, henüz değil.

Uyuması gerekiyordu.

Onunla ilgilenmek istedim.

Sadece bu süreçte kırık bir bilek kazanmamam gerekiyordu.

Ona doğru yürüdüm, dirseklerinden nazikçe tuttum ve ayağa kaldırdım. "Ne yapıyorsun?" diye homurdandı, ben şeker poşetini kapıp yere atarken.

sonra onu yatak odasına doğru itti.

"Sana daha fazla şeker yok. Bu gece dinleneceğiz ve yarın oyun planları ve yapılması gerekenler hakkında konuşacağız," diye tekrarladım onu geri götürürken.

Onu süitte dolaştırırken bakışları benimkileri takip etti ve attığım her adımda beni taklit ederek beni şaşırttı.

Yatak odasında durduğumuzda, "Gömleğe ihtiyacın var mı?" diye sordum. Onun benim kıyafetlerimi giymesi fikri uykuyu cehenneme çevirecekti.

Ve cennet.

Onun çıplak olması, sanki yeniden ergenlik çağındaymışım gibi göreceğim ıslak rüyalar için daha mı iyi yoksa daha mı kötüydü?

Ağzı açıldı. Kapandı. "değil. Banyodaki bornozun içinde uyuyabilirim."

Tişörtüm en iyi seçenektir.

"Bu rahat olur mu?" Ona ters psikoloji uygulayarak karşı çıktım. Yavaşça başını salladı.

"Burada bekle," diye uyardım onu. "Sakin. Hareket etme."

Geri izlerken kaşları çatıldı.

Beş dakikadan az bir süre sonra, nefesimin altında ılık çalarak, bir tişörtle döndüm.

Onu.

Elleri iki yanında yumruk olmuş ve kızgınlıkla kaşlarını çatmıştı. "Ben sevmiyorum patronluk taslamak."

"Katina yatmak istemediğinde ve yorgun olduğunda ona patronluk taslıyor musun?" "Evet."

"Peki o zaman," diye ettim. "Bu tam olarak bir şey." "Öyle değil," diye karşı çıktı. "Ben on yaşında değilim."

"Hiçbir şey yapmayacağım ya da bunu hiçbir yere götürmeyeceğim, Yıldız. Benimle güvendesin.

"Seni yatağına yatıracağım ve sen burada uyuyacaksın, ben de odama dönüp orada uyuyacağım.

"Ama ondan önce seni rahat ettirmem gerekiyor. O yüzden kollarını kaldır."

Ağzı yuvarlandı ama bazen olabileceği gibi iyi bir küçük asker gibi kolları yukarı doğru kaydı.

Bir saniye sonra, yumuşak pamuk pazılarının uzunluğu boyunca kıvrılıyor ve boynunun etrafında birikiyordu. Dikkatlice başını açıklıktan geçirdim, sonra kumaş yığını kolunun altına sıkıştırdığı havlunun üzerinden geçirdim.

"Bakmayacağım," diye söz verdim ona, havluyu yerinde tutan düğümle oynarken bakışlarım onunkilere kilitlendi.

Üstünü örtmek için tişörtün kenarlarını aşağı doğru çekerken elim karnına çarparak onu yukarıda tuttu.

Ancak o zaman elimi hareket ettirdim. Gerisini yerçekimi halletti.

Benim tişörtümü giydiğinde, etek ucu kalçalarının üzerinde duruyordu ama terbiye yeterince alçaktı, havlu ayaklarının etrafında birikmişti, nazikçe dirseğini kavradım.

"Artık yatmaya hazır mısın?"

"Saçlarım ıslak."

Havluyu aldım, etrafından dolaştım ve kurulamaya başladım. Ben başlamadan önceki halinden çok daha kuru değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Kuaförlük becerilerimden şikayet etmesini beklemeden havluyu nazikçe banyo kapısına fırlattım ve onu yatağa doğru itmeye başladım.

Çarşafı aşağı çektiğimde, "Gir içeri Yıldız" diye emrettim. Huysuzca uyumasını bekledim ve sonra onu içeri soktum. "Uyu," diye teşvik ettim. "Yarının sorunları tam da yarın için."

Göz kapakları tembelce aşağı yukarı kayıyordu. "Tişörtün sen kokuyor." Dudaklarım kıpırdadı. "Deterjan kokuyor."

Yavaşça başını salladı. "Hayır. Portakal kokuyorsun."

"Ben portakal bile yemem," diye mırıldandım nefesimin altında, gözlerini kapattığını gördüğümde.

Rutin olarak bir turtaya konulabilecek meyveleri yedim ve hepsi bu kadardı.

Geri çekildim ve oturma odasına yöneldim, gömleğimi vücudumdan uzaklaştırdım ve gizlice kokladım - portakalları nereden bulmuştu?

O boşluğa girdiğimde beni en garip dürtü vurdu, onu terk etmek istemiyordum. Yandaki odama gitmek için bile.

İçimde bir savaş verirken elimi başımın üzerinde gezdirdim.

Bana deli diyebilirsiniz ama büyükbabasının onu incitmek istemediğine inanıyordum. Belki de zaten yeterince incindiğini düşündüğü içindi ya da diğer torununu bulabilecek tek kişinin o ve ben gerçekten inanıyordu.

Sebepler ne olursa olsun, fiziksel olarak güvende olduğuna inanıyordum.

Ama Eoghan... Korkunç kabuslar gördüğünü biliyordum. Onları kendim de duymuştum. Inessa'nın Camille'e onlardan bahsettiğini ve geceleri donup kaldığında ve saatlerce spor salonunda çalışmaya gittiğinde nasıl endişelendiğini de dinlemiştim.

Star onlarca yıldır sürekli yalnızdı.

Ona artık öyle olmadığını kanıtlamamın önemli olduğunu hissettim.

Gecenin derinliklerinde, anıları ona musallat olmak için geri gelirse, ben buradaydım. Aptalcaydı ama karşı koyamadığım bir dürtüyüdü.

Ben de denemeyi bıraktım.

Oturma odasının ışıklarını kapattıktan sonra kanepeye giderken bana yol göstermesi için cep telefonumu çıkardım, sonra kemerimin tokasını çözdüm, kot pantolonumu yere bıraktım, tişörtümü başımın üzerinden çektim ve boxer külotumla minderlerin üzerine uzandım.

Kanepenin arkasında bir örtü vardı, ben de üzerimi onunla örttüm ve bu kadar uzun süre uyanık kaldıktan sonra nihayet düz yatabildiğim için iç çektim.

Bu noktaya kadar yorgunluğumu saatlerce bir kenara ittikten sonra, çirkin kafasını tekrar ve intikamla ortaya çıkarmaya başlaması şaşırtıcı değildi.

Cep telefonumun ekranı açıldı ve karanlığı gözlerimi acıtacak şekilde aydınlattı.

Öfkeyle elimi uzattım ve kardeşlerimden gelen yaklaşık üç milyon mesaj olduğunu gördüm. Daha önce mesaj atmadığım için kendimi kötü hissederek basit bir mesaj attım:

Ben: Canlı, iyi, yerde

Onlara Star hakkında ne söyleyeceğimi düşünmeden önce gönder tuşuna bastım.

İşler karışmak üzereyken gerçeği söylemenin yalan söylemekten daha kolay olduğuna karar vererek devam ettim:

Ben: Onu yakaladım. Ama Hırvatistan'da birlikte bitirmemiz gereken bazı işler var. (Sakin sorma.) Ben gidiyorum. JFK'ye doğru yola çıktığımdan beri hareket halindeyim. Sabah konuşuruz.
dearthairs

'Deartháir', yüksek sesle kabul etsek *de* de, bizim parolamızdı.

Birbirimizi sevdiğimizi nadiren paylaştık, ama ne zaman sevişsek tercih ettiğimiz zehir Galce olurdu.

Cevaplarını görmek istemediğim için cevap vermek zorunda kalacağımdan, telefonumu sessize aldıktan sonra ekranı yukarı çevirdim ve gözlerimi kapattım.

Ne kadar uyuduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Kirpiklerimin kenarları tuzla kaplanmış gibiydi ve gözlerim kuru ve huysuzdu ama bir şey beni harekete geçirmişti.

İşte zaman hissettim. *Onu* hissettim.

Bir an için rüya gördüğümü sandım. Star burada olamazdı.

Kanepede değil.

Benimle gel.

Ama öyleydi.

Yüzü koltuk altına sokulmuştu, bu da dün geceki duştan sonra yeterince deodorant kullanıp kullanmadığım konusunda beni tamamen korkuttu ve eli göğsümdeydi.

Benimle kanepede ne işi vardı?

Ve her zaman yaptığım gibi roll-on'u her koltuk altına iki kez mi sürmüştüm yoksa çok mu yorgundum ve sadece bir kez mi yapmıştım?

Bu sorulara cevap bulamadan gözlerim aşağıya kayd. Başımı yana eğdim ve dudaklarım hala nemli olan saçlarının tepesine hafifçe dokundu.

Sonra tekrar uykuya daldım.

Onu buraya hangi büyüünün getirdiğini bilmeden, sadece uyanacağımı ve bunun bir rüya olmayacağını umdum...

Star Sullivan

CONOR SICAKTI.

Sadece görünüşünden bahsetmiyordum, ki bir O'Donnelly olarak bu belliydi. Bir fırın gibiydi demek istemiştim. Bir radyatörden daha fazla ısı yayıyordu ve her zaman soğuk olan ayaklarım, baldırlarının arasına sıkıştırdığım için sıcacıktı.

Yüzüm onun yanına gömülmüştü, kolu bana sarılmıştı ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı.

Kanepe bizim için çok küçüktü, minderler iki kişinin düz yatabileceği kadar geniş değildi ve yine de yıllardır bu kadar iyi uyumamıştım.

En başta uyanmamın tek nedeni biriyle mesajlaştığımı bilmemdi. Kolu hafifçe esnedi ve göğsünü yanağımda titreten yumuşak bir kahkaha attı.

Bir an için sadece keyfime baktım. Narenciye kokusu duyularımı dolduruyordu, sıcak ve rahattı ve altımda o kadar iyi hissediyordu ki dün gece onu kanepede bulduğumda doğru hamleyi yaptığımı biliyordum.

Çok daha uzun süre dinlenebilecekken, bu adamla nitelik niceliğin önüne geçti. "Kiminle konuşuyorsun?" Uykulu uykulu burnumu kaburgalarına dayadım. "Kardeşlerimle."

O kadar kolay cevap verdi ki gözümü kırptırdım. Onunla her şey bu kadar basit miydi? Bektan bir casus olurdu.

"Ne ?"

"Declan, Shay'in dün gece bir partide ilk kez sarhoş olduğunu ve aşık olduğu kızın üzerine kustuğunu söyledi."

Dudaklarım kıvrıldı. "Siktir. Çok utanacak."

"Bu, Aela'nın on altı yaşında sarhoş olduğu için ona verdiği cezadan daha büyük bir ceza..."

"Görünüşe göre Shay, babası aracılığıyla Instagram'daki tüm görüntüleri silmem için bana ."

"Bu çok aşırı."

"Inessa ve Camille'in aşık olduğu kişinin kim olduğunu bilmesini istediğini sanmıyorum." Kaşlarımı

çatarak, "Baldızlarının ne ilgisi var?" diye sordum. "Küçük kız kardeşleri onun aşkı."

Buna yuhladım, sonra aklıma bir şey geldi. "Artık Snapchat kullanmıyorlar mı?" "Kim kullanıyor?"

"Çocuklar mı?"

"Görünüşe göre değil. Beni Instagram'a yönlendiren oydu." Mırıldandım.

"Kontrol edeceğim." Yazmaya devam ederken kolu biraz daha esnedi. "Snapchat'in de silinmesini istiyor."

Sırıttım. "Tüm site mi?"

"Sonsuza dek çökmesine karşı çıkacağını sanmıyorum, hayır," diye alay etti. "Ona ne kadara mal

olacak? Bir ücret belirlediniz mi?" Şaka yaptım.

"Başkan olduğunda NASA'yı ziyaret etmeme izin vermek zorunda. NASA'ya yaklaşmama izin yok.

o."

Sesindeki somurtkanlığa dikkat edince, beni duraksatan sözleri oldu. "Ne zaman

Başkan mı?" Zihnimin bu yüklü cümleleri süzmesi için bir an bekledim. "Bekle, müzelerini ziyaret etmene izin yok mu?"

Öfkelendi. "Neden onların müzesini ziyaret edeyim ki? Yer Kontrol'den bahsediyorum." "Sen bir uzay ineğisin," diye suçladım.

"Tabii ki öyleyim," diye alay etti. Sonra da, "Kanepede seninle uyanmayı beklemiyordum," diye itiraf etti.

Başka bir kadın olsa garip hissederdi. Ben bendim.

Omuz silktilim. "Dün gece odadan çıkmayınca, misafirliğe aldırmayacağını düşündüm."

"Seni korumasız bırakmak istemedim," dedi özür dileyerek. "Sormam gerekirdi." "Sen benim kişisel alanıma tecavüz etmedin Conor. Sordum. Sana sormam gerekirdi.

size katılmamda bir sakınca yoktu."

Dün gece istediğim gibi kral yatağın diğer tarafını da önermeliydim.

Aptal sinirler.

Boğazını temizledi. "Her zaman uyuduğum yerde bana katılman için açık bir davetin var."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Kefaret için çalışmamış olmama rağmen mi?" "İçin çalışmamış olsan bile."

"Beni affetmen için ne yapmam gerektiğini biliyor musun?"

"Aklıma bir fikir geldi." Yine konuyu değiştirdi. "Aidan'dan Savannah'ya seni bulduğumu söylememesini istedim."

Sözlerini düşündüm. "Bilebilir."

"Mesajlarına cevap vermediğin için üzgün." "Birçok insanı üzdüm."

". Bunun üzerinde çalışmalısın." Muhtemelen çalışmalıyım.

"İyi uyudun mu?" diye sordu, yorumuna cevap vermediğimde. "Uyudum. Isıtma yastığı gibisin."

"Ben ateşli koşarım." Omuz silkmesi beni sarstı. "Geceyi geçireceğimi düşünmemiştim." "Bu kötü mü yoksa iyi mi?"

"İltifat mı bekliyorsun?" "Belki."

"Kötü olmadığını biliyorsun."

"Yine de iyi mi?" Özlemle sordum. "Olmasını istiyor musun?"

"Ben sıradan bir kadın değilim Conor."

"Hayır, sen bir uzaylısın. Artık bir uzay ineği olduğuma sevinmiyor musun?"

Dudaklarım seğirdi. "Kapa çeneni."

Kıkırdadı. "Hayır, sen kapa çeneni. Sıradan bir kadın gibi değil mi? Bu da ne demek şimdi? Senin nüansların var, Star. Eğer biri seni yeterince önemsiyorsa, o kişi bunları öğrenecektir."

"Benim de kendime göre nüanslarım yok mu sanıyorsun? Manhattan'ın en gözde bekârları listesinde uzun süre üst sıralarda yer almamın bir nedeni var."

"Ne sebeple?"

Kolunu bana doladı. "İnsanların benim alanıma girmesinden hoşlanmıyorum."

Kanepede odanın yarısını kapladığımı ve onun kişisel alanını kendime ait hale getirdiğimi düşününce muhtemelen irkilmem gerekirdi ama sözleri karşısında kıpırdanma zahmetine bile girmedim.

Onu rahatsız ettiğimi biliyordum. Yanına yerleştiğimde dudaklarının başımın tepesine dokunduğunu hissettim, yani isteseydi bana yatağa dönmemi söyleyebilirdi.

Şimdi, kolunu hissettim.

Onun için insan olmadığımı bildiğimden emin olmak istiyordu.

"İnsanları nerede seviyorsun?"

"Olmadığım her yerde. Ailem dışında. Aileme karşı daha müsamahakârım diyebilir miyiz?"

"Neden?"

"Çünkü birinin içeri girmesine izin vermek zorundasınız. Ayrıca, başka seçeneğim yoktu. Onlarla birlikte büyüdüm. Zaten içerideydiler. Hepimiz kendi evlerimize taşındığımızda onları dışarı çıkarmak güzeldi ama bu bir alışkanlık. Katina ve Savannah'nın seninle olduğu gibi."

Yavaşça başımı salladım. "Anladım."

"Shay ve Jake farklılar ama." "Onlarla takılmaktan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, bayıldım. Sevip sevmeyeceğimden emin değildim çünkü çocuklarla pek deneyimim olmadı. Ama Shay çok zeki ve çok büyük bir potansiyeli var.

"Jake'in şimdiden bir tavrı var ve daha yeni yürümeye başladı. Yine de Shay'den çok onun kırılmasından korkuyorum."

"Yeni yürümeye başlayan çocuklar ."

"Kafasını bir yere çarptığında evi inletiyor," diye belirtti. "Sen yapmaz mıydın?"

"Yemin ederim."

", değil mi?" Ses tonum alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Sen yemin ediyorsun; o feryat ediyor."

"Doğru. Ama yine de ben insanları dikkatle seçerim ve onlardan biri olmak zordur."

Bunu söylediğini biliyordum.

"Senin yakın çevrende olmayı hak etmiyorum."

"Buna ben karar veririm. Sen değil. Her neyse, tartıştığınız falan yok. Dün gece bana geldin."

Benim vardı.

Hemen cevap vermedim, sadece sözlerinin süzülmesine izin verdim. "Bu

lehçeyi nereden öğrendin?"

"Anton'un konuştuğu kişi mi?" Mırıldanması üzerine kollarına baktım. Erkeklerin ön kollarını bu kadar seksi yapan şey neydi? Gözlerimin kapanmasına izin vererek cevap verdim: "Dadım konuşurdu. Ondan öğrendim. Annemin onu seçmesinin bir nedeni olduğunu düşünmeliyim."

"Lehçe nedir?" "Çeçence."

"Demek Kuznetsovlar Orta Rusya'dan gelmiyor. İlginç."

Burnumu çektim. "Nesli tükenmekte olan bir lehçe. Çok az insan konuştuğu için öğrenmiş olabilir."

"Belki." Boğazını temizledi. "Beklediğim cevap bu değildi." "CIA'in bunu beynime

programladığını mı düşündün?"

"Eğer gerçek olsaydı bunun ailevi yansımaları daha az olurdu." "Bunu inkâr etmek

mümkün değil," diye itiraf ettim. "Kismete inanır mısın?"

Eli ve kolu tekrar esnemeye başlamıştı, bu yüzden gözlerim kapalı olsa bile ailesine mesaj attığını biliyordum.

"Pek sayılmaz." "Neden

olmasın?"

"Çünkü beynim çok mantıklı." "Tamamen

mantıklı değil."

"Öyle."

"Değil."

"Öyle!"

"Öyle değil. Aksi takdirde babanın seni kontrol etmesine asla izin vermezdin," diye homurdandım. Bir

dokunuşla sakinleşti. "Bu mantıklı ve nedenini biliyorsun."

"Bunun kardeşlerini güvende tutmak için olduğunu biliyorum ama bu da mantıklı değil. Onlar yetişkin insanlar. Kendi başlarının çaresine bakabilirler."

"Hayır, yapabileceklerini düşünüyorlar. Ben yanlarında yokken hiçbir şey yapmak zorunda kalmadılar ve bu da her şeyi değiştiriyor."

"Aşk mantıklı değildir," diye akıl yürüttüm. "Onları seviyorsun."

"Hayatın kendisinden daha çok," diye kabul etti.

"Bu hiç mantıklı değil," diye tekrarladım.

"Hayır. Ama bu yüzden tereddüt ettim. Ukala. UMMEDİM. Hatırladın mı?" Dudaklarım

kıvrıldı. "Açıklayın, Bay Mantık."

"Senin için neden uçağa bindiğimi bana tekrar hatırlatır mısın?" Oflaması bana dalga geçtiğini gösteriyordu ama de sözlerini yanlış yorumlayamazdım. Ayaklarım sürçtüğünde ve o da onları yerinde tutmak için baldırlarını sıkıttığında değil. "*Daha önce* kismet gibi şeylere inanmazdım. Şimdi de tamamen inanmıyorum ama-"

"Ne değişti?"

"Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsunuz."

Sesi koyulaşmış, derinleşmişti. Alt dudağımı hafifçe ısırđım, dişlerimi hapsettiğim yumuşak etin etrafında gezdirdim.

Ben.

O benim hakkımda konuşuyordu. Ben

de onun hakkında konuşuyordum.

"Bu iş bittiğinde, ailemle tanışmanı istiyorum."

Sözleri sadece eve doğru ilerlemekle kalmadı, derimin altına kaydđ, kaslarıma battı ve kan dolaşımda dağıldı.

"Benden nefret edecekler."

"Senden neden hoşlandığımı görene kadar senin yanında dikkatli olacaklar."

"Neden sevdiğinden bile emin değilim," dedim sakince. "Senin yerinde olsaydım kendimden hoşlanır mıydım bilmiyorum. Birbirimize meydan okuduğumuzu söylemek başka bir şey, ama-"

"Ama ne? Bunun bir arkadaşlığın temeli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Sanırım."

"Ve sizce de bir arkadaşlığın temeli her ilişkinin kalbinde yer almalı değil mi?"

"Belki." Yan döndüm ve ona bakabilmek için kendimi yukarı kaldırdım. Sözleri içimdeki umudu alevlendirdi ve bu, yaşayan en ölümcül, en bağımlılık yapıcı uyuşturucuydu. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim pek çok şey, dileyebileceğim ve sunabileceğim pek çok özür vardı. Bunun yerine, onda yankı uyandıracığını bildiğim bir gerçeği söyledim. "Bir daha kaçmayacağıma söz veriyorum."

Eli benimkine uzandı. "Bu benim en sevdiğim söz türüdür."

A handwritten signature in black ink, reading "Conor O'Donnell". The signature is written in a cursive, flowing style. The first name "Conor" is on the left, followed by a large, stylized "O", and then the last name "Donnelly" on the right.

"TAMAM, VUR BANA."

Kafeinsiz kahvesine baktı. "Sana vuracak o kadar çok yok."

"Yalan," diye gürledim ama ifadesindeki umutsuzluğu ve omuzlarındaki hafif çökmeyi gördüm.

Gün hayal ettiğim gibi başlamamıştı. Sadece uyandığımda hala orada olduğu ve bunun bir rüya *olmadığı* için değil, aynı zamanda nihayet kışlarımızı kanepeden sürüklediğimizde saat beş olduğu için.

O kendi düşüne gitti, ben de benimkine, sonra daha büyük bir oturma alanı olduğu için onun süitinde buluştuk.

Duşumu bitirdiğimde - ve *hiçbirinde* narenciye kokusu olmayan portakallarımı kontrol ettiğimde - iki çeşit kahve, kruvasan, biraz reçel ve jambon ve peynirden oluşan bir serpmeye onun süitine gelmişti.

Bir peynirli ve jambonlu kruvasan ve ben onu BDsec hakkında sorguya çekiyordum.

"Kendilerine Pussy Patrol demeye başladıklarında o hacktivist grupla bir ilgin olduğunu anlamalıydım."

Burnu kırıştı. "Bu ataerkilliğe bir 'siktir git' demektir." "Hayır," dedim.

"Asla tahmin edemezdim."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü bir *Pauk* olsaydım ya da Anonymous ile birlikte olsaydım, bilmek istemez miydin?"

"Hayır," diye homurdandı.

"Yine yalan! Sana kahve yok." Kupasını kapmak için hamle yaptım ama bana tısladı ve kupayı göğüslerinin arasında tuttu. Eğlenerek, "Yarı kedi olduğunu biliyordum" dedim.

"Yarı köpek olmaktan daha iyi." Kokladı. "Yani?"

"Yani ."

"Bunu nasıl anladın?" "Sadıksın ve emirlere itaat ediyorsun." "Sen bir askerdin."

"Evet, ve itaat etmeyi bıraktığımda, beni Sapık Kulübü'ne attılar çünkü ben bir

kedi." "Ne tür bir kedi?"

Sırıttı. "Siyam."

"Bu, kuyruğunu çektiğimde bağıracağın anlamına mı geliyor?"

Gözleri parladı. "Um, hayır."

Neredeyse kıs kıs gülmeye başlayacaktım ama onu şok ettiğimi fark ettim.

Kahretsin, çok sinirliydi. Ve buna bayıldım. Onun etrafında rahatlamak yoktu.

bir ruh hali içinde, ki bu açıkça şu anki sorunumuzdu. "Ben hangi köpeğim?"

"Belki bir Avustralya Çoban Köpeği."

Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek kıkırdadım. "Rastgele."

"Hayır. Ben bir tanesiyle büyüdüm. Onlar en iyisidir. Etraftaki en akıllı cins, her şeyi duyarlar, her şeyi izlerler, oyuncu, güzel... Peki ya sen?"

Tanım üzerinde düşündüm. "Sanırım bunu alacağım. Ayrıca bunu düşünmüşsün," diye takıldım. "Duygulandım."

Kahvesine ters ters baktı. "Katina bana bir kez sordu." "Katina sordu.

Doğru ya."

"O yaptı! Aptalca şeyler sorduğu yaşlarda. O noktayı neredeyse geçtik." Parmaklarını çaprazladı. "Link ve Lily'nin neden bu kadar çok 'uyuduğunu' öğrenmek istemesini tercih ederdim."

"yatakta oldukları için mi?" Ona alaycı bir göz kırptım. "İşte bu *eski*

Erkekler ve *Yaşlı* Bayanlar mı?"

Kelimelerle oynamam karşısında burnunu kıvırdı. "Dürüstüm ama o kadar da dürüst değilim. Ona tavşan gibi seviştiklerini söylemeyecektim. Çok uykulu olduklarını söylemek daha kolaydı." Bakışları şakağıma kaydı. "Çürük daha iyi."

"Neredeyse ölüyordum. Bunun için geceyi hastanede geçirdim. Diğerinde ise neredeyse bir gün boyunca sayım yapılmadı."

"Vay canına, Maverick seni gerçekten yere serdi, ha?"

Bu akşam zaten bu konuda bir monolog dinledikten sonra Temper Black için daha fazla öfke uyandırmamaya karar vererek, sadece "Öyle yaptı," diye homurdandım.

"Biraz memnunum. Emin ellerde olduğunu biliyorum."

"Evet, o kadar güvenli ki onlardan kaçmayı başardım!"

Yıldız omuz silkti. "Beni yanlış anlama, çok kızgıyım ve onu annesinin onu doğurduğu güne pişman edeceğim ama o akıllı bir çocuk. Onu kalmak istemediği bir yerde tutamazsın. Seninle konuşmaya ihtiyacı vardı, o da bunu gerçekleştirdi ve bak, sen de onu hayal kırıklığına uğratmadın, değil mi?"

Bu konuda tartışacak bir şey yoktu. "Sanırım yapmadım."

Bardağı masaya geri koyarak reçelli bir kruvasan yemeye başladı. Hamuru ağzına götürüşünü izledim, reçelin bir kısmı köşede toplandığında dudaklarını yalayışını görerek büyülenmemeye çalıştım, takdirle iç çektiğinde kesinlikle inlememeye çalıştım.

"Bana hâlâ BDSec'ten bahsetmedin," diye yakındım çünkü ya bu olacaktı ya da onu öpecektim ve buna hazır olduğunu sanmıyordum.

Henüz.

Lütfen, lanet olsun, ağzımı onun ağzına dayayamayacağım bir son kullanma tarihi olsun.

-

"Serçelerden kaçtıktan sonra diğer iki hacker ile birlikte başladım. Bulmam gerekiyordu ve bana yardım ettiler." "*Sana* yardım mı ettiler?"

"Sahalarından uzak kaldığım süre boyunca yavaşım," diye itiraf etti. "İşleri yoluna koymak için biraz yardıma ihtiyacım vardı. Dünyamızın ne kadar hızlı hareket ettiğini biliyorsunuz ve eğer yavaşsanız, kaybedersiniz."

"Kimi bulman gerekiyordu?"

"Lübnan'dayken bir adam bana yardım etti. Zahmetleri yüzünden neredeyse öldürülüyordu." Dudaklarının arasına biraz daha kruvasan sıkıştırdı. "Muhtemelen onu tanıyorsunuzdur. Adı Hunter Lachlan."

"Camorranlı Don. Onunla yeğenin vafiz töreninde tanıştım." Kaşları kalktı.

"Yeğen mi?"

"O şimdi Aurora Valentini ile evli."

Dudaklarında bir gülümseme dans etti. "Demek yaşlı piç bunu ." "Kimmiş o yaşlı piç?"

Elini salladı. "Önemli değil. Yine de Hunter için mutluyum. Çocukluklarından beri Aurora için yanıp . Onunla ne konuştunuz?"

"Sen, tabii ki. Senden haber alıp almadığını öğrenmek istedim." Burnu kııştı.

"O köprüyü yaktım."

"Neden?"

"Onu kurtarmak için."

Başımı salladım. "Sen yaşayan en karmaşık kadınsın, Lodestar." "kızdığın zaman Lodestar dediğini biliyor musun?" "İkisine de cevap veriyorsun, değil mi?"

""

"O zaman sorun nedir?" "Hiçbir şey. Sadece senin peşindeyim, hepsi bu."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, demek o zamanlar yardıma ihtiyacın olmasının sebebi Lachlan'dı."

"Yaşayıp yaşamadığını bilmek zorundaydım. Bu... O zamanı düşünürdüm ve bu bana kâbuslar gördürdü." Boğazını temizledi ve kruvasanı masaya geri fırlattı.

"Bana ne olduğunu anlatmak zorunda değilsin."

"Yapabileceğimi sanmıyorum," dedi acımasızca, bakışları alçaktı. "Minerva ve Ovianar BDSec'in diğer liderleri." Tekrar yola koyulduğuna göre hafızası kötü olmalıydı. "Ovianar'ı duyduğumdan emin değilim," diye itiraf ettim.

"tam da böyle seviyor," diye alay etti.

"Minerva, petrol şirketlerinin Alaska'da sondaj yapmasına izin verilmesi için oylama yapılacağı sırada Senato'nun elektrik şebekesini hacklememiş miydi?"

"O yaptı. Yine de bu yasanın geçmesine izin vermelerini engellemedi." Kaşları çatıldı. "Kuznetsov, tüm bunlar bizim bölgemizde olurken nasıl bu kadar yüksek ve kudretli bir şekilde orada oturabiliyor?"

ve yardım edebilecekken etmiyor mu?"

"Belki de düşünmemizi istedikleri kadar güçlü değillerdir. Biz sadece onların sözüne güveniyoruz."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Güçlü olduklarını biliyorum. Bu yüzden ilk etapta onları hedef aldım. Ama sanırım güç var ve *güç var*."

Kuznetsov'u baştan çıkarmasını düşünmek istemediğim için konuyu değiştirdim. "Minerva ve Ovianar ile artık arkadaş değil misiniz?"

"Bunu size sorduran nedir?"

"Onlar hakkında konuşurken üzgün görünüyorsun."

"Grubu nasıl ileriye götüreceğimiz konusunda anlayamadık. BDsec'i onların kucağına bıraktım ve o zamandan beri hiç konuşmadık."

"Sence onların yardımına ihtiyacımız olacak mı?"

"Bilmiyorum. Yine de Benim İçin Ölü'ye ihtiyacımız olacak."

Kapı çaldı. O söyleyemeden kapıya yöneldim ve açıp "Evet?" diye sorduktan sonra gelenin Edgar olduğunu gördüm.

"İyi akşamlar, efendim. Madam Sullivan'ın kişisel eşyaları bende."

Yıldız bu haberle irkildi - banyodaki bornozu giyiyordu. Bu dikkat dağıtıcı değildi.

Hem de hiç.

Yanımda sadece tişörtüm ve bir çift külotla yatmış olması da .

üzer

inde. Ölmüştüm. O kadar ölüydüm ki.

"Bütün bunları nereden buldun?" Edgar diğer birkaç sunucuyla birlikte görüldüğünde Star ağladı,

Her biri çantalarla dolu.

Edgar boğazını temizledi. "Bay Kuznetsov'un bu soruya cevap vermemden memnun olup olmayacağından emin değilim, hanımefendi."

"Yani Airbnb'nizi ya da otel odanızı bastı," diye alaycı bir ses tonuyla konuştum, çantasını açıp ceplerinden birine özenle yerleştirilmiş telefonunu bulduğunda gözlerinin parladığını izlerken kalbim göğsümde çarpıyor gibiydi.

Edgar bana onaylamayan bir bakış attı, o beni tanımadığı ve ben de onu tanımadığım için bu çok komikti, ama gülümsememi sakladım ve personelin buralarda yapma alışkanlıkları olduğu gibi ahşap işçiliğinde kaybolmasını izledim.

Onların yarı hayalet olduklarını ya da "*Downton Abbey*"i düşünmeyi bırak" derken yakalanmaktan korktuklarını düşünürdüm.

Sinirlenerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "*Downton Abbey*"i düşündüğümü kim söyledi?"

"Bunu garanti edebilirim," diye kendini beğenmiş bir şekilde karşılık verdi, personel yatak odasında koşuşturup iki orta boy çantasını hızla açarken. "Bay Carson'ı düşünüyordunuz-"

Burnumu çekerek, "*Aslında* ben Bayan Hughes'u düşünüyordum," diye karşılık verdim.

İnsanların eşyalarına dokunmasını umursamadan bilgisayarını ve cep telefonunu şarja takmak için etrafta dolanırken sırtışı yüzüne düşen saçları tarafından çoğunlukla gizleniyordu.

Gerçi, geçmişine bakılırsa, belki de bakılarak büyümüştü.

Babam bu saçmalıkların hiçbirine inanmazdı. Annem evimizi yönetirdi ve biz de odalarımızı temiz tutmak zorundaydık; onun statüsüne tek saygısı, hizmetçilerin gelip

her şeyi iki günde bir toparlıyorum.

O zaman bile insanların eşyalarını karıştırmamasından hoşlanmamıştı.

Bu anı dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Özellikle de hizmetçilerden birini iç çamaşırlarını çalmakla suçladığı zamanı düşündüğümde, onları arka bahçemizde inşa ettiği kale için bayrak olarak kullanan Eoghan'dı...

Bir hizmetçinin onun boxer'ını isteyeceğini nasıl düşünmüştü, bilmiyordum. "Bir şeye ihtiyacınız var mı efendim?"

Geçmişten koparak Dubrovnik'in Bay Carson versiyonuna döndüm ve "Mümkünse biraz daha kahve" istedim.

"Elbette efendim. Bay Kuznetsov beklenmedik bir şekilde ayrılmak zorunda kaldı ama benden bu eve kendi eviniz gibi davranmanız için davette bulunmamı istedi." Sonra dikkatini Star'a yönelterek, "Onun sözleriyle, burası bir aile sığınağı," dedi.

Yıldız homurdandı ama cevap vermedi.

Edgar'ın omuzları bu sözsüz azarlama karşısında kamburlaşınca sırtına bir tokat attım. "Bunu kişisel algılama. O sadece huysuz."

Başıyla onaylasa da, Yıldız'a bakmaya devam ederken bakışları ağlamaklıydı. "Akşam yemeğine ne zaman ihtiyacınız olacak efendim?"

Omuz silktilim. "Kuznetsov burada değilse, resmi yemek saatlerine bağlı değil miyiz?"

"Bu doğru, efendim."

"Acıkırsak ararız. Olur mu?"

"Elbette, efendim. Eğer ben olmazsam, uşak Grimaud size memnuniyetle hizmet edecektir." "Harika."

O gittikten sonra Star bana baktı. "Tüm bu hizmetkâr saçmalığı için kesinlikle ereksiyon oluyorsun, değil mi?"

"Havalı olduğunu inkar edemezsin."

"Hizmetçi değilsen havalı." "Buna alışkınsın."

"Ben Gerry Sullivan'ın kızıyım," dedi gülerek. "Kırlı havlularını yerden topladığını ya da kendi tuvaletini temizlediğini mi sanıyorsunuz?"

Betimlemeler karşısında burnum kırıştı. *Kahramanlarınızla asla tanışmayın*, diye düşündüm önce,

Ya da kızları.

Son personel de ortadan kaybolunca, "Sizce İngiliz kraliyet ailesi tarafından mı eğitildiler?" diye sordum.

"Evet. Kraliyet ailesinin personelle birlikte kirli işlere bulaştığını ve onlara güvenlik görevlilerini döven konuklarla nasıl başa çıkacaklarını öğrettiğini hayal edebiliyorum."

"Kraliyet *ailesini* kastettiğimi biliyorsun." Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Ama bu kesinlikle bir Netflix dizisine layık olurdu."

"Eğer tek kişilik bir seyirci istiyorlarsa. *Sen*." Tartışmacılığından memnun bir şekilde iç çektim.

"Ne?" diye sordu, faresini tıklamanın ortasında, onu incelediğimi açıkça görüyordu ve bana bunu söylemekten korkmuyordu.

"Hiçbir şey. Sadece..." Sırıttım. "Hiç değişmemişsin."

"Bilgisayarımı sonra giyineceğim. Kim bilir bilgisayarına ne yaptı da

."

"Kıyafetlerden bahsetmiyordum, Lodestar," diye . "Seni kastetmiştim. Hiç değişmemişsin."

Kaşlarını çattı. "Neden yapayım ?"

"İnsanlar gerçek hayatta karşılaştığınızda değişirler. Ayrıca, tahmin edemeyeceğiniz bazı şeyler vardır."

"Portakal kokuyor olman gibi mi?"

"Yanımda getirdiğim tüm tuvalet malzemelerini kontrol ettim ve tek bir narenciye notası bile yok."

"Portakal kokuyorsun."

Gözlerimi devirdim.

". Portakalları severim," diye homurdandı. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Ud kokuyor ve o zaman kusmak zorunda kalırdım."

"Oud o kadar da kötü değil," diye karşılık verdim, bileşiminde oud kullanılan ve çok sevdiğim bir tıraş losyonunu düşünerek.

"Öyle. Korkunç bir şey. Hapşırmama neden oluyor."

Bir onsluk iki bin dolarlık şişe çöpe gitti.

Ona doğru giderken oflayıp pufladım ama onu yerimden kıpırdatmamaya ya da masayla aramda sıkıştırmamaya dikkat ettim. Yakınlığım karşısında gerildi ama saçlarını yumuşak bir at kuyruğu yapmama izin verdi.

Ona yaklaştıkça daha da sertleşti ama burnumu ensesine bastırduğımda dudaklarından yumuşak bir iç çekiş döküldü.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne bulmaya çalışıyorum," diye fısıldadım. "Benimle yattın."

"Teknik olarak, benimle yattın ve burnum çok ."

Homurdandı, ben de bunu bakımlarımın devam etmesi için sessiz bir onay olarak algıladım, sonra burnumun ucunu boynunun çizgisi boyunca gezdirdiğimde titredi. Omurgasının en üst omuruna bir öpücük kondurdum, bıraktığı yumuşak, şaşkın nefesin tadını çıkardım, sonra alnımı başının arkasına yasladım.

"Ne kokuyorum ben?" diye fısıldadı, boştaki elim karnına doğru hareket ederken, parmaklarımı açarak onu yerinde tutmaya çalıştım.

Gözlerimi kapattım.

Benimkini.

Ama ölmek . "Tarçın."

Tamamen yalan değildi.

Baharatlı notalar oradaydı ve duyularımın tepki olarak yanmasına neden oldu.

Onu içime çektim, onun gerçekten burada olduğunu kendime kabul ettirmeye çalıştım. Yapabileceğimi-

Düşünce ve arzuyu eyleme dönüştürerek, diğer elimle ona uzandım ve parmağımın boğazının kenarından aşağı inmesine izin verdim. Önce gerginliği tekrar arttı, ama sonra iliklerime kadar hissettiğim ürpertici bir nefes verdi.

"Eğer sen de tadına bakarsan, sıçtım demektir."

"Önce bir tane yemediğim sürece tadımın tarçınlı rulo gibi olduğundan şüpheliyim," diye homurdandı.

"Edgar'dan bize biraz yapmasını isteyebilirim. Adam bizim için bir şeyler yapmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor."

Yumuşak kıkırdamasını sanki kendi göğsünden geliyormuş gibi hissettim. "Bundan 'hoşlanıp hoşlanmadığından' emin değilim.

Bu onun işi Conor."

"Hmm. Yaşamak için insan öldürmekten iyidir. Hepsi kötü olamaz. Tarçınlı çörek ister misin?"

Durakladı. Doğa Ana'nın hazinesi olan abur cuburların gerektirdiğinden çok daha fazla düşündükten sonra "Evet" diye fisıldadı.

Bu kez dilimin ensesinin orta çizgisinde gezinmesine izin verdim. "Kahve getirdiğinde ona söylerim."

Ondan, doğrudan sikime giden kırık, iniltili bir ses çıktı. "Harika," diye kekeledi, ellerinin dizüstü bilgisayarının iki yanında düzleşmesini, parmaklarının genişçe açılmasını izliyordu. "Sanırım üstümü değiştirmeliyim."

Şu anki kıyafetiyle kalmasında bir sakınca görmüyordum ama bunu söylemedim, sadece geri çekildim, boşluğa ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bunu amaçladığımdan ileri götürdüğümün farkındaydım.

Nefes alması için ona alan tanıyarak, "Üstünü değiştirdikten sonra bir oyun planı hazırlayalım mı?" diye sordum.

"Evet," diye titreyerek kabul etti. "Bana uyar."

Uzaklaşırken bakışları birkaç saniye benimkilerde kaldı.

İkimiz de zeki değildik. Ne de bakireydik. Ama ikimiz de rızamızın elimizden alınmasının nasıl bir his olduğunu biliyorduk - belki de bu yüzden birbirimizin etrafında dans ediyorduk?

Sonuçta yeryüzünde yüz karatlık bir elmas bulduğunuzda, onu Lowes'tan aldığınız bir tokmakla kazmadınız.

Bazı şeyler zaman alır.

Bazı şeyler beklemeye değerdi. Bazı şeyler ise uygulama gerektiriyordu.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibiydi çünkü yatak odasına gitmeden önce yumuşak bir baş selamıyla beni onurlandırdı.

Kapı arkasından kapandığında, kendimi bir nebze kontrol altına almaya çalışarak parmak eklemelerimi kırdım.

Son yirmi dört saatle ilgili hiçbir şey plana uygun gitmemişti; hiçbir şey hayal ettiğim gibi gitmemişti. Yine de o burada benimleydi ve önemli olan tek şey buydu.

Sadece birlikte olursak dünyayı dize getirebiliriz ve Star Sullivan için bundan daha fazlasını yaparım - geçmişinin yükünden kurtulmak için ihtiyacı olan şey buysa, medeniyetin kendisini durdururum.

Star Sullivan

Yatak odasının kapısı arkamdan kapandığı anda sırtımı kapıya dayadım ve ellerimle yüzümü kapattım.

Nefesini hâlâ ensemde hissedebiliyordum. Parmağının boynumdaki yumuşak izini. Omurgamın üst kısmını öpüşünü. Dilinin ucunun hassas derimde nasıl iz bıraktığını.

Sadece bu duyusal hatıra bile ensemdeki küçük tüyleri diken diken etmişti. Çekirdeğimdeki şiddetli tepkileri boş verin - Vezüv Yanardağı muhtemelen Pompeii'yi gazabıyla harap etmeden önce bu kadar aktif .

Gergin bir halde, yüksek sesle duymam gereken somut bir gerçeği fısıldadım: "O Conor'dı."

Conor.

Neredeyse iki yıldır yakınlaştığım adam bana bunları hissettiren kişiydi. Beni arzuyla titreten. Beni ihtiyaçla ıslatan.

Bu fikir sinir bozucu olmamalıydı ama öyleydi.

Yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturduktan sonra ellerimi yanlarıma bıraktım ve ben teçhizatımla uğraşırken hizmetlilerin benim için açtığı kutulara doğru yürüdüm.

Hafif seyahat ettiğim için çok fazla gardırop seçeneğim yoktu, ancak bir çift skinny kot pantolon ve dahili meme desteği ile gelen pamuklu bir tankı sürükledim.

Tuvaleti kullandıktan sonra makyaj masasının üzerindeki aynada kendime baktım, yüzüme soğuk su sıçratırken ellerim ıslanmıştı.

Arkasına saklanabileceğim hiçbir şey yokken, su beni cırılçıplak soyarken iç çektim.

O bendim.

Orada bir değişiklik yok.

Gözlerimin yansımasına bakmak için kendimi zorladım. Altlarında gölgeler vardı ama her zaman olduğu gibi beni ilgilendiren *içlerindeki* gölgelerdi.

İçimde hissettiğim kadar ölü görünüyor muydum? Bu düşünce beni bakışlarımı başka yöne çevirdi.

Bulaşıkları bitirdim, banyodan çıktım ve oturma odasına döndüğümde Conor'ı bacaklarını masaya dayamış, kucagında kendi bilgisayarını, her iki elinde birer telefon, yan tarafta bir tablet ve onun yanında daha küçük bir dizüstü bilgisayarla buldum. Kolayca ulaşabileceği bir yerde iki harici fare ve gökkuşağı gibi parlayan yedek bir klavye vardı.

Bu manzara karşısında dudaklarım büküldü. "Tabii ki gökkuşağını tercih ."

Bakışları monitörden bana doğru kaydı. Konuşurken beni taradı ve izlediği yolu sanki eliyle bana dokunmuş gibi hissettiğime yemin edebilirim. "Gökkuşaklarını severim," diye itiraf etti.

"Ofisinizi gördüm. Uzay çağı gibi, hippie değıl."

"Gökkuşaklarını nerede bulursam alırım. İçimdeki İrlandalı yüzünden." Göz kırptı. "Her zaman o altın küpün peşindeydim." Beni bir aşağı bir yukarı süzüşü, altın küpünün *ben olduğumu* gösteriyordu. Ve ben de bu imgeden hoşlanmıyordum. "Her neyse, en azından ben holo sevmiyorum."

"Bu Kat için," diye şaka yaptım.

"Hepimiz lacivert ve kahverenginin kıymetini bilemeyiz," diye azarladı, eşyalarını yerleştirdiğim deri çantaları ve slip-on keseleri göstererek.

"Ben ağırbaşlı renkleri severim," diye verdim.

"Hayır, sen kendi iyiliğin için arka planda kalmaya çok alışkınsın." Sanki beni başka bir renkte hayal ediyormuş gibi başını yana eğdi. İçimdeki kadın hangi rengi tercih edeceğini merak ediyordu. Casusun umurunda bile değildi; o 'arka planda kaybolan' üniformasını tercih ediyordu.

"Telefonun çalmaya devam ediyor," dedi, ne düşündüğümü biliyormuş gibi dudakları seğıriyordu.

Konuyu değıştirince gözümü kırptım. Sohbetlerimizde buna alışkın olsam da, bunu yüz yüze yaptığında de sarsılıyordum. "Muhtemelen cevapsız çağrı bildirimleridir," diye geçiştirdim.

Cep telefonuma doğru yürüdüm, kendi kendine açılacak kadar şarjı olduğunu gördüm, sonra Katina'nın kaç kez aradığını kaydedince yüzümü buruşturdum.

"Conor...?"

"Onu şimdi ara," diye emretti. "Başka bir üzerinde çalışıyorum. Acele etme." Ona minnettar bir bakış gönderdim ve kızın adına dokundum.

Saniyeler içinde cevap verdi. "STAR!" diye bağırdı ve hemen ardından gözyaşlarına boğıldu.

Ses beni paramparça etti ve dün gece onu önceden aramadan uyuduğum için pişman oldum. Kendine büyükbabam diyen o herifle yemeğimi bitirdikten sonra arayacağım ilk liman o olmalıydı.

Artık beni ağlatan pek bir şey kalmadı. Cehenneme gidip geri döndüğünüzde, bu varoluşun sefaletine adapte oluyordunuz. Ama onun hıçkırıklarını duymak başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yüreğimi parçaladı.

"Bebeğim, telefonlarını kaçırdığım için üzgünüm. Özür dilerim. Çok üzgünüm," diye fısıldadım, kulağımın dibinde burnunu çekmeye başlayana kadar bunu tekrar tekrar söylediğimin farkında bile değildim. "Özür dilerim,

Kat, tatlım. Yani-"

"Bunu bir daha yapmayacağına söz ver!" diye hıçkırdı.

Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Conor'a baktım. Bana nazik bir gülümseme attı, sonra dizüstü bilgisayarını masaya bırakıp bana doğru adım atarak beni şaşırttı.

Kolunu belime dolayıp beni kanepeye doğru çekerken çocuğuma "Yemin ederim bir daha asla sözümden dönmeyeceğim" dedim.

Kulağıma hıçkırdı. "bu değildi!"

"Kat, Star seninle irtibatı kesmek istemedi. Bazen hayatın bize verdiği sözleri tutmamak gibi bir huyu vardır." Daha fazla burun çekme sesi duyuldu, sonra "Conor?" diye fısıldadı. "Evet, benim."

Bir sonraki an bir görüntülü arama talebi aldım ve bizi görebilmesi için kabul ettim. "Onu bulacağını biliyordum," diye ağladı, sevinç ve rahatlama kan çanağına dönmüş gözlerini parlatıyordu.

parmak eklemleriyle yanaklarını sıvazladı. "!"

Kalın bir sesle yutkundum ve "Beni bulması için doğru kişiyi gönderdin bebeğim" dedim.

"Bunu uzun uzun düşündüm ve gelip seni alacağını biliyordum. Maverick yine hasta, bu yüzden ona soramayacağımı biliyordum ama..." Omuzlarını kamburlaştırdı. "Alessa'nın sana kaçtığını söylemesine izin verme."

Kaşlarını kaldırdım. "Bana söylemesine 'izin verme' mi? Bu oldu mu, olmadı mı?"

Gözlerinde görmeye alışık olduğum o ışıltı intikam duygusuyla geri dönmüştü. "Bir anlamda, evet."

"Bir anlamda. Yine *The West Wing*'i mi izliyorsun?"

Conor bizi tekrar kanepeye çekerken kıkırdadı. Omuzlarım hâlâ ona doğru kambur duruyordu ama bu pozisyon beni rahatlamaya teşvik ediyordu.

"İzlemiyor değilim."

"Burası mahkeme salonu değil Kat," diye .

"Hayata olduğu gibi davranmalısın Yıldız," diye azarladı ergenlik öncesi çocuğum. "O zaman eğer insanlar bağlayıcı eylemlerde bulunurlarsa-"

"Davacı," diye düzelttim. "-o zaman hazırsın."

"Hazırlıklı olmana gerek yok. Sen on yaşındasın."

"Neredeyse on bir."

"On ay içinde. Çok eski."

"Biliyorum," dedi Kat yumuşak bir sesle. "Benim bilgeliğim sınır tanımaz."

Bir elimi alınma vurdum. "Alessa'nın bana Conor'ı bulmak için Manhattan'a kaçtığını söylemesine ihtiyacım yok. *Ona* televizyonun pin kodunu değiştirmesini söylemem gerekiyor!"

Burnu kırıştı. "Yapma bunu. Çok şey öğreniyorum."

Nasıl daha erken yaşta olunur gibi.

Sırıtişım ortaya çıktı çünkü en son istediğim şey onun değişmesiydi. "Yanlış yaptığını biliyorsun."

"Çocukları azarlarken gülümsememen gerekir," diye fısıldadı Conor kulağıma. "Kim demiş?"

"Yüksek sesle konuş Conor," diye çocuğum. "Fısıldamak kabalıktır." Conor güldü. "Önemli değil, Katina."

"Demek ki öyle," dedi suratını asarak.

Bir noktaya değinmek zorunda olduğumu bildiğimden, bizi konumuza geri getirdim. "Conor seni eve götürdükten sonra ne oldu?"

Katina başını eğdi. "Maverick ona yumruk attı ve o da kafasını yere çarptı. Ama bunun olacağını bilmiyordum! Kötü olan Maverick. Neden annesi ona bana söylediğin gibi insanlara vurması gerektiğini söylemedi?"

Hay sikeyim. "Eylemlerimizin sonuçları vardır Kat," diyebildiğimde neredeyse kahkahalarımın boğuluyordum.

"Conor seni buldu ama." ". Beni

orada yakaladı.

"Ondan aramaya gitmesini istemeseydim seni bulamazdı. Hâlâ kayıp olurdun."

Conor boğazını temizledi. "Bir süredir onu arıyordum Katina. Korktuğun için benimle konuşmak istediğini biliyorum ama Jersey'den kaçıp şehre tek başına geldiğini düşünmek beni korkuttu.

"New York küçük kızlar için güvenli değil."

"New York büyük kızlar için güvenli değil," diye karşılık verdim. Yüzünü buruşturdu. "Star haklı."

Kat burnunu kırıstırdı. "Bunu bir daha yapmayacağım. Maverick sana tokat attığı için gerçekten üzgünüm Conor. Alessa benim döndüğümü görünce ağlamayı kesince yüzden onu kanepede yatırdı." Ne olacağını bildiğim için davulun çalmasını bekledim. "Star, kanepede uyumak neden bir ceza olsun ki? Kanepede uyumayı seviyorum."

"Yatmadan önce televizyon izlemeyi seviyorsun," diye takıldım. "Kanepeyi sevmiyorsun. Ayrıca sen küçüksün."

"Ben o kadar küçük değilim!"

"Maverick'ten daha küçüksün, değil mi?" Tartıştım. Suratını astı.

"Çok değil."

"İki buçuk metre kadar," diye . "Bu fazla bir şey değil."

Conor, "Kanepede her şey fark eder," diye takıldı, geceyi nasıl geçirdiğimizi düşününce gülerek ona döndüm.

Kat bir bakış fırlattı, sonra yavaşça sordu: "Eve ne zaman geliyorsun?"

PB&J sandviçlerini özledim."

"Bana zarar veren insanlara ulaşmanın bir yolunu buldum Kat," diye itiraf ettim. "Bir süre için olmayacak. Ama şimdi sizi aramak için daha fazla zamanım olacak. I-" 'Söz' kelimesi dilimin .

Conor kolumu sıktı. "Artık buradayım Kat. Onun güvende olduğunu biliyorsun çünkü ailemizle birlikteyken her zaman güvende oluruz."

Tanrım, onun sözleri bende de en az onun gözyaşları kadar ağlama isteği .

Şaşkınlık yüz ifadesine yansımıştı. "Yine de aileden değilsin," diye yanıtladı onu, ses tonu dikkatliydi.

Huysuzca, "Aile seçilebilir," diye düzeltti. "Star beni seçti," diye kabul etti Katina.

"Ve ikinizi de seçiyorum," diye hafifçe cevap verdi.

Zorba bir bakışla burnunun ucuyla adama baktı. "Ona göz kulak olacak mısınız?" "Bakacağım."

"Onu eve, bana getireceğini ."

Buradaki suçlamayı gizlemek mümkün değildi. "Ve yapacağım. Sadece doğru zaman geldiğinde." Şimdi gözlerini adama bakmaya başladı, burnunu buruşturdu ama başını sallamaya başladı. Sonra,

beni biraz daha kırdı-alt dudağı titredi. "Seni özledim, Star."

"Ben de seni özledim bebeğim." Ondan uzakta olmak beklediğimden daha fazla acı veriyordu. O benim çocuğumdu. Onu kimin doğurduğu umurumda bile değildi. Kimin DNA'sını paylaştığı ve damarlarında kimin kanı dolaştığı umurumda değildi. O *benimdi*. Sahiplenici düşüncelerimi kendime sakladım ve bir uyarı notuyla, "Alessa ve Maverick için iyi olacak mısın?" diye sordum.

"Ben her zaman iyiyimdir."

"Bunun bir yalan olduğunu biliyoruz," diye alay ettim.

Çocuğum elini salladı. "Bir şeyleri düzeltmem gerekiyordu."

"Bir şeyleri tamir etmek *benim* işim," diye düzelttim, sonra bir şey geldi. "Televizyonda insanlar öpüşürken gözlerini mi kapatıyorsun?"

Kıkırdadı. "Evet."

Bu hayır demekti.

"Eğer yapmazsan, Alessa'ya gerçekten pin kodunu değiştirmesini söyleyeceğim."

"Geri değiştireceğim." Burnunu yukarı kaldırdı. "Ben güçlü, bağımsız bir kadını, Star." "Kız Gücü" diye bağırarak bunu bozdu ve ardından daha da fazla kıkırdamaya başladı.

Onun deli gibi yuvarlandığını görünce ve başını sallayarak, "Seni daha sonra yatmadan önce ararım. Maverick'e onunla konuşmak istediğimi söyler misin?"

"Yatmadan önce arayacak mısın?"

"Söyleyeceğim. Maverick'e söylemeyi unutma?" Heyecanla başını sallayınca ona göz kırptım. "dur." "Denerim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kesmesine izin verdim, sonra yüzümü Conor'ın boğazına çevirdim, bunu yapmanın neden bu kadar kolay olduğunu sorma zahmetine bile girmedim ve imkânsızın gerçekleşmesine izin verdim - barajın patlamasına izin verdim.

Beni kucakladı. Sessizce. Hiçbir şey söylemedi. Sadece kollarımı beline dolamama ve ona tutunmama izin verdi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken bir aşındırıcı gibi yaktı ve ben dağılırken o beni bir arada tuttu.

Onu çok kötü hayal kırıklığına uğrattım.

"O iyi, Star."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Şeyden çok şans eseri."

"Maverick'in hastanede randevusu varken gizlice kaçtı." Eliyle saçlarımı düzeltti. "Bu bir sapmaydı ve şimdi annesi gibi çılgın yetenekleri olduğunu bildikleri için ona daha fazla dikkat edecekler.

"Ama buna gerek kalmayacak, değil mi? O iyi bir çocuk. Siz onu çağırdığınız sürece, siz dönene kadar evinden çıkmayacaktır."

"Neler olabileceğini düşündüğümde-"

"Ne " diye düşünmenin bir anlamı yok," diye sertçe araya girdi, ". O iyi. Güvende. Senden haber aldığı için mutlu ve bu gece onu arayacağın için daha da mutlu."

"Haklısın," diye fısıldadım, benden uzaklaşmaya başladığında içimden iç çektim.

Hayal kırıklığına uğramadan önce elini cebine daldırdı ve bir paket Sour Patch Kids çıkardı.

Bu manzara karşısında dudağımı ısırarak, yumuşak bir kısık sesle ikramı kabul ettim. Çantayı açtığımda, çıkardığım ilk şeker parçasını dudaklarına yerleştirdim, teklifimi kabul edip parmağımı ısırdığında kıkırdadım.

Kendim için bir parça alarak, "Bunu gerçekten kastettin, değil mi?" diye sordum.

Zihnimin tam olarak neye biliyordu. "İkinizi de seçmek konusunda mı?" Garip bir şekilde başımı salladım.

"biliyorsun."

"Beni seçtiğin için deli olduğumu düşünüyorum ama tartışmayacağım."

"Dün de söylediğim gibi-" Göz kırptı. "-Delilik aileden geliyor." "O zaman bu benim yararıma."

,"" diye kabul etti, gözleri parlıyordu.

Yüz ifadesi düşündüğünden çok daha parlaktı. *O* daha parlaktı. Sohbetlerde bu belli oluyordu ama bu farklıydı.

Bu gerçektir.

O bir şişe şampanyanın içindeki baloncuklardı ve hayatımda bu coşkuya bu kadar ihtiyacım tahmin etmemiştim.

Her zaman olduğu gibi, umut yükseldiğinde hemen battı.

Yüzümü ondan çevirip elimdeki şeker poşetini sehpa bırakarak, "Herkes beni terk ediyor Conor," diye mırıldandım.

Elimi tuttu ve parmakları eklemelerime doğru kayarak aramızda bir köprü oluşturdu ve şöyle dedi: "*Kimsenin* önemi yok. Sadece sen. Sadece ben. Ve sadece Katina."

Azı dişlerimin arasından yanağımın iç kısmını ısırdım. "Bana tutamayacağın sözler verme."

Ayağa kalktı, eliyle çenemi kavradı. "Bu bir söz değildi." "Neydi o?"

"Bir niyet beyanı."

"*Sen de West Wing*'i izliyor musun?"

Kıkırdaması göğsümdeki gerginliği biraz olsun hafifletti. "İlk yayınlandığında izlemiştim ama o zamandan beri izlemedim. Zevklerim gelişti."

"*Downton Abbey* ve *Bridgerton*'a mı?" Kibarca sordum.

Başparmağı çenemin hizasında gezinirken bana sırttı. "Onları sürekli bir döngüde tutmuyorum."

"Bildğim iyi oldu, çünkü öyle bir şey yaparsan televizyonu kırmak zorunda kalırım," diye şaka yaptım, başparmağı çenemin alt tarafına ulaştığında gözlerimi kapatmamaya çalışarak hassas bir deri parçasının beni koltuğumda kıvrandırdığını söyledim.

"Maverick'e yeni bir göt deliği mi açacaksınız?" "Ne düşünüyorsun?"

"Bence elinden gelenin en iyisini yaptı ve istedikleri zaman sinsi birini içeride tutamazsınız. dışarı.

"Onu mu savunuyorsun?"

"sayılmaz. Sadece bir kartopu kadar bile şansım olduğunu sanmıyorum.

Katina seni geri getirebilecek tek kişinin ben olduğuma inandığında benden uzaklaştı." Sözleri karşısında omuzlarım çöktü çünkü içlerindeki gerçeği duymuştum.

Kanepe hafifçe sarsıldığında gözlerimi kapattığımı fark ettim. Gözlerimi açtığımda Conor'ın yüzünün eskisinden çok daha yakın olduğunu gördüm. İrislerindeki çizgileri görebiliyordum. Dış kenarı koyu sarı renkteydi. Yosunlu yeşil notalar kehribar rengiyle birleşerek, tamamen genişlemiş bir göz bebeğinin alanın çoğunu kapladığı dar sınırlarda zengin bir karamela dönüşüyordu.

Yakınlığı havayı narenciye kokusuyla doldurdu ve ben onu içime çektim, daha da yaklaşmasını izledim. Çok yakındı. Çok yakın. Kalbim tekledi.

"Yapabilir miyim?"

Sözlü bir cevap bulmaya çalışmak imkânsızdı. Yutkundum. Başımı salladım.

Biraz daha sertleştirdim. Sonra dudakları hafifçe dudaklarıma değince rahatladım.

İçimden bir inilti fısıldadı.

Beklenmedik bir şeydi.

Onunla ilgili her şey .

Bunu beklemeliydim.

O bir .

Joker.

İşaret parmağı çenemi yukarı kaldırıp başımı geriye eğerek ağzını benimkine daha sıkı bastırırken ürperdim.

Pasif bir insan değildim. Doğuştan değil. Ama o anda . Beni öpmesine izin verdim.

Dudaklarımı keşfetmesine izin verdim çünkü bunu durdurmak için hiçbir arzum yoktu.

Onun öpücüğünü istiyordum.

Ama çok-

Yutkundum.

Her şeyi.

İncinmiş *hissediyordum* çünkü her şeyi kilitlemiştim, acıya alışmıştım ama bu tür bir acıya değil.

Böylece, uzun süre derin dondurucuda kaldıktan sonra, hisler sinir uçlarımı kopardı ve zevki acı tatlı bir ıstıraba dönüştürdü.

Göbeğimde biriken sıcaklık yabancıydı.

Meme uçlarım okşanma ihtiyacıyla gerçekten ağrıyordu.

Ellerim onun saçlarını avuçlarımda hissetmek için can atıyordu çünkü bu beni topraklayacaktı. Ciğerlerim yandı çünkü havaya ihtiyacım vardı.

Ama o bana verdi.

Derinleşen keşifle birlikte dudaklarım daha da aralandı, ta ki dili içerideki etin iç kıvrımına sürtündüğünde inlemek zorunda kalana dek.

İşte o zaman damarlarımdaki buz erimeye başladı, yerine sıcaklık birikti ve bir şey beni çekip kıvranırken tepki olarak sarsıldım.

, içsel olarak beni hayata döndürürken, başka şeyler de dikkatimi çekmeye başladı.

Bu narenciye notaları temiz ve keskin, kafamı temizliyor ve onun farkındalığıyla değiştiriyordu.

Çenesindeki kirli sakal tenimi tırmalıyordu ama bu onun hassasiyetini vurguluyordu.

Sonra nefes alış verişinin düzensiz sesleri kulak zarlarıma çarptı. Her inilti onun arzusuyla kaniyordu. Benim için. *Benim için.* Bir zamanların Amerikan döl çöplüğü. Başka kimse için değil.

Bir de damak tadı vardı. Kahve ve... *reçel*? Tatlı ve şuruplu, ama topraksı da.

Ağzım onunkine karşı titredi ve bir sarsıntıyla geri çekildim. Artık onun da gözleri kapalıydı ama hareket etmedi. Ben onunkini solurken o da benim havamı solumaya devam etti.

Kendine güveni yeniydi.

İstenmeyen ya da yersiz değil. Sadece yeni.

Sohbetlerimizde hep dikkatliydi. Beni fazla zorlamak istemezdi. *Bunu* beklemiyordum. Bu kadar erken değil. Yine de doğru hissettirdi. Zorlanmak istemiyordum ama kalbimde buz olmaması gerektiğini hatırlatmasına ihtiyacım vardı.

Ben sadece bir asker değildim.

Belki ben de aşk için yaratılmışımdır.

Ben olduğum yerde kalınca başını öne eğdi ve alınlarımız birbirine yaslandı. Hareket etmek istemedim. Sonsuza kadar burada kalmak istedim. Kurtarmamız gereken insanlar vardı ama bir kasırga uyarısı bile beni ondan uzaklaştıramazdı.

Sıcaktı.

Güzel kokuyordu.

Ondan hoşlandım.

Beni tekrar geri çektiren neydi?

Kafam karışmıştı, bu saçmalığa bir anlam vermeye çalıştım. Sonra aklıma geldi.

Gözleri kapalıyken, sormadığı soruya cevap vermek daha kolay oldu: "Uzun zamandır kimseyi öpmedim. Berbat olduysa özür dilerim," diye fısıldadım. Kulağa özür diler gibi mi geliyordu? Evet, o kelimeyi söylemişim ama bunu kastettiğimden bile emin değildim.

Neden tekrar söyledim ki? Oh, utanç.

Muhtemelen berbat ettim, ama alnını yana sallayarak saçma sinirlerimi yatıştırdı, bunu yaparken istemeden benimkine masaj yaptı. "Bunu bir yılı aşkın süredir yapmak istiyordum."

Rahatlama vurdu.

"Ben de," diye fısıldadım.

Söylemişim de.

Peki neden yine gergindim? Yoksa ben mi gergindim?

Bana neler oluyordu böyle? Bu Conor'dı.

Telefonda geldiğimi duymuştu.

Her şey hakkında konuşurduk.

Halo'yu sevdiğimi biliyordu, oysa bu 51. Bölge'nin gerçek amacından daha gizliydi. Ona takılmama izin verdiği garip bir romantik komedi takıntısı olduğunu biliyordum.

Hayır, sinirlerin burada yeri yoktu. Geçmişin hayaletlerinin de yeri yoktu. "Yapabilir miyim?" Fısıldadım.

"Her zaman."

Çenemi yukarı kaldırdım ve bu kez ağzımın onunkine değmesine izin verdim.

Bir an için ikimiz de bir şey yapmadık. Öylece kaldık. Sonra dilimi alt dudağımın üzerinde , oraya koyduğum şekerden kalan ekşi tatlılığın tadına baktım ve tekrar inledi.

Bu ses duyularına işlenmişti.

Vücudumun tepki verdiği bir katalizördü. Ellerim onun omuzlarına uzandı ve onları kavradı. İtmek için değil, yaklaştırmak için.

Dudakları aralandı ve dilimi derinlere soktum. Hiç tereddüt etmeden. Düşünmek yok. Sadece hissettim.

İyi hissettiriyordu ve tadı da iyiden iyiydi.

Oynamama, bu sefer kontrolü ele almama izin verdiğinde iç çektim. Dili benimkine doğru kayıyor, benim hızlanmaya başladığım yerde yavaşlıyordu. Hisler artmaya başladı. Daha önce hiç deneyimlemediğimi düşündüğüm arzular canlanmaya başladı.

Onu *istemek* gibi tuhaf bir farkındalığa doğru kayarken, yaklaşılabilmek için başımı eğdiğimde bir inilti çıkardım.

Kahretsin, bu bile yeterli değildi.

Damarlarımdaki ateşin her yerde titremeye başladığını, kalbimi hızlandırıldığını ve tenimi kızarttığını hissedebiliyordum.

Ellerim yüzünü kavrayacak şekilde uzandı. Bunu yaptığımın farkında olmadan parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve hemen geri çekildi.

Bir an için ikimiz de donup kaldık. Sonra

hatırladım.

Birinin saçını tutmasından hoşlanmazdı.

baktık. Gözlerimiz fâl taşı gibi

açıldı.

Ve aklıma bir şey fısıldadı:

Eğilmeyeceğim.

Kırılmayacağım.

Bu benim mantramdı.

Gerçek şu ki, ben çoktan kırılmıştım. Çoktan boyun eğmek zorunda kalmıştım. Bu yüzden bunu kendime sık sık tekrarlıyordum çünkü bir daha asla olmayacaktı. Buna izin veremezdim.

Ama yalnız değildim.

Bu işte beraberdik.

İnsanlığın en kötüsünün neler yapabileceğini biliyorduk ve biz hayatta kalanlardık.

Her nasılsa, bu tüm kartlarımızı masaya koydu. Bir anda tamamen giyinik ama birbirimizin önünde çıplak kalmıştık.

Onu kanepeye doğru ittiğimde burun delikleri alevlendi. Gözlerim onunkilere kilitlenmişti, yavaşça hareket ettim, üzerine çıktım, ona hayır demesi için zaman verdim ama dizlerim onu yerine sabitleyene ve amım tetikleyicilerinden birini itmiş olmasına rağmen sert olan aletin üzerinde bir yuva bulana kadar durmadım.

Daha önce yaptığımız gibi alnımı onunkine yasladım. "Bir daha saçına dokunmayacağım."

Elleri kalçalarımaya yerleşti, parmakları aşağı doğru açılarak kık yanaklarımın üzerinde yayıldı. Bana cevap vermedi, sadece ağızlarımızın bir kez daha çarpışmasını sağladı.

Bu sefer kontrolü o aldı. Dudakları kilitlendi, dili oynamak için benimkini dışarı çekti, elleri beni hareket etmeye teşvik etmek için üzerimden çekti.

Yavaşça kalçalarımı gıcırdatmaya başladım, ancak sürtünme kendini seksimin tepesinde ortaladığı anda keskin bir çığlık benden kaçtı ve bu zevk patlaması beni daha fazlasını aramaya itti.

Tanrım, bunun her zaman acı ve sefaletle ilgili olmadığını nasıl unutmuş olabilirim? *Bir de bu* vardı.

Sevinç ve ihtiyaç ve özlem ve arzu.

Conor vardı.

O şeyi kuşattı.

Kendi zevki kendini belli ederken ağzımın içinde hırladı. Bunun iyi olduğunu biliyordum çünkü gençler gibi kanepede tepişene kadar içime doğru sallanmaya başladı.

"miyim?" diye dudaklarıma doğru gürledi, beni oradan ısırdı, hassas etimi kopardı.

Körü körüne başımı salladım, bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmesem de ve yanıt olarak elleri yanlarımdan yukarı kaydı, omuzlarımdan arasına dikilmeden önce göğüslerimin kıvrımlarını izledi ve bizi döndürürken bizi bir arada tutmak için bunu kullandı.

Gerginlik bir anlığına beni vurdu ve yeni pozisyon onun bana daha sert girmesine izin verdiğinde haykırmaya başladım, kot pantolonlarımızın kalın çentikleri fazladan bir baskı ekledi ve içimi parçalayan saf coşkuyla hıçkırmak için ağzımı onunkinden koparmamı sağladı.

Ben haykırırken bile hareket etmeyi bırakmadı. Aşağı doğru eğilirken kalçaları sallanmaya devam etti, dudakları çene çizgim boyunca emerken boğazımı buldu, orayı ısırp emerken cildin direncini test etti, sinir uçlarım boyunca yuvarlanan duyu iğneleri gönderdi.

Başım bir o yana bir bu yana sallanırken ellerimi kıkına attım ve zevkimi haykırmaya başlamadan önce alabildiğim kadarını verdim, yoğunluğu karşısında afalladım, içimde tetiklediği hislerin gücü karşısında aklım başımdan gitti.

Dudakları dudaklarıma geri döndüğünde, beni portakal ve tarçın kokusuyla parfümlenmiş bir ateşte tüketti.

Hissedebiliyordum, kanatların arasında beni bekliyordu. İşte

orada.

Tam şurada.

Tanrım, çok

yaklaştım.

Ama yeterince yakın değil.

Daha sert kıvranırken ağzına karşı inledim, daha önce her zaman çok kolay olan, geçmişte kanıksadığım bir şeyi bulmaya çalışıyordum.

Kalbim çarpmaya başladı, cildim kızardı ve coşkunun hayaleti dayanılmazdı.

Vücudum hem efordan hem de ihtiyaçtan ağrımaya başladı. Oradaydı. Çok yakındı. Yine de çok uzakta. Parmakları içime giriyor, beni cesaretlendiriyor, bana *yol gösteriyor* ve tüm bunlar olurken sanki yarın yokmuş gibi beni öpüyordu.

Tam da korktuğum anda, kalçalarıyla tam isabet eden bir daire çizerek hareket ettirdiği o şey beni bombardımana tuttu.

Orgazmımı haykırdığımda, ekstremitelerimden coşku fışkırırken, sadece zevkimi artıran bir inilti çıkarana kadar hareketlerinin çılgınca döndüğünü hissettim.

Sallanması yumuşaktan sarsıntıya dönüştü ve sonra o inleme gırtlığa dönüştü, titreşimler dudaklarımı karıncalandırırken beni öpmeye devam etti, beni tamamen çıplakken ve becerilirken bazı erkeklerin yaptığından daha ileri götürürken ağzımı mahvetti.

Ve bundan kurtulduğumuzda bile beni öpmeye devam etti.

Bu sefer daha yumuşak. O kadar aç değil. Ama hala muhtaç. Onun ağzı benimkine, benimki de onunkine yapıştı. Birbirimizden beslendik, dilimizin, dişlerimizin ve dudaklarımızın sonsuz karışımında sıcaklık, rahatlık ve Tanrı yardımcım olsun, *aşk* bulduk.

Geri çekilmeye başladığında omuzlarını kavradım ve onu kendime çektim, bacaklarım ona daha sıkı sarılmak için etrafından kayıyordu.

Yumuşak, memnun kıkırdaması gözlerimi açtırdı ama benimle dalga geçtiği için onu azarlamadım. Sadece gözbebeklerinin normale dönmesini izledim, böylece bizi ters çevirdi ve daha önce yaptığımız gibi uzandık - ben sanki onu onlarca yıldır tanıyormuşum gibi, sanki zamanın başlangıcından beri ona güveniyormuşum gibi ona sarıldım.

Kendimi iyi hissediyordum. *Yıllardır* hissetmediğim kadar iyi *mi*?

Bu düşünce, bir başkasının beni serbest bırakmasının üzerinden bu kadar uzun zaman geçtiğini fark etmemi sağladı ve bunu kendi başıma yaptığımda, Conor'ın az önce yorgun bedenimde yarattığı Niagara Şelalesi etkisinin yanında hapsirik gibi kalıyordu.

"Bana kismete inanıp inanmadığımı sorduğunu hatırlıyor musun?"

Soru beklenmedikti ve hala onun bakımlarının ardından hafifçe sersemlemiş bir şekilde, neden bahsettiğini anlamam gerekenden daha uzun sürdü.

"Hayal meyal," demekle yetindim, yalan çünkü hiç hatırlamıyordum, yüzümü onun yanına gömdüm ki sayım için dışarıda olduğumu anlasın.

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bu gerçek olduğunu kanıtladı."

A large, stylized handwritten signature in black ink. The signature reads "Conor O'Donnell" in a cursive script. The letters are fluid and connected, with a prominent 'O' in the middle and a long, sweeping 'l' at the end.

Odama dönmek yerine onun duşunu kullandım.

Bunun bir mahremiyet ihlali olup olmadığını bilmiyordum, ama öyle olabileceği aklıma geldiğinde, çoktan onun duş jeliyle sabunlanıyordum.

Kendimi temizledim, ıslanmış boxer külotum olmadan kot pantolonumu giydim, tişörtümü giydim ve makyaj masasındaki üç kız deodorantından birini seçtikten sonra dışarı çıktım

-Bu kadar çok spreye kimin ihtiyacı vardı ki?

Oturma odasına girdiğimde, daha önce ona verdiğim şekerlerden birini çiğnediğini görünce, "*İşte şimdi* meyve kokuyorum," dedim.

Mesafeli davranacağını, ayrışmanın kırıltılarının canlanacağını düşünmüştüm ama niyet ettiğim gibi, ifadem onu etkisiz hale getirdi. "Ne değişti?"

"Deodorantın."

"Deodorantımı mı kullandın?"

Ona sıırttım. "Bu bir spre. Çapraz hijyen sorunu yok. Fark eder mi?" "Hayır. Ama meyve kokmuyor. Burnunun var senin?" Söz konusu uzvu kırıttırdım. "Bir şey yok. Üzerinde 'lychee' yazıyor."

"Beyaz çiçek de yazıyor." Gülümsemesini gizledi. "Buraya gel." Tartışmak istemediğim için bir kez olsun itaat ettim ve kolumu aşağı çekti, sonra da beni şaşırtarak burnunu kolumun altına soktu. "Portakallar."

"Bunu bilerek yapıyorsun," diye suçladım. "Ben portakal kokmuyorum."

Ön kolumu kaldırıp derisini kokladığımda, "Bok gibi koktuğunu söylemiyorum," diye karşılık verdi. Sadece sabun kokusu alabiliyordum. *O da onun* sabunu. "Belki kaşırsan, 'kaşı ve kokla' çıkartması gibi olur."

Oflayarak kendimi onun yanındaki koltuğa attım. "Ne yapıyorsun?"

"Edgar bir tepsi tarçınlı çörek ve bir paketle geldi." Benim fark etmediğim tepsiyi işaret etti ve ben de bir çörek almak için eğildim. "Beklemeliydik. Gerçekten tarçın tadı alırdım."

"Biraz daha bekleseydik aletim patlayacaktı." "Ben de öyle sanıyordum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Yok edilmekten bahsediyoruz." Ellerimle bir hareket yaptım. "Bom." "Melodramatik."

Melankolik bir iç geçirdim. "Sadece umursamıyorsun."

Homurdandı, sonra elimdeki çöreği kaptı ve kocaman bir ısırık aldı. Nefesimin altında homurdandım, ama özellikle de tam tersini bekledikten sonra yanımda bu kadar rahat olmasından sessizce memnundum.

Bir tane daha alıp yemeye başladığımda, "Kuznetsov'un gönderdiği paket bir telefonda," dedi.

"İlginç. Kimin?" "Bir Serçe'nin."

Çiğnemeyi bitirdiğimde, "Kahretsin, tadı çok güzel," diye mırıldandım.

Bana fırlattığı cep telefonuna uzanıp açtığımda başıyla onayladı. "Bu arada umurumda. Artık senin kontrollü patlamalarına kesin bir ilgi duyuyorum."

Güldüm ve neredeyse tatlı ikramın üstünü süsleyen ceviz fıstığını yutuyordum. "Tanrım, Katina'dan da betersin. Yürüyen felaket alanı çok mu?" diye yakındı,

Sırtıma gereğinden fazla kuvvetle vurdu.

"Sanırım bana fitik bulaştırdın," diye kestirip attım, sesim boğuk boğuk çıkıyordu. "Birine bunlardan veremezsin."

"Yapabilirsin. Yanıt almak istemiyorsanız kontrollü patlamalar hakkında konuşmayın. *Ya da* istediğiniz kadar konuşun, sadece patlamanın bir parçası olmayı bekleyin."

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi ama cevap vermedi, sadece telefonu işaret etti.

"Ne ben?"

Kuznetsov'un kendisine yazdığı mektubu eline alarak, "Görünüşe göre hesap makinesi uygulaması," diye düşündü. Uzaktan hızlıca taradığımda, oğlu Aleks'in bir araba kazasında ölümü ve aynı kazada kaybolan torunu Lyra hakkında bildiği temel bilgilerin yanı sıra uygulamayla ilgili ayrıntıları da içerdiğini gördüm. "Bunun bir gölge uygulaması olduğunu söylüyor. Bir kod giriyorsunuz ve bir giriş sayfası çıkıyor."

Zihnim amcası ve kuzeninin bir kazada öldüğü gerçeğine odaklanırken, uygun numaralara dokundum - gerçekten de bir giriş sayfasına yönlendirdi.

Ekran, kullanıcı adı ve şifrenin girilebileceği iki beyaz pencere dışında siyahtı.

"Peki giriş bilgileri yok mu?"

"Hayır. *Pauk*'lar uygulamanın şifresini kırmayı başardılar ama daha ileri gidemediler. Muhtemelen bu yüzden buradayız." Dalgın bir şekilde parmağının ucunu emerek buzlanma kalıntılarını temizledi. En azından parmağını emme nedeninin bu olduğunu ve bunun bana işkence etmeye çalışmakla bir ilgisi olmadığını varsaydım. Bu hareketten büyülediğimin farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Yani aklımdaki oyun planı değişti," diye hızlıca sordu. "Bunu bize iletmesine şaşırdım. Ona bazı cevaplar verene kadar bizi bekleteceğini düşündüm."

Uygulamaya bakıp, giriş sayfasının siyah çorbası arasında tanınabilir bir özelliği olup olmadığını görmeye çalışırken, "Sanırım onu sevmeni istiyor," diye mırıldandım.

"Sanırım cehennem olacak."

"Asla asla deme. Geriye pek ailen kalmadı," dedim usulca. "Ailelerimizi seçebileceğimizi söyleyen sendin."

"Yapabilirsin de, ama ya iyi bir adamsa ve seninle harika bir arkadaşlığınız olabilirse? Onu daha iyi tanımak için ona bir büyükbaba gibi davranmak zorunda değilsin."

Dudakları bir oluşturdu. "Sanırım."

"Bak, o bir pislik olabilir. Ama eline bir çatal sapladın ve o da bunu sineye çekti, değil mi? Bunun bir anlamı olmalı."

"Sen buna çene çalmak mı diyorsun?" Başımı sallayarak onun tiksintisine güldüm.

"Ayrıca beni bir yatak odasına kilitledi."

"Tam anlamıyla bir *yatak odası*. Antikalarla dolu. Yok ettiğin. Hepsi onu öldürmeye çalışırken oldu. Kendiniz söylediniz, Birleşik Kardeşlik güçlüdür. Eminim seni kilitleyip anahtarı atabileceği pek çok yer vardır."

Catskills'deki bir nakliye konteyneri gibi.

Öfkelendi. "Oyun planına geri dönelim. Nereden başlıyoruz?"

"Sanırım aslında kardeşime bir telefon ederek başlayacağız." Çenemi kaşıdım. "Kardeş değil. Büyük 'B' harfi yok."

"Farkı anlayabiliyorum," diye yaptı. "Hangisi ve neden?" "Eoghan."

"Nasıl olur?"

"Uçuşumdan önce ona Kuznetsov isminden bahsettim ve anlatacak bir hikâyesi vardı." "Ne hakkında?"

Bakışlarım Kuznetsov'un bizim için bıraktığı notlardan ona kaydı. "Bir araba kazası." Anton'un ona yazdığı mektuba uzanırken gelen soruları durdurmak için bir elimi kaldırdım.

Yıldız,

İşte artık ölmüş bir Sparrow'dan aldığımız bir telefon.

Hesap makinesinin bir gölge uygulama olduğuna inanıyoruz. Pauk'larım telefon elimize geçtiğinden beri aylardır bunun üzerinde çalışıyorlar, ancak bir giriş sayfasına yönlendiren uygulamanın erişim kodu dışında çok az şey ortaya çıkardılar.

Her şey çok karmaşık, ancak Pauks donanıma yönelik bir tür tehdit olduğu konusunda uyarıyor. Çok fazla başarısız giriş denemesi telefonun kendisine zarar verecektir, bu yüzden dikkatli olun.

Lütfen notlarını bu zarfın içinde bulabilirsiniz. Seni seven
büyükbaban,

Anton

Her ne kadar 'sevgi dolu büyükbaba' saçmalığıyla ortalığı velveleye verse de, okudum, bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için *Pauks*'un bulgularını taradım ve sonra

bilgisayara girdim ve oturma açtım. Birkaç saniye sonra FaceTime yüklenmişti ve Eoghan'ın cevap vermesini bekliyordum.

"Evlat? İyi misin?"

Hafifçe gülümsedim, açtığı için rahatlamıştım. "Ben iyiyim. Ya sen?"

"New York'ta olsan daha iyi olurdu. Eve tekrar ne zaman döneceksin?" "Bilmiyorum. Bu konuda yardımcı olabilirsin."

Başına bir havlu geçirdiği için duştan yeni çıktığı belli olan Eoghan durakladı. "Yurtdışında bana ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Star'ın sandalyesinin arkasından tutup yanıma çektim, böylece web kamerasının çerçevesi içinde oturuyordu. "Star burada. Star, bu Eoghan. Eoghan, Star'la tanış."

Küçük kardeşim gözlerini ona dikti. "Conor'a kaçamak cevaplar vermeye devam mı edeceksin?" "Belki de kaçmak hoşuma gidiyordu," diye karşılık verdim. "Ve nazik ol. Inessa'ya iyi davrandım."

"Inessa Rusya'ya kaçıp seni hayaletle çevirmedi."

"Haklı Conor," dedi Star usulca, sonra da bir şekilde grubun bebeği olan ama yine de hepimizin en ölümcülü olan Eoghan'a söz verdi, "Bu eziyeti tekrarlamamaya çalışacağım."

Elim omzuna kaydı ve onu nazikçe sıktım. "Artık birlikte çalışıyoruz."

"Ne yapıyorsun? Serçeleri aşağı indirmeyi mi?" diye sordu, merakı depreşmişti. "Bu da işin bir parçası. Sana Kuznetsov'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Star'ı kaçırdığını söylediğin adam mı?"

"Kaçırmadan ziyade, onu öldürmeye çalışmaktan vazgeçene kadar 'gözaltında tutma' şeklindeydi."

Eoghan Star'a sempatik bir bakış attı. "Bunun olmasından nefret etmiyor musun?" Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Evet. Berbat bir şey."

Aralarında bir bakış fırlattığımda, dostluğun közlerinin kıpırdadığını fark ettim.

Merakla, dost olurbirbirlerine gerçekten yardım edip edemeyeceklerini merak ettim-Eoghan'ın TSSB'si kötüleşiyordu ve Star'ın kafa yapısının 'sağlıklı' olduğu söylenemezdi.

İkisi de çingiraklı yılanları sevimli gösterince umutlanmamaya çalışarak, "İkinizin bir noktada karşılaşmamış olması için dünya çok küçük," dedim.

Eoghan'ın soğukkanlı yanıtı "Orada bir soru mu var?" oldu. "Daha önce tanıştınız mı?"

Yıldız bana deliymişim gibi baktı. "Tabii ki." "Arkadaş mıydınız?"

Eoghan homurdandı. "Hayır. Biz *kafa sallayan* tanıdıklarız." "Bu da ne demek oluyor?"

"Tam olarak kulağa geldiği gibi," diye espri yaptı Star. "Keskin nişancı okulunda benden önceki sınıftaydı. CIA tarafından işe alındıktan sonra bile kariyerinin gidişatını takip ettim. Oradaki pozisyonunu o onursuz terhisle mahvettiğini gördüm."

"Ki hâlâ pişman değilim."

"Neden ki? Yurtdışında askere alınırsan kariyerin zarar görmez."

"Oh, evet, bu gerçek bir terfiydi," diye alay ettikten sonra, "Olayların dışında kalmalıydım," diye mırıldandı.

Sonra aklıma bir düşünce geldi. "Dur bir dakika. *Onu tanıyor muydun?*" Yıldız kaşlarını çatı. "Evet."
"O zaman neden lanet olası düğün gününde onun dairesine girdin-" "Tanrım, evet. Bunu neden yaptın?"

Omzunu yarı silkerek yukarı kaldırdı. "Çünkü yapabiliyordum."

Bunun evrendeki en 'Star' cevap olduğunu görünce devirmekle yetindim ama Eoghan tersledi, "O lanet kadını kanepemde çırılçıplak beklettin ve Inessa ile ben-" Dondu kaldı. Göz kırptı. Çenesini ovuşturdu. "Huh."

"Ha?" Sorguladım, öfkesine şaşırmamıştım çünkü o gün çok sinirlenmiştim çok.

Dudaklarında bir gülümseme dans etti. "Hiçbir şey."

Yıldız'la bakiştık; belli ki o da patlamanın gerçekleşmesini bekliyordu. "I Demek istediğim, bu sadece kendini beğenmişlikle ilgili değildi. 'aCooooig'i de kızdırmam gerekiyordu. Tüylerini kabartmalıydım."

Gülmek zorunda kaldım. "İşe yaradı." Bunun ortamı biraz yumuşattığına sevindim ve konuya geri döndüm. "Her neyse, Eoghan, Kuznetsov aslında Star'ın büyükbabası."

"Bu nasıl oldu?"

"Bir anne ve baba birbirlerini gerçekten sevdiklerine karar verdiklerinde-"

"Evlat," diye homurdandı Eoghan, öfke patlaması yaşıyordu. "*Bunun* nasıl olduğunu biliyorum. Demek istediğim hangi ebeveyn onunla akraba?"

"Annesi."

"Tamam, ilginç. O da CIA için çalışıyordu, değil mi?"

Yıldız boğazını temizledi. "O bir bitkiydi ve çifte ajan olarak çalışıyordu." "Yaşını göz önüne alırsak..."

KGB için mi?"

"Hayır, Birleşik Kardeşlik için," diye yanıtladım onu.

"Finn onlardan bahsetti." Kardeşlerim Yaşlı Kadınlar Kulübü'ndeki dedikoducu cadılardan betterdi; kahve içmek için bir araya gelen ölü gangsterlerin dul eşleri. "Ben de onların bir banka olduğunu sanıyordum." Kaşları kalktı. "CIA'e mi sızmışlar?"

O ajansla yaşadığım son deneyimleri düşündüm. "Emin ." "Bu çok büyük-"

"Bir de bana sor. Her neyse, bu yüzden aramadım. Kuznetsov bizimle bir anlaşma yapıyor. Biz ona yardım edeceğiz, o da Serçeler'in yakalanmasına yardım edecek. *Yasal olarak.*"

"Bunu nasıl yapabilir ki?" "Interpol."

Eoghan'ın gözleri büyüdü. "Tanrım, yasal olarak dediğinde bunu kastediyor."

Başımı salladım. "Ona göre orada özel bir departman kuracakmış çünkü liderler güvenebileceği 'insanlar'mış.' Tırnak içine aldım çünkü her şey saçma ama tuhaf bir şekilde inandırıcıydı.

İşte o zaman bir komplonun içinde yaşadığını anlıyorsun, diye düşündüm, alaycı bir gülümsemeyi gizleyerek.

"Bunu yapabileceğine inanıyor musun?"

"Birleşik Kardeşlik üzerine yaptığım araştırmaya göre, bunun ihtimal dışı olduğunu sanmıyorum," diye düşündü Yıldız. "Serçelerden çok daha büyükler-"

Şaşkınlıkla elimi saçlarımda gezdirdim. "Gerçekten mi?" Bana bir bakış fırlattı. "Dört kat daha büyük."

"Ne?!" Eoghan ve ben aynı anda bağırdık. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Şimdi daha sessiz mırıldandım.

"Keşke olsaydım." Yüzünü buruşturdu. "Varlıklarını tesadüfen öğrendim ve bu beni Kuznetsov'un peşine düşürdü. Attığım her adımda operasyonlarının ne kadar büyük olduğunu fark ettim."

bir fikir geldiğinde onu inceledim. "Büyükbaban için Prens Ludwig, Edward ve Ke Jintao kimlerdi?"

"Onun, sanırım siz onlara mürettebat diyorsunuz."

"İrlanda mafyasının nasıl çalıştığını öğreniyorsun. Çok şirin," diye . O da sırtıttı. "Yol boyunca bir şeyler kapıyorum."

"Eğer flört etmeye başlayacaksan, ben buradan gidiyorum." "Oh, siktir git, Misery." Eoghan'a ters ters baktım.

Flörtümüzü onaylamamasına rağmen merakı hâlâ devam ediyordu, "Ölümlerini okudum... Prensleri ve o Çinli politikacıyı öldüren sen miydin?" diye sordu.

Omuz silkti.

Kaşlarını kaldırdı. Hayır.

O...?

Evet, .

Eoghan etkilenmişti.

Kaşlarımı kaldırarak, ikisinin iyi oynamaları ve belki bir gün arkadaş olabilecekleri konusunda heyecanlanmamaya çalıştım.

Çok açık olmak yerine, "Star'a havaalanına giderken Kuznetsov'un adını andığımda bana ne söylediğini anlat" diye sordum.

"Araba kazası hakkında mı?"

Yıldız bana baktı. Başımı sallayarak Eoghan'a "Evet" dedim.

Elinde cep telefonu, Eoghan mutfığa yöneldi. Buzdolabının kapısının açılıp kapanma sesi arka planda hışırdadı ve bunu bir kutu patlaması izledi. Enerji içeceği olduğu anlaşılan şeyden bir yudum aldıktan sonra, "Neden?" diye sordu.

Dickwad.

Dost canlısı. Gibi. A. Cougar.

Riggs de eskiden robot gibi davrandığımı söyledi. "Çünkü onun bir bedeli var."

Eoghan gözlerini devirdi. "Beklediğim gibi. Ne oldu?"

"Birinin oğlunu öldürdüğünü söyledi-" Eoghan'ın bakışları bunun üzerine keskinleşti. "-ve torununun hayatta olduğuna inanıyor."

"Küçük kız," diye mırıldandı nefesinin altında. "Gerçi öldüğünü söylediler." Yıldız sinirlenerek koltuğunda doğruldu ve "En baştan başlayabilir miyiz?" diye çıkıştı.

Eoghan ürkütücü bir ses tonuyla şunları anlattı: "MI6 ile görüştim ve beni İskoçya'daki bu özel eğitim kurumuna gönderdiler. Lockerbie. Orada Hallmuir adında bir savaş esiri kampı varmış ve üs olarak kullanılıyormuş. Her neyse," diye mırıldandı kaşlarını ovuşturarak. "Uzun lafın kısıası, tam bir zaman kaybıydı. Onlara bir şeyler öğretebilirdim *ama* geçmişte işlerin nasıl ters gittiğine ve gelecekte nasıl halledilmesini istediklerine dair ilginç bir bölümleri vardı."

Star, "Bu, hataların tekrarlanmamasını sağlamanın garip bir yolu," diye belirtti. "Gizli bilgilerin gereksiz yere ifşa edilmesi-"

"MI6'dan çıkmamın tek yolu beynime bir kurşun sıkmak Star," dedi Eoghan basitçe. "Ve öğrendiğim herhangi bir şeyi yaymamdan korkmalarına gerek yok çünkü iltica etmeye *ya da* gizli bilgileri paylaşmaya kalkışırsam Inessa'yı, Victoria'yı, kardeşlerimi, onların eşlerini ve annemi öldürürler."

Yıldız'ın kaşları çatıldı. "Bu çok yoğun."

"Bu alışılmadık bir bölüm," diye reddetti. "Bunu sadece kardeşlerimle paylaştım çünkü biz kapalı bir devreyiz. Ya da eskiden öyleydik."

Elini kaldıran Star söz verdi: "Ben de senin . Sık demeyeceğim.

Benimle paylaşabileceğin her şey için tahmin ettiğinden çok daha fazla minnettarım."

Onu inceledi ve sonra güldü, "Sadece ona zarar verme."

"Ben buradayım, biliyor musun?"

Beni görmezden gelerek alt dudağını ısırıldı. "Herkesi incittim."

Eoghan içini çekti. "Bunu ben de yaşadım. Bu döngüyü kırabilirsin, Star. Sadece doğru kişiye ihtiyacın var."

"Aradığın kişiyi buldun mu?" diye sordu hüznle ve bu hüzn bakışlarına da sirayet etti. Bunu gördüm çünkü bana baktı, o bakışta derinlere gömülmüş endişe verici bir umut ve ihtiyaç, arzu ve aşk kokteyli vardı.

Bana tarif bile edemeyeceğim şeyler yaptı. Çoğunlukla ona sarılmak istedim. Daha az romantik olan diğer yanlarım ise sadece içine girmek ve sonunda evimin yolunu bulmak istiyordu. "Ben yaptım. Benim insanım hiç beklemediğim bir anda, beni hala korkutan bir yaşta geldi ve Kendim için hayal ettiğim gibi biri olmadığı kesin ama beni kabul ediyor," diye itiraf etti. "Conor iyi bir adam. Seni kabul edecektir. Kusurlarınla ve her şeyinle. Eğer izin verirsen."

Eoghan'ın bu tek konuşmada benim adıma muhtemelen onunla aylarca sohbet ederek başardığımdan daha fazlasını yaptığının farkındaydım.

Başını anlayışla eğdi, bu da boğazımı temizlememe neden oldu. "Hiçbir şey söylemeyecek, Eoghan. Bu çok büyük bir olay."

"Bana söylüyorsun. Haber yayılırsa hepimiz tehlikeye gireriz Conor."

Tedirginlikle, "Ya Kuznetsov'un oğlunu öldüren ajan bu konuşma sonucunda öldürülürse?" diye sordum.

Eoghan dudaklarını büzdü. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Herkes harcanabilir." Yıldız alay etti. "Doğru."

"Hükümetin iyi adamlar olması gerekliliğinden gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandım burnumun kenarını sıkarak.

Eoghan içkisinden bir yudum daha aldı ve bir karara varmış gibi görünerek içini çekti. "Pekâlâ, hikâye şu ki Kuznetsov Rusya'nın bir tür elçisiymiş. İddiaya göre Ohio'dan New York'a gidiyormuş, ancak daha eyaletten ayrılamadan, ajanın kestiği fren hatları planlandığı gibi arızalanmış, ancak kazanın yeri kötü hesaplanmış.

"Bir çarpışma olmuş ama canlarını zor kurtarmışlar. Kuznetsov'un bunun bir sabotaj olduğunu düşündüğünü ve şoföre kaza alanıyla aralarına mesafe koymasını ve daha güvenli bir yerde yeniden toplanmalarını emrettiğini düşünüyorum.

"İşin arkasındaki ajan içeri girip onları manuel olarak sonlandırmak zorunda kaldı."

"Yani?" Yıldız sorguladı.

"Hızlanana ve tekrar kaza yapana kadar bir tepeden aşağıya kadar kovaladım. sefer, bir yığılmaya neden oldu. Kuznetsov gibi şoför de öldürüldü. Karısı boğularak öldürüldü.

çocuk trafiğın içine kaçtı. Hikayesi burada bitiyor. Bölümüm onu hastanelerde ve sosyal hizmetlerde aradı ama ismine ya da tarifine uyan birini bulamadılar."

"Bu çok tuhaf," diye .

Yıldız kaşlarını çatıyordu. "Bir yerlerde ortaya çıkmış olmalı."

"Görünüşe göre öyle değil. Morgda ya da yerel hastanelerde yaralı olarak hiç görünmemiş. CPS onu sisteme hiç kaydetmemiş."

"Bu hiç mantıklı değil."

Eoghan, Star'ın şaşkınlığı karşısında omuz silkti. "Biliyorum. Ama bana söylenen tek şey buydu ve 'bunun olmasına izin vermediğinden emin ol, yoksa' türünden bir örnekti."

"Başarısız işin arkasındaki ajana ne oldu?"

"Cancun'da piña coladalarını yudumladığını sanmıyorum Conor. Bu yüzden Kuznetsov'un intikamını alacağından şüpheliyim."

"Öldüklerini mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum."

Yıldız yüzünü buruşturdu. "Kuznetsov'un bunlardan habersiz olduğunu düşünemiyorum. Eğer ajanın hayatta olduğunu düşünmüyorsa neden zamanımızı ve kaynaklarımızı sadece kıza odaklanmak varken ajanı bulmak için harcayalım ki?"

"Doğru." Kardeşime odaklandım. "Bu yığını sabitlemek için kullanabileceğimiz bir şey var mı Eoghan? Bir tarih ya da yer?" Kuznetsov'a sorabileceğimizi biliyordum ama mektubunda hiçbir şeyden bahsetmemişti, bu da bizi oldukça karanlıkta bırakıyordu.

Hızlı aramada soru yağmuruna tutabileceğimiz bir adam yoktu. "Size söyledim, kayıtları sildiler."

"Bir yığımı ağartarak yok edemezsiniz. En azından ABD'deki bir İngiliz casus ajansını." "Saf olma Conor. Benim bölümüm, CIA'i elim sende oynayan çocuklar gibi gösterir.

...dünyanın her yerinde," diye karşılık verdi. "Doğru yerlerde, dediklerini yapabilecek kilit personel üzerinde olduğunu düşünmüyorsanız, aptalsınız demektir."

"Güzel." diye homurdandım.

"Sadece umutlarını düşük tutmanı söylüyorum." Star boğuk

bir sesle, "Operasyon: Jorgmundgander."

Eoghan'ın gerginliği hemen ortaya çıktı. bir bakış attım. "Sanırım bunun MCU ile bir ilgisi yok?" Sesimin hüzünlü çıkma sırası bendeydi.

"Bunun bir şehir efsanesi olduğunu sanıyordum," diye nefes aldı, iri gözlerle ona bakarak. Tanrım, hayran kız olma sırası ondaydı.

"Keşke öyle olsaydı," dedi Eoghan acımasızca.

"Jorgmundgander İskandinav mitolojisindeki dünya yılanıdır," diye açıkladı Yıldız bana. "Evet, biliyorum bebeğim," dedim, benim yılanımı bilmediğimi düşünmesi beni eğlendirmişti.

Mitoloji. "O kadar büyüdü ki dünyayı sardı ve kendi kuyruğunu ağzında tuttu."

"Kuyruğunu bıraktığında, Ragnarök'ün başlaması gerekiyor," dedi Eoghan'ın asık suratlı yanıtı.

"Sanıyorum ki Jorgmundgander Operasyonu'nun Jorgmundgander'in amacı kuyruğunu asla bırakmadığından emin olmak mı? Mecazi anlamda."

Eoghan içkisinden derin bir yudum daha aldı ve bunun bana cevabımı verdiğini düşündüm.

Ondan başka bir şey hissederek başparmağımın kenarıyla alt dudağımı ovuşturdum. "Teşekkürler, Eoghan. Bunu sınıfla paylaştığın için minnettarım."

Eoghan omzunu silkti. "Cincinnati'den başlayın."

"Teşekkürler, kardeşim." bir fikir geldi. "Inessa hamile mi bu arada?" "Hayır."

Cevap veremeden hattı kesti ama yüksek sesle ne söylemediğini anlamak için onunla konuşmaya devam etmeme gerek yoktu.

"Onunla uzun bir vedalaşma konusunda endişelenmemize gerek yok, değil mi?"

Başımı salladım. "Eoghan her zaman az bir adam olmuştur."

"Sonunda mutlu görünmüyordu. Onun hamile kalmasını mı istiyordu?"

"Eoghan'ın standart durumunun mutsuzluk olduğunu söyleyebilirim. Ama hayır, katılıyorum. Onu tanıyorsam, hamile olmadığı için rahatlamıştır ama aynı zamanda hamile olmadığı için de kızgındır."

"Bir de kadınların aykırı olduğunu söylerler."

"Öyle. Sanırım sen, benden daha iyi, onun neden rahatladığını ve kızdığını anlayabilirsin."

Özellikle de söylediklerinden sonra."

Dudakları büzüldü. "Bir çocuk, hayatta tutulması gereken başka bir insandır. Öldürülmekten endişe etmek. *Ama* sizi baştan kabul edecek ve her şeyi berbat etmezseniz sizi koşulsuz sevecek başka bir insan."

Dirseğimle yan tarafını dürttü. "Kendine çok yükleniyorsun." "Sen de bana karşı yeterince sert değilsin."

"Kanepede olanlar hakkında bir şikayet mi bu?"

Mizah gözlerinin neden oldu. "Hayır." Omzumu itti. "Pislik."

Tekrar gülümsediğini gördüğüme sevinerek göz kırptım. Ancak "Eoghan'ın çalıştığı takımı duydun mu?" diye sorduğumda ses tonum daha ciddi bir hal aldı.

Kaşları çatıktı. "Duydum ve saçmalık diye geçiştirdim. Her zaman fısıltılar vardır, ama o ekipteki ajanlar duman ve aynalar altında da var olabilirler."

"Var olmaları çılgınlık olmasaydı, kardeşinizin bunun bir parçası olmasından etkilenirdim. hepsi."

"Sanırım bu Aleks Kuznetsov'un nasıl öldüğüne dair temel bir fikrimiz olduğu anlamına geliyor. Ve biz Onu öldürmek isteyen kişinin İngiliz istihbaratında gizli bir ekip için çalıştığını biliyorum."

Başını sallayarak yorgun bir ifadeyle mırıldandı: "Yanlış giden bir görevle ilgili ayrıntıları neden paylaştıklarını merak ediyorum. Bir taslak vermek başka bir şey, ama isim vermek başka bir şey."

Kaşlarını çatarak yüksek sesle merak ettim, "Eoghan'ın bölümü Kardeşlik'e karşı sağlam bir şekilde yerleşmezse?"

"Serçelere karşı olabilir."

"Hayır. Eoghan söylerdi. Böyle bir şeyi bizden saklamazdı." "Öyle olduğunu bilmiyor olabilir."

"Doğru." Çenemi ovuşturdum. "Soru." "Cevap."

"Soru iki nokta üst üste. Değil... Boş ." İçimi çektim. "Eğer annen öldürüldüyse ve onun bir Kardeş olduğunu biliyorsak, çifte ajan olduğu için mi yoksa casus olduğu için mi öldürüldü?"

"Peki onun ölümü için her ne sebep varsa, Dagda bir Serçe miydi yoksa Kardeşlik karşıtı mıydı?"

"O bir Serçe değildi. Onlardan nefret eder." "Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

Bir omuz attım. "Onunla konuştum." Yıldız dondu kaldı. "Annemi öldürdü."

"Babamı öldürdü," dedim açıkça. "Ayrıca, çifte ajan olduğunu bildiğine göre annenin yürüten bir rahim olduğunu sanıyordum."

Masadan uzaklaşırken sandalyesi geri çekildi. Odadan çıkmasını bekliyordum ama çıkmadı. Pencereye doğru ilerledi. Sonra da en üzücü şeyi yaptı... Pencereleer okyanusa bakıyordu - manzara, tepedeki karamsar gökyüzüne rağmen tertemizdi - panjurları kapattı, aralarından bakabilmek için eğdi, sonra da bir kurşundan kaçır gibi yana çekildi.

Tanrım, askerlerimize yaptıklarımız aklımı başımdan aldı. Eoghan ve o birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, bu gerçek olamazdı.

Bu düşünce karşısında gözlerimi ovuşturdum ama söylediklerim için özür dilemeyi reddettim. Gerçekler acıtıyordu. Bizim gerçeklerimiz diğerlerinden daha fazla.

Dagda, First Lady'yi ve babamı öldürdüğü için hapse atılmalıydı. Özgür ve temiz bir şekilde dolaşıyordu çünkü kardeşlerim ve ben onu kurtarmak için Beş Nokta'da bir haine komplo kurmuştuk. Bunu ona söyledim mi? Bunu ona, Aidan'ın ağacın tepesindeki yerini alabilmesi için onu IRA'ya bağlı *Éire le chéile go deo* grubundan istifa etmeye zorlamak için yaptığımızı söyledim mi?

Sessizliği beslemek yerine kendimi besledim. Bir tarçınlı çörek daha alarak, o boşluğa bakarken ve gelmeyeceğini bildiğim kurşunlardan kaçarken bir şeyler yedim.

Birkaç e-posta geldi ve o surat asarken ben onlarla ilgilendim. Sonra, Tanrı bilir ne kadar zaman sonra, "Neden onun intikamını almamızı istemedi?" diye mırıldandı.

Sorusu gözlerimi kırıştırdı ama verebileceğim tek cevap şuydu: "Huh." Kafamda evirip çevirerek sonunda şöyle bir mantık yürüttüm: "Ya tetikçi çoktan öldüğü ve cinayetin arkasında Dagda *olmadığı* için ya da onun intikamının alınması gerektiğini düşünmediği için."

"Yani o da mı ona ihanet etti?" "Belki de."

"Suçu benim üzerime atmaz mı?"

"Dindar olmadığı sürece olmaz," diye . "'Babaların günahları' ve tüm o saçmalıklar."

Uzanarak şakağını ovuşturdu. "Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda?"

"Casuslarla oynarsan böyle olur sanırım." Homurdandı. "Ben bir casustum."

Dudaklarım büküldü ama sadece sordum: "Cincinnati'de son on yılda meydana gelen kazaları araştırdım. Araştıracak çok şey var ama diplomatik plaka ararsak belki ilğimizi çekecek bir şey çıkar."

"Eoghan diplomatik plakalardan hiç bahsetmedi."

"Bana gönderdiği mesajda söyledi." Az önce yaptığımız konuşmayı hatırladım. "Rus hükümetinin elçisi olduklarını söyledi."

"Diplomatik dokunulmazlık," diye nefes aldı, yüz ifadesinde okuyamadığım bir şey canlandı.

"Yıldız?" Cevap vermeyince tekrarladım, bu sefer daha yüksek sesle, "Yıldız!"

Sarsıldı. "Ne?"

"Bu neden bir çağrışım yaptı?"

"Sebebi yok."

"Saçmalık."

"Gerçekten önemli bir şey değil," diye karşı çıktı, bu kez sesi daha sinirli çıkıyordu. "Bu açıkça bir tür anıyı tetikledi."

"Aptalca küçük bir anı." "Bilgiçlik taslamayı bırak."

" taslamıyorum. Bu imkansız. Babasının adı Bogdan Belyaev'di. *Hayır.*

Kuznetsov."

"Bana aklının nerede söyle. Peki kimin babası?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Alt dudağını karıştırdı. Tam onu dürtecekken, "Katina'yı ilk aldığımda çok resim çizirdi. Şimdi çizdiğinden daha fazla-"

"Travmatik tepki, sanırım. Shay yaşadığı şeylerle başa çıkmak için bunu yapıyor." "Evet, belki de. Bilmiyorum.

Babasının bir araba kazasında öldüğünü biliyordum-"

Kabul beni koltuğumda doğrulmaya zorladı. "Ama annesi..." "Sana Kat'i düşündüren nedir, Star?"

"Onu ilk aldığımda korkunç kabuslar görüyordu. Gecede birkaç kez yatağını ıslatırdı. Sosyal hizmet görevlisi bir terapist önerdi ama onun için gerçekten hiçbir şey yapmadı. Seanslarda sadece resim yapıyordu ve sonrasında eve geldiğinde kabusları her zamankinden daha kötü oluyordu. Sonunda bunun ona yarardan çok zarar verdiğini söyledim ve psikiyatriste gitmeyi bıraktık.

"O iyileşti. Hunter Lachlan, onu hatırlıyor musun?" Başımı sallayınca devam etti: "Kısa bir süreliğine kalmaya geldi ve çocuklarla arası çok iyi, bu da onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Normal şeyler yapmaya başladı ve ben de onun çılgınlık yapmasına izin verdim, bu da hoşuna gitti ve sonunda yatağını ıslatmayı bıraktı *ama* resim çizmeye devam etti ta ki..." Kaşlarını çatı. "...güvenlik sisteminize ilk kez saldırımdan altı ay kadar önce."

"Tamam ama çizimler ne olacak?"

"Hiçbir anlamı olmayabilir Conor. Bir çocuğun çizimindeki küçücük, minicik bir şey. İnan bana, o da Picasso değil. O çocuğu seviyorum ama lanet olsun, sanatıyla boya kalemlerini katlediyor."

"Kendini ikna etmeye çalışıyorsun," diye verdim.

Bana ters ters baktı ama devam etti: "Kat, babasının öldüğünü varsaydığım kaza mahallini çizirdi. Çizdiği aracın bagajını görürdünüz ama ön tarafı paramparça olmuştu. Her zaman, *her zaman*, plakanın üzerine plakanın numarasını yazardı." Şimdi alt dudağını çekiştiriyordu. "Ve her zaman üstünde kırmızı bir şerit olurdu."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Diplomatik tabak mı?"

"Evet," diye fısıldadı. "Ama alakası yok. O Bogdan Belyaev'di."

"İsimler değiştirilebilir. Yalanlar örtbas edilebilir." Ona baktım. "Meraktan soruyorum, o plakayı hatırlayabiliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. En azından düşünmeden olmaz. Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Katina'yı tekrar nasıl buldun?"

"Bir süre sana şu nakliye manifestosundan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" "Evet."

"Annesi, yolculuğunu takip ettiğim kadınlardan biriydi. Onu bulduğumda Kat çoktan koruyucu aile sistemine girmişti."

"Ne kadar zamandır ?"

"Onu beş yaşındayken aldım. İki yıldır oradaydı." "Ve on yaşına yeni girdi, değil mi?"

"Evet."

"Yani babasının geçirdiği kaza yedi yıl önce olmuş olmalı."

"Kayıtlarında bir kazaya karıştığına *dair* hiçbir şey yoktu Conor. Sadece babası. Annesi, babasının öldüğü kazadan önce ölmüş. Akla yatkın değil." Başını iki yana salladı. "Asla bir şey söylememeliydim. Bu aptalca."

"Aptalca, ama bunu böyle bırakmak mı istiyorsun? istemiyor musun?" Dürttüm. " zamandır kayıp olduğunu bile bilmediğin büyükbabanla karşılaştın... Kim bilir hangi güçler sizi bir araya getirdi?"

"Seninle benim aramdaki kısmet başka bir şey. Bu farklı." Ben karşı çıkamadan omuzlarını kamburlaştırdı. "Onu beslemek için sahte kimlik kullandım."

"Seni tanıdığım kadarıyla, gerçek bir tane kadar gerçek olurdu."

"Evet, ama..." Bir nefes bıraktı. "Zihnim neden onun çizimlerine takıldı bilmiyorum."

"Eoghan'dan varsayım olan bir hikayemiz var. Evet, ibretlik bir hikaye olarak kullanıldı ama bu bir telefon oyunu gibi değil mi? Eoghan'ın Cancun'da piña coladalarını yudumlamadığını düşündüğü ajan, kıcını öldürtmemek için komiserine istediği her şeyi söyleyebilirdi-" Zihnim bir dakikada bir mil hızla koşuyordu. Çok hızlı. Ama her şey bir araya gelmeye başlamıştı. "-ve sen arabanın ön tarafının onun çizimlerinde parçalandığını söyledin. Arkası değil."

"Evet."

"Ya kazayı ailesinin arabasının arkasından gördüyse?" "Bu neden bir fark yaratsın ki?"

"Çünkü bu, ailesinin öndeki arabada, kendisinin de arkada olduğu anlamına gelebilir. Arabayı her kim kullanıyorsa *onu* bir yere saklamış olabilir, bu da onu sisteme sokana kadar sistemin dışında kalmasını sağlamış olabilir."

"Eoghan açıkça karısının boğulduğundan bahsetti. Bu bir anahtar-" "Kız arkadaşı da olabilir. Çocuğun annesi olmak zorunda değil." "Bu gerçeği çarpıtmak olur," diye karşı çıktı, tedirginliği açtı.

"Belki," diye mırıldandım, bir elimi başımın üzerinde gezdirerek. "Yine de araştıracağım."

Sadece olasılık sınırlarını aşmak için."

Ellerini ceplerine soktu. "Sanırım bu akıllıca."

başka bir düşünce geldi. Ona sormayı beklemeden, iletişim kurduğumuz sunucuyu çizerken parmaklarım dizüstü bilgisayarımın üzerinde hızla ilerledi.

"Ne oldu?" diye mırıldandı, *birçok* konuşmamızda anahtar kelimeleri bulmaya çalışırken bana doğru adım attı. Cevap vermeyince omzumu tuttu. "Hey, bu saçmalığı benden sen çıkardın Conor. Bedel ödeme sırası sende."

"Hatırlamıyor musun?! Manifesto!!" "Evet, ne olmuş ona?"

"O satıcıdan başka bir şey satın almışsın. Giriş bilgileri hiçbir yere çıkmıyordu," diye mırıldandım ve gözlerinin şaşkınlıkla parlamışını izledim.

"Aman Tanrım, haklısın! Zor bir ihtimal ama denemek zorundayız." Kıcını yanıma dayadı ve ben bu kelimenin geçtiği birçok sayfayı karıştırırken beni izledi

çevrimiçi konuşmalarımızda 'manifesto'. "Bekle," diye ağzından kaçırdı. "Sana o giriş bilgilerini e-posta yoluyla gönderdim. Sohbet sırasında değil."

"Kahretsin! Sen yaptın." Kahretsin, böyle saçmalıkları yanlış hatırlıyorsam beynimin yavaşlaması gerekiyordu.

Bilgisayarını uyandırdı ve ikimiz de aniden bu bilgiyi ortaya çıkarmak için yarışmaya başladık.

Lodestar'ın bana gönderdiği her şeyi sakladığım klasöre doğru ilerleyerek dosyaları hızla gözden geçirdim ve buna rastladığımda bir çığlık attım.

Kuznetsov'un bize bıraktığı telefonu elime alıp açarken sırtıttım. Ekran kapandığında, belirli bir süre sonra sizi otomatik olarak hesap makinesinden attığını fark ettim.

Kodu bir kez daha tuşladığımda kendimi giriş sayfasında buldum ve bilgisayarındaki kullanıcı adı ile on sekiz haneli şifreyi dikkatlice girdim.

Star'ın eli bacağıma kavradığında sarsıldım. Tırnaklarını bacağıma geçirdi ve üzerime abanarak 'yükleme' çemberinin durmasını izledi; bir şey olması için bir ömür gibi gelen bir süreyi beklerken onun nefes alış veriş de benimki kadar düzensizdi.

İşte o zaman ekran beyaz parladı.

Ve ekranda bir hoş geldiniz mesajı belirdi. "Hoş geldiniz, Justin DeLaCroix."

Star Sullivan

İMKANSIZ GÖRÜNÜYORDU. İmkansız. Olasılıksız... Yine de oluyordu.

Gerçekten de oluyordu.

Ekrandaki isme bakarken en çığ duygular harekete geçti, beni ayağa kaldırdı ve yediğim tarçınlı çörek, kruvasan ve şekerleri temizlemek için banyoya koşturdu.

Midem hiçbir şeyin içinde kalmasına izin vermiyordu, çünkü yıllarca süren savaş, çaba ve mücadele aniden, hiçbir yerde, meyve vermenin eşiğindeydi.

Sonra bir el sırtımdaydı, yediğim azıcık şeyi kusarken biri saçlarımı topluyordu, işte o zaman somut bir gerçeği fark ettim.

Vücudum Conor O'Donnelly'i tanıdı.

Eğer olmasaydı, bana dokunan herifin boğazına yumruğumla vururdum ve final olarak onu kusmuğa boğardım.

Bunun yerine, vücudum gevşediğinde dizlerimin üzerine çöktüm ve sırtüstü yuvarlandım, böylece omurgam banyo zemininin soğuk fayanslarına değiyordu.

Hemen saçımı bıraktı ama beni oturur pozisyona getirdi. Tam o sırada bana bir diş fırçası ve diş macunu ittirdi. Ağzımın tadı lağım gibi olduğu için hızlıca elimi yüzümü yıkadım ve fazlasını klozete tükürdüm. Bunu yaptıktan sonra eşyaları körü körüne ona geri uzattım ve sonra kendimden geçtim.

Tuvalet sifonunun sesi odayı doldurdu ve onun da benim kadar kafayı sıyırmış olduğunu anladım çünkü banyo malzemelerimi makyaj masasına geri koyduktan sonra yanıma uzandı, böylece ikimiz de spot ışıklı tavana bakıyorduk. sessizlikte, hızla akan zihnim sakinleşti. ilk kez aklıma gelmiyordu ama ilk kez bu hissin beni sarmasına izin veriyordum - ait olma hissinin.

Güvenlikten.

Bu işte yalnız olmamanın. Yükü paylaşmanın.

Bir hatayı kabul edebilmenin ve mükemmel olmak zorunda olmamanın... "O giriş bilgilerini unuttuğuma inanamıyorum," diye fısıldadım. "Benimle paylaştığına sevindim," diye mırıldandı.

Yorumu beni çok etkilediği için yutkundum. "Tanrım, evet." Daha önce ona güvenerek çok akıllıca davranmıştım. "O uygulamayı kırmaya çalışırken çok zaman kaybedebildik. Bunu gerçekten unutmuşum."

Conor homurdandı. "Son on yılda yaşadığın onca şeyden sonra, Star, buna şaşmamalı."

Sparrows ile ilgili rastgele bir giriş bilgisine ihtiyaç duyduğumda, bir süredir kafamı kurcalayan bir şeyin, ağrıyan bir diş gibi dürtmeye devam ettiğim cevapsız bir sorunun dikkatimden kaçması bana çok çığınca geldi.

Elbette işe yaramayabilirdi ama unutmak mı? Başka neyi unutuyordum?

Kat'in çizimlerindeki o plaka kesinlikle hatırlayamadığım bir şeydi... "Bunu unuttuysam başka neyi unutuyorum?"

Homurdandı. "Sen bir bilgisayar değilsin, Star. Beyninde rastgele bilgi kırıntıları için yüz terabaytlık bir depolama alanı yok."

"Biliyorum ama-"

"Hayır, 'ama' yok. Kendinize karşı sert olmayı bırakın. Bunun yerine, Tanrı aşkına, kendini alkışla. Sen yapmadın-" Sanki olanların sonuçları kafasına dank etmeye başlamış gibi bir nefes verdi. "Onu bir hevesle aldın, Star. Lanet bir heves. Ve o giriş bilgileri herhangi birine ait değildi, Serçelerin başı Justin DeLaCroix'e aitti! Başyargıcın kendisine. O uygulamada neler saklandığını hayal edebiliyor musun? Düşünebiliyor musunuz?"

Birden sustu, kelimeler boğazında düğümleniyor gibiydi. *Anlamıştım*. Ona bakmak için başımı yana salladım ve neredeyse gülümsedim. Gözleri genişti, ağzı daha da genişti ve kelimeler oluşuyormuş ama onları çıkaramıyormuş gibi açılıp kapanıyordu. Kesinlikle Japon balığına benziyordu ama dünün ve bugünün yetersiz yemeklerini kusmaktan çok daha zarifti.

O uygulamada neler depolandığını hayal bile edemedi. Ben de edemedim.

Elimi onunkinin içine soktum. "Conor?"

"Evet?" diye mırıldandı.

", değil mi?"

Döndü ve alnımızı birbirine bastırdı. "Uygulamaya daha derinlemesine bakmadan buna cevap veremem ama hiçbir yere değil bir yere gidiyoruz ve bu sabahki son hedefimiz de buydu."

Gerekçesi canımı yaktı ama bana sahte umutlar satmamasını takdir ettim. Onu başımla onaylayarak, "Bir yer kesinlikle hiçbir yerden daha iyidir" dedim.

Şakağımı öptü. "O uygulamada her ne varsa, o piçleri paramparça edeceğiz Star."

Bugün ilk kez, "Kesinlikle yapacağız" diye tükürürken kendimi daha kendim gibi hissettim.

Bir keskin nişancının doğasında uzun mesafeli atışları tercih etmek vardı.

Ne kadar uzakta olursa o kadar iyiydi. Yakalanma ihtimalinin daha az olması, kısa mesafelerde öldürme riskinin yüksek olmasına tercih edilirdi. Ama bu, Senatör John McClure'un Kentucky'deki malikanesine komşunun bahçesi kadar yaklaşmak zorunda kaldığım için surat astığım anlamına geliyordu.

Komşuları çocukları için nazikçe bir ağaç ev inşa etmişlerdi ve gülünç derecede zengin oldukları için Manhattan'daki çatı katımdan daha iyi döşenmişti.

Cooper'ın dürbününden dışarı baktım ve evlerini gözetlediğim iki gecenin her birinde yaptıkları gibi, senatör ve karısını birlikte yemek yerken izledim.

Akşam yemeği saat sekizde.

Kadın için bir kadeh şarap, erkek için de bir konyak ateşin önünde, her ikisi de saat dokuza çeyrek kala günün gazetelerini okurken.

Sonra kız yatmaya giderdi ve o da verandaya yönelir, saat ondan on buçuğa kadar puro içerdi.

Erkeklerin cüreti aklımı başımdan almaktan asla vazgeçmedi ve mülkünün altında sakladığı şeyi düşündüğümde, bu cüretkâr olmaktan daha fazlası haline geldi. Kendini ne kadar dokunulmaz sandığının bir kanıtıydı.

Köleliğin kaldırılmasına inanmayan büyük büyük büyük baba tarafından finanse edilen binlerce metrekarelik mermerin altında bir bodrum katı vardı.

Burada geçirdiğim süre boyunca onu bir kez gizlice inerken görmüştüm.

Güvenlik arazide dolaşıyor ve silahlı polisler malikanesinin kapılarını tutuyordu, ancak adamın bodrumunda bir seks kölesi vardı.

Evet, böyle bir adam için tek kelime cüretkârdı. Ama bu tür insanlar en iyi işaretlerdi.

Kibirlerinden dolayı kendilerini her türlü suçlamadan üstün gören birisini alaşağı etmek her zaman tatmin edici olmuştur.

Hiç kimse kurşunun suçlamasından muaf değildi.

Bu düşünceye gülümsedim ve kulaklarımın derinliklerinde Siri bana sesli bir not çalmaya başladığında iç çektim.

"Lucinda, sanırım Star tehlikede olabilir."

Sinir bozucu kuzenimin sesini duyunca içimden homurdanarak cevap verdim: "Star her zaman tehlikeydedir. En iyi yaptığı şey bu."

Cevap verdi: " zamankinden daha fazla."

Beni Rusya'daki o boktan işe bulaştırdığı için Star'a hâlâ kızgın olduğumdan nefesimin altından ofladım.

Maxim Lyanov hakkında söylemem gereken bir şey varsa o da kuşatma planlama konusunda şaşırtıcı bir yeteneğe sahip olduğuydu.

Elbette, o kuşatma fena halde ters gitmişti, ama bunu, omuzlarında dört yıldız taşıyan, birlikte çalıştığım bazı komutanlardan daha yetenekli bir şekilde yönetmişti.

Petrovsky Sarayı'nın planlarının yanlış olması onun suçu değildi, hele ki bu planlar bir kuşatmanın asla başarılı olamayacağını garanti altına almak için değiştirilmişken. Sarayın sahibi her kimse, yasaların üstünde olduğuna inanıyordu, bu kesindi.

Yine de, ona ne kadar kızgın olsam da, gerçekten küreksiz boka batmışsa kızımı yüzüstü bırakamazdım.

Sesli mesajlarla uğraşmak istemediğim için Temper'ı aradım ve "Star genellikle başını beladan kurtarmakta iyidir" diye selam verdim.

"Bu farklı." "Neden?"

"Muñoz etrafı kokluyor."

"O ahmak." Homurdandım. "Star'dan kaçmayı bırak, kendi ayağına bile ateş edemez." *Star her neredeyse.*

Hâlâ gizli göreve *mi* ve bu yüzden *mi* sessiz kaldığını *ya da* Lyanov'un iddia ettiği gibi kaçırılıp kaçırılmadığını anlayabilmiş değildim.

'Alınmak' bizim iş kolumuzdaki insanlar için birçok çağrışım yapıyordu.

Bir gangsterin aklında tek bir şey vardı; onun için kaçırılmak, baskı altında tutulmak anlamına geliyordu. Bizim için bu, sızmaya çalıştığınız bir grubun saflarına dahil olmak anlamına gelebilir. "Sana söylüyorum, bu sefer farklı olacak," diye tekrarladı Temperance.

düşünceler.

"Bunu söyleyip duruyorsun ve bana nedenini söyleyemiyorsan bu can sıkıcı."

"Neden fısıldıyorsun?" Tereddüt etti. "Aslında, buna cevap verme." Senatör McClure'un son yemeğini yemesini izlerken boş boş sırttım. "Nerede o?" Homurdandım.

"Hırvatistan."

"Hırvatistan mı? Onun orada ne işi var?" "Nereden bilebilirim ki?"

"Her şeyi bilmiyor musun, Temperance?" Tatlı tatlı sordum, bunun onu kızdıracağını biliyordum.

"Ona yardım edecek misin, misin?"

"Bir ülkeden daha fazlasına ihtiyacım var. Oldukça büyük bir yer." "Dubrovnik. Yardımı olacaksa Muñoz'un telefonunu takip etmeni sağlayabilirim."

"Tabii ki olacak." Gözlerimi devirdim. "Bu gece burada işim bitmiş olmalı. Birkaç gün içinde yola çıkabilirim."

O'Donnelly'lerden ödemeyi aldıktan sonra, kısa bir süre için istediğimi yapmakta özgürdüm. "Ne zamandan beri Star için endişeleniyorsun?"

"Beni bu Serçelerin boktan gösterisine dahil ettiğinden beri-" Boğazını temizledi. "-sustum."

Bu tuhaf duraklama karşısında gözlerimi kıstım. "Nerede olduğunu biliyor musun? Muñoz onu rehin mi tutuyor? Olan biten bu mu?"

"Bilmiyorum."

O yumuşak tereddüt bana "O kadar kötü mü?" diye sordurdu.

"Evet."

"En kısa sürede yola çıkacağım."

"Durumu çözdüğünüzde bana haber verir misiniz?"

"Sanki seni haberdar etmeyecekmişim gibi, kuzenim," diyerek kapattım.

Temperance kirli işleri başkalarına yükleyerek ellerini temiz tutan insanlardan biriydi. Kendini beğenmişliği beni başka hiçbir şeyin rahatsız edemeyeceği kadar rahatsız ederdi.

Ona olan kızgınlığımı oflayıp puflayarak McClure'ların akşam eğlencelerini izlerken Star ve Temper'ın onun tehlikede olduğuna dair tuhaf inançları hakkında endişelenmemi engelledi.

Onları bir televizyon programıymış gibi izlerken saat her zamankinden daha yavaş ilerliyordu, ta ki sonunda kocasının zindanından haberi yokmuş gibi görünen Bayan McClure

-Senatörün yanağını öptü ve yatağına doğru ilerledi.

Bilseydi, ölüm tehdidi altında olmadan o cılız yanağı asla öpmeyeceğini varsayardım.

McClure saat gibi onun yukarı çıkıp çıkmadığını kontrol ettikten sonra gizli bir bölmenin bulunduğu kitaplığa doğru ilerlerken gülümsedim. İçinden bir Küba sigarası çıkardı -kaçak mallar için tut tut- kapağını kapattı, atıkları cebine soktu, sonra eşyaları paketledikten sonra bölmeyi kilitledi. Başka bir çekmecedan bir çakmak aldı ve dışarı çıkıp kapağı bahçeye attı.

Derin bir iç çekerek purosunu üflemeğe başladı. Başını eğdiğinde, parıldayan alev dürbünümde yüzünü aydınlattığında gülümsedim.

Tetiği okşadı. Ve yavaşça

sıktı.

Vücudu yüksek hızlı tepki olarak sarsılırken gömleğinden kan fışkırdı. Saniyeler içinde yere yığıldı, puro artık elinde değildi ama ona maksimum hasar vermek için seçtiğim içi boş mermi bir kenara fırladı ve umarım

Ölmeden önce en çok acı çeken kişi işe koyuldu.

Kan kaybından ölürken altında bir su birikintisi oluştu ve bu sırada Coop'u toplayıp geri çekildim.

Senatör McClure benim için resmen ölmüştü.

Hey, rastgele. Ama Birleşik Kardeşlik'in bir banka olduğunu sanıyordun, değil mi?

Yaptım.

Finn konuyu açmadan önce mi?

Evet.

Conor: *Bu isimle nerede karşılaştınız?*

Kahretsin Conor, bilmiyorum. Düzenli olarak gözden geçirmem gereken istihbarat miktarı çok saçma.

MI6 ile mi ilgiliydi?

Tüm sorunlarım ya O'Donnelly ya da MI6 ile ilgili.

Conor: *Bu benim için işleri daraltmıyor.*

Boohoo, buttercup.

Conor: *Siktir git.*

Bana mesaj attın.

Conor: *Sadece onlar hakkında ne biliyor olabileceğini merak ettim, hepsi bu.*

Bir saat sonra

Eoghan: *İşleyicim ile iş parçacığı üzerinde bir arama yaptım.*

Conor: *Bir idarecinin olması havalı olmamalı.*

Eoghan: *Havalı olmadığını doğrulayabilirim.*

Bunu biliyorum. Ama içimdeki ömür boyu James Bond hayranı aynı fikirde değil.

Conor: *Şu anda sana bakıyor bana kaşlarını çatacağını da biliyorum.*

Haklısın.

Conor: *Ben olmak zor.*

Eoghan: *Kardeşin olmak daha zor.*

Conor: *Evet, evet, evet. Görevli ne dedi?*

Eoghan: *Bana Pauk'lar (Rus hacktivistler olduklarını bildiğinizi varsayıyorum) ve Birleşik Kardeşler arasında bağlantılar olduğunu söyledi. Onları Birleşik Kardeşlik'in finanse ettiğini düşündüm.*

Conor: *Bundan daha fazla bilgiye sahip olmaman çok yazık.*

Beni tanırsın, Kid. Senin bilgi kaynağın olmak için yaşıyorum.

Conor: *Tanrım, Eoghan. Koşuya çık. Dopamine ihtiyacın var.*

Eoghan: *Zaten 15 mil koştum.*

Conor: *Git ve seks yap o zaman. Oksitosin sana çok iyi gelecektir.*

Haklı mıydım?

Conor: *Kardeşliğin Pauk'ları finanse etmesi hakkında mı? Evet.*

Eoghan: *Hmm. Üye olmam için bana yaklaştıklarını mı düşünüyorsun?*

Conor: *Hayır. Sadece onları nereden bildiğini merak ettim. Her neyse, Inessa'ya selam söyle.*

Ben.

. Haberleşelim yoksa Dubrovnik'e uçacağım.

Conor: *Aile toplantısı. Baltık tarzı.*

Eoghan: *Uh-huh. Hayatta kal, deartháir.*

A large, stylized handwritten signature in black ink. The signature reads "Conor O'Donnell" in a cursive, flowing script. The letters are connected, and the overall style is elegant and personal.

"nasıl izin verirsin, Maverick?"

Parmağımı burnumun kenarına sürttüğümde, Star'ın motorcuyla konuşması boyunca öfkesinin iniş çıkışlarını izledim ve kendimi hem anne ayırı iş başında gördüğüm için eğlenirken hem de çocuğunu savunduğu için tahrik olurken buldum.

Benim gibi bir adam bu öfke patlamasına nasıl tepki veremezdi?

Başarısızlığa uğramış olan içimdeki çocuk, onun Katina için savaştığını görmeyi seviyordu. Star için duyduğu korku karşısında Maverick'in çocuğunu zapt edememesini savunurken bile, bu onu Maverick'e yeni bir pislik atmaktan alıkoymadı.

"Bak, Star-"

"Hayır, *bakmayacağım*. Onu seninle bıraktım," diye hırladı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? O senin görevindi. Başarısız oldun, Maverick. Onu da beni de hayal kırıklığına uğrattın."

"Biliyorum. Özür dilerim-"

"Özür onu, kendisinden faydalanabilecek pedofil bir sürüngenden kurtarmazdı!"

"Bu olay olduğundan bin kat daha kötü sonuçlanabilirdi ve bu beni kahrediyor ama onu sandalyeye kelepçelemem-"

"Senden onu sandalyeye kelepçelemeni istemiyorum! Sadece, bilirsin, senin arkan dönükken Manhattan'a gitmemesini istiyorum. Görev. Lanet olsun. Başarısızlık."

"Biliyorum! Gerçekten çok üzgünüm, Star. Bir daha olmayacak." "Bunu nereden biliyorsun? Buna nasıl güvenebilirim?"

"Protokolü koydum. Hizmetçinin araçlarından birine gizlice binerek kaçmış. Korumalar kontrol etmeyi biliyor-"

"Neden daha önce gelmediler?"

"Bu bir dikkatsizlikti. İkimizin de gözden kaçırdığı bir şey. Link de öyle." Bu onu duraksattı çünkü devam ederken ona laf atmayı bıraktı, "Artık ortadan kaybolma tehdidi düşük."

nerede olduğunu biliyor." Maverick iç çekti. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Star, çünkü her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, ama aramayı bıraktığımda ondaki değişim muazzamdı."

"Esir alındım, Maverick," dedi yorgun bir şekilde, öfkesinin bir kısmı azalmıştı, ama bu onu karşı koymaktan alıkoymadı, "Ne yapmamı tercih ederdin? Hapishane müdürüme Cenevre Sözleşmelerini görmezden geldiğini söylememi mi? Belki de Uluslararası Af Örgütü'ne katılmalıydım. Sence yardımcı olurlar mıydı? Bekle, onlara da erişimim .

"Onu ailesinin yanına bıraktım. Onu seven insanlara. Onu güvende tutmak isteyenlere. Daha da ötesi, onu *sana* bıraktım. Kum havuzunda arkamı kolladın. Benim için önemli olan tek şeyi sana emanet etmemin ne anlama geldiğini biliyordun.

"Evet, sıçtım batırdım. Evet, bunun için üzgünüm. Onu korkuttuğumu bilmek beni ne kadar incitiyor bilemezsin. Şimdiden çok şey kaybetti ve onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

-

"Artık bir annesin. Bu her şeyi değiştirir. Geçmişte yaptığın gibi öylece çekip gidemezsin. Bu işler böyle yürümez."

"Siktir. Sen. Ne için çalıştığımı biliyorsun. *Senin* Yaşlı Hanımefendi gibi kadınların bir daha incinmesini engellemeye çalışıyorum," diye tükürdü, ses tonu tartışmaya açık olmasa da, "bir daha incinmesini engellemeye çalışıyorum. Bu piçlerin, aradan sıyrılacağını düşündükleri kadınları ele geçirip onları kullanmalarını ve istismar etmelerini engelliyorum.

"Zor günler geçirdiğini mi sanıyorsun, Maverick? Cehenneme gidip geldiğini biliyorum ama Alessa, Amara ve benim neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikrin yok. Serçeler'in yıllar boyunca kaç kadın ticareti yaptığını boş ver. Ben o kadınlar için savaşıyorum. Kat'in lanet annesi de o bilinmeyenler arasındaydı.

"Meksika'ya biraz kış güneşi ve kaplıca tedavisi için gitmedim. Dünyayı çocuğum için daha iyi bir yer olacak şekilde değiştirmeye gittim."

Konuşmanın sonunda ağır ağır nefes alıyordu ve Maverick sessizdi.

Star'ın savaşlarında onun yerine savaşmak zorunda değildim ama ona dikkatle yaklaştım ve beni kenara itmediğinde ellerimi nazikçe kollarından yukarı kaydardım.

Pazılarına ulaştığımda onu kendime doğru çektim ve alnını göğsüme yaslamasına izin verdim. İçime gömülürken ürpermesi, onu rahatlatmayı düşündüğüm için beni daha da mutlu etti.

O kadar güçlüydü ki buna ihtiyacı olmadığını düşünmek kolaydı. Ama benimle işler farklıydı, değil mi?

Maverick sefil bir şekilde, "Üzgünüm, Star. Çok özür dilerim."

"Özür dilemene ihtiyacım yok," diye fısıldadı. "Kızımın güvende olduğundan emin olmanı istiyorum."

Bıraktığı nefes duyulabiliyordu. "Star, o. Şu anda nerede olduğunu biliyor. "Sevdiği insanlar için mücadeleye girmekten korkmayan bir çocuk yetiştiriyorsun.

Onun sevdiği kişi sensin. Elbette, Alessa ve benimle ilgileniyor, ama *sen onun annesisin*. Küçük bir dişi aslan yetiştiriyorsun ve bu tür insanlar geri adım atmaz.

"Bana söyler misin, roller tersine dönseydi ve sen Kati olsaydın ve O'Donnelly denen adamın anneni eve getirmeye yardım edeceğini düşünseydin, sen de gizlice kaçmaz mıydın?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, o kelimeyi gerçekten söylemeden nasıl hayır diyeceğini anlamaya çalıştığını biliyordum. Sonra denemekten vazgeçti ve ofladı. "Hayır."

Dudaklarım kıvrılırken Maverick diplomatik bir tavırla, "Bu yaptığında şaşıрма. Fil ayaklı bir peri gibi görünebilir, insanların ayak parmaklarına basabilir ve takla atarken yanlışlıkla onları tekmeleyebilir, ancak yapılması gerekeni yapmaktan korkmayan akıllı bir çocuktur - bu örnekte, bu seni eve getirmektir. "Nasıl gittiğini bulduk ve güvenliğimizdeki açığı kapattım. Denemiş bile, bir daha olmayacak, ama sana söylüyorum, gitme nedeni ortadan kalktı. O güvende ve endişelenmene gerek yok.

"Şimdi, bununla birlikte, bu endişelenmediğim anlamına gelmiyor. Neler oldu? Seni kim esir aldı?"

Bir elimi sırtında gezdirdim, onu rahatlatmama izin vermesine şaşırdım ama aynı zamanda *şaşırmadım* da. Star şefkate hasretti ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyordum. O kadar içine kapanmıştı ki rahatça nefes alabilmesi bile mucizeydi.

Maverick'e olanları ve Kuznetsov'la yaptığı anlaşmayı şaşırtıcı derecede derinlemesine anlatırken onu dinledim ve sadece sarıldım.

Müdahale etmeden desteklemek.

Erkek kardeşlerim telefonu eşlerinden çekip alır, onun için savaşmak isterlerdi ama Star'ın ihtiyacı olan bu değildi. Hayatını hoyratça yönetmem onun benden isteyeceği son şeydi. Ama onun arkasını kollayacak birine daha fazla ihtiyacı olan biriyle hiç tanışmamıştım ve ölene kadar da onun için bunu yapacaktım.

Maverick aramayı kestiğinde ağır bir nefes aldı ve sanki bu olay sahip olduğu tüm enerjiyi tüketmiş gibi bana doğru sarktı.

"Yemek yemeliyiz," dedim elimi saçlarının üzerinde hafifçe gezdirerek. "Sanırım bir şişe tekilayı tercih ederim."

"Bunu ayarlayabiliriz," diye takıldım.

Bana bakmak için geri çekildiğinde burnu kırıştı. "Akşamdan kalma olmayı göze alamayız. Başlamamız gerekiyor."

"Teknik olarak başladık."

"İkimiz de bunun buzdağının görünen kısmı olduğunu biliyoruz." Dudağını ısırdı. "Sence haklı mı?"

"Seni suçlamak için mi?" Başımı salladım. "İkiniz de savunulamaz bir durumdaydınız. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer burada olman gerekmeseydi, burada olacağını sanmıyorum. Bence onunla birlikte olurdun."

"Tabii ki yaparım," diye fısıldadı. "Bu işe ilk başladığımda kendim için yaptım. İntikama ihtiyacım vardı. Ödeşmeye ihtiyacım vardı. Ama bu şekilde yaşamaya zorlanan her kadını ortaya çıkardığımda, bu sadece benimle ilgili olmaktan çıktı." İlk kez benden uzaklaştı. Alnını ovmak için uzanırken mırıldandı: "Çok fazla acı çekiyorum Conor. Çocuğumdan bir an bile ayrı kalmak istemiyorum ama buna mecburum çünkü dışarıda hâlâ benim olduğum yerde olan kadınlar var.

"Ben kurtuldum ama onlar o kadar şanslı değildi ve ben bununla başa çıkamıyorum. Vicdanımdaki ağırlık taşıyamayacağım kadar fazla."

"Yükü birlikte taşıyacağız," dedim ona basitçe. "Bununla başa çıkacağız, onları alaşağı edeceğiz ve ancak o zaman birer şişe tekila alıp kafayı bulacağız."

Dudakları kıvrıldı. "Seni sarhoş hayal edemiyorum." "Bana mutlu bir sarhoş olduğum söylendi."

"Bu beni neden şaşırtmıyor? Sen her zaman mutlusun."

Başımı salladım. ". Sadece dışarı çıkarıyorsun."

Alt dudağını dişlerinin arasında emdi. "Burada olduğun için teşekkür ederim." "Bana sürekli teşekkür etmene gerek yok."

"Biliyorum." Gözleri kısıldı. "mı?" "Anladım," dedim, eğlenerek.

"Yemek yiyeceğim ama sadece gücümü geri gerektiği için. Bana servis edilen yemeğin zehirli olmadığına güvenmedim."

"Akşam yemeği için kahvaltı ister misin?"

"Burada akşam yemeği vakti olduğunu düşünürsek, elbette. Neden olmasın? Hadi isyan edelim," diye şaka yaptı.

Biz de siparişleri verdik ve yarım saat sonra Edgar ziyafeti süitimize getirdi.

Tekrar masaya oturduğumuzda, iki dilim ekmeğin arasına pastırma izledim. "Marul, domates ve mayonez istemeyi unuttuk."

"Hayır. İhtiyacım yok." Şaşkın bakışlarım karşısında omuz silkti. "Londra'da çok zaman geçirdim. Pastırmayı tek başına kahverengi sosla yapıyorlar. A1 sosu gibi bir şey."

"Denemek zorundayım."

"Bu en iyisi."

Pastırma parçalarını sandviçin içine dizmeyi bitirdi, üzerine ketçap gezdirdi ve bir ısırık aldı. Doygunluk iç çekişi doğrudan sikime gitti, ama onu görmezden geldim.

Onun yanında tahrik olmak artık standarttı. Bir noktada bunu kontrol etmem gerekecekti.

"Nasıl oldu da Londra'da bu kadar çok zaman geçirdin?"

"BDSec'in merkezi orada."

"Gerçekten mi? Berlin'de olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Oradan çift kör olarak yönlendiriyorlar." Sandviçini . "Dört Atlı'yı duydun mu?"

Hafıza bankalarımı karıştırdım. "Londra'yı yöneten dört kuzen, doğru mu?"

"Evet, şehrin otuz iki ilçesinin tamamı onların kontrolü altında." Kahvesine uzandı. "Onların 'Bilgi İşlem Müdürü' ile karşılaştım ve dost olduk. Bu CIA ile ilgiliydi."

Homurdanarak birkaç dakika önce kızarttığım tostı karıştırmaya başladım. "Bir suç örgütü için iş unvanı olarak bilgi işlem müdürü mü?"

"Değil mi? Birinin işteki rolünü küçümsemekten bahsediyoruz. Her neyse, o... Nedenini bile bilmiyorum ama sahibimden kaçtıktan sonra koştuğum kişi oydu."

"Sence neden yaptın?"

"O sırada Köln'deydim ve Manş Denizi'ni geçmek istiyordum. Araya bir okyanus koymak-" Boğazını temizledi. "Her neyse, mesafe iyi bir fikir gibi geldi."

"Dover'a vardığımda gidecek hiçbir yerim yoktu ve nakit param olmasına rağmen yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Dört Atlı ile olan bağları nedeniyle aklıma gelen ilk kişi o oldu."

"O ve ortağı Minerva beni kanatları altına aldılar ve kendimi toparlamama yardımcı oldular. O zamanlar enkaz halindeydim. Benden çaldığı özerklik, Conor, delilikti. Tuvaleti kullanmak istemeyi bırakmam bir ayımı, yemek yemek için izin istemeyi bırakmam ise birkaç ayımı aldı."

Meydan okurcasına sandviçinden büyük bir ısırık aldı ve bunu yapma özgürlüğüne sahip olmadığı zamanları hatırlarcasına gözlerini kapattı.

Sözleri konuşmamı engelledi, çünkü kimsenin ona bunu yapabileceğini hayal bile edemiyordum. O Star Sullivan'dı. Dikkate alınması gereken bir güç. Görevini tamamladığında dünyayı ayaklarının altında titretecek bir güç merkezi.

"Ne oldu?" Sesim sordum.

"Serçeleri alt etmek için birlikte çalışmaya başladık." Beni incelerken başını yana eğdi. "Temper'la ne oldu Conor?"

Bu bariz konu değişikliği karşısında burnum kıvrıldı. "O sadece Langley'deki bu devasa toplantı odasında Müdür Reinier'i şokladı."

"Ve binadan kelepçelenmeden çıkmayı başardınız?"

"Dışarı çıkmamıza yardım eden Kardeşler'i aradı. Beni öldüreceklerini söyledi." "Neden oradaydın ki?"

Aklıma bir düşünce gelince kaşlarım çatıldı. "Dürüst olmak gerekirse, ikiyle ikiyi bir araya getirmedigime inanamıyorum. Ben bu Jorgmundgander saçmalığının bir parçası değilim ama ABD'nin açıkça kendi programı var. *Ben* de içindeyim. Bu yüzden çocukken yaptığım onca şey için hapse girmedim.

"Langley'e gittiğimde Gizli Servis için çok gizli bir mesajlaşma platformu üzerinde çalışan bir grup yazılımcıyla tanıştım."

"Sizinle aynı kısıtlamalar altında mı?"

"Devlet için sözleşmeli hizmetkârlar, evet," diye .

"Bunları aileden nasıl sakladığını bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Zaten ABD'den hiç ayrılmadım. Sık sık tatile çıktığımız söylenemez Star. Ayrıca, hükümet her şeyin gizli kalmasını sağladı. Ailemin de bilmesini istediklerini sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bir hain olarak görülebilirdim ve herkes Da'nın buna nasıl tepki vereceğini biliyordu. Yani ya beni koruyup hayatta tutacaktı ya da kurtların önüne atıp yenilmeme izin verecekti."

Kaşları çatıldı. "Tehlikede olmandan nefret ediyorum." "Benim de

senin için aynı şeyleri hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

Bakışları yarısı yenmiş sandviçine kaydı. "Doğru. Platformu kırıp kıramayacağını mı görmek istediler?"

"Evet. Çok kolay oldu. Yemin ederim, seninle çalışmak işimi kolaylaştırdı. Senin solucanın olmadan onu paramparça ettim."

"Maverick'in ," diye düzeltti.

"-ve bunu rekor sürede yaptı. Ancak Temper'a göre, plan benim için sonra da bunu gizli tutmak için benim öldürülmem." "Serçelerin yapacağı bir plana benziyor." "Reinier bir Serçe. Yani bu onun için bir marka."

Kıs kıs güldü. "Adil. Acaba diğer kodlayıcılar da tehdit altında mıydı?"

Omuz silktim. "Olabilir. Görünüşe göre benim yerime başka bir yazılımcı arıyorlarmış." "Neden?"

"Temperance söylemedi." "Langley'den

nasıl ayrıldınız?"

"Helikopterle. Casusluk için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum." "Bu kötü bir şey değil. Berbat bir iş kolu." "O zaman neden bu işe girdin?"

"Nedenini biliyorsun. Anne."

"Bu onu öldürmüşken neden onun ayak izlerini takip edesin ki?"

"Annemle babamın nasıl tanıştığını biliyor musun?"

"Tabii ki." Gözlerimi devirdim. "Sanki gruba ne kadar bağlı olduğumu anlamamayı tercih ediyorsun. Her neyse, Noxxious Madrid'deydi, değil mi? Bir festival için, değil mi?" Onun hafifçe eğlenerek başını sallaması üzerine devam ettim: "Grup bir kavgaya karıştı ve tutuklandı. VIP oldukları için ABD büyükelçisi onları hapisten çıkarıp elçiliğe götürdü, böylece 'ABD topraklarında' oldular."

"Yaşanan en büyük saçmalık. Adaletsizlik gerçek dışıydı. Marc birinin çenesini kırdı," diye homurdandı. "Ve ağır saldırıdan falan tutuklanmadı bile."

O yaşayan en iyi davulculardan biriyle dalga geçerken, ben devam ettim: "Onlar elçilikteyken annen de oradaydı."

Kokladı. "Bir kez baktı ve ona sahip olmak zorunda kaldı. Neyse ki duyguları karşılıklıydı, ama biliyoruz ki ona olan aşkı gerçektir. Onunki... o kadar değil."

"Onun CIA'den olduğunu biliyor muydu?"

"Hayır. Sadece onun elçilik için çalıştığını düşünüyordu. O da bu inancı devam ettirdi." "Gerçeğin ortaya çıkmasına ne sebep oldu?"

"Tekila," dedi homurdanarak, kahve fincanını bana doğru kaldırıp alaycı bir şekilde kadeh kaldırırken. "Öğrendiğimde büyülenmişim. Sonra, o öldükten sonra, bu beni tüketti. Adaletsizlik."

Elini tuttum. "Sen her zaman adaletsizlik için savaştın."

"Sanki cesur davranıyormuşum gibi konuşuyorsun. Benimle ilgili çoğu şeyde olduğu gibi, bu da öfke ve acıyla şekillendi."

"Bunu değiştirebilirsin, Star. Sonsuza dek böyle olmak zorunda değil." Dudağını

ısırdı. "Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar nasıl öğretilir?"

"Birincisi, sen 'yaşlı bir köpek' değilsin. İkincisi, bunlar yeni numaralar değil. Eğer daha iyi bir hayat istiyorsan, geçmişle ilgili bu kadar acı hissetmeyi bırakmak istiyorsan, bu değiştirebileceğin bir şey. Eğer buna hazırsanız."

Kahvaltımı bitirirken bu fikrin aklımda kalmasına izin verdim. Belki yardımı dokunurdu, belki de görmezden gelirdi ama denemek zorundaydım.

Kızgındı. Acı

çekiordu.

Ve eğer bunu biliyorsa, her ikisinden de vazgeçmesi, Da'nın cinayetine karıştığı için beni affettirme yolunda sağlam bir adım olacaktır.

Ancak geçmişi geride bıraktığında, tek başına değil bir çift olarak çalışmaya başlayacaktı, ancak o zaman benimle birlikte olmak için gerçekten özgür olacaktı ve bu, uğruna savaşımdan asla vazgeçmeyeceğim bir şeydi.

Star Sullivan

Onun mahremiyetine girmeye hakkım yoktu.

Buna hakkın yok.

Ama antrenmandan gelen bir sessizlikle odasına girdim ve duşun sesini duyabildiğim banyoya doğru ilerledim.

Elini yüzünü yıkamak ve biraz uyuklamak niyetiyle çıkmıştı ama kapıyı arkasından kapattığı anda boş oda, cömert bir alan, üzerime kapanmaya başlamıştı.

Kanepede uyumak bu gecenin gündeminde yoktu ama yalnız kalmaktansa bunu tercih ederdim.

Banyoya girdiğimde babamın şarkılarından birini mırıldandığını duydum.

Aşık olduğum adamın, nefret etmeye başladığım müziği seveceğini .

Gerçi daha önce, onlara olan bağlılığıyla ilgili olarak geçmiş zaman kullandığını fark etmiştim.

Bu beni garip hissettirdi, sanki onun nefisini emiyormuşum gibi. onun hatası değildi, onun hayran kalbini kıracak gerçekleri biliyordum. Sanırım bunun üzerinde de çalışmam gerekecekti.

Grup *Noxxious* ve sanatçı *Noxxious* aynı kişiler değildi. Babam annemin ölümünden önce harika bir ; sonrasında ise sadece onsuz geçen günleri atlatmaya çalışıyordu.

Bir yetişkin olarak bunu kaydettim. Özellikle de şu anda başka bir odada duş almakta olan birine karşı çılgınca duygular besleyen biri olarak. Çocukken ben de acı çekiyordum ve onu en az annem kadar özlüyordum.

Yine de bu başka bir gün düşünmem gereken bir konuydu. Şimdi sadece Conor'la yeniden bağlantı kurmak istiyordum, bu yüzden çırlıçıplak soyundum ve duş kabineye girdim.

Sabunlanırken yüzüne çarpan su yüzünden, ön tarafım sırtına değene kadar varlığını fark etmedi. Sarsıldığında gülümsedim ve ellerimi karın kaslarının etrafında gezdirdim.

Kaslarının gücü beni şaşırttı çünkü zayıf ve kompakttı, biraz benim gibiydi. Ağırılık çalışmak için değil, dövüşmek için yaratılmıştı, işin kafa karıştırıcı kısmı da buydu çünkü Conor bir dövüşçü *değildi*.

Kardeşleri tabii, ama o değil. "Star?"

"Ben olsam iyi olur."

Kıs kıs güldü. "Arkanı dönebilir misin?" "Senin sikinden korktuğumu mu sanıyorsun?" Karşı çıktım. "Bilmiyorum. Sen korkuyor musun?"

Geçerli bir soruydu ama bu farklıydı. Bu... *Kontrolün bende olduğunu hissettim*.

Cevap vermedim, yavaşça sikine uzandım, ona söylemek yerine korkmadığımı *gösterdim*, durmamı isteyip istemeyeceğini görmek için bekledim.

Beni durdurmadı ve çok sertti.

"Sana bu şekilde dokunmamda bir sakınca var mı?" Fısıldadım. Alnını duvara dayadı ve inledi.

Onun üzerinde bu kadar dramatik bir etkim olduğunu bilmek güzeldi ve onu daha hızlı pompalamadan önce teşekkür etmek için ona yavaş bir vuruş yaptım, her geçişte parmaklarımı ucun etrafında sıktım.

Diğer elimle suyu kısık açtım ve bu sayede ettiği küfrü duyabildim. Tıpkı onun bana yaptığı gibi sistematik bir şekilde duvarlarını yıkarken kendi elleri önündeki fayanslara çarptı.

Kalçaları sallanmaya başladı, yumruğumun izlediği yolu takip etmek için ileri doğru sarsıldı, beni geri becerdi, sunduğum zevki aldı ve bundan zevk aldı - eğer inlemeleri devam edecek bir şeyse, ona yaptığım şeyi kesinlikle seviyordu.

Dudaklarım omzunun pürüzsüz teninde kıvrılırken, "Bana ne yapıyorsun, Star?" diye tükürdü. Sesi öfkeliydi ama kelimeler öyle değildi.

Farkı anlayabiliyordum.

"Seni memnun etmek istiyorum Conor," diye mırıldandım, kendime olan güvenim tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkmıştı.

İslandığımı hissederek fısıldadım, "Hoşuna gitti mi?"

"İstediğimi biliyorsun," diye inledi, başı geriye eğilmişti. "Başka hiç kimsenin bana böyle dokunmasına izin vermezdim."

Cevabından memnun kalınca hızlandım. Etrafında kenetlenirken aşağı uzandım ve taşaklarını yakaladım. Onları avucumun içinde yuvarlayarak onu doruğa ulaşması için cesaretlendirdim. Dölleri duvara sıçrayıp hafif spreyle yıkandığında bir küfür savurduğunda şaftını sağdım.

Vücudunu sarsan şoklar, onu tuttuğumda sarsılmasına neden oldu ve sırtının ortasına yumuşak bir öpücükle bitirdim.

Gümbürdeyen bir ses kaçtı ondan, mırıldanan bir memnuniyet sesi, amımın hiçbir şeyin etrafında kenetlenmemesine neden oldu.

İşte o zaman anlatıyı değiştirdi.

Artık kontrolün bende olmadığı bir hale getirdiğinde.

Su, ön taraflarımız birbirine yapışacak şekilde dönmeden bir saniye önce aniden kesildi.

Ben o çarpışmanın etkisiyle uğraşırken, ereksiyonu karnımda sallanırken, göğüslerim onun kaslı göğsüne bastırırken, o benim sersemliğimden faydalandı ve ileriye doğru yürüdü, arka duvara ulaşana kadar beni nazikçe ama amansızca itti.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, yüz ifadesindeki memnuniyeti fark ettim ve beni yavaşça çekerek bankın üzerine indirdiğinde iç çektim.

Gözleri ruhumu rahatlatan bir gülümsemeyle parladığında dizlerinin üzerine çöktü ve her iki avucunu da uyluklarımın dış uzunluğu boyunca kaydırmasını izledim.

"Seni tatmama izin verecek misin, Star?"

Dudaklarımı yaladım. "Mesele bu değildi." Doğrusu ne hakkında olduğunu tam olarak bilmiyordum ama karşılığında bir şey de beklemiyordum.

Gülümsemesi değişti, keskinleşti. "Hayır mı? Dudaklarımı amında hissetmek istemiyor musun, Star?"

Yutkunarak gözlerimi, onu uzun süre incelediğimde daha derin bir sırtıya dönüşen o günahkâr, hınzır ağza indirdim.

"Bence biraz dinlenmeliyiz. Yarın yoğun bir gün olacak."

"Bunun için asla çok meşgul değilim," diye azarladı, ayaklarımı nazikçe ayırdı ve dizlerinin aralarına yerleşebilmesi için öne doğru kaydı. İç bacaklarım açılmasın diye kenetlendi ve o da bu manzara karşısında kaşlarını kaldırdı. "Kafan güzelken uyumak istemiyor musun?"

Soru karşısında burun deliklerim açıldı.

Evet. Evet, yaptım.

"Parmak yok," diye mırıldandım.

Bu istek karşısında gözleri kısıldı ama başını salladı. "Bacaklarını ellerimle açabilir miyim?"

"Evet, sadece..." Yutkundum, bunun mantıklı olmadığını biliyordum ama tetikleyici olması için bir şeylerin olması gerekmiyordu.

"Seni parmakla sikmeyeceğim," diye söz verdi, tedirginliğimin kaynağının bu olduğunu sezmiş gibiydi.

"Tamam o zaman," diye kabul ettim.

"Sadece zevk, Star, acı yok."

Dudaklarımı tekrar yaladım, "Sadece zevk. Acı yok."

Baldırlarımı okşayıp dizlerime doğru kayarak onları nazikçe ayırmaya başladığında gülümsemesi yine sıcak ve rahatlatıcı bir hal almıştı. Zorluyordu çünkü kaslarım itaat etmiyordu.

Geçmiş ve şimdiki zaman, kaçmaya çalıştığım anılardan oluşan bir bataklıkta bulanıklaşırken nefesimi üfledim.

Bu benim zamanımdı.

Benim anım.

Söylediği gibi, sadece zevk. Acı yok.

Ona baktım, gerçekten baktım ve kendi kendime "*Bu Conor*" dedim. *Sana asla zarar vermez. Seni korkutmaktan, acı çektirmekten, seksi yemekle değiş tokuş asla ama asla zevk almaz.*

açmasına izin vermek bana yardımcı oldu.

Bakışları seksime kayd ve ıslak olduğumu, uyarılmamdan kaynaklanan kayganlığın duştan gelen suyla hiçbir ilgisi olmadığını anladım.

Gördüğü şey onu inletti.

Elleri ayaklarıma doğru hareket etti ve dizlerimi yana doğru açarak beni daha da ayırdı, ta ki her santimim açıkta olduğu için gözlerimi kapatana kadar.

Teşhir, alışmak zorunda olduğum bir şeydi. Çıplaklık bir yaşam biçimiydi, ama kendimi zorlamadan bu kadar açığa vurmak değildi.

Dudaklarını dizime bastırdı ve dilini bacağımanın kasıklarımla birleştiği küçük, üçgen çukurda gezdirene kadar iç uyluğum boyunca takip etti. Burnu monsumun üzerinde gezindi, ağzını amcığımla buluşturmadan önce ucu oradaki seyrek tüyler boyunca süzüldü.

Bana elektrik çarpmış gibi sarsıldım. Yumuşak kıvılcıklar damarlarımda vızıldadı ve bugün ilk kez öptüğüm dudakların yumuşak eti, ondan beklemem gereken bir nezaketle en mahrem yerimi keşfederken beni kıvrandırdı.

Amımı baştan çıkardı.

Tarif edebileceğim tek yol buydu. Conor hemen dalmadı; beni harap etmedi.

Benimle alay etti, elbette. Ama bu, amımın dudaklarını kemirdiği, diliyle klitorisimin etrafında döndüğü, en hassas bölgede maksimum yüzey kaplaması için dilinin düz kısmını kullandığı yavaş, büyüleyici bir baştan çıkarmaydı.

Tek korkum onu kalçalarımın arasında boğmak olana kadar okşadı, emdi, yaladı ve öptü çünkü onu uzaklaştırmak değil, daha yakın tutmak istiyordum.

Conor bunun doğruluğunun kafamda tıklandığı anı hissetmiş gibiydi. Islak dudakları klitorisimi emdi, öncekinden daha sertti. Geçmişte bana yapılanlara kıyasla hâlâ yumuşaktı ama niyeti açıktı; zevk almamı istiyordu.

Dilinin düz kısmı tekrar işe koyuldu, hassas kanaldan aşağıya, içime doğru ittiği yarığıma doğru okşadı, nazikçe daire çizdi, böylece sinir yüklü giriş onun okşamasıyla titredi.

"Oh, Tanrım, Conor!" Titrek yalamaları beni duvara yapıştıırken boğuk bir sesle bağırdım.

Kıkırdadığında, titreşimler içime doğru fırladı, sırtımı kamburlaştırdı ve kıkım neredeyse banktan düşecekti. O zaman beni yakaladı ama ellerini çekmeden önce beni rahat ettirmek için hızlı davrandı.

Anıların beni ele geçirmesi için zaman yoktu. Ağzı klitorisime geri döndü ve çabalarını ikiye katladı. Çıkardığı sesler beni içten dışa doğru aydınlatan bir film müziği idi.

Bundan zevk alıyordu.

Beni ıslatmak için yaptığı bir şey değildi, böylece beni kolaylıkla becerebilecekti.

Çıkardığı sesler ziyafet çeken ve önüne serilen ziyafetin tadını çıkaran bir adamın sesleriydi.

Çıkardığı her tatmin iniltisinde vücut ısımin yükseldiğini hissedebiliyordum. Kalçalarım yüzünü sikene kadar sallandı ve o zaman homurdandı, "Evet, Star. Evet. Zevkini al. Bu senin."

Bir saniye sonra dudakları tekrar klitorisimin üzerindeydi.

Coşku elimin altındaydı ama dokunmaktan çok uzaktım, aşmam gereken bir duvar gibiydi. Kendimi üzerinden atmaya çalıştım ama çok yüksekti. Sonra küçük çıkıntıyı diliyle şekillendirdi. Mecazi anlamda ayağa kalktım ve duvarı tekrar tırmanmaya çalıştım.

Başaramadım.

Nefes alışım o kadar hızlandı ki başım dönmeye başladı.

O lanet duvara her yaklaştığımda, tırmanmayı başaramadım. Ama Conor bana karşı sabrını hiç kaybetmedi.

Dudakları uyuşmuş olmalıydı, ama Tanrım, ziyafet çekme şekli, *tadını çıkarması*, kalbimin atlamayı göze alamadığı atışları atlamasına neden oldu.

Tekrar yarığima doğru çekilirken burnu klitorisimi dürttü. Dilini içime soktuğunda ve tam anlamıyla yüzüne karşı sallandığımda, çenesini sularımla kapladığımda mırıldandı, "Tadın benimki gibi, Star Sullivan. *Bunun* tadı benimki gibi. Senin zevkin benim; dölün benim. Bunu istiyorum. Hepsini istiyorum. Bana vermek istemiyor musun?" Her cümle, dilinin bir itişi ya da bir çemberi, klitorisimin bir dürtüsü, kedi dudaklarımın bir kısıtmasıyla noktalandı. Sözlerinin yarattığı titreşimler beni körlemesine önüne baktırıyor, kaslarımı titreten derin sarsıntılarla ürperiyor ve titriyordum.

Birdenbire duvar o kadar da yüksek görünmemeye başladı.

Bu sefer, kendimi ona doğru fırlattığımda, bacağıma üstünden geçirmeyi başardım.

Bir sonraki an, diğer taraftan serbest düşüşe geçtiğimde, içimdeki coşku sarsılırken çılgılık attım. Kendimi delirmiş gibi hissediyordum. Aşırı ısınmış ve kemiksiz, ama aynı zamanda gergin ve sınırlarıma ulaşmıştım.

Yüzünü sürmeye devam ettim ve o da ağlayan tenine yumuşak öpücükler kondurmaya devam etti.

Onu.

Sırtımı banka yasladığımda, yutulduğumu biliyordum ve bundan mutluydum.
onun ziyafeti olacak.

Günü bitirmek için *bundan* daha iyi bir yol olamazdı.

Star Sullivan

ERTESİ AKŞAM "NYX'E

SÖYLEYECEĞİM."

Hobisi pedofilleri avlamak olan Günahkâr'dan bahsedilince kaşlarını kaldırdı. "Söyleyecek ne var? Artık bunu yapmadığını söylediğini sanıyordum."

"Rahip onun yerini aldı."

"Rahip mi? Oh, şu çocuk. Şu Da..." Burnu kırıştı. "Boş ."

"O bir yetişkin," diye düzelttim. "Reşit değil. Bunun devam etmesine izin vermeyeceğim." Belki de ortaya çıkan ilk e-postanın protokolü durdurması kaderin bir cilvesiydi

Conor bu koşuyordu.

Tatmin edici bir satın alma işlemi için bir '*teşekkür*'.

Duvara bir şeyler fırlatmak istedim. Bir şeyleri kırmam *gerekliyordu*. Benimle aynı havayı solumayı hak etmeyen bu pisliklere adalet getirmeye çalışırken içine düştüğüm ahlaksızlıktan bıkmış, bu boktan dünyadan bıkmış bir haldeyken bir şeyleri kırıp dökmek iyi .

Birçoklarına göre ben bir canavardım. Vicdan azabı çekmeden öldürdüm. Çok az vicdanım vardı. Ama Serçelerle olan ilişkilerimde karşılaştığım hayvanlarla kıyaslandığımda ben bir azizdim.

Cep telefonumu elime alıp bir mesaj tuşladığımda Conor beni durdurmadı. Sadece...

Nyx, Giulia ve oğulları Samael'i düşündüm. Sonra da sanki onlar Bo Peep, köpekler de koyunmuş gibi aileyi takip eden Newfoundlander ve Chihuahua'yı.

Nyx on yıldan uzun bir süredir aradığım bir şeyi bulmuştu, barışı. Samael'in geleceği tehlikedeyken bunu bozamazdım.

Priest, Nyx'in uyuttuğu bir hayvan tarafından kız kardeşine tecavüz edilip öldürüldüğü için kendi huzurunu arıyordu ama ona doğrudan yaklaşamayacağımı biliyordum.

Conor omzumun üzerinden bakarak, "Beş Nokta yardımcı olacaktır. Babam her şeyi öğrendikten sonra haçlı seferine çıktı, bilirsiniz işte, her şeyi."

"Emin misin?" "Eminim."

Mesajımı silerek kişiyi değiştirdim ve mesaj attım:

Ben: Nyx artık oyunda değil, değil

Kendini verdiğini hiç bilmiyordum

Ben: Har. Har. Har

Avlanmaktan bahsediyoruz

Ben: Evet

Hayır, o bu işin dışında. Yine de yardım edecek

Ben: Gerçekten onu kıskırtmak istiyor muyuz

Rex: Muhtemelen hayır. Sanırım sende

Ölmesi gereken biri

Ben: Evet. Dayanılmaz bir şekilde. Canının yanması lazım, Rex

Neredesin

Ben: Söyleyemem

Rex: Daha çok söylemeyeceğim

Maverick'in okuduğunu duydum

IMO'ya göre ikiniz de hatahydınız. Akıldan ne geçiyordu da

böyle sessiz kaldın?

Bu

Ben: Sana ders vermen için mesaj atmadım. ettiğimi biliyorum. daha olmayacak

Bana hiçbir detay vermedi

Ben: Esir alındım, bu yüzden koşullar idealden daha azdı

Şimdi güvende

Ben: Öyleyim

Rex: Bu bok parçasını nasıl buldun?

Ülke dışında mısın

Kaynağım sağlam

Her zaman

Rex: Priest bununla kendi başına başa çıkmaya hazır değil

kendi

Ben: Biri ona yardım edebilir

Rex: Amara

Ben: LOL

Evet, üzgünüm. Kötü bir şaka. Ben sadece onun
Muhtemelen bundan zevk alırlar

Ben: Yapardı

Rex: Ne yazık ki, bir kadın nası tutulacağını bilmiyor.
Olay yeri temizliği
Bunu düşünebilirim. Ne kadar acil
durum

Ben: Acil

Kahretsin. Korkak gibi görünme riskini göze alarak,
detayları bilmek istemiyorum

Güven bana, sen korkak değilsin

Conor O'Donnelly'tanıyor

Onu tanıyorum. Declan daha iyi tanı
Neden

Five Points'in yardımcı olacağını söylüyor

Rex: Tamam. Özellikle ne ile? Babalarının ölümüyle bir şeyler
değişti

Conor omzumun üzerinden mesaj dizisini okuyarak, "Tutuklama olmadığından emin olmak için," diye cevap verdi.

Ben: Sizi hapisten uzak tutuyorum

Kulağa hoş geliyor. Detayları bana gönder. Göndeririz
Priest bir an önce oraya götür

Ben: En kısa zamanda'dan daha fazlası olmalı

Conor omzuma sarıldı ama ikimiz de bir şey söylemedik. Söylenecek ne vardı ki?

Bu, okyanustaki kurbanlardan sadece biriydi ve biz için savaşıyorduk. Gözlerimi kapattım. "Bunu benimle yaptığın için teşekkür ederim."

Eli aşağı kayarak benimkine dolandı. "Bu işte beraberiz." Ciğerlerimden ürpertici bir rahatlama nefesi boşandı.

Birlikte olmak, sorunların paylaşılması anlamına geliyordu ve on dört yaşında bir kız çocuğu bir somun ekmek gibi satın alındığında, alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı.

Günahkarlar'dan Rex sizinle temasa geçecek.

Declan: Yeniden mi?

Conor: New York'ta bir pedofil.

Tanrım.

Conor: Babam bana ne olduğunu öğrendikten sonra haçlı seferine çıktı.

Evet, biliyorum. Vasiyetinde bu konuda ondan bir mektup aldım. Sen aldın mı?

Yaptım.

Declan: Seninki ne dedi?

Conor: Bir sürü rastgele şey, çoğunlukla başıboş. Five Points'in bu pedofil piçlere karşı olumlu adımlar atması gerektiğini ve bunu benim koordine etmem gerektiğini söyledi. Bana ne olduğuyla ilgili bir şey yok ama.

Declan: Günahkârlar ava çıktığında 'kolaylaştırıcı' olmam gerekiyor.

Conor: Bu piçlerden çok fazla var, Declan. **Declan:** Biliyorum, Kid. Biliyorum.

Cameron için dehşete düşüyorum. Conor: Onu koruyacağız.

Declan: Babamız canavarların kalbine korku salan bir adamdı... Ama yine de senin başına geldi. Ben Da değilim, Con.

Conor: Şükürler olsun ki değilsin.

Beni etkiledi çünkü umursuyormuş gibi yaptı Declan. Sonra beni utandırarak susturdu çünkü babamın beni suçlayıp suçlamayacağını bilmiyordum ve bu fikir de çok korkutucuydu.

bana yaptığı gibi.

Çok üzgünüm Conor.

Olmak zorunda değilsin. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.

Bunu kendini kötü hissetmen için söylemiyorum Declan. Sen benim küçük kardeşimsin. Sana göz kulak olmam gerekiyor, tam tersi değil.

Conor: Cameron'ın senin yanında her zaman güvenli bir yeri olduğunu bildiğinden emin olmalısın. Hayat karşısına ne çıkarırsa çıkarsın onu asla suçlamayacağınızı ya da utandırmayacağınızı bildiğinden emin olun.

Conor: Ve asla, ASLA, onun yaşadıklarını küçümsemeyin. Size bir şeyle geliyorsa, bu onun için önemli olduğu içindir ve sizin için de önemli olmalıdır.

Conor: İşte bunu .

Evet.

Declan: Bunu yapabilirim.

Haklısın. Aela da bu işlerde iyidir.

Declan: Eğer işleri batırırsam kafama bir tokat atacağından emin. Shay duyguları ve diğer şeyler hakkında açık.

Conor: LOL. Bunu, kızarmış tavuk yerken babama sanattan hoşlandığın için seni utandırmanın yanlış olduğunu söylediğinde anladım.

Declan: Bunu yaptığında hayatımın en gurur verici günüydü.

Anladım. hepimize bir numara yaptı, değil mi?

Evet. Sanki o gittiğinden beri rahatlamış gibiyiz. Onu özlemem garip mi?

Conor: Hayır. Ben de onu özliyorum. Stockholm Sendromu.

Lol. Yalnız olmadığımıza sevindim. Brennan bu konuda en iyisi gibi görünüyor. Conor: Anlaşılabilir. Anneme olanlardan sonra babam Brennan'a bok gibi davrandı. **Declan:** Bunun için onu nasıl suçlayabileceğini bilmiyorum.

O sadece bir çocuktü. En annemi korumaması gerekirdi.

Declan: Baba, Pointer olduğumuzda çocuk olduğumuzu unutmuş gibiydi.

Conor: Katılıyorum.

Çocuklarımı babamın yetiştirdiği gibi yetiştirmeyeceğim.

Conor: Güzel.

Declan: Aidan'ın Shay'in başkan olacağını kafasına koymuş olması beni sevindiriyor. Bunu ben de göremiyorum ama bence siyasete girecek. Her iki durumda da tertemiz kalmalı ve ben bunun için buradayım.

Conor: Asla asla deme.

Conor: Bize yirmi yıl ver Dec, mucizeler .

Declan: Doğru, lol.

Çocuk istiyor musun Conor?

Düşündüğüm bir şey değil. Star'ın bir kızı var. Star izin verirse onu evlat edineceğim.

Declan: Gerçekten mi?

Conor: Bu neden sürpriz olsun ki?

Declan: Sanırım düşününce öyle değil. Sadece bu hamle için hazır olduğunu fark etmemiştim. Yakında, biliyor musun?

Conor: Yeterince yakın değil. Yıldız benim, Declan.

Biliyorum. Bren'i öldürüyor, lol.

Conor: Neden ona karşı bu kadar sert?

Declan: Ona güvenmediğini söylüyor. **Conor:** Kendine gelmesi için kırk yılı var. LMAO.

Declan: Tamam, Sin'den gelecek aramayı dinleyeceğim.

Conor: Hayır. Rex olacak.

Conor: Sadece kışlarını hapisten uzak tutmaya çalış.

Yapacağım.

Mutlu musun, Con?

Conor: Bu dünyanın çivisi çıkmış durumda ve tüylerimi diken diken eden şeylerle uğraşıyorum ama onunlayım.

Yani evet.

Seni anlıyorum. Senin adına sevindim, Kid.

Aynısı. Cameron'a benden bir kucak ver ve Shay'e o videoyu Snapchat ve IG'den sildiğimi söyle.

LOL. Seni sonsuza dek sevecek.

Conor: İkinin de birkaç gün çevrimdışı olmasının sebebinin ben olduğumu anladığında anlamayacak :P

ERTESİ GÜN

TELEFONUM bir mesajla aydınlandığında, kaşlarımı çatarak bağlantıya baktım.

Kulaklıklarımın birine uzanıp taktım ve çal tuşuna bastım.

Bir rock hayranı olarak, The Prodigy' "Warrior's Dance" şarkısı bana göre değildi, ama sırtarak dinledim, synth döngüsüyle kafamı salladım.

"Hoşuna gideceğini biliyordum," diye seslendi Yıldız yatak odasından.

"Hoşuma gittiğini bilmiyorsun."

"Elbette biliyorum. Tüm parçayı dinledin." "Nereden biliyorsun?"

"Son melodiyi mırıldandın."

"Sinsi. Dinlemiyor olman gerekirdi." "Bu bizim marşımız.

Biz savaşçılarız."

Biz.

Bu durum hoşuma gidince ayağa kalkıp gerindim ve yattığı yere doğru kısa bir yürüyüşe başladım.

Edgar'ın isteği üzerine memnuniyetle temin ettiği on kadar minder arasına gömülmüştü, yorgan neredeyse tamamen üzerini örtüyordu, dizüstü bilgisayar dizinin üzerindeydi. Yorganın altında, bilgisayarını kontrol etmek için kullandığı bir fare vardı.

"O kadar da soğuk değil," dedim yumuşak bir gülümsemeyle.

"Öyle."

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Sadece bazen üşüyorum." Beni inceledi. "Eee?" Kaşlarım çatıldı.

"Şarkı mı yoksa bulgularım mı?"

"İkisi de."

"Rock seven kalbim içten içe ağlasa da şarkıyı seviyorum." "Çok dramatik," diye espri yaptı.

"Bulgularıma gelince, elimizde az ama umduğumdan çok şey var."

"Detaylar."

"Bu standart bir e-posta uygulaması. Kişiler otomatik olarak harmanlanmıyor. Eklenmeleri gerekiyor. Eski e-postaları getirecek anahtar kelimeleri aramadığınız sürece belirli sayıda mesaj depoda tutuluyor."

"Yani bir kişi listesi oluşturmak ve uygulamadan olabildiğince fazla bilgi edinmek tek tek e-postaları taramamız mı gerekiyor?"

"Evet. Sadece yerel depolamaya bağlı olmadığı için rahatladım." "Kahretsin, haklısın. Bu bizi mahvederdi."

"Olabilir. Tabii DeLaCroix'nın gerçek telefonu polislerin elinde değilse."

"Eminim ellerinde bir kanıt vardır ama bu doğru telefon olduğu anlamına gelmez."

"Evetelimizde çalışacak çok şey var, bu iyi haber ve harmanlama sürecine başlamak için bazı botlar getirebilirim."

"Onların yöntemleriyle daha fazla bütünleşmiş durumdasınız, bu yüzden botları beslemek için tetikleyici kelimelerin bir listesini hazırlamak ister misiniz, böylece trollemeye başlayabilirler mi?"

"Elbette. Kuznetsov'un oğlu hakkında bulabildiğim her türlü bilgiyi bulmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar bir şey . Ama anahtar kelime listesini bu akşama kadar size ulaştıracağım."

"Bu geceden bahsetmişken..."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Evet?"

"Yürüttüğüm protokolün tamamlanması birkaç saat sürecek." "Ve?"

"Benimle bir randevuya çıkmak ister misin diye merak ettim." Dik oturdu. "Benimle çıkmak istiyorsun." "Orada bir soru mu vardı?"

"Hayır," diye temkinli bir yanıt verdi.

"Benimle bir cinayet çılgınlığına gelmeni istemedim, Star. Sadece Dubrovnik'te pizza yemek isteyip istemediğini öğrenmek istedim! Gerçi," diye homurdanarak devam ettim, "seni tanıyorsam, cinayet çılgınlığını tercih edersin."

Hemen sırtıttı. "Haklısın."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Henüz ölmesi gereken kimse yok, o yüzden şansın yok."

Yine de gözlerindeki pırıltı geri gelmişti. Bu beni biraz tatmin etti. Dün akşamdan beri sessizdi, kızıdan haberdar olduktan sonra bir anlamda hareketlere devam ediyordu. İkimiz de ona ne yapıldığını hayal edebiliyorduk ve onu kurtarmak için çalışıyor olsak da, bu ikimizi de pek iyi bir ruh haline sokmuyordu.

Ancak ABD'de yatmadan önce Kat'i aradıktan sonra odağını kızıdan bu dava üzerinde çalışmaya çevirdi. Yaklaşık bir saat sonra ben kanepede uyuyakalmıştım, o masada çalışırken kendi bilgisayarım kucagımda mırıldanıyordu. Bugün erken saatlerde, dinlendirici bir uykudan sonra uyandığımda yine yanımda kıvrılmıştı, bilgisayarım sehpanın üzerindeydi. Tek başına, beni şimdiye kadar yaşadığım en iyi iki uyanışla şereflendirmişti - bu anılar arasında Noel Günü de vardı.

Noel Baba'nın Star Sullivan'la bir alakası yok.

"Bir randevuda ne yapardık?" bir sonraki temkinli sorusuydu. "Yemek yeriz."

Durakladım. "İçki, istersen."

"Su mu alkol mü?"

"İkisini de karşılayabilirim. Ama net değerim konusunda endişeleniyorsanız, elbette," diye alay ettim, "hala su sipariş edin."

Sırıltısı tekrar ortaya çıktı. "Sassy. Ne konuşacağız?" "Hayat mı? *Game of Thrones*?"

Halo? Ne istersen." "Eğer burada kalırsak, dava hakkında konuşabiliriz."

"Dışarı çıkmak için bir sebep daha. Kodumuzun bizim yerimize iş yapmasına izin veriyoruz Star, böylece gidip oynayabiliriz. Sadece bir gece için. Bence saçlarını serbest bırakmayı hak ediyorsun."

Kaşlarını çattı. "Bunun neye bile bilmiyorum."

"O zaman bunun üzerinde çalışmalıyız. Sana bu iş bittiğinde ne yapacağını sorduğumu hatırlıyor musun?"

Yutkunması duyulabilirdi. "Evet."

"O zaman yaklaşıyor, Yıldız. *Bunu hissedebiliyorum*." Yatağa yaklaştım ve hâlâ yapacak işlerim olmasına ve artık onun da olmasına rağmen yorganı kaldırdım ve onun kendisi için yaptığı battaniye ve yastık kalesinin altına girdim.

Eğilip dizüstü bilgisayarını ve faresini saklamak için yatağın yere koyduğunda şaşırdım. İlk başta, içeri girdiğim için gideceğini düşündüm, sonra yüzünü bana dönmek için yan döndü ve eli kaşlarımın arasındaki çatlağı hafifçe çizmek için uzandı.

"Hayatınızda başka hiçbir şey kalmayacak kadar işinizin sizi tanımlamasına izin verdiğiniz oldu mu hiç?"

Gözlerimi kırptım. "konuştuğunu , değil mi?" Kıs kıs gülmesi kalbimi ısıttı.

"Gerçek hayatta daha komiksin." "Aktif bir izleyici kitlem var."

"Doğru," diye alay etti, gözleri parlıyordu.

"Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, elbette. Uzun zamandır hayatımda iş ve ailemden başka bir şey yoktu. Şimdi sen de işin içindesin ve sana söyleyeyim, ikisinin toplamından daha fazla belasın. Bir mafya imparatorluğunu yöneten beş erkek kardeşim olduğunu düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyor."

Kıkırdadı. "O zaman seni tetikte tutacağım."

"Öyle olacağını tahmin ediyorum, evet." Daha da yaklaşarak elimi onun pazusuna koydum. "Buna ne ? Pizza. Hala su. Hatta biraz dondurma bile ısmarlarım."

"Antep fıstığı mı?"

Mırıldandım. "İki kaşık. Çıldırılım."

Bir homurtuyla, önü benimkine değene kadar bana yaklaştı. Gözleri aynı hizadayken, "Dondurmamı seninle paylaşacağım," diye fısıldadı.

"Bunu hijyenik bulacağınızı düşünmemiştim."

"Hijyen, hijyen. Seninle tükürüğümü paylaştım. Sanırım dondurmamı yemenle başa çıkabilirim."

"yiyeceğini düşünüyordum." "Ben misafirim."

"Doğru. Yine de seni külahtan dondurma emerken izleyebilirim. Kulağa şaplak bankası malzemesi gibi geliyor."

Gözleri büyüdü. "Şaplak bankası mı?"

Utanmadan itiraf ettim, "Evet." "Seni pislik-"

"Seni düşünmeye mi?" Gülümsedim. "Sık sık."

Yanakları kiraz kırmızısı gibi parlıyordu. Bu her olduğunda, en garip şeydi. Yatağımda bir seri katil vardı. Aldığı canları ya da bunu nasıl yaptığını umursamayan bir seri katil. Gerçeğin peşinde koşarken kimin zarar göreceği umurunda değildi. Yine de bu konulardan bahsettiğimde yüzü kızarabiliyordu.

Bu, özellikle değiştirmek istemediğim bir ikilemdi, çünkü *ben olduğum* için kızardığını biliyordum.

Seks onu sinirlendirmiyordu.

Yaptım.

Ve olumsuz nedenlerden dolayı da değil. Sadece benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu ve Star istemeye alışık değildi. Bunu kendisi de söylemişti, kullanıyordu. Ama beni kullanamazdı. Benimle seks yapmanın zevkten başka bir getirisi yoktu ve zaten benim önceliğim onun zevkiydi.

"Ne düşünüyorsun... Biliyor musun?" diye fısıldadı, sanki devlet sırlarını tartışıyormuşuz gibi.

"Dün şaplak bankasına ekleme yaptık. Seni inerken görmek, seni *dinlemekten* daha iyiydi.

o."

Yutkundü. "duymak hoşuna gitti mi?"

Parmağımın boğazından aşağı süzülmesine ve köprücük kemiklerinin arasına yerleşmesine izin verdim. "Evet."

Dizini kaydırdı ve benimkine bastırdı. Onları ayırdım, böylece o da kendi dizini yerleştirebildi.

bacaklarının arasına. Daha da yaklaştığında, "Şu anahtar kelimeler üzerinde çalışmalıyım" diye fısıldadı.

"Bir saat içinde orada olacaklar."

"Bir saat mi?" diye sordu, bir şiltenin üzerinde yatarken altmış dakikayı nasıl doldurabileceğini merak ettiği belliydi.

Cevap vermedim. Bunun yerine, konuşmayı parmaklarımın yapmasına izin verdim. Köprücük kemiklerinin üzerinde gezindim, göğsü boyunca düzleştirdim ve tüylerimin diken diken oluşunu izledim. Giydiği atletin içinden meme uçları görünüyordu ve elimin bir tanesinin üzerinde durmasına izin verdim.

"Yapabilir miyim?"

Başını sallarken boğazı titredi ve beni gergin etinin etrafında dönmeye teşvik etti. Titredi, dizleri kalçalarımın baskı yapıyor, kasları tepki olarak kasılıyor ve gevşiyordu.

Meme ucunu nazikçe çekiştirirken çıkardığı inilti bir gülümsememi saklamama neden oldu.

"İnlemen şaplak bankası malzemesi," diye bilgilendirdim onu. "Bu küçük aksama mükemmel. Seni iyi hissettirdiğimi bilmek hoşuma gidiyor."

Nefes verdi. "Neden?"

Yolculuğuma devam ettim ve parmaklarımın onun giydiği boxer külotun kasıklarında gezinmesine izin verdim. Onları çalmıştı ve yatağımda bir hırsız olduğu için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Parmaklarımı dikiş boyunca gezdirerek onu nazikçe okşadım ve göz kapaklarının ağırlaşmasını izledim.

"Çünkü senin gibi bir kadın zevki hak ediyor." Bakışları dikkatli bir hal aldı.

"Çünkü benim gibi bir adam ne zaman şanslı olduğunu bilir ve bunu bir kenara atacak kadar aptal değildir."

"Şanslı değilsin," diye homurdandı. "Ben bir mayın tarlasıyım."

"Beni yakabilecek şeylerle oynamayı seviyorum," diye takıldım, dudakları büküldüğünde memnun oldum. Tam rahatladığında, amının üst kısmını buldum ve ona biraz baskı yaptım. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

Cevabım titrek bir nefes oldu.

"Kelimeler, Star. Var olduğunu bilmem gerek yoksa dururum."

"Durmana gerek yok."

"Evet, öyle. Sınırlarını zorlamak istemiyorum. Benimle yatakta daha rahat olana kadar olmaz."

Boxer külotunun içinden klitorisini okşadığımda inledi ve kalçaları geriye doğru eğildi. "Ya senin yanında hiç rahat edemezsem?"

"Şimdiden dün bulunduğumuz noktadan bin adım ilerideyiz." *Az bile söyledim.* Birbirimizi yıllardır tanıyor olsak da, onun külotuna girmek için bir son tarih koymamıştım. Eğer zamana ihtiyacı varsa, onun için bundan başka bir şeyim yoktu. Külotun düğmeleriyle oynarken nefes alışının kesildiğini duydum ve "Yapabilir miyim?" diye sordum.

"Evet."

Parmaklarım aradaki boşluğa girdi ve dizi daha yukarı kayarak sikime baskı yapınca burun deliklerim açıldı. Aynı anda parmaklarım uyluklarının arasındaki sıcak ipeği buldu. Çıplak ten çıplak tenle buluştuğunda miyavladı ve eli bileğimi kavrayacak şekilde uzandı, kalçalarını sallayıp kendi sürtünmesini yaratırken beni yerinde tuttu.

Ona zevk vermeyi düşünmüştüm, ama o aldı ve boşalmak için elimi kullanmasından daha ateşli bir şey görmemiştim.

Vücudu dalgalanırken omuzları yükseldi, daha fazla ilgiye ihtiyaç duyduğu yeri bulurken kalçaları bir yandan diğer yana kıvrıldı.

"Gözlerini benden ayırma Yıldız," diye fısıldadım usulca, gözlerim açılıp benimkilerle çarpışınca sevindim.

Sersemlemiş bir halde, göz bebeklerinin şişerek, alını büzülürken tamamen kasılmasını, yaklaşırken yumuşak çığlıklar atmasını izledim-

Sanki hiç orada değilmiş gibi sarktı. Bir an için ikimiz de donup kaldık.

Tekrar başlayacağını düşünmüştüm ama başlamadı. Aksine, önümde küçülmüş gibi görünüyordu. Utanç, mahcubiyete dönüştü.

bir şekilde, "Yavaş ol. Aceleyle gerek yok."

Bacağını benimkinin arasından çekip çıkardı, uzaklaştırmak için bileğimi sarstı ve sonra sırt üstü yere yığıldı. Yine de yataktan atlamadı, sadece orada yattı, tavana bakarken nefes nefese kaldı.

Ne olduğundan emin olamayınca yaklaştım. "Yanlış giden neydi?" "Bilmiyorum."

ilgilendiğini biliyordum. "Aklın mı?"

Yutkundu. "Belki."

Kesinlikle.

"Bunun tekrarlanması önlemek için ne yapabiliriz?"

Başı yana doğru sallandı. "Bana dokunan her erkeği öldürmeme ne dersin?" "Bu da bir çözüm sanırım."

Öfkeyle, "Boktan bir çözüm," diye mırıldandı. Uzanarak gözlerini ovuşturdu. "Bu yenilgiyi kabul etmek gibi bir şey."

"o?"

"Eskiden beni dövüşmeye zorlardı Conor. Benim inmem onlar için eğlenceli değildi ama-" İç çekti. "Beni satın alan adam, öldürdüğüm adam, beni boşaltmak için bir şeyler yapmaktan hoşlanırdı. Sonra tecavüz olmadığını söylerdi. Beni sevdiğini söylerdi ve bunu bana söyletirdi..." Kaşları çatıldı. "Kendimi kaybettim. Her şeyimi kaybettim."

"herif," diye .

"Neden boynunu kırdım sanıyorsun?" diye mırıldandı, gözlerini benden saklayabilmek için kolunu yüzünü kapatacak şekilde hareket ettirdi. "Sadece aile gümüşü için değildi."

"Ne oldu?" "Beni hamile

bıraktı."

Ağzım şaşkınlıkla yuvarlandı. "Ondan bir bebeğin mi oldu?"

"Hayır." Boğazı düğümlendi. "Öğrendiğimde çok mutlu oldu." Üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Onu zaten öldürmeye niyetliydim ama dediğim gibi... kayboldum. Bu da işleri hızlandırdı."

Kayıp. Star'ın böyle olacağını hayal bile edemezdim. O hesaba katılması gereken bir güçtü. Onun olduğundan başka bir şey olmasını istemeyi hayal bile edemezdim - yaşayan, nefes alan bir kargaşa.

"Ne gibi şeyler?"

"O zaman kocam değildi." "Hamilelik yüzünden

mi oldu?"

"Evet. Benim lehime oldu. Beni sevdiğini söyledi ve hamile kalırsam ne olacağını biliyordum-"

"Bunu bilerek mi yaptın?" Yumuşak bir sesle sordum.

Homurdandı. "Hayır. Benim hiçbir konuda söz hakkım yoktu. Tuvaleti kullanmak için sormak zorundaydım Conor. Hamile kalmam konusunda bana bir seçenek sunduğunu mu sanıyorsun? Kahretsin, bir futbol takımı getirip onları becermemi emredebilirdi ve ben de yapmak zorunda kalırdım yoksa sonum-"

"Ne?" O ben sordum.

"Fark etmez," dedi iç çekerek. "Bana istediği her şeyi yaptırmanın bir yolunu buldu.

"Bir çocuğu ve çarpık sevgi anlayışıyla, bize bakacağından emin olduğunu biliyordum. Vasiyetini değiştirmek için avukatını ziyarete gittikten bir hafta sonra onu öldürdüm.

"Ecza dolabına girdim, viskisine ilaç attım, sonra da onu sona hazırladım. Kıpırdanmaya başladığında onu astım ve benim için dans etmesini izledim." Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi ve o piçin ona bunu yaptırdığını çok iyi biliyordum - onun için dans etmesini. Gülümseme, hemen söndürülmeden önce var olma şansını zor buldu. "Kürtaj yaptıracaktım ama Tanrı var olduğunu kanıtladı çünkü bana gülümsedi ve düşük yaptım."

"Ne oldu?"

"Hans'ın kendini asmasına yardım etti. Sallanırken bana tekme attı. Düştüm."

Bu sözleri o kadar rahat bir ses tonuyla ki, bunların hayatındaki pek çok travmatik günden biri olduğuna kuşku yoktu.

"Sen Katoliksın" diye mırıldanırken tereddütü hissediliyordu.

"Senin bedenini, senin seçimin," diye cevap verdim hemen. "Ve ben gerçek bir Katolik değilim."

Homurdandı. "Bunu biliyorum, sadece bilip bilmediğinden ve düşük yapmamış olsam bile buna izin vermeyeceğimi anlayan kadar seni biraz hırpalamak zorunda kalıp kalmayacağımdan emin değildim."

Bir parmağımı dudaklarına bastırdım. "Senin vücudun. Senin seçimin. Her neyse, dövüşmekle aranda ne var? Yoksa sadece kendini savunmak için mi?"

"On dört yaşında Ju-Jitsu'da siyah kuşak aldım. Sen ne düşünüyorsun?" "Vay be."

Bir homurtu daha.

"Eğer benimle dövüşmek istersen... Ben siyah kuşak değilim ama Brennan bizi ." "Size antrenman mı yaptırıyor? On yaşında değilsin ve öfke sorunların var."

"Bu yüzden mi siyah kuşağını bu kadar genç aldın?" "Evet."

"Otorite sorunlarım vardı ama babam bunu devlet kurumlarını hackleyerek gidermeme izin verdi." Kıs kıs gülmesi, anlattığı anekdotun yarattığı tedirginliği yatıştırdı.

"Yemek masasında gardiyana yaptığın Krav Maga hareketiydi." Omuz silktim. "Brennan doğrudan konuya giren bir adamdır." "Bir saldırganı yok etmeyecekse neden bir şey öğretelim ki?"

"İşte özetle böyle biri," dedim kıkırdayarak. "Parmaklarını şıklatmak, bir testisi yırtmak ve bir akciğeri delmek varken neden birinin yüzüne yumruk atarak zaman kaybedesin ki?"

Islık çaldı. "Onun tarzını seviyorum."

"Öyle düşünmüştüm," diye takıldım. "Bize her zaman ayaklarımızın üzerinde hafif durmayı öğretti ama ben sadece Shay sayesinde dövüşe ve eğitime geri döndüm."

"Açıkla."

"Otoriter."

Burnu kırıştı. " et."

"Brennan ergenlik çağındayken boks yapmaya başladı; öfke sorunları olan biriydi."

"Senin ailende, Tanrım, bu ne sürpriz."

"Değil mi? Hepimizi şaşkına çevirdi." Sırıttım. "Ama o her zaman ailenin yumrukları olmuştur, bu yüzden uygun. Her neyse, Seamus okulda zorbalığa uğradı ve ben de Brennan'a onu eğitmesi gerektiğini söyledim. Shay'in moral desteğine ihtiyacı vardı, ben de işe koyuldum."

"Bütün baldızlar da artık onunla çalışıyor." "Kendini savunma mı?"

"Evet."

"Bu harika. Brennan iyi insanlara benziyor." "Bunu sadece yumrukları olduğu için söylüyorsun."

Kahkahası, söylediği bazı gerçekleri yakıp yok etti. "Doğru. Biraz kan dökülmesini sevdiğimi biliyorsun ama ortağımın benim gibi olmasıyla başa çıkamazdım."

Bu sözleri söylerken bana bakabilmek için başını yana doğru sallamıştı. Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde, "Hayır mı?" diye mırıldandım.

"Hayır. Bir ortaklık ancak belli bir miktar çılgınlığı kaldırabilir. İkimiz de bu terazinin dengesini benim bozduğumu biliyoruz."

Ona dokunmama izin verip vermeyeceğinden emin olmadan daha da yaklaştım, böylece daha önce bulunduğumuz yere geri döndük - beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Kürtaj yaptırmayı düşündüğüm için beni yargılıyor musun?"

"O adam seni satın aldı, Star. Bedenine sahip oldu; geleceğinin bu kadarına da sahip olmaya hakkı olduğunu sanmıyorum."

"Adı Hans'tı," diye itiraf etti, tiksinti dudaklarını büküyordu. "Sanırım bu yüzden Katina'yı bulduğumda onu yanımda eve getirmek zorunda kaldım. Böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmemiştim. Hayatım boyunca yaptığım onca şey, öldürdüğüm onca insan... Bunun önemli olacağını düşünmezdin, değil mi? Ama oldu." Gözleri tekrar kapandı. "Olay olduğunda ağladım."

Alnına bir öpücük kondurdum. "Kaçak kadın ticareti yapan bir yere sık sık giden bir adamdı. Seni satın aldı. Sana tecavüz etti. Seni hamile kalmaya zorladı... Seni asla yargılamayacağım Star. Asla."

Yutkundum. "Neden olmasın?"

Sorusunun nereden geldiğini anlamıştım ama nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Söyleyecek sözüm olmadığından değil, çünkü... "Kim olduğunu biliyorum Yıldız," diye düşündüm sonunda. "Bir süredir biliyorum. Kendini beğenmiş ve kibirli olduğunu biliyorum. Garip ahlak kuralların ve çarpık bir sadakat sistemin olduğunu biliyorum. Zeki olduğunu ve çılgın yeteneklere sahip olduğunu biliyorum ama aynı zamanda birbirimize uyduğumuzu da biliyorum. Mantıklı olduğumuzu."

"Bu yüzden sizi yargılamayacağım çünkü kendimi de yargılamış olurum ve cam evlerdeki insanlar taş atmamalı. Ben de korkunç şeyler yaptım. Babama ve kardeşlerime insanlara işkence etmelerine yol açan kanıtlar verdim ve sıradan bir erkeği ağlatacak şeyler gördüm."

"Seni yargılasaydım, mükemmel olduğumu ima etmiş olurum ama değilim. İkimiz de değiliz ve olmamızı da istemem çünkü senin deliliğin ve benim deliliğim birlikte çalışıyor ve başka türlü olmasını da istemem."

Alt dudağını dişlerinin arasına almasını izledim. "Sabırlı olmanı beklemiyordum."

"Ne? Birbirimizden sadece bir saat uzakta yaşadığımız yaklaşık iki yıllık çevrimiçi sohbet sana bir ipucu vermedi mi?"

Sırıttı. "Hayır. Ama arada bir fark var." "Acelesi olduğunu sanmıyorum."

"Yani, bu randevu...?" "Ne

olmuş ona?"

"Üç kaşık dondurma alabilirsem giderim." "Sıkı pazarlık yapıyorsun," diye takıldım.

"En iyi biri." "Hayır, o senin kıcın."

Homurdandı. "Bu kadar erkek olma."

"Elimde değil." Ona göz kırptım ve sonra yavaş bir gülümsemeyle, "Yıldız, benimle dondurma randevusuna gelir misin?" diye sordum.

"Pizzayı unutma." "Unutmadım."

"Tekrar sor o zaman. Ama bunu düzgün yap."

"Star, benimle pizza ve dondurma randevusuna gelir misin?" "Evet Conor, giderim."

"Güzel. Ve... sana yardım etmeme izin verecek misin?"

Bunun üzerine çenesi yukarı kalktı ve bacakları cenin pozisyonunda göğsüne doğru kaldırmak istercesine sarsıldı.

Neden çok iyi biliyordu.

Dudaklarını yaladıktan sonra, "Yapabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı. Dişlerini sıktı. "İşin kötü tarafı, benimle dövüşmeye kalkarsan muhtemelen bana bir şey olmaz. Çünkü bu... hassas bir durum. Buna alışık değilim."

Göğsüne yediği bir kurşun kadar acı verici değil miydi?

Nutkum tutulmuştu, kelimenin tam anlamıyla yine söyleyecek sözüm yoktu, sonra bana mantıklı gelen tek şeyi sordum: "Denememe izin verir misin? Bence sen zevki hak ediyorsun, Star. Suçluluk duymadan, utanmadan, koşulsuz, acısız bir zevk. Sence de öyle değil mi?"

O kadar uzun süre beni inceledi ki evet diyeceğini düşünmedim, sonra fısıldadı, "Sadece sen de boşalırsan."

Onun bu itirafından sonra ereksiyonun mümkün olup olmadığından bile emin olmadan tek söylediğim "Bu ip değil," oldu.

"Bu bizim için. Karşılıklı zevk ya da zar yok."

Yavaşça başımı salladım, sonra dudaklarımı alnına bastırdım. "Kendinden uzaklaştığımı hissettiğin an bana söyle ve duralım. Anladın mı?"

"O-" Nefes verdi. "-Tamam."

Elim, giydiği uykusu tulumunun üzerinde gezindi ve hafifçe göğsünü avuçladı. "Seninle konuşmamın sakıncası var mı?"

"Sanırım bu hoşuma giderdi. Sesin..." Bir nefes daha. "Beni topraklıyor."

"Öyle olduğuna sevindim." Memesini tekrar sıktım. "Oraya varacağız, Star. Bu bir yarış değil."

Başını sallamasına rağmen doğrulup atletini çıkararak beni şaşkına çevirdi. Gözlerim anında yumuşak kıvrımlarına takıldı.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Artık onlara karşı fazla hassasiyetim yok," diye mırıldandı.

O anda önüne bir serçe koysalar yemin ederim onları öldürürdüm. Çıplak eller. Silahsız. *Ve neşeyle.*

Bir meme ucunu işaret ve orta parmağımın arasında yuvarladım.

"Dövüşmek istemediğine emin misin?" diye ağzından kaçırdı. "Brennan'ın seni eğittiğini söylemiştin-"

"Dün kavga etmene gerek yoktu," dedim kibarca, hareketlerimi tehditkâr olmaktan uzak tutarak.

"Dün fazla düşünmedim. Sen dağıttın." "Neden şimdi fazla düşünüyorsun?"

Burun delikleri alevlendi. "Çünkü beni becermeni istiyorum." "Bunun için hazır değilsin."

"Hayır, işte bu yüzden sinirliyim. Yıllardır istediğim tek erkek ve aklım kontrolü ele alıyor. Eğer bedenimin kontrolü ele almasına izin verirsek-"

"Hayır. Aramızdaki ilişki böyle olmayacak. Bana bir el işi yaptın, Star. Bunun benim için ne kadar büyük bir olay olduğunu biliyor musun?" Gözleri yuvarlaklaştı. "Ve ben senden

Sana oral seks yaparken ellerini saçlarımda gezdirmeni ve neredeyse köklerinden koparmanı istiyorum çünkü seni öyle güzel yiyorum ki." Yumuşak iniltisi sikimin ağrmasına neden oldu. "Bir gün birbirimizin her şeyi olacağız. Ama sen çok sabırsızsın. Buna doğru ilerlemeliyiz. O yüzden bırak da gelecekte sahip olacağımıza konsantre olayım, tamam mı? Çünkü bu konuda berbatısın."

Sonra bir kahkaha attı. Hınzır gülümsemesi kalbimin çarpmasına neden oldu ama sonra sakinleşti ve başını salladı. "Bırakayım da inşaatçı sen ol, Conor."

Ağzımı onunkine bastırmadan ve onu yavaşça öpmeden önce mırıldandım. Dilimi Eros'un yayının etrafında gezdirdim, onu kızdırmak için daldırdım ve karşılık uzaklaştım. Burnunun ucuna, yanaklarına ve kaşlarına yumuşak gagalar kondurdum. Bu sırada elim göğüs uçlarını okşamaya devam ediyordu.

"Yıllardır bunun hayalini kuruyordum," diye dudaklarını ısırdım ve alttakini dişlerimin arasına aldım. "Tadın hayal ettiğimden çok daha güzel."

Sonunda ağzının içine girdiğimde homurdandı ve öpücüğü agresifleştirirken sabırlı olacağına dair verdiği söz kayboldu. Her öpüşünde geri çekiliyor, öpücüklerinin tadına bakıyor, alay ediyor ve tadına bakıyor, bana verdiği vücudunu keşfetme özgürlüğünün tadını çıkarıyordum.

Ne yazık ki onun için bir şey bekliyordum ve bana verene kadar durmayacaktım.

Ona doğru eğildiğimde, bacakları kalçalarımı kavrayacak şekilde açıldı ve ayakları kıcıma batsa ve bana sürtünmeye çalışsa da, vücudumu manipüle etmesine izin vermeyerek ağırlığımı korudum. Dilim yavaş yavaş hızlanarak onunkine doğru ilerledi ve sonra-

Sonunda.

İnledi.

En yumuşak sesti ama duydum. Tam boğazının arkasından. "Benim için ısladın mı, Star?"

"Evet, Conor" diye inlerken kirpikleri titriyordu. "Seni iyi hissettiriyor muyum?"

"Tanrım, evet," diye kalın bir karşılık verdi.

"Beni çok sertleştiriyorsun, Star. Seninle ilgili her şey. Bu gezegene zevkin ne olduğunu bilmeni sağlamak için gönderildim, beni duyuyor musun?" Burnumu yanağında gezdirdim, sonra kulak memesini çekiştirerek tekrarladım, "Beni duyuyor musun?"

Yutkundü. "Seni duyuyorum."

Tatmin olmuş bir şekilde dudaklarına geri döndüğümde elimi onun yan tarafına kaydırdım ve kalçalarını etrafımda daha yukarı kaldırdım. Yatakta daha kolaydı çünkü daha fazla yerimiz vardı.

Daha iyi bir kaldıraçla, kalçalarımı gıcırdatmaya, ona doğru sallanmaya başladım. Elleri hemen omuzlarıma gitti, tırnakları oradaki ete saplandı. Onları omurgam boyunca sürüklediğinde şaşırmadım, öpücüğümle savaşıırken beni tırmaladı, beni daha hızlı hareket ettirmeye çalıştı ama ben sallanmayacaktım.

Kapalı yarığı boyunca tüm uzunluğumu salladığımda haykırdı, sonra hareketi tekrarladığımda ağzıma inledi. Daha sert, her hamlede klitorisini bulduğumdan emin olarak içine girdim.

Daha da yaklaştığında teni benimkine yapıştı ve o zaman daha hızlı hareket ettim çünkü sesleri tiz miyavlamalardan sanki ondan koparıyormuşum gibi gırtlaktan gelen inlemelere dönüşmüştü.

"Zevkini al, Star. Sahiplen onu," diye gürledim ağzına karşı. "O senin. Bunu hak ettin."

Daha önceki gibi yumuşak değil ama derinden, ruhundan gelen boğuk bir hıçkırık kaçtı ve bana geri döndü, harekete karşılık verme arzusuyla neredeyse ikimizi de lanet yataktan kaldırıyordu.

Orgazm olmak için kıvrandı, kıvrandı ve tam pes edeceğini düşündüğüm anda vücudu altımda eğildi.

Yaydan çıkmış bir gibi titriyordu.

Yatağa yığıldığını gösteren boğuk bir çığlık atana kadar olduğu yerde asılı kaldı. "Çok güzelsin amına koyayım," diye homurdandım.

Altımda ürperdi ve nefesini tutmak için geri çekileceğini düşündüğümde, yorgun olması gerekmesine rağmen, ben de serbest kalana kadar devam etti. İkimiz de birbirimize doğru eğildik, sonuna kadar götürmekten korkan gençler gibi kuru kuru seviştik. Ama lanet olsun, mükemmeldi.

O mükemmeldi.

Beni bırakmak istemediğini bildiğim kadar sıkı bir şekilde kucaklarken, doruk noktamı haykırarak, birçok gün içinde ikinci kez pantolonumun içine boşaldım. Eğer bu gezegende geçireceğim günlerin geri kalanında birlikte olacağımız tek şey bu olsaydı, bunu kabul ederdim çünkü onunla bu şekilde olmak, geçmişte seks hayatımın ne anlama geldiğini gösteren binlerce atılmış sikişten daha iyiydi.

Nefes nefese onun üzerine çöktüğümde, zevk o kadar yoğundu ki yorucuydu, bizi tekrar yanlarımıza döndürdüm, bir bacak diğerinin üzerine asıldı ve çarşafların arasında dolaştı.

Uykunun yaklaştığını bilerek ve aramızda oluşan yeni tomurcuklanmış güveni kucaklayarak yumuşak tüylerin içinde rahatladım ve o da öyle yaptı.

Sonra, uyumama ramak kalmışken, "Seni yataktan atarsam sakın alınma," diye fısıldadı.

'Neden' sorusunun sonuçları gözlerimin açılmasına neden oldu ama bir esnemenin ardından mırıldandım: "İçinde sen varken uykuya dalmak için yataktan fırlatılmaya değer."

Kolları bana yapıştı, göğsüme doğru başını sallarken sıkılaştı. Star etraftayken asla sıkıcı olmazdı.

Star Sullivan

CONOR'UN ELİ arabadan indiğimiz andan Dubrovnik'in eski şehrine girdiğimiz ana kadar benimkine yapışık kaldı. Nedenini biliyordum, kaçabileceğimi düşünmüştü.

Çok tatlıydı, gerçekten. Ve ben şirin olmak için yaratılmış bir kadın değildim. Ama Conor savunmamı aşmanın bir yolunu bulmuştu. Daha önce bunu kanıtlamıştı. Kaypak ve kurnazdı ve beni macun haline getirecek kadar da çekiciydi.

Elimi tutmasına izin verdim. Beni yakınına çekmesine izin verdim. Bana zaten bildiğinden fazlasını vermişti, bu yüzden en azından bunu geri verebilirdim.

Şehri daha önce ziyaret ettiğim için güzelliği beni pek şaşırtmadı, ancak Conor ince sokaklara bakakaldı, *Game of Thrones*'un çekim yerlerini aradığını benden saklamaya çalışırken köşelerden baktı.

Rastgele bir yerde selfie çekmeye 'ihtiyacı' olduğuna her karar verdiğinde dudaklarım titredi. Onun şaşkın mırıldanmalarından Blackwater olduğunu anladığım yerin hızlı bir panoramik resmi Körfez ve Kings Landing'deki liman, ardından şehrin kalbine doğru ilerlediğimizde Cizvit merdivenlerinin bir fotoğrafı.

Rektörün Sarayı'nın, nam-ı diğer Qarth'ın önünde poz vermemeye çalıştığında ona "Senden berbat bir casus olur" dedim.

Bana kaşlarını çattı. "ABD'den ne kadar sık ayrılabildiğimi biliyor musun?"

NSA ile yaşadığı küçük sorun bulma yolculuğunu daha da... Tanrı yardımcım olsun, romantikleştirdi.

Çiçek gibi olduğum düşüncesinden tiksinererek, "Görünüşe bakılırsa nadiren. Tam bir turist gibi davranıyorsun. Bu benim itibarım için kötü."

Bu beni onun beni yönlendirmesine izin vermekten alıkoymadı çünkü bundan zevk alıyordu ve gülümsemesi soğuk havayı telafi edecek kadar sıcaktı.

Küçük bir sokak pazarında, dilime hem acı hem de tatlı gelen konserve portakal kabuğu ve çiğnenmesi imkansız ama tadı çok güzel olan incirli çubuklar satılıyordu.

Labirent gibi sokaklarda dolaşırken, aslında ilk defa Avrupa'da bir yerde, aklımda bir görev olmadan bir şehirde bulunduğumu fark ettim.

Bugün bile kan dökülmesinden kurtulamayacağımı tahmin ediyordum.

Birçok paket servis yerinden pizza aldık ve Conor'ın keşfine devam ederken pizzayı mideye indirdik. Eski şehir duvarlarının etrafında yürümekten vazgeçtim, çünkü kendimi hedef haline getirmek istemiyordum - bir görevde olmamam, insanların beni tanımayacağı ve burada bulunma amacımı yanlış anlayacağı anlamına gelmiyordu

-Bunu tartışmayı bıraktı.

Bana göz kırptı. Yavaşça. Sonra başını salladı. Onun tepkisi buydu.

İçgüdüsel bir şeydi.

İlk başta hayal kırıklığına uğradığını düşündüm ama sonra gergin çenesini gördüm ve bunu öfke sandım. Onun öfkesini yatıştırmak benim işim değildi, bu yüzden bir süre onu görmezden geldim ve elimdeki pizza dilimini yemeye devam ettim, sonra fark ettim.

Conor normal değildi.

Tıpkı benim gibi.

Ona yaklaşıp fısıldadım, "oldun mu?"

Kaşları çatıldı. "Elbette öyleyim. Bir casus oyununun ortasındayız. Nasıl olmayayım?"

"Oyun falan yok," diye karşılık verdim. "Ayrıca, bir görevde *olsam* bile ölebiliriz." Gözleri parladı. "Ama lanet olsun, yaşadık."

"Çok uzun zamandır çatı katında tıkilip kalmışsın," diye homurdandım. "Eğer büyükbabam iddia ettiği kadar güçlüyse, NSA'yı seyahat etmene izin vermeye zorlamak için onunla konuşmalısın. Kanatlarını aç. Beyninde kabin humması var."

Belli ki eski şehir çevresindeki turlardan birine katılmış olan bir insan kalabalığı bize doğru kaymaya başladı ve o da insan kalabalığından kaçmak için beni itti.

İşte o zaman aletin kıcımı dürttüğünü hissettim.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı içe doğru kıvrarak, "Onunla ne yaptığını bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Ben de." Boştaki eli belime dolandı ve karnıma bastırdı. "Neyin sıcak olduğunu biliyor musun?"

"Ne?" Eğlenerek sordum.

"Ne kadar seksi olduğunu bilmiyorsun."

Homurdandım. "Teşekkürler. Sanırım."

Küçümsedi. "Seninle işim bittiğinde."

Kaşlarını kalktı. "Benimle işinin ne zaman biteceğini?" "Doksan dokuz yaşına geldiğimde."

"Oh." Bu cevabı beklemiyordum. Hem de hiç beklemiyordum. Boğazımı temizledim. "Bunu insanlara söyleyemezsin."

"Siz insan değilsiniz," diye işaret etti, gevşek tutuşum sayesinde yere yuvarlanmadan önce baygın duran turta parçamı kaptı.

"Ben değil miyim?"

"Hayır. Değilsin." Mide

yanması mıydı o?

Göğsüme yayıldı. Sıcaktı.

Yandı.

Evet, rahatsız edici bir şekilde düşündüm. *Mide yanması.*

Boğazımı tekrar temizledim ve pizzamın geri kalanını yemesini izledim. "Bana bir dilim daha borçlusun."

"Ayrıca sana dondurma borcum var."

"Kış olduğunu unutmuşum." Burnum kırıştı. "Zaten yeterince üşüyorum." "Sıcak çikolataya ne dersin? Buralarda bir yerlerde olmalı-"

Sağ tarafımda küçük bir patlama sesi duyuldu. Yanımdaki taş duvar merminin isabet ettiği yerde patladı, arkasında orta büyüklükte bir delik bıraktı ve kışlık montumun üzerine enkaz saçtı.

Az önce vurulduğumu fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı, Conor'ın elinden tuttum ve onu bir ara sokağa sürükledim. Burası şehrin en güzel yeriydi, bir sürü saklanma yeri vardı.

Küçük yollarda manevra yaparken, "Bunu bize dilemek zorundaydın, değil mi?" diye mırıldandım.

"Hey, sana ateş edilmesini ben istemedim." "En azından

ereksiyonun gitti mi?" Homurdandım.

Öfkelendi. "Benim aletim kurşunlara senin memelerini gördüğümde verdiği tepkiyi vermiyor." "Bildiğim iyi oldu," diye alaycı bir karşılık verdim.

Hedef alındığım küçük pazar meydanından uzaklaştığımızda, eski şehrin diğer ucundaydık.

Oraya vardığımda nefesimi içime çektim, telefonumu yeleğimden çıkardım ve ekranım açılır açılmaz gelen bir aramayla karşılaştım.

"D!" Selam verdim.

"D kim?"

"Benim için ölü," diye fısıldadım ona. "Ah."

"Eğer benden kaçacaksan, Star, o zaman en azından beni arayıp artık kayıp olmadığını söyleme nezaketini gösterebilirsin."

Sesi kızgın geliyordu.

. "Üzgünüm, D. Kendimi bir boka kaptırdım."

"Bunu görebiliyorum. Çılgın hacker sonunda seni yakaladı."

"O değil-" Durakladım. Tamam, öyleydi. "Evet, ama bekle! Birlikte olduğumuzu nereden biliyorsun?"

"Seni dürbünüme aldım." Yanımızda kırmızı bir nokta belirdi, Conor şaşkınlıkla sarsıldı ve beni duvardan alıp birkaç metre kuytu bir yere sürükledi. D kulağıma homurdandı. "Ona bu kadar ürkek olmamasını söyle."

Dudaklarım seğirdi. "Bizi vurmayacak, Conor." "Bu o mu?!"

"Evet. Bana yerini gösteriyordu." Kırmızı ışık tekrar parladı ve bu sefer etrafımda dönüp eski şehir duvarlarındaki yuvasını bulmak için kullandım. Onu işaret ettikten sonra, "Sana oraya çıkmamanın iyi bir fikir olduğunu söylemişim. Bir tetikçiden kaçmaya çalışırken lanet olası çevrenin etrafında koşturuyor olurduk."

"Artık kaçacak bir şey yok. Adam öldü."

Sinsi yorumu karşısında kaşlarım kalktı. "Şimdiden mi?"

"Evet. Temper hemen buraya gelmemi söyledi, ben de . Daha yeni ve şehre doğru gittiğini söylemek için beni tekrar aradı." "Psikopat kuzenimin senin yerini benden daha iyi bilmesine üzıldüm, Star."

"Bana kuzeninden bahsetme, Cin. Yemin ederim, onu bir daha gördüğümde önce ateş edip sonra soru soracağım."

"Bu sefer ne yaptı? O iyi kız rolü beni gerçekten ürpertiyor." "Benim de," diye katıldım, onun da aynı şeyi yapacağını bildiğimden alaycı şekilde ürperttim.

"O, Birleşik Kardeşliğin bir parçası."

Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu. "Temper, Bear'ın ortaya çıkardığı o gizli cemiyette mi?"

"Evet. Görünüşe göre sen ve ben seçilemeyecek kadar yaramazız," diye alay ettim.

"Güzel. Eğer kuzenim gibi üyeleri kabul ediyorlarsa, bu parçası olmak istediğim bir grup değil."

"

"Aslında haklısın. Yine de bana yardım edecekler." "Serçelerle mi?"

"Evet. Çok sert." Burnumu ovuşturdum. "Sana anlatacak çok şeyim var Cin. Anlatmadığım için üzgünüm.

arayı için. Son iki gün çılgıncaydı. Daha dün çıkabildim-"

"Serbest mi bırakıldım? Yani hapsediliyordunuz. Maxim Lyanov'dan Petrovsky Sarayı'nın zindanlarında tutulduğunuzu söyleyen bir mesaj aldım. O lanet yeri havaya uçurduk ama orada zindan olmadığını öğrendik! Boktan bir şovdan bahsediyoruz. Senin hack yeteneklerin olmadan ben bir hiçim, Star. Beni bir daha asla böyle bırakma."

Gülmek zorunda kaldım. "Patlamaya ne yakalandı?"

"Ne yazık ki birkaç kişi. Ölüm yok . Sadece sıyrıklar. Komşu parktaki birkaç ağacı yaktık ama elimizden bir şey gelmezdi. Bir süre daha o mutfakta yemek pişiremeyecekler."

"Lyanov'un sizinle temasa geçmesine şaşırdım."

"Benim olduğumdan daha fazla değil. Patlama yüzünden bayıldı-"

Konuşmanın çoğunu ikinci ağızdan duyan Conor söze karıştı: "Moskova Bratvası, o kurtarma girişimi yüzünden onu Pakhan tahtından indirdi. New York'taki kardeşleri onu tahliye edeceklerini ve şehre geri götüreceklerini söylediler. Bunu başarıp başaramadıklarını bilmiyorum."

"Öyle yaptılar," diye yanıtladı Cin. "Bellevue Hastanesi'nde iyileşiyor. Artık Bratva'ya liderlik etmiyor. Kendilerine Unutulmuş Çocuklar diyorlar. Bence Peter Pan gibi ama turbo şarjlı ve bıçaklı."

Suçluluk duygusu beni mızrakladı. "Kahretsin. Liderlikle bağlarını güçlendireceğime söz vermiştim, onları yok edeceğime değil."

"Merak etme, bu şekilde daha fazla güce sahip olacak ve Rusya'ya hesap vermek zorunda kalmayacak," diye beni rahatlatı. Conor. "Kardeşi bana seni kurtarmaya çalıştığını söylediği an, onu sonuna kadar desteklediğimizi söyledim. Artık Moskova'ya ihtiyacı yok."

Ona baktım ve midemdeki o garip ekşimenin yeniden alevlenmeye başladığını hissettim. Neden sürekli böyle şeyler söylemek zorundaydı ki? Dalgın bir şekilde ifade etmek için omzunu sıvazladım, sonra da ağrının giderek şiddetlendiği göğsümü ovuşturdum.

Dubrovnik'te kalp krizi geçirmek için ihtiyacım olan tek şey buydu! "Tamam, peki beni kim öldürmeye çalıştı?"

"Muñoz'u hatırlıyor musun?"

Conor kuru bir sesle, "NFL oyuncusundan bahsetmediğimizi varsayıyorum," dedi. "Hayır," dedim homurdanarak. "O bir tüccar."

"Artık ölü biri."

"Sağ ol Cin. Bu sefer ne yaptım?" "Kendi başına hareket ediyordu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tanrım, Pire yüzünden çok kızmış olmalı." "Pire'de ne oldu?" Conor fısıldadı.

"Onu kışından vurdum."

Homurdandı. "Sadece seni." "İyi bir atıştı!"

"O da on yıl önceydi," diye söylendi Cin. "O adam nasıl kin tutulacağını biliyordu. Her neyse, jet lag oldum. Önümüzdeki altı saat içinde yakalanmamayı, vurulmamayı ya da tutuklanmamayı başarabilir misin, böylece ben de biraz uyuyabilirim?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Sensiz ne yapardım, D?"

"Bilmiyorum amina koyayım. Conor'a Arkansas'taki senatörle ilgilendiğimi söyle." "O duyabilir. Hangi senatör?"

"Sparrow. Bodrumunda bir köle tutuyordu." "Piç kurusu," diye tısladım.

"Ölü piç şimdi. Cesetle ben ilgilenirim." Homurdandı. "Muñoz, yani. O zaman ben uyuyacağım."

"Tamam. Sana koordinatlarımı mesaj atarım, böylece gelip bizimle kalabilirsin. Bilgisayarla aran iyi değil ama bize yardım edebilirsin."

"Büyüleyici," diye .

Kulağımdaki ölü havayla ona döndüm. "Yani ölmeyi hak edenleri böyle mi seçiyorsun? Benim İçin Ölü'yü mü işe aldın?"

Yüzünü buruşturdu. "Bazıları özel durumlardır. McClure, bu örnekte, seçmenleri arasında popüler. Onun ya da diğerlerinin hapiste bir hafta yatıp mucizevi bir şekilde çıkmalarına izin verecek değildim."

"Yapmazlar-"

"Davidson yeniden seçilmek için kampanya yürütüyor ve her iki parti de açığa çıkan Serçeleri kampanyalarının ayrılmaz bir parçası haline getiriyor. Tutamayacakları büyük vaatler veriyorlar ama önümüzdeki birkaç ay içinde ne olacağını kim bilebilir? Her şey sıcak hava ve boktan ibaret olabilir." "Bunu ifade etmenin bir yolu da bu." Ona bakarken dudaklarımı büzdüm. *O kadar muhteşemdi ki.* Özellikle de düşmanlarımı öldürmekten bahsetmeye başladığında. "Nasıl sikini?"

"Bilmek istemezsin."

Boğazımı temizledim. "Bilmek istemeseydim sormazdım." Sustu. "Ağrıyor. Sert."

"Benim için mi? Yoksa adrenalin için mi?" "Sen, Star. Siktir. Her zaman sen."

Mide yanması bir kez daha ortaya çıktı.

Ona baktım, güneş batmaya başlarken koyulaşan gölgeler arasında kaybolduğumu hissettim.

İşte o zaman bir karar verdim: Bizi gölgelerin içine, D'nin dans eden kırmızı noktasının yuvasını bulmamı sağladığı yerden uzağa ittim ve ellerimi başının iki yanına sabitledim.

"Oral hakkında ne hissediyorsun?" Homurdandım, ağzım onunkinin üzerinde geziniyordu. "Vermek mi, almak mı?"

"Almak."

"konuda çok istekli olurdum," diye boğuk bir sesle konuştu.

Saldırgan pozisyonunda kendimi daha rahat hissederek dilimin dudaklarının kenarında gezinmesine izin verdim. "Burada mı?"

"Lanet olsun. Benimle dalga geçme," diye hırladı ve ses tonundaki ısırik, içimde mide ekşimesini sağlıklı gösteren şeyler yaptı.

Merkezim aydınlandı çünkü bu *benim* içindi. Bazı erkekler için temsil *ettiğim* delikler değil, onun *beni* arzulamasını sağladığım için. Karmaşık ve zehirli olan geçmişim onun ilgisini çekiyordu. Bu onu zorladı çünkü içindeki inek, gerçek hayattaki bir casusla birlikte olmak için can atıyordu. *Beni* istiyordu.

Elimi aletin üzerine koydum, sertliğini hissettim, aletinden yayılan sıcaklığı hissettim.

Onu.

"Bir keresinde bana el işlerinden hoşlanmadığını söylemiştin," dedim ağzına karşı nefes alarak.

"Duştan önce yapmadım." Kalçaları öne doğru sarsıldı. "Seninle durum farklı," dedi.

"Sen" kelimesinin üzerinde sert bir vurgu vardı. Yani, başka kimse değil.

Sadece ben.

Çekirdeğim sadece . Radyoaktif hale geldim. Parlamaya başlamamış olmam bir mucizeydi.

Ben.

Daha önce hiç kimse bana kendimi özel hissettirmemişti. Bir zamanlar beni sevdiğini bildiğim eski sevgilim Maverick bile. Bir arkadaş olarak değil, bir ortak olarak. Ama Conor'ın birkaç cılız kelimeyle yapabildikleri beni var olduğunu bilmediğim bir yere götürdü, muhtemelen onunla tanışana kadar da götürmemişti çünkü orayı kendi yeri olarak oyuyordu.

Sözlerine teşekkür etmek için dudaklarımı onunkilere bastırdım. Sonra burnumu çene çizgisine dayadım ve boğazındaki bir noktayı nazikçe emdim. Dilim hassas deriyi avuçlarken, başını taş duvara yasladı ve bir iz bıraktığını anlayana kadar hassas bölgeyle oynamama izin verdi.

Yarın sabah bunu görmek istedim. Bu anı hatırlamak istedim.

Bu geceyi unutmak istemedim.

Parmaklarımın yumuşak hareketleriyle kot pantolonunun üzerinden onu şekillendirdim. Onu tetiklemek istemiyordum, sadece harekete alışmasını istiyordum. O nasıl seksi benim için özel kılmaya çalışıyorsa, ben de aynısını tersinden istiyordum.

Yavaşça aşağı indim, dizlerimin üzerine çöktüğümde tırnaklarım gövdesinin uzunluğu boyunca ilerliyordu. Altımdaki kaldırım taşları soğuk ve nemliydi ve daha sonra ağrıyacaktı, ama bu şimdi idi ve şimdi önemli olan tek şeydi.

Dudaklarımı hâlâ kapalı olan aletin üzerinde gezdirdim, sonra dişlerimle fermuarı buldum. Club Pervet'te geçirdiğim süre boyunca istemeyerek de olsa pek çok teknik öğrenmişim ama bunları iyi bir şekilde kullanma fikri, beni önemseyen bir adama zevk vermek, her nasılsa en büyük intikam gibi görünüyordu.

Fermuarı çekiştirdim ve aşağı indirdim. Aleti boşlukta görüldüğünde nefesinin altından küftetiğinde, mırıldandım ve dilimin üzerinde gezinmesine izin verdim.

"Bu sefer boxer külot yok," diye mırıldandım dilimin altında zonklayan kalın damarı izlerken.

"Beni onların içine boşaltıp duruyorsun," diye ısırdı. Kahretsin, bu doğrudan amıma bir zevk zap gönderdi.

Ben. Tekrar. İşin çoğunu o yapmasına rağmen bana sahiplik verdi. Onu serbest bıraktım. Pantolonuna boşalmasını sağladım.

Düşüncelerim beni nefes nefese bıraktı ama kendimi onun sikini ıslatmaya odaklanmaya zorladım.

"Oh, ," diye hırladı. "Saçına dokunabilir miyim?"

Onun bu düşüncesi beni minnettarlıkla doldurdu ve onayımı inlediğimde, parmakları gevşek buklelerimin arasından geçti, uçları kafa derime , zorlamak için değil, sadece beni yaklaştırmak için.

Fermuarının içine girdiğimde, aleti dışarı fırlarken tısladı. Kalın, sert ve uzundu. Onu alma düşüncesi amımı sıktı. Beni tamamen yaracağını biliyordum ve beni kabaca alırsa o inçler bir yumruk atacaktı.

Bunu düşünmedim bile, sadece tepki verdim - parmaklarımı bacaklarımın arasına sürttüm, merkezimdaki ısının kottan süzölmeye başladığını hissettim.

Zorlamadan, sadece kendimi keşfederek, diğer elimle, tükürüğün şaftının etrafında toplanmasını teşvik etmeye başlamadan önce onun tabanını tuttum.

Dilimin ucuyla her damarı takip ederek onu güzelce ıslattım ve sonra mantar ucunu emmeye başladım. Nefesinin altında hırladı, parmakları saçlarımın etrafında bir an için sıkıştı ve bilinçli bir çaba olması gereken bir şeyle beni serbest bıraktı.

Alevlenen uca alıştığımda, oradaki küçük ağlayan yarığa doğru ileri geri sallanmaya başladım, zaten onun ön sperminin tadına bakıyor ve daha fazlasını arzuluyordum.

"Kahretsin, Star, lütfen," diye homurdandı. "Bana eziyet etmeyi bırak."

Dudaklarım yalvarırken kıvrıldı ama kelimeler içimi aydınlattı. Bana güç verdi. Sadece biraz sürtünme için klitorisimin üstündeki bölgeyi ovuşturdum, sonra yavaşça onu ağzıma almaya başladım.

Eğitimle birlikte öğürme refleksimi de kaybettim, bu refleksi tekrar kaybetmek niyetindeydim çünkü herhangi bir pisliğin aletini emmeyi uzun zaman olmuştu. Ona bunu vermek için çalışmak beni tatmin ediyordu. Asla öğrenmek istemediğim ve uyum sağlamak zorunda kaldığım bir beceriden yararlanmasına izin vermek.

Ve alışmayı başardığım her santimde küfürler savurması, inlemesi ve homurdanması bunu daha da değerli kılıyordu ve benim aşırı başarılı benliğim onu memnun etmek için her zaman istekliydi.

O kadar ıslaktı ki, yavaş aşağıya doğru indim. Burnum kasıklarına sürtündüğünde, sanki İngilizceyi unutmuş gibi karışık sesler çıkarıyordu.

İşte o zaman onun etrafında yutkundum.

"Lanet olsun," diye homurdandı, kelimeler kalın ve yoğun, sanki ağırlıkları varmış gibi yere düşüyorlardı. "Bu... senin ağzın. Oh, Tanrım. Teşekkür ederim bebeğim. Bana karşı çok iyisin. Her şeyimi alıyorsun. Benim kötü kızım. Çok kötü."

Cümleyle 'benim' diye başladığında istemeden de olsa donup kalmıştım.

Aferin kızıma.

Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm.

Bunlar duymak istemediğim sözlerdi.

Ama tabii ki o Conor'dı. Ve bulutların üzerindeyken bile, cennetin yüzüne bakarken, doğru şeyi nasıl söyleyeceğini biliyordu.

O mide yanması geri gelmişti.

"Benim yaramaz kızım. Çok yaramazsın," diye tekrar mırıldandı ve parmaklarımın klitorisimin üzerinde hızlanmasını sağladı. "O güzel, pis ağzın. Çok mükemmel."

Boğuk bir inilti duymak için etrafında saçma sapan kelimeler geveledim. Sonra başımı sallamaya başladım. Parmakları saçlarımda kenetlendi ama hızımı zorlamadı.

Onu gırtlığımla becerirken, daha hızlı hareket etmeye başladım, sonra boştaki elimle pantolonunu sürükleyerek daha fazla alan yarattım, böylece fermuarına ulaşp taşaklarını birbirine sürtebildim.

Yeterince yer yoktu ama sıkıştırma, ona verdiğim coşkuyla kısıp sesle inlemesine ve kalçalarının öne doğru fırlamasına neden oldu.

Ve bir şekilde, bu benim zevkimi kanatlandırdı. Boşaldım.

Bana verebileceklerinin yanında hapsirik gibi kalıyordu ama tokattan daha iyiydi.

Bunu daha iyi yapan şey, bunu kendim yapmış olmamdı, tırmanmam gereken bir duvar yoktu, ama dondurmanın üzerindeki gerçek kiraz, bana vermek zorunda olduğu her damlayı yutarken teşekkürlerini fısıldamasıydı.

Sanki ona oral seks yapan ilk kişiymişim gibi beni övüyor ve bana tapıyor

-

Hayır.

Zihnim dondu.

Düşünceye takıldı. Ben de onu kenara ittim.

Olduğum yerde kaldım, işi bitene kadar dölünü yutmaya devam ettim ve elleri onu bırakmam için beni zorluyordu.

Aleti serbest kaldığında önümde dizlerinin üzerine çöktü ve parmakları hâlâ saçlarımdayken beklenmedik bir öpücükle beni mızrakladı.

Kendi tadına bakmış olmalıydı ama umursuyor gibi görünmüyordu, eğer onu paketlemesze aletinin donacağını bile umursamıyordu. Sadece dilini benimkine doğru itti, içime doğru sallandı, *ağzım* için bana ağzıyla teşekkür etti.

Conor'ın dudaklarından gelene kadar bu 'teşekkür'e ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum.

Gülümsediğimde, "Bu öpücüğün tadına bakmalıyım" dedi.

"Öylesin," diye mırıldandım, başımı eğdim, daha fazlasını istiyordum. Her şeyi istiyordum.

Çılgınca olan şey, hayatımda ilk kez *her şeyin* ulaşlamayacak kadar uzak görünmemesiydi.

Dubrovnik'i surların tepesinden seyrederken, Coop'u parçalarına ayırıp dışarıdan bakıldığında 'tetikçi kıyafeti' değil 'sosyetik şıklık' diye bağırın, özel yapım bir evrak çantasının içine yerleştirirken iyi yapılmış bir işe gülümsedim.

Beremin hâlâ kaşlarımın büyük kısmını örttüğünden emin olduktan sonra, yüzümün alt yarısını tekrar örtecek şekilde tozluğumu yeniden düzenledim. Görünen tek yerim gözlerimdi. Hava sıcaklığı donma noktasının üzerinde seyrettiği için yersiz görünmüyordum ve kimliğim de evler kadar güvendeydi.

Bu işlem tamamlandıktan sonra kayışı omzuma geçirdim ve Cooper'ın ağır yükünü dengelemek için duruşumu ayarladım, ardından bir adamın endişeyle saatini kontrol ettiği çıkışa doğru yöneldim.

Turistlerin uğrak yeri olan bu cazibe merkezi bir saat önce kapanmıştı ve kontrol edilmeden geçmeme izin verdiği için ona zaten ödeme yapmışken, karısını çok mutlu edecek kadar Hırvat *Kunası* attım, teşekkür ettim ve sonra beni eski şehrin merkezine götüren merdivenlerden aşağıya doğru koştum.

Star'a yorgun olduğum konusunda yalan söylemiyordum - jet lag'im gerçek dışıydı - ama amcık suratlı, dangalak kuzenim benimle iletişime geçip Muñoz'un serbest olduğunu söylediğinde, kızımı soğukta bırakamayacağımı biliyordum.

Esneklik için gölgelere yapışarak kendimi odaklanmaya zorladım ve sonra ara sokaklardan geçtim. Otel odamdaki şiltenin içine yüzüstü dalmaktan başka bir şey istemesem de, bunun yerine Muñoz'un yuvasına doğru yol aldım.

Herif kendini üst düzey bir keskin nişancı sanıyordu ama işe yaramazlığının kanıtı bu kadar uzun süre hayatta kalmış . Sadece Işıkçı, Kartal Göz, Dagda (ne yazık ki) ve ben gibi en iyiler şu anda devam etmekte olan avdan sağ çıkabilmiştik.

Dünyanın dört bir yanındaki hükümetler bizi birbirimize düşürüyor, soğuk ve sert para karşılığında çok sayıda kardeşimi öldürüyordu.

Star yıllar önce Muñoz'un kötü tarafına geçmişti - onu silmek için sadece bir bahane bekliyordu - ama benim gözetimimde değil.

Yirmi adım öteden, cesedini bir merdiven setinin üzerine tünemiş halde buldum. Silahının üzerine yığılmış, kolları kenarda gevşekçe sallanan ve yüzünün geriye kalan kısmı geleneksel taşla gömülmüş halde ona suçluluk duymadan, daha çok kızgınlıkla baktım.

Hareketlerimi korumak için yine gölgeleri kullanarak onun bulunduğu yere doğru sürüklendim ve merdivenlerden yukarı tırmandım.

Akşamın erken saatlerine göre gülünç derecede sarhoş olan birkaç turist sendeleyerek geçip gitti ve ben de duvara daldım, ellerimi sarp taşla bastırdım, alnımı taşla sürttüm, gürültülü kahkahalarıyla yollarını gözledim, sonunda cinayet mahalimden uzaklaştıklarında minnettar oldum.

Gözden kaybolmak için eldivenli ellerimle Muñoz'u sıvazlamaya başladım.

Katılmanın vücudunun sertliğiyle hiçbir ilgisi yoktu; sadece o lanet soğuktu.

Cep telefonunu ve anahtar kartını aldım, ikincisini cebime koydum ve sonra yüzünü yana doğru çevirdim. Yüzünün yarısı yoktu, bu da Face ID tarayıcısında bir sorun yaratabilirdi...

Yaşasın!

Kilit açıldığında mutlu bir şekilde sırttım ardından güvenlik tercihlerini kapatmak için ayarlara girdim, işlemi kolaylaştırmak için birkaç kez daha yüzünü kullandım.

Cep telefonunu ve anahtar kartını elime aldıktan sonra herifi yalnız bıraktım ve yaklaştığım gibi sessizce uzaklaştım.

Telefonum çaldığında, arayan kimliğimde Temper'ın adını görünce yüzümü buruşturdum.

göre Temper, ailenizi değil sadece arkadaşlarınızı seçebileceğinizi kanıtlıyordu.

Star'a karşı, baş belası kuzenime duyduğumdan daha fazla ailevi duygular besliyordum.

Artık ne yaptığımı bildiğimden, telefona cevap verdim. "Onun kıcını kurtarmak seni affetmesini sağlamadı."

Kulağıma tısladı. "Kahretsin. Sana o mu söyledi?"

Moron. "Tabii ki yaptı. Aklından ne geçiyordu?"

"Ona ihanet etmedim," diye savundu. "Onun çıkarları doğrultusunda hareket ediyordum."

"Çıkarlarını önemseyen tek kişi sensin," diye karşılık verdim. "Bu doğru değil. Ben her zaman Amerika'nın çıkarlarını düşünürüm."

İnleyerek mırıldandım, "Söylediğin saçmalıklar, Temper, sanki insanların seni duyabileceğini düşünüyorsun ve vatanseverlikten başka bir şey yapmaya cesaret edemiyorsun."

"Kimin dinlediğini asla bilemezsin Cin."

Sabır ararken burun kemiğimi sıktım. "Ne istiyorsun?" "Sadece sağ salim kurtulduğunu bilmek istedim.

Ne düşünürsen düşün, umurumda." "Sen öyle diyorsan."

Öfkelendi. ""

"Peki, tamam o zaman. Ben gidiyorum. Çok yorgunum." "Gene Amca bugün seni sordu."

"Babam neden *sana beni* soruyor?" "Muhtemelen telefonlarına hiç cevap vermediğin içindir."

"Muhtemelen bana Jimmy McCabe'i ayarlamaya çalışan bir pislik olduğu içindir." "Bu yirmi yıl önceydi, Lucinda."

"Tekrar denemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Morris Newton'ın yeni boşandığından bahsetmişti." "Belki de seni evlendirmeye çalışıyordu."

"Annem ona asla izin vermezdi."

"Annen senin sağlığından çok dış görünüşüne önem vermediği için şanslı değil misin?" diye homurdandım.

"Onlar sadece sizin için en iyisini istiyorlar."

"Sanırım bunu onlardan daha iyi biliyorum." Yine de... "En son ne zaman eve gittin?"

"İki hafta önce."

"Creed McCabe hala Puget Sound'daki o adada mı?"

"Evet. En azından ben öyle düşünüyorum. Baban Jimmy'nin, Creed denizaşırı ülkelerdeyken çiftlikle tek başına ilgilenmek zorunda kaldığı için mutsuz olduğunu söyledi. Her neyse, neden umursuyorsun ki?"

Denizaşırı.

Sanki ülkesi için savaşıırken tatildeymiş gibi mi?

Creed'in serçe parmağında Jimmy'nin tüm varlığında sahip olduğundan daha fazla cesaret vardı.

"Bilmiyorum. Sadece merak ettim. Oliver'ın en iyi arkadaşıydı," dedim kayıtsızca, kuzenimle Creed'i görev sırasında birkaç ay becerdiğimi paylaşacak kadar yakın değildim.

"Oh. Bunu unutmuşum. Ollie'den haber aldın mı?" "Evet, kocasıyla birlikte Cabo'da yaşıyormuş." Temper homurdandı.

"Gene'in evlenmek konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu sanıyorsun?" Sanki onun homurdanması başlı başına bir açıklamaymış gibi mırıldandım.

"Hala gelmediler mi?"

"Ne? Ollie'nin Ollie'nin siki amcığa tercih etmesine mi? Hayır." Sonunda otelime yaklaşırken burnumu çektim. "Neredeyse onlara inat eşcinsel olmayı dileyceğim."

"Bu söylediğin hiç hoş değil Cin," diye azarladı.

"Benim *iyi* bir insan olduğumu nereden çıkardın merak ediyorum, Temper. İyi biri olmaktansa ilginç biri olmayı tercih ederim." Bu ihtimal karşısında kaşlarımı çattım.

"*İyi davranırsan* Creed'in hoşuna gideceğine eminim."

Sinsi yorumu, adamın adını söylediğim için pişman olmamı sağladı.

"Onu istiyorsan, alabilirsin," diye bağırdım, kötü, kötü şeyler yapabilen o ağzı bir yana, Creed'in yanaklarını bile öpmektense *gözlerime* iğne batırmayı tercih etmeme rağmen.

"Deneyebilirim. Önümüzdeki hafta sonu annemi tekrar ziyaret edeceğim."

"Yine mi hasta?" diye sormadan önce "bak," diye yumuşak bir karşılık verdim. "Hasta."

"Ona sevgilerimi iletin," dedim hattı kesmeden önce.

Resepsiyon görevlisini görmezden gelerek otel odasına çıktım ve uzun, sürekli bir inilti sırasında kapıyı arkamdan kilitledim, kapıyı ev yapımı güvenlik ekstralarıyla güçlendirdim, sonra soyundum, Muñoz'un bokunu şifonyerin üzerine attım ve yüzümü yorganın içine gömdüm.

Birkaç dakika boyunca, kırım aşırı ısınmış odaya dönük bir şekilde öylece yattım. Sonra, her zaman olduğu gibi, zihnim bir konudan diğerine atlamaya başladı ve asla uyuyamayacağımı çok iyi biliyordum.

Homurdanarak yataktan kalktım, cep telefonuma uzandım ve kardeşime mesaj attım:

Bana Creed McCabe'in cep numarasını verecek kadar Alistair'i sismeyi bırakabilir

Bu mesaj üzerine kendimi tamamen gülünç hissederek Muñoz'un telefonuna yöneldim ve üstünkörü bir ilgiyle o anda kullandığı uygulamalar arasında gezindim.

Cihaza özgü olmayan bir hesap makinesi uygulaması gördüğümde kaşlarımı çattım ve işi ona kimin verdiğine dair bilgi almak için e-postalarını taramaya başladım. Ne yazık ki çoğu spam'di.

Anahtar kartını inceleyerek, plastik üzerine damgalanmış otelin adresini buldum ve yarın ziyaret etmeye karar verdim.

Bir mesaj uyarısı aldığımda telefonumu açtım.

Neden? O ne yaptı

: Onu Temperance'dan kurtarıyorum. Onu uyarmak istiyorum

Onu uyabilirim

Bana lanet numarasını ver

hiç huysuz olduğunu söyleyen oldu mu Cin? Her neyse,

Temperance neden

onun etrafında

Çünkü ona aşık olduğumu düşünüyor

Ben: Hayır

Peki sorun ne

Ben: Numarası ne, seni baş

Büyüleyici

Bana verdiğinde rehberime kaydettim ve cevap verdim:

Ben: Teşekkür . Alistair nasıl

Ollie: Her zamanki gibi harika

Ben: Benim için iş var

Hayır. Takviminiz oldukça sessiz

Şu an

Ben: Kötü bir şey olmayabilir. Ben ülke dışındayım

Ben: Hırvatistan

Neden? Ve neden sadece bunu duyuyorum

Şimdi

Ben: Uzun hikaye. Ziyarete geldiğimde sana her şeyi anlatırım

Olsa iyi olur. Kızını canlı tut, Cin, ya da

kızacağım

Ben: Ben de seni seviyorum, Dick

Hoşça kal, sürtük

Dudaklarımı bükerek kendi telefonumu yatağa fırlattım ve Muñoz'unkini tekrar elime aldım. İsmi olmayan, sadece numarası olan bir kişiden gelen okunmamış bir mesajı görünce ilgiyle okudum.

Yarın Londra'da sana ihtiyacım var. Adresi vereceğim.

Mesaj önizlemesi o noktada metni kesti. Üzerine dokunduğumda, garip bir şekilde, yerel olmayan hesap makinesi uygulamasını tekrar açtı.

Tuhaf.

Ama bu bir çıkmaz sokaktı ve mesaj gelen kutusunda da hiçbir şey göremiyordum. Esneyerek cep telefonumu kontrol ettim ve Star'ın bana bir yerde bir adres gönderdiğini gördüm.

Uvala Lapad, ve ona bir başparmak yukarı ile cevap verdim, sonra Goldstein'in da bana mesaj attığını gördüm.

Tanırım, Interpol ajanları her zaman çok sıkıcıydı, ama bu en kötüsüydü.

Goldstein: McClure öldü mü?

Ben: Lanet bodrumunda bir seks kölesi olduğunu bildirdiğinde ne olacağını sanıyordun

Goldstein: Ofisine sızmanın tek amacı kanıt toplamaktı

Sake

Ben: Interpol, ajanları kanıt ararken seks kölelerinin acı çekmesinde bir sakınca görmüyor

Goldstein: Dalga geçmiyorum. Bunun gibi şeyler

hassas. Çok zaman alıyor

Zamanı olmayabilirdi, lanet olsun. Seninle tartışmayacağım. Vurulmasına izin veren tek kişi ben değilim. Benimle uğraşmanın Five Points'te uğraşmaktan daha kolay olduğunu düşündüğünü varsayıyorum

Ben: Bunu söylemekten nefret ediyorum ama seni öldürecekler. Yüzünü ısırtıp koparacağım

Goldstein: Sen yamyam mısın?

Ah, ünüm beklediğimden daha fazla yayılmıştı. Yetişkin adamları korkutmak hoşuma *gidiyordu*. Dudaklarım seğirdi, tıkladım:

Ben: Akşam yemeğimde kızarmış 'Goldstein suratı' pek hoşuma gitmiyor ama elim bıçağa yatkındır ve senin o tatlı yanaklarını beğenecek bir köpek tanıyorum

Ben: Geri çekil ve eğer bir şikâyetin varsa (ki olmamasını tavsiye ederim) Conor'a ilet. O senin irtibatın, değil mi

Goldstein: Bu bir kariyer katili. Bunun karşılığında bana terfi sözü verdi

Ben: Teselli verdiği sözleri yerine getirmeyen bir adam olduğunu sanmıyorum

Goldstein: Bir ABD senatörünü öldürttüm, bu yüzden komploya varım... Bu bana yardım edecek Lorazepam olmadan uyumak

Ben: Papatyayı severim. Çok rahatlatıcı. Manuka balı ile dene

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, buna cevap vermedi. Bir esnemenin daha ardından kıkırdarak ışıkları kapattım ve aptalca bir şey yaptım.

Creed McCabe'e bir mesaj gönderdim.

Muhtemelen beni hatırlamazsın Creed ama ben Ollie'nin kardeşiyim. Cin mi? Ghurmach'ta becerdiğin hatun. Nili. Oh, ve Chora

Ben: Sadece seni uyarmak istedim. Kuzenim Temper bu hafta sonu şehirde olacak. Yerinde olsam, seninle çıkmaya çalışmayı bırakana kadar kum havuzunda kalırdım. Benim kötü olduğumu düşünüyorsan, o daha kötü

Mideme garip bir his yerleştiği için, garip bir şekilde sinir gibi görünen bir şey, telefonu komodinın üzerine koydum ve kendimi gözlerimi dinlendirmeye zorladım.

O ve okul takımı eyalet şampiyonluğunu kazandıktan sonra Creed'i futbol sahasında düşünmedim.

Ollie'nin çok ama çok doğru giden bir şakayla şortunu çekip çıkardıktan sonra onu havuzumuzdan çıkarken gördüğüm zamanı da düşünmedim.

Hayır, Creed sadece korkunç kuzenimden kurtarmak istediğim biriydi. Tetikçi olmam iyi bir yardımsever olamayacağım anlamına gelmiyordu.

Hala hayatta mısın?

Conor: *Okyanusun öbür ucundan ne kadar önemseddiğini hissedebiliyorum.*

Brennan: *Bizimle kontrol etmen gerekiyordu.*

Brennan: *Sen .*

Brennan: *Hatırlat da döndüğünde bunun için tokatlayayım.*

Conor: *Neden sana beni tokatlamanı hatırlatayım ki?*

Telefonuma hatırlatıcı koyacağım.

Hafıza sorunu mu yaşıyorsunuz? Hepimizin başına gelir, deartháir.

Brennan: *Siktir . gün ne kadar çok şeyle uğraştığımı biliyor musun?*

Aidan tam formuna döndüğüne göre artık daha kolay değil mi?

Brennan: *Elbette, ama hala yönetilmesi gereken bir ton şey var. Babam, ister inan ister inanma, çok çalışkandı.*

Conor: *Uzun saatler çalıştı. Gerçi pek bir şey yaptığını sanmıyorum.*

Brennan: *Ben de öyle, ama o yaptı. Aidan babamın bokunu temizledi ama ben de Aidan'inkini temizlemek zorunda kaldım.*

Conor: *İşiniz başınızdan aşkınsa Declan'ı da dahil edin.*

Evet, ama şu anda hala çok şey oluyor. Ayrıca, Aidan sana o lanet Valentini'lerin Zirve dediğini söyledi mi?

Conor: *Hayır. Bana söylemedi. Ne zaman söyledi?*

Yeni Consigliere'lerinin Noel'den beri onu rahatsız ettiğini söyledi.

Conor: Neden şimdi dinliyor? **Brennan:** Bilmiyorum. Yarın. Kahretsin. Bu kadar çabuk mu?

Brennan: Evet.

Conor: İlk kez sahneye . Nasıl hissediyorsun?

Brennan: Sana söylersem benimle dalga mı geçeceksin?

Conor: Hayır.

Gerginim. **Conor:** Öyle olacağını düşünmüştüm. **Brennan:** Neden?

Conor: Babamın hayatının işi, yaptığın hiçbir şeyin annemle yaşadıklarını telafi etmeye yetmeyeceği inancını sürdürmekte.

Seni kontrol altında tutması işine yaradı. Elbette sana harika bir iş ahlakı kazandırdı ama bu gibi durumlarda yardımcı olmuyor.

Ama yanılıyordun, Bren. edecek bir şeyin olmadığı gibi, Da'nın olabileceğinden çok daha iyi bir adamsın.

Brennan: Bugün neyin var?

Conor: İç gözlemci hissediyorum, sanırım.

O kadın seni çok mu yordu? Çünkü bunu hak Conor. Beni duyuyor musun?

Ağabey rolünü takdir ediyorum Bren ama bu Star değil. Komik olan ne biliyor musun?

Brennan: Ne?

Eminim ikiniz tanıştığınızda çok iyi anlaşacaksınız.

Brennan: Ne zaman, eğer değil mi?

Conor: Kesinlikle. Sana olduğunu söylemiştim.

Brennan: Yakın zamana kadar romantik olduğunu bilmiyordum. Değilim. Bu romantizmle ilgili değil. Bu bilmekle ilgili. **Brennan:** Evet, doğru. O gün gelecek.

Brennan: Ama teşekkürler, Con. Biliyorsun, Da...

Ciddiydim.

Brennan: Ona üzerimizde çok fazla güç verdik.

Conor: Yaptık. Sanırım bu zincirlerden daha yeni kurtuluyoruz.

Brennan: O öldüğünde çok üzülmüştün.

Öyleydim.

Brennan: Artık değil misin?

Ne olduğumu bilmiyorum. Bir parçam hala sersemlemiş durumda. Ama başka bir parçam artık özgür olduğumuzu biliyor ve sanırım yeterince uzun süre zincirlendik.

Brennan: Katılıyorum. Şu anda durum zor. Çok şey . Yine de yaptığım her şeyi ikinci kez sorgulamasını tercih ederim.

Conor: Anlaştık.

Annem nasıl?

Brennan: Loopy. Meryem Ana'nın şundan bundan memnun olmadığından bahsedip duruyordu. Önce dalga geçiyor sandım, sonra Camille mutfakta yemek yaparken Meryem Ana'nın resmiyle konuştuğunu söyledi.

Conor: Tanrım.

Brennan: Hayır, Mary. ;) Bence o iyi. Kendi kendine konuşmak bazen mantıklı olmanın tek yoludur.

Brennan: Pazar günü yemeğe gelmediğin için çok kızgındı. Bu hafta da burada olmadığına ne kim bilir.

Conor: Paddy seninle mi yedi?

Brennan: Evet.

Conor: Nasıl geçiniyorlar?

Brennan: Çöpçatanlık mı yapıyorsun? Çünkü bu çok . Bir adamın kardeşinin dul karısıyla evlenmesi yasadışı mı?

Conor: 1922'de belki. Ama ben çöpçatanlık yapmıyorum.

Conor: Bence Paddy babamın boyunduruğundan uzun zaman önce kurtuldu. Annem ergenliğinden beri onun altında. Yeniden alışmasına yardım edebilecek biri varsa o da Paddy'dir. Leydimiz değil. Yine de, belki o yardım ederdi. Lol.

Brennan: .

Conor: Ayrıca, eğer ona aşık olursa, dünyanın sonu olmaz, değil mi?

Bilmiyorum.

Buralar sensiz çok garip, Kid. Şehre döndüğünde daha iyi hissedeceğim.

Conor: Söyle... Beni özledin. :P

Brennan: Siktir git.

Conor: Ve sana da çok iyi davrandıktan sonra. Sheesh.

Brennan: Tamam.

Brennan: Seni özledim. Sikik. **Conor:** :P Uzun

süre uzak kalmayacağım. **Brennan:** Seni bu konuda tutacağım.

Sana izin vereceğim.

konusuyorsun?

Conor: *Brennan*

Lodestar: *Ne istiyor? Conor: Ölüp
ölmediğimi bilmek. Lodestar: Ona ne
söyledin? Conor: Lol.*

Lodestar: *:P*

Conor: *Senin için bir şarkım var.*

Lodestar: *Hmm?*

Conor: *"Don't Leave" - MØ.*

Beş dakika sonra

Lodestar: *Bu sözlerde bir mesaj mı var?*

Conor: *Bu yüzden birbirimize şarkı gönderiyoruz, değil mi?*

Lodestar: *Olabilir.*

Conor: *Kesinlikle.*

Lodestar: *Gitmeyeceğim.*

Conor: *Bunu daha önce de söylemiştin.*

Lodestar: *Yaptım. Ama şimdi telafi etmek zorundayım. Kefaret. Hatırladın mı?*

Kefaret ancak içten gelirse olur. Zorla olmaz.

Lodestar: *Gitmek istemiyorum.*

Conor: *Bu çok iyi.*

Lodestar: *Sadece iyi mi?*

İyiden de iyi.

Lodestar: *Orada çalışmak zorunda değilsin...* **Conor:**

Biraz alana ihtiyacın olabileceğini düşündüm. **Lodestar:**

Belki sen olmasaydın.

Ben benim.

Lodestar: *Biliyorum. Demek istediğim de bu.*

Conor: *Özel ayrıcalıklarım mı var?* **Lodestar:**

Sanırım var.

Lodestar: *Conor?*

Evet. Geliyorum. Sadece bitirmeliyim.

Lodestar: *Bu şarkıyı severim.*

Sevindim.

Lodestar: *Ama bence bu yanlış.*

Conor: *Neden?*

Lodestar: *Bunu sana göndermeliydim. Dağınık olan benim. Sen değilsin.*

Star, ikimiz de berbat durumdayız. Ama bir şekilde, birlikte olduğumuzda, o kadar da çalkantılı hissetmiyoruz.

Lodestar: *Öyle değil...*

Conor: *Bana iki dakika ver, hemen .*

Lodestar: *<3*

Conor: *xo*

A handwritten signature in black ink, reading "Conor O'Donnell". The signature is written in a cursive, flowing style. The first name "Conor" is written in a smaller, more compact script, while the last name "O'Donnell" is written in a larger, more elaborate script with a prominent "O" and a long, sweeping "l".

"BOGDAN BELYAEV BİR FRONT," dedim selamlama amacıyla, ona gönderdiğim şarkıyı tekrar çalıyor dikkat ederek.

Sesi kısıktan sonra Yıldız komodinden kahve fincanını aldı. "Ne?"

"Onun hakkında bir araştırma yaptın mı?"

"Evet, o zamanlar. Sabıka kaydı yok. Güven fonuyla yaşıyordu. Bir evi vardı..." Kaşlarını çattı. "Ohio/Kentucky sınırında bir yer demek istiyorum."

"Evet, bu. Ben de bunu buldum. Kredi yok, kredi kartı borcu yok. Adına kayıtlı bir araba bile yok. Sadece ev ve bir 'güven fonu'ndan gelen para."

"Ve bir Rus gelin," diye mırıldandı, kahvesinden bir yudum almaya başladı, sonra gözleri parladı, ona bir paket Jelly Bellys uzattığımda durakladı.

"Hesaplarında onun için bir ödeme bile bulamadım. Size söylüyorum, birisi onun kimliğini satın almış ve paravan olarak kullanmış."

Şeker poşetini yarıya kadar açtıktan sonra gözlerini devirdi. "Dün neden bu hikayeye takıldım bilmiyorum ama zaman kaybı."

Benden onu bırakmamı istediğini bildiğimden ve sinirle ikramı bıraktığını gördüğümünden itaat ettim... bir anlamda. "Eoghan'ın kazadan sonra tamamen yok olduğunu söylemesinin ardından kazmaya başladım."

"Ne için?" "Sigorta kayıtları."

"İlginç." Bakışları boğazıma kaydı ve oradaki morluk ona geri döndü. "Neden?"

Kahretsin, bu sahiplenici bakışı sevdim.

"Çünkü insanlar her zaman bir kazadan sonra sigorta başvurusunda bulunurlar. Acente kazaya karışan herkesi öldürmediği sürece, ki bu mümkün, beni yanlış anlamayın, birileri tıbbi bakım talebinde bulunacaktır."

"Yani Cincinnati bölgesinde yıllardır sağlık sigortası taleplerini mi inceliyordunuz?" Yüzünü buruşturdu. "Sana ödeme yapmaya başlamalıyım."

Gülmek zorunda kaldım. "Evet, oldukça eziyetli oldu." "Öyle görünüyor."

"Ambulans çağrılarıyla başladım, daha sonra acil servise gelenlerle sınırlandırdım."

"Neden?"

"Çünkü ambulans çağrılarının kaynağı tükendi ama aynı zamanda, eğer bu bir deli işi komplosuysa, belki de hastaneye gitmek için ambulansa ihtiyacı olan kişi yolda 'ölmüş' olabilir."

"Eoghan'ın bu işte tek bir kişi olduğunu söylediğini hissettim."

"O yaptı. Ama bu ölçekte bir görev için bu olası görünüyor mu? Ayrıca, keskin nişancı olarak biliniyor. Bir araba kazası başlatmak için keskin nişancı gönderir miydiniz?" Bir omuz attım. "Ben casus değilim, o yüzden bilmiyorum ama insanların yetenekleri olduğunu ve bu tür birimlerin belirli görevleri yerine getirmek için ekipleri olduğunu varsayıyorum."

"Mantıklı bir varsayım." Kahvesinden bir yudum aldı. "Operasyon: Snake'in farklı bir yöntemi olabilir."

Güldüm. "Bu daha az görkemli bir unvan."

Elindeki kupayla bana kadeh kaldırdı. "Peki, ben anahtar kelimeleri özümserken bana bunun için gelmenin bir nedeni var sanırım? Ve sadece ücretsiz veri analistliğinden ücretli hackerlığa geçiş yapmak istediğin için değil?"

Homurdanarak ona, "Bundan daha iyi bir iş unvanı istiyorum. Ve pencereci bir köşe ofis."

Sırıttım kahve bardağının arkasına sakladı. "Teknik olarak, manzaralı bir ofisiniz var."

Doğruca ona baktım. "Haklısın. Haklıyım." Yüzü kızardığında, bu tepkiden memnun bir şekilde sırıttım ve hemen mantıklı bir şekilde görmezden geldim, "Her neyse, dediğim gibi, çok fazla araştırma gerektirdi ve eminim ki sürpriz olmayacak şekilde kodum kendini aştı." Gözlerini devirerek bana ulaşmaya çalıştığını söyledi. "Ama Şubat ayının yirmi dördünde Cincinnati'deki bir acil servise gelen ve New Cloverfield'da bir araç kazasına karıştıktan sonra bileğinin kırıldığından şikayet eden bir hasta buldum."

"Ve?"

"Bu araç kazası *hiçbir yerde* kaydedilmedi." "Yani sağlık sigortası hiç ödeme yapmadı mı?"

"Hayır. Kodumun kendini aştığını söylediğimi hatırlıyor musun? Bütün gece lanet olası talepler arasında gezinmesini de sağladım. Dürüst olmak gerekirse, penceresi olan bir ofisi ben değil kod hak ediyor."

"Söz konusu kazanın bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Omuz silktim. "Emin değilim. Ama korkutucu, değil mi?"

"Pek sayılmaz. 'Araç kazası' adı altında pek çok şey dosyalanabilir."

Onu köşeye sıkıştırdığım için sırıttım. "Bu hasta, kasabanın ana çıkışında meydana gelen büyük bir trafik kazası hakkında konuştuğu için bir akıl sağlığı merkezine yatırıldı. Görünüşe göre yerel polis karakolunda çılgına dönmüş ve kendisine aklını kaçırdığını söyleyen polislerden birine saldırmış."

"Ne?!"

Başımı
salladım.

"Piç kurusu onu gazla aydınlatıyordu!"

"Öyle görünüyor. Sigorta o zaman ödeme yapmış. Tıbbi kayıtlarında üç aracın kazaya karıştığını belirtiyor. Bu yol insanların Cincinnati'ye gitmek için geçtiği bir yol, dolayısıyla dışarıdan gelenlerle dolu."

"Yeni Cloverfield ne kadar büyük?"

"Büyük değil. Ama çoğunlukla bir kasaba. Bir gölün etrafında kümelenmiş evler." "Huh. Ona ne oldu? Onu sorgulamak için bulabilir miyiz?"

Yüzümü buruşturdum. "Üzücü olan da bu. Kendini öldürdü. Sanırım bununla ilgisi yok. Ama kim bilir? Kocası öldü ve bir ton tıbbi borçları vardı. Kazada aldığı kırıkta komplikasyonlar vardı. Ameliyat olması gerekti ve bunun masrafları nasıl arttırdığını bilirsiniz."

"Birdenbire, polislerin olmadığını söylediği bir kazaya karıştığınız için yüz bin dolar borçlandınız. Sanırım ben de kendimi kaybederdim."

"New Cloverfield'ı böyle bir örtbas için mükemmel kılan da bu. Onlara küçük bir polis birimi hizmet veriyor ve bu polisler de çok yoğun. Yaygara koparacak birini öldürmek ya da ona para ödemek kolay olacaktır."

"Büyük ihtimalle ölürlər." Şakağını ovuşturdu. "Bu çok zor bir durum Conor." "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Eğer bu konuda emin olsaydım, her yerde bağıırırdım.
çatılarda. Onun yerine, kimsenin olmadığını söylediği bir trafik kazasına karıştığını iddia eden potansiyel olarak dengesiz bir kadın var." Kollarım havada sallandı. "Kesinlikle biraz zorlama ama zaten onu mükemmel yapan da bu değil mi?"

Yıldız parmaklarını masaya vurdu. "Belki." "Benim İçin Ölü aradı mı?"

"Geldi. Şu anda yolda." "Ne yapmasını istiyorsun?"

"Dahil ol. O beni dürüst tutuyor."

Masaya yaslandım. "Yalan söylemeni engelliyor mu?"

Mırıldandı. "Kendime. Ayrıca çok iyi bir çoklu görevci. Operasyon: Snake kesinlikle onu böyle bir göreve tek başına gönderirdi. MacGyver'ı MacGyverlıktan çıkarıyor."

"İşte sana bir sıfat."

"Yine de D için mükemmel." Yastık kalesine geri dönerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Küçük bir kasabada meydana gelen ve tanığı olmayan bir kaza var. Bu bizi nasıl bir yere götürecekt?"

"değil. Ama bunu Kat'e sorabilirsin diye düşündüm." "Sana bunun bir beyin osuruğu olduğunu söylüyorum," diye inledi. "Sormalısın," diye dürttüm.

"Ona muhtemelen geçmediği rastgele bir kasabayı mı soracaksın? Sonunda kabus görmeyi bıraktığı bir konuyu bir hevesle gündeme getirmek mi?"

"Bu bir heves değil. Kendimin ne kadar korkunç olabileceğini bildiğim halde eski kabusları canlandırmak isteyeceğimi mi sanıyorsun?" Parmağımla onu işaret ettim. "İçgüdülerin devreye girmeseydi böyle bir şey düşünmezdin."

"Diyelim ki o ve Kuznetsov'un torunu. Bunun istatistiksel olarak olası olmadığını düşünmüyor musun?"

"Anomalilerin bir sebebi vardır."

"Uzun zamandır kayıp olan kız kardeşinin yaşadığı MC'ye taşındım. Bu zaten bir anormallik. Ve şanslıydık. Şanslıydık çünkü Kat'in Alessa'ya ihtiyacı vardı, bu yüzden mucizelerin gerçekleşmediğini iddia etmeyeceğim ama yıldırım gerçekten iki kez düşer mi?"

"Bunun biliyorsun." Ama bunun pek olası olmadığını kabul ederek yüzümü buruşturdum. Tabii... "Sana bilgi verilmiş olabilir mi?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Beni duydun. Diyelim ki o senin kuzenin değil. Ama dark web'den bir manifesto satın alıp annesini ve sonra da Kat'i bulmuş olman sence de çok kötü kokmuyor mu? Belki de başka biri tarafından bu yola itildin."

"Kim tarafından?" diye sordu. "Diş perisi mi?" "Onu CPS'e kim koyduysa. Kimdi bu arada?"

İç çekti. "Kayıtlarında onu bulan bir yabancı tarafından getirildiği yazıyor." "Bu pek şüpheli değil. Ya da hikayemize uygun değil."

"Diyelim ki manifesto yerleştirildi. Onu satın alacak kişinin ben olduğumu nereden bileceklerdi?" "Bilmiyorum. Sadece her şeyin mümkün olduğunu söylüyorum. Sen nasıl buldun? Aptal şans mı?"

Alt dudağını çekiştirerek onunla oynadı ve argümanımı işlediğini biliyordum. Ne kadar vahşi olursa olsun, *her şeyin* temelini oluşturan bu yalanlar tahtında hiçbir şey beni şaşırtamazdı.

Bir hareket telaşıyla, şarj etmekte olduğu telefonunu almak için ayağa fırladı. Sonra bir isim seçti, çevir tuşuna bastı ve hoparlöre aldı. "Konuşma. Senden duymak hoşlarına gitmeyecek."

"Neden?"

"Çünkü senin bir sikin var."

Daha önce aldığım tek cevap buydu:

"Uzun zamandır haber yok."

Ses belirgin bir şekilde İngilizdi.

Yıldız homurdandı ama ben duvara yaslanırken beni izledi. "Beni özledin mi, Minerva?"

Diğer kadın burnunu çekti. "Egon hala Kuzey Amerika'dan daha büyük."

"Seninkinin Güney Amerika kadar büyük olduğunu düşünürsek, bence oldukça eşitiz." Yıldız gözlerini hiçbir şeye dikmedi. "Sana bir sorum var."

"Neden cevap vereyim ki?"

"Çünkü eskiden arkadaştık ve bu çok büyük bir ." Minerva iç çekti. "Bu Serçeler'le mi ilgili?"

"Sparrow'a komşu. Sayılır." Gözlerini ovuşturdu. "Jorgmundgander Operasyonu'nu duydun mu? Jorgmundgander?" Minerva bir an sessiz kaldı, sonra "Ovianar?" diye seslendi. "Hmm?"

"Hâlâ birlikte mi yaşıyorsunuz?" Yıldız kibarca sordu. "Bunun konuyla ilgisi yok."

Yıldız ofladı. "Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyorum." "Zahmet etme. Biz arkadaş değiliz."

"Kim o, Minnie mi?"

"Bu Lodestar."

"Tanrım, bu geçmişten gelen bir patlama. Ne istiyorsun, Lodestar?"

"Operasyon hakkında sorular soruyor: Jorgmundgander."

Ne paylaştıklarını tam olarak anlamam için çok yumuşak olan bir fısıltı telaşı vardı.

Sonra, "*gerekiyor*" diye tısladı.

Yıldız ve ben bakıştık. "...bul...

buraya gel..." "*Tehlike-*"

"...Serçeler düştü..."

İçlerinden biri boğazını temizledikten sonra, "Sanırım duymuştum. Yüksek rütbeli mahkumları hapisten çıkaran ve cezalarını azaltmak için hükümet adına hareket etmelerini sağlayan bir bölüm."

"İkinizden biri hiç onlar için çalıştı mı?" Yıldız sordu, ses tonu gözlerindeki ışıltının aksine yumuşaktı.

Altın kokusu almıştı.

Diğer kadınlar o kadar uzun süre sessiz kaldılar ki bir cevap beklemiyordum. Sonra, Minerva olduğunu düşündüğüm kişi, "Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Benim bir üvey kızım var," diye söze girdi Star. "Ve bunun nedeninin içinizden birinin beni ona götürmesi olup olmadığını bilmek istiyorum."

Başka bir şey söylemeden aramayı kestiklerinde, cevabımızı aldığımızı anladım. Ağzım gerildi,

"Nerede yaşıyorlar?" diye gürledim.

Bana döndü ama gözleri görmüyordu. "Londra."

Başımı sallayarak dahili telefona yöneldim ve Edgar'ın bana cevap vermesini bekledim. "Kuznetsov'a birkaç günlüğüne Londra'ya gideceğimizi söylemen gerekiyor."

"Bay Kuznetsov sizin Dubrovnik'te kalacağınızı sanıyordu, efendim," dedi uşak temkinli bir şekilde.

"Bunun gayet farkındayım. Ama bu bizim soruşturmamızla ilgili. Geri döneceğiz." "Onu bilgilendireceğim, efendim."

"Minnettarım Edgar."

Bir kez daha Star'la yüzleşmek için döndüğümde, onun bu görmenin bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğunu merak ettim.

Güçlüydü. Vahşiydi. Bir savaşçıydı. O bir

katildi.

Utanmadan. Korkusuz. Kendini adamaktan çekinmiyor.

Ama o perdenin arkasına geçmeme izin vermişti ve onun yıkımını görmek bir hediye idi çünkü bana başka kimsenin görmesine izin verilmeyen bir şey veriliyordu ama bu aynı zamanda onu bu hale getireni öldürmek istediğim anlamına da geliyordu.

Bana kalsa o sürtükler kızaracaktı. Kim bir çocuğa tuzak kurar ki?

Katina'yı kendi eti ve kanıymış gibi sevmesi önemli değildi - oyuna .

Müttefikler tarafından.

Ona doğru yürüdüm ve omuzlarını kavradım. Kollarını belime doladı, şaşırtıcı bir çeviklikle kendini kucağıma bıraktı, sonra benim ona sarıldığım gibi o da bana sarıldı.

"Sizce niyetleri kötü niyetli miydi?"

Çenemi başının tepesine dayadığımda, kısık sesle söylediği sözler gözlerimi kapatmamı sağladı. İşte o zaman bunun gerçekten bir onur olduğunu kabul ettim - bu kadının gücü olmak ancak bir lütuf olarak kabul edilebilirdi.

"Oraya vardığımızda , değil mi?"

Başını göğsüme yasladı. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

"Ben de öyle. Ama bir şey imkânsız görüldüğünde, savunmamızın aşılmaz olduğunu düşünürken birinin bize nasıl ulaşabileceğini henüz çözememiştir demektir." Onu biraz sıktım. "Bence Alessa'ya Kat'ten gizli bir DNA örneği aldırılmalı. Bir tutam saçı bir gecede ona gönder ve ailesel belirteçler için test ettir. Seninle akraba olup olmadığından emin olmanın tek yolu bu."

Yine başını salladı, alnı göğsüme sürtündü.

Kayıtsızlığı endişe vericiydi, ama ben konuyu ele alamadan cep telefonum çaldı. Cebimden çıkardım ve arayanın kimliğiindeki 'Bilinmiyor' yazısına baktım.

Kuznetsov olduğundan şüphelenerek kabul tuşuna bastım.

"Edgar bana Uvala Lapad'dan ayrılmak istediğinizi söyledi?"

"Birkaç günlüğüne Londra'ya gitmemiz gerekiyor." "Davayla ilgili olduğunu söyledi."

"Evet, öyle. Torununuzun nerede olduğuna dair bir ipucumuz var." Keskin bir nefes çekti.

"Şimdiden mi?"

"Fazla umutlanmayın. Hâlâ soruşturmamızın derinliklerindedir-" "Şaşırdım. Önce Serçeler'in uygulaması üzerinde çalışacağınızı sanıyordum."

"Onu çoktan çözdük. Şu anda Interpol'e iletmek üzere bilgi topluyoruz."

"Şu anda Lyon'dayım."

"Interpol merkezi mi?"

"Evet. Bu genişlikte bir bölümün oluşması için zaman ve birçok çarkın yağlanması gerekir."

"Eminim," diye kibarca cevap verdim ama sözünü yerine getireceği için minnettardım.

Başka bir yaşlı adamı elektrikle öldürmek zorunda kalmaktan *nefret* ediyorum.

Yıldız telefonu elimden kaptı, hoparlöre bastı, ama "Kuznetsov, torununu bulursak ona ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye söylenirken dönüp gitti.

"Ne zaman, eğer değil. Sana inancım tam çocuğum."

Tekrarlarken omurgası dikleşti, "Onunla ne yapmayı düşünüyorsunuz? Ya onunla ilgilenen bir ailenin yanında yaşıyor? Ya biri onu evlat edindiyse ve seviyorsa?"

"Ya değilse?"

"Diyelim ki öyle. Onu bırakır mısın?"

Diğer hatta sessizlik hüküm sürüyordu. "Ben yaşlı bir adamım, Star. Zamanım kısa. Eğer düşündüğün buysa, onu sevgi dolu bir aileden çalmayacağım. Ama onu tanımak istiyorum. Güvende olmasını istiyorum. Benim konumumda olan bir adamın torunu için gerekli olan güvenlik protokollerinin uygulanmasını istiyorum. Eğitiminin torunum için uygun olup olmadığını tespit etmek ve geleceğinin belirlenmesini sağlamak istiyorum."

Elimi omzuna koydum. "Bunlar herkesin ailesi için isteyeceği dilekler, Yıldız."

Çenesi sıkıştı, sonra tekrarladı: "Onu çalmayacaksın değil mi?"

"Hayır. Ona acı çektirmeye ya da bir aileyi parçalamaya niyetim yok, eğer o aile ona layık. Sonsuza kadar onun yanında olamayacağım. Ama kalan zamanımda, kanının onu unutmadığını bilmesini isterim."

"Tamam."

Telefonu körü körüne bana doğru ittiğinde, Kuznetsov'un "Edgar'a Londra'ya ulaşımınızı ayarlayacağım" dediğini duymak için telefonu kabul ettim.

Bunun nezaketen yapılmış bir teklif değil, nerede olduğumuzu takip etmek için bir zorunluluk olduğunu bilsem de, sadece "Peki" dedim.

"Kan dökmeye niyetli olduğumuzu biliyor olmalısın, *Büyükbaba*," diye alay etti. "Eğer muhafızlarınız da sizin gibi iyi adamlar olduklarına inanıyorlarsa, bizimle birlikte ahlaki değerleri şüpheli adamlar gönderirim."

Kuznetsov'un iç çekişi hatta taşındı, ancak cevap vermedi, sadece aramayı kesti.

Ona baktım, bir erenin otorite figürüne karşı yapacağı gibi onu kızdırdığının farkında olup olmadığını merak ediyordum.

Bunun içsel bir güvenlik duygusundan kaynaklandığını fark etmiş miydi?

Kuznetsov'un ona gerçekten zarar *vermeyeceğine* dair bir inanç?

"Neye bakıyorsun Conor?" diye tersledi bana bakarak. Ona bir gülümseme gönderdim. "Kızgınken çok güzelsin."

Öfke dolu bir çılgılık attıktan sonra hissimla banyoya yöneldiğinde gülümsemem sırtımaya dönüştü. Kapı ancak bana ters ters baktıktan sonra çarpıldı. İçeri girdiğimde bir hırıltı daha duydum ve bunun kısa bir süreliğine aklını başından alacağını bildiğim için onu yalnız bıraktım.

Bilgisayarımın başına çekilerek çalıştırdığım programlara baktım. Şu anda içerikle değil, kişilerle uğraşıyordum. Mesajlar taranıyor ve e-posta adresleri toplanıyordu.

On yıllık reddedilmiş sigorta talepleri arasında gezinirken hâlâ kaslarını esneten ikinci dizüstü bilgisayarına bakarken dudaklarımı büzdüm. Gerçeği ortaya çıkarmaya daha yakın değildik ama bir şeylerin ortaya çıkmış olması kesinlikle esrarengizdi-

Telefonum yine çaldı. "Evet?"

"Uçağınız bir saat içinde hazır olacak."

Siktiğimin uçağı. Yani, İngiltere'ye *yürüyemeyeceğimizi* biliyordum, ama Tanrım, bu berbattı.

"Teşekkür ederim." Minnettar *olmadığım* için neredeyse yalandan boğuluyordum ama sonra aklıma bir şey geldi. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğu için iyi zamanlamaydı. "Kuznetsov, Jorgmundgander Operasyonu'nu duydun mu? Jorgmundgander?"

"Evet, tabii ki. Bunu şaşırdım."

"Araştırmamız sırasında rastladık," dedim yumuşak bir sesle. "Onlar Montague'ler mi yoksa Capulet'ler mi? Montague'ler Kardeşler ve-"

"Capulet'ler Serçe oluyor, evet, evet," diye sabırsızca karşılık verdi. "Benzetmeyi anladım. İkisi de değiller. Bu ilginç bir ayırım. Sözde tarafsızlar. Ama Kardeşler de Serçeler gibi saflar arasında yer alıyor."

"Nasıl çalışıyor?" Ben sordum.

"Bölünmenin doğası felaketi önlemektir. Soğuk Savaş sırasında ABD ve SSCB arasında arabuluculuk yapan NATO tarafından uygulamaya konmuştur. Yüksek riskli,

Muhalefet tarafından tutuklanan yetenekli ajanlar İngiltere'deki üç özel cezaevi biriminden birine yönlendirildi.

"Şimdi sadece NATO güçleri için faaliyet gösteriyor. Mahkumlar içeride geçirdikleri süre için cezalarını azaltma şansına sahipler."

"Sadece saha ajanları için miydi?"

"Hayır."

Eoghan'ı ve onun bu bok çukurunda oynadığı rolü düşündüm. "Sadece suçluları mı kullanıyorlar?"

"Hayır. Her türden ajanı kapsayacak şekilde katlanarak büyüdü. *Ama* milliyetin önemli olmaması alışılmadık bir durum. Sadece yetenekler önemli."

Bir Amerikalının bu operasyona neden çağrıldığını da sanırım bu cevaplıyordu. Dudaklarımı büzerek,

"Dubrovnik'e dönmeye hazır olduğumuzda-" dedim.

"Torunumun da önerdiği gibi, ahlaki değerleri şüpheli iki adamla seyahat edeceksiniz." İçini çekti. "Bende en kötüsünü görmeye çalışıyor ama ben hiçbir zaman Birliğin mükemmel olduğunu iddia etmedim. Bizler insanız ve insanlar da özünde kendi çıkarlarını düşünürler."

Bu yaşlı adamda beni etkileyen bir şey vardı. Beni çok etkileyen şeyler söyleme tarzı vardı. Belki de Da'nın çatlak biri olmasına ve yemek masasında pek de bilgece sözler söylememesine alışkın olduğum içindi, belki de Kuznetsov *haklı* olduğu içindi.

Hiçbir güç organı tamamen tarafsız olamazdı. İnsanlık durumu buna asla izin vermezdi.

Cevap veremeyince, "Neden Londra'ya gittiğinizi sorabilir miyim?" diye sordu. "BDSec'in yöneticileriyle konuşmamız gerekiyor."

"Meraklı." Durakladı. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

Mırıldandım.

"Sen bir , değil mi Conor?"

Ne demek istediğini biliyordum ama "Ben Star'ın müttefikiyim. Bu asla değişmeyecek. Ama eğer onun hayatını daha iyi hale getirecek bir şeye gözlerini açabilirsem, bundan çekinmem."

Sözlerimin özüksenmesi için biraz zaman gerekiyor gibiydi. "Onu incitmek istemiyorum."

"Bunu görüyorum. O görmüyor. Hasta mısın sen? Bu yüzden mi şimdi bunlar oluyor?"

"Benim yaşımdaki bir adamın hastalıklarından daha fazla değil. Ölüm yarın da olabilir, beş yıl sonra da."

"Peki, neden şimdi?"

"Zaman çizelgesini Star belirledi," dedi tek söylediği. "Hazır olduğunda beni buldu." "Buluşmaya zorlayabilirdin. Onunla daha fazla zaman geçirebilirdin." "Geçmiş görmek kötü bir şeydir."

Nedense aklım yine Da'ya takıldı. "Ne demek istediğini anlıyorum." "Hatalar yapılır. Onları düzeltmek mümkündür. Ama sadece bunu yapmak için hayatta kalırsak."

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Aile benim için her şey demek, Anton. Eğer ona gerçekten kötü niyet beslemiyorsan-"

"Ve ben bilmiyorum."

"Buna nadiren inanırız, ama bu gerçekleşmesini engellemez. Daha önce hiç dede olma şansınız olmamıştı. Dedğiniz gibi, hatalar olabilir. Neşelenmeye devam et

Yıldız Takımı'nı desteklerseniz arkanızı kollarım. Onu bir kenara atın ve ben de o çatalı elinize parkta bir yürüyüş gibi göstereyim."

"Sinirlenmem gerekirdi ama torunum, kendisini bir anda öldürtebilecek bir adama pervasızca tehditler savuracak bir ortağı hak ediyor."

Gülümsedim. "Ona sürekli söylediğim gibi, delilik aileden geliyor."

BÖLÜM 3

"Kalbime dokunulduğu durumlar dışında hiçbir zaman gerçekten deli olmadım."

- Edgar Allen Poe

Star Sullivan

Ben: Katina'da gözün mü var

Naruto'yu izliyor

O tilkiden nefret ediyorum

Peki ya Alessa? Yakınlarda mı

West Orange'da

Onu eve getirmelisin. Onu kilitle

Esaretten bahsetmiyorsun, değil mi?

Sen

Ben: Keşke olsaydım

Maverick: oluyor

Ben: Kötü his

Boğa. Ne? Ne. Gidiyor. Gidiyor

Kulağa çılgınca geliyor

Maverick: Zaten öyle olduğunu düşünüyorsun. Hala güveniyorum

Sen. Konuş benimle

Az önce Katinanın bana öğrendim

Ha? Sosyal hizmet görevlisi mi? Onu sen evlat edindin, değil mi

Ben: Ben yaptım. Uzun hikaye ama kısa kesmek gerekirse, hatırlarsan annesi bir Sparrow geliniydi

Maverick: Biz de onlara öyle diyoruz.

Şimdi

Ben: Evet. Bu manifestoda onun detaylarını buldum ve onu araştırdığımda Kat'i buldum

Maverick: Pasta kadar kolay, ha

Ben: Hayır. Biraz uğraşmak gerekti. Ama karşılaştığım manifestonun tesadüfen olduğunu düşünmüştüm. Öyle değilmiş

İkisini de kilitlemelisin. Sadece güvenli tarafta olmak için

Yıllar önce onu sen besledin

Ben: Biliyorum. Ama kafesleri tıkırdatıyorum. Kim bilir hangi kilitler açılacak

Doğru. Onları içeri getireceğim. Alessa zaten evcimen biri ve

Kati de senden haber aldığına göre sakinleşmiştir. Jimnastik

antrenmanına kendim gideceğim. Link'i de getireceğim.

ekstra güvenlik için bana

Mükemmel. Teşekkürler, Mav

Ben: Operasyon'u duydu mu? Jorgmundgander

Kulağa video oyunu gibi geliyor

Keşke öyle olsaydı

Maverick: Ne

Ben: Yetenekli mahkumları alıyorlar ve hangi hükümet onlara ihtiyaç duyuyorsa onun için çalışarak cezalarını çekmelerini sağlıyorlar

İntihar Timi'e benziyor.

Ben: Temel öncül aynı. Süper kahramanlar olmadan. Ya da Harley Quinn

Maverick: Kurs. Kendi Harley'imiz var

Quinn buradaWest Orange'da

Ben: Giulia nasıl

Çocuk sahibi olmanın, hem Nyx'in çocuğunun, onu

sakinleştireceğini düşünüyorsunuz ama hayır

Ben: Tipik

Maverick: Bu grubu daha önce hiç duymamıştım.

Onlar kötü haber

Ben: İyi değiller

Mav, ben onun kuzeni olabilirim

Maverick: Ne?

Sizin ne alakamız

Ben: Sana büyükbabamın Birleşik Kardeşliğin başı olduğunu söylediğimi hatırlıyor

Maverick: Muhtemelen yapacağım bir şey değil

Unut gitsin

Doğru. Serçeler konusunda bana yardım etmeyi teklif ettiğinde, babasının ölümünden beri kayıp olan torununu bulmamı istedi. Araştırdığımda, Kat'in kayıp torunu olabileceğini düşündüm.

Torunum

Maverick: Tesadüf diye bir şey yoktur

Benim sorunum

Ben: Öyle olup öğrendiğimde sana haber veririm

Teşekkürler, Star

Ben: Ne için

Maverick: Bizi karanlıkta bırakmamak

Ben: Serçeleri öğrendiğinizden beri onları alt etmek için savaşıyorsunuz. Sana söz verebilirim Mav, oraya varıyoruz

Maverick: Güzel. Alessa birazını hak ediyor

Barış

Dikkatli

Ben: Gözlerini açık tut

Maverick: O

Nefesimi tutarak makyaj masasındaki yansıma baktım.

Bu iş bittikten ve Maverick'in onunla konuşmak için yeterli zamanı olacağını düşündükten sonra Alessa'nın telefonunu aradım.

"Star? Senden haber almayı umuyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Daha önce aramalıydım ama burası çok yoğundu." "Eminim öyledir. Güvende olmana çok sevindim. Senin için endişelendik." "Seni korkuttuğum için özür dilerim," dedim iç çekerek. "Ben sadece..."

"Ben Kati'nin kız kardeşiym ve onun adına çok kızgınım," dedi Alessa, Baltık kökenlerinin sesi kelimelerin arasından süzülerek. "Ama Serçeler için seks kölesi olmuş biri olarak, onları yok etmeye yakın olduğunuzu umuyorum."

"Öyleyim," diye mırıldandım.

"Bu olağanüstü bir haber!"

"Evet, sanırım öyle," dedim yumuşak bir kahkaha atarak, sonra ağrıyan şakağımı ovuşturdum. "Alessa, Maverick'in seni eve getirmek istemesinin nedeni benim."

"Az önce aradı-"

"Onunla tartışma. Eve git ve ben sana aksini söyleyene kadar ortalıkta görünme." "Ne kadar süre için? Konu nedir, Star?"

"Keşke size cevap verebilseydim ama henüz hiçbir cevabım yok. Bildiğim tek şey Katina'nın benimle akraba olabileceği."

"Ne?" diye ciyakladı.

Karmaşık durumu kendisine açıkladıktan sonra, "Fırçasından biraz saç alabilir misin? Ben de benimkilerden biraz sana vereyim, böylece ailesel işaretleri karşılaştırabiliriz?"

"Elbette. Neye ihtiyacınız varsa."

"Çoğunlukla hangi yolun yukarı olduğunu öğrenene kadar ikinizin de güvende kalmasına ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin, Alessa?"

"Yapabilirim. Kati'yi güvende tutmak için her şeyi yaparım."

"Teşekkürler, Alessa. Bir dahaki sefere aradığımda umarım daha fazla cevabım olur."

"Ben de, Yıldız. Lütfen kendine iyi bak. Sadece Kati için değil, hepimiz için." Yine o sızı vardı.

Conor'ın bana verdiği mide ekşimesinden farklıydı ama daha az güçlü değildi.

Kalp sorunu yaşayıp yaşamadığımı merak edecek zamanım yoktu -Conor ve ben Londra'ya gitmek zorundaydık ve yola çıkmadan önce belli bir suikastçıyı almamız gerekiyordu.

Dün nasıl geçti?

Aidan: Zirve mi?

Conor: Hayır, Aidan, yıllık kontrol için proktoloğa gitmen. Fml. Tabii ki Zirve.

Aidan: Tanrım, kötü bir ruh halindesin.

Conor: Çok oluyor.

Aidan: Her zaman. Hayatımızın hikayesi.

Conor: Ne ?

Aidan: Sicilyalı Consigliere o politikacıların cinayetlerinin arkasında bizim olduğumuzu anladı.

Eninde sonunda birileri bunu anlayacaktı.

Aidan: Haklı olduğu bir nokta var, kimin eli kimin cebinde bilmiyoruz. Bir kaynağı kaybetmediğimizden emin olmak için görüşmemizi önerdi.

Conor: Bence bu planı kaldırmalıyız.

Aidan: Ne? Neden?

Çünkü burada daha büyük bir oyun oynuyorum, Aidan.

Aidan: Ne tür bir oyun?

Conor: Serçeler boku yedi. Ayrıntılara giremem ama onları alaşağı biliyorum. Önce Star ve diğer tüm kurbanlar için adalet istiyorum, sonra hak ettiklerini almayanlarla ilgileneceğiz.

Aidan: Neler oluyor Conor? Sen bu planın önemli bir parçasıydın.

Conor: Biliyorum ama Star'la işimiz bittiğinde bunu yapmanın daha etkili bir yolu var ve ellerimizi gereksiz yere zorunda kalmayacağız. Ne kadar çok kir biriktirirsek, daha sonra Shay'e temiz görünmek o kadar zor olur.

Bana güvenmeni istiyorum, deartháir.

Sana güveniyorum.

Conor: Soru sormayacak kadar mı?

Aidan: Siktir.

Tüm oyun planımızı değiştirmek istiyorsun. Artık ECD'nin lideri benim. Sırada Serçeleri devralmam gerekiyordu!

Conor: Biliyorum ama hiç var olmasalardı daha iyi olmaz mıydı? O kule yıkılsaydı ve sadece Five Points ve ECD'ye liderlik etmeniz gerekseydi?

Conor: Brennan, iş yüküne bir de bunu eklemeyi zaten orada her şeyin çığınca olduğunu söyledi.

Öyle. Savannah ile neredeyse hiç vakit geçirmiyorum ve bu beni çıldırtıyor.

Dıvar

Ona sahip olman beni mutlu ediyor, Aidan.

Aidan: Ben de.

Star'la işler nasıl?

İyi gidiyor. Beni dışarıda bırakmıyor. Yapabileceğini düşünmüştüm.

Aidan: İstedikçe zaman seni bırakabilecek pek fazla insan olduğunu sanmıyorum.

O farklı. Onu istemediği bir şeyi zorlamayacağım. O

hayatında yeterince vardı.

demek istemediğimi biliyorsun.

Ağırdan alıyorum.

Yavaş ne kadar yavaş? Onunla zaten ne zamandır görüşüyorsun? Neredeyse iki yıl mı?

Conor: Zamanın önemi yok.

Sen öyle diyorsan, kardeşim. olan senin taşakların. Benim değil.

Conor: Bebek yapıcılarım iyi.

Aidan: Lol.

Konu açılmışken... Eoghan nasıl?

Aidan: Her zamanki huysuz hali.

Conor: zamankinden daha mı huysuzsun?

Aidan: Belki mi? Neden sordun? Neden sordun?

Inessa'nın hamile olduğunu sanyordu.

mi?

Conor: Hayır.

Aidan: Ah, . Harika bir baba olurdu. Çocuk odasını hayal edebiliyor musun? Alcatraz'a taş çıkartır.

Conor: LOL.

Haklı olduğumu biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen çocuklar için hazır değil.

Şu anda aklı pek yerinde değil.

Aidan: Hayır. Sence onunla konuşmalı mıyım?

Conor: Bir sürü işin , değil mi?

Evet.

Conor: *Belki yardım etmesini sağlarız? Kafasını dağıtmak için yol olabilir.*

Aidan: *Tamam. Tabii. Sence bu onun üzerinde baskı yaratmaz mı?*

Conor: *Görüldüğünden daha sert ve şimdiden Ronan the Accuser'ı mahvedecek gibi görünüyor.*

Sen ve çizgi romanların.

O da bir filmde, Aidan. Marvel filmlerini izlememiş olman benim suçum değil.

Evet, evet.

Eoghan ile konuşacağım.

Conor: *Güzel.*

Aidan: *Eve ne zaman geliyorsun?*

Düşündüğünden daha erken. Ama belki düşündüğünden de uzun.

Bilgilendirici. Bilmece sormadım, Kid.

Conor: *Önümüzdeki birkaç gün uğrayabilirim ama sonra tekrar dışarı çıkacağım.*

Aidan: *Neden?*

Conor: *Birini görmeliyim.*

Aidan: *Kim?*

Conor: *Fark etmez.*

*Tam bir baş belasısın, bunu biliyor musun? **Conor:** Belki de proktoloğa gitmen gerekiyordur? **Aidan:** Hayır, benim sorunlarım kardeş şeklinde.*

Dikkatli ol, beni duyuyor musun?

Evet. Aynısı.

Evet, deartháir, biliyorum.

Star Sullivan

"HEP BURAYA GELMEK İSTEMİŞTİM."

"Londra New York'tan daha iyi," dedim ona, bakışlarım önümüzde duran eve kilitlenmişti, son üç saattir bir arabanın arka koltuğunda oturmaktan sıkılmış birine göre oldukça sabırlı davranan Conor'a değil.

"Bu saçmalık," diye homurdandı Cin. "New York çok daha iyi."

"Nüfusu fazla," diye karşı çıktım, bana daha önce verdiği cep telefonunu çevirirken. Lanet olası Muñoz - Serçe pislği olması çok tipikti.

"Peki Londra öyle değil mi?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Sadece yaz aylarında, turistler etraftayken."

"BDSec'i kurarken burayı iyi tanıyordun değil mi?" Conor hevesle sordu.

Hevesliliğinin cevabımla ilgilenmekten çok gerçekten konuşuyor olmamla ilgili olduğunu düşündüm.

Ovianar ve Minerva ile yaptığım bu yana pek de 'sohbet' havasında değildim.

Dead To Me, tam zamanında Uvala Lapad'daki kalenin kapılarının önünde belirip bizimle gezintiye çıkarak işimizi kolaylaştırmıştı, bu yüzden onu eğlendiriyordu.

Çoğunlukla da çocukken kuzeninin o kendini beğenmiş amcığına yaptığı anlatırdı.

"Sevdim. Burayı sevmeye başladım. Evim değil ama neredeyse evim gibi." Bilinçaltımda burayı hâlâ bir sığınak olarak görüyordum.

Cin, "Anlamadığım şey, sana istediklerini yaptırmayı nasıl başardıkları," diye yakındı. "Bana o şeyi nasıl yapacağımı öğretecek kadar uzun süre kıpırdamadan oturmanı sağlayamıyorum."
."

Cümlesini bitirmesini engellemek için nefesimin altında tıslayarak ona ters ters baktım. "Onların önünde işkenceden bahsetmek yok." Parmağımla öndeki muhafızları işaret ettim.

"Senin tarafındalar," diye homurdandı gözlerini devirerek. "İşkence mi?" Conor sordu.

"CIA'in gözüne girdiğinde ona Fındıkkıran derlerdi. Onları öttürmek için ne yaptığını kimse bilmiyor, ama kırılması en zor cevizleri almakla ünlüydü. Lakabı da buradan geliyor."

"Yeteneğimi kaybettim."

"SAÇMALIK."

"Belki de pratik yapmıyorumdur." Gerçi Yeni Dünya Serçeleri'nin bir zamanlar para babası olan Donavan Lancaster üzerinde işe yaramıştı. "Bu yıl birkaç kez kullandım ve iki kez başarısız oldu."

Cin kaşlarını çattı. "Belki de kalbin bu işin içinde değildi?"

Aslında bu mantıklıydı. Daha önce olduğumdan farklı bir kadındım. Ama gerçek şu ki Lancaster cezasını hak etmişti. Jintao ve iki prenze sadece Kuznetsov'un adını ve yerini öğrenmek istediğim için işkence etmiştim.

Tanrım.

Vicdanım mı vardı?

Bu ihtimalden iğrenerek oturduğum yerde doğruldum. Neyse ki bu konuda uzun süre endişelenmeme gerek kalmadı çünkü gözetlediğimiz evin önüne bir Mini ile iki kadın geldi.

"Hainler için iyi bir araba zevkleri var."

Conor'a homurdandım. "Bir zenginken ancak senin bir Mini'n olur."

"Küçük ve park edebilirim. Bunun New York'ta aptalca bir hareket gibi görünmesine ne dersin?"

"Ne sıklıkla kullanıyorsun ki?" "Her Pazar, teşekkür ederim."

"Siz ikiniz didiştikten sonra öpüşmeye mi başlayacaksınız? Önce yapmamız gereken başka bir şey olmasaydı bunu izlemek isterdim."

"ama. Kapılarınızı çarpmayın."

Bu uyarıyı yaptıktan sonra arabadan çıktım ve tam Minerva Ovianar'ı takip ederek Minerva'ya çocukken teyzesinden miras kalan villaya giden kısa patikadan aşağı inerken sokağın karşısına geçtim.

Buraya geleceklerini biliyordum. Soho'daki evlerini bırakıp Kensington'a gideceklerini çünkü buranın daha az yapılaşmış ve daha sakin bir yer olduğunu biliyordum.

Bir apartman dairesinde kalmak daha mantıklı görünebilirdi ama eve girdiklerinde, polisleri ve O'nun işverenlerini yirmi dakika içinde dışarı çıkaracak kurnaz bir alarm sistemi olduğunu biliyordum.

Biliyordum çünkü lanet alarını takmıştım.

Tek bir hareketle Minerva'yı arkadan yakaladım, kolumu ona sarılır gibi beline doladım ve bıçağın ucunu böğrüne sapladım.

"En son bir araya geldiğimizden bu yana çok uzun zaman geçti Minnie," diye kulağına fısıldadım, o daha ileride bizim için ön kapının kilidini açan Ovianar'a bir uyarıda bulunmaya fırsat bulamadan.

Benim İçin Ölü de benim kadar sessizce yol boyunca sürüklendi ve Ovianar'ın bizi dışarıda bırakamayacağından emin olmak için onu kısıvrak yakalayıp evin derinliklerine sürükledi.

Ben Minerva'yı içeri götürürken Conor arkadan yetişti ve ön kapıyı arkamızdan kapattı.

"Bizi yalnız bırakacağını söylemiştin," diye tükürdü Minerva, öfkesi açıldı ama benimle uğraşmaması gerektiğini biliyordu. Kollarımda kaskatı kesildi ama elimden kaçmaya çalışmadı.

"Lanet hayatıma karışarak beni kelimenin tam anlamıyla içeri çektin!"

D'nin gücüne karşı koymaya çalışan Ovianar, D'nin onu yere sermesiyle dizlerinin üzerine çöktü. Minerva manzara karşısında bir çılgılık attı ama Conor ayaklarını sürüyerek ilerledi ve sakın bir şekilde

"Bunu nerede yapıyoruz?" diye sordu.

Bazen onun Beş Nokta'nın bir evladı olduğunu unutmak kolaydı.

Genlerindeki O'Donnelly'den ziyade onun inek tarafını daha iyi tanıyordum. "Mutfak. Arka tarafta. Bahçe kapalı olduğu için kimse göremez.

ses geçirmez olduğu için kimse çılgınlıklarını duymayacak."

Minerva bunun üzerine dehşet içinde hıçkırıklara boğuldu.

Onu böğründen dürterek mırıldandım: "noktaya gelmek zorunda değil. Bana ihtiyacım olan cevapları verirsen yine siktirip gideceğimi biliyorsun."

"Sen tam bir amcısın, Lodestar. Keşke hiç tanışmasaydık-"

"Sen de ben de, sürtüğ. Ama önce sen beni becerdin. Uzak dururdum ama son sözü sen söylemek zorundaydın, değil mi? Bu her zaman senin lanet olası sorunun oldu." D, Conor ve Ovianar'ın artık bizimle aynı mekânı paylaşmadıklarını görünce onu koridordan mutfığa doğru ittim.

Onu bir sandalyeye bağladıklarını görünce, D'nin tezgâhtan bir bıçak kapmasını ve sessiz bir uyarı olarak Ovianar'ın boğazına dayamasını bekledim.

"Oturacaksın," dedim Minerva'ya, "hiç telaşlanmadan. Eğer benimle uğraşmaya kalkarsan, D onun boğazını keser."

Minerva bunun üzerine gerildi ama başıyla onayladı. Conor da yakaladı ve koltuğa bağladı.

Beş dakika içinde her ikisi de kontrol altına alındı ve bu beni başka hiçbir şeyin yatıştırılamayacağı kadar yatıştırdı.

Eğilmeyeceğim.

Kırılmayacağım.

Burun deliklerim alevlenerek, "Hanginiz Jorgmundgander Operasyonu'nun bir parçasıydınız?" diye tükürdüm:

Jorgmundgander?" Minerva gözlerini sıkıca yumdu. "Ovianar."

"Ne oldu?"

D'nin hâlâ diğer kadının boğazına dayadığı bıçağa baktı, sonra da homurdandı: "Suudi elçiliğini hackledik. Temiz girdiğimizi sanıyorduk ama giremedik. Hamileydim." Çenesini yukarı kaldırdı. "Ovianar suçu üstlendi ve cezasını çekti."

"Çocuğun mu var?" Şaşırarak sordum.

"Evet. Ona dokunursan seni öldürürüm!" diye tükürdü.

İncinmekten rahatsız olmadım. Neler biliyordu. Bu yüzden benim zorlamama ve çirkinleşmeme gerek kalmadan bu kadar rahat konuşuyordu.

"Eğer bana istediğim cevapları verirsen aileme zarar vermek gibi bir niyetim yok." Endişesi azalmamıştı. "Onu rahat bırakın."

Yalvarışını duydum. Göğsümde bir şeyler pır pır etti.

"Lodestar eğlenmek için çocuklara zarar vermez." Conor'ın beni savunması, o kadar ani olmuştu ki, beni derinden etkilemişti. Ona bir bakış attım, minnettar olup olmadığımdan emin değildim.

"Eğlenmek için olmak zorunda değil. Çok acımasız," diye tısladı Minerva. "Ovianar Jorgmundgander'e mi alındı?"

"Hâlâ içeride. İyi halden dolayı onu hapisten erken çıkardılar." Yutkundu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Sana telefonda söyledim. Üvey bir kızım var ve bir şekilde bunu sen gerçekleştirdin. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Minerva fısıldadı, "Ayrıntıların çoğu hakkında bilgim yok. Bunların bazıları o benden uzaktayken oldu."

Ben de girdim: "O BDSec'i tek başına mı yönetiyordun?"

Başını titrek bir şekilde salladı ama yüz ifadesine suçluluk duygusu sinmişti. "Paraya ihtiyacım vardı."

Bir 'evreka' anı yaşadım. "Demek bu yüzden kiralık katillere hizmet vermeye başladınız?"

BDSec, 'eski kocam' Hans'ın ölümünün ardından kurulmuştu. Hacktivist grubu bana zarar veren insanları alaşağı etmek için kullanmak amacıyla kurmuştuk ama her şeyde olduğu gibi niyetler değişti. *Dönüştü.*

ABD'de Ledger-Hunter Lachlan vardı. Ancak o ortaya çıkmadan önce Avrupa'da BDSec'in tetikçi fihristi vardı ve bunlar müşteri için emanet görevi görüyor, kiralık katile ancak hedefin öldüğüne dair kanıt sunulduğunda ödeme yapıyordu.

"Başka seçeneğim yoktu. Kızımızın üstündeydik. Ovianar olmadan..." Dudağını ısırdı. "Yıkıldım. Uzun bir süre çok zorlandık ve neredeyse her şeyimizi kaybediyorduk ama sonra onu hapishanede ziyaret ettiğimde hizmete başlamamızı önerdi ve işte o zaman her şey daha iyi oldu."

"Senin yerinde olsaydım," diye söylendi D. "Lodestar'ı davranışlarından dolayı yargılarken ne iş yaptığını, karnını neyin doyurduğunu ve çocuğunu neyin giydirdiğini hatırlardım. Sen de süttten çıkmış ak kaşık değilsin."

Minerva'nın ağzı gerildi ama bizimle göz temasından kaçınmak için başını eğdi.

D'nin beni savunması karşısında boğazımı temizledim. Onun arkamı kollamasına Conor'dan daha çok çünkü Conor daha önce bunun gerekli olduğu bir durumda hiç bulunmamıştı.

Sessizce ikisini incelerken, içime yeni bir gerçeğin fısıltısı yerleşti

Ben.

Artık yalnız değildim.

"Üvey kızınız tehlikede mi?"

Minerva'nın sorusu şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırmama neden oldu. "Ne? Bunu neden sordun ki?" Yutkundu.

"Ovianar bu yüzden onu senin görüş alanına soktu."

Ellerim yumruk oldu. "Yani bana tuzak kurduğunu kabul ediyorsun?"

"Kabul ediyorum ama düşündüğünüz sebeplerden dolayı değil. İçinde kötü niyet yoktu. Ovianar..." "Beş dakikadan daha kısa bir süre önce, oğlunuzu öldüreceğinden ya da

Ama Ovianar tanımadığı bir çocuğu koruma ona göndermekte bir sakınca görmedi, öyle mi?" Conor şaşkın bir ses tonuyla sordu.

Minerva'nın acı yanıtı, "Ona benden daha çok güveniyor," oldu. "Ayrıca, umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir."

"Açıkla," diye .

"Sana söyledim, bana anlattığı çok şey var. Bildiğim tek şey, kızı kendi güvenliği için senin yanına verdiği. Birileri onu koruyucu aile sisteminde avlıyordu. Kim ya da neden olduğunu bilmiyorum, sadece O endişeliydi."

Benim İçin Ölü, parmak eklemlerini çatırdatarak bana şu bilgiyi verdi: "Çoktan başladı.

Uyanması uzun sürmez."

Başımı sallayarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve mutfak duvarına yaslandım. "O zaman bekleriz."

"Lütfen bizi öldürmeyin," diye yalvardı Minerva.

"Cevapları istiyorum. Onları bana verin ve bu işi sayalım."

Ovianar inlediğinde Minerva gerildi ve birkaç dakika sonra gözlerini açtığında Minerva fısıldadı, "Yaptığın şeyi neden yaptığını açıkla. B'ye zarar vermezler. Ona Jorgmundgander'den bahsettim."

Ovianar'ın başı geriye doğru sallandı, sonra D'nin üzerine geldiğini görünce dondu kaldı. Bunun onu yüzüne buzlu su dökmekten daha iyi uyandırdığını düşündüm çünkü D bıçağı boğazının derinliklerine saplayana kadar mücadele etmeye başladı. Kesecek kadar derine.

"Kesin şunu!" Minerva hırladı. "Buna hiç gerek yok. Ona istediğini verin. Bizim bir ailemiz var. Bizi koruyacağına yemin etmişin!"

Bu sözler Ovianar'ın kalın kafatasını delip geçmiş gibi görünüyordu çünkü Ovianar durdu ve burun deliklerini açarak homurdandı: "Sorularınızı sorun ve sonra da defolup gidin."

"Nasıl?"

Bu basit bir soruydu ve biliyorum ki imkansız bir dizi yanıtı yol . Ovianar yutkundu. "Dagda diye birini duydun mu?"

Conor sustu.

Dead To Me bana bir bakış attı.

"Eski İngiliz askeri mi? Dünyanın en iyi keskin nişancılarından biri mi?"

"Evet. Bu o. Adı Eamonn. İyi bir insandır. Bizi sık sık bir araya getirirlerdi. Birlikte iyi çalışırdık." Çenesini bıçaktan uzaklaştırdı. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Çenemi D'ye doğru salladığımda geri çekildi.

"Ohio'da bir toplantı vardı," diye devam etti duraksamadan. "Altı ya da daha fazla Serçe'nin bir araya geldiği bir toplantıydı. Üst düzey yöneticilerinden altısı Cincinnati'deki bu otelde toplanmıştı. Onlarla ilgilenmeleri için iki ekip gönderildi."

"Hepsi öldü mü?"

"Hayır. İkisi yaptı. Diğer dördü..." Ağzı gerildi. "Sonradan bunun bir güç gaspı olduğunu öğrendim."

"Ne oldu?"

"Her takımın bir hedefi ve bir zaman sınırı vardı. Bir şeylerin farklı olduğunu zaten biliyorduk çünkü ekibimizde aktif bir ajan değil sadece bir idareci vardı."

"Ne fark eder ki?"

"Bizimle uzaktan ilgilenen bir idarecimiz olduğunda, bunun kirli bir iş olduğunu biliyorduk. Eğer bir sonuç çıkarsa, bu onların değil bizim suçumuz olacaktı." Boğazı düğümlendi. "Hedeflerin aileleriyle birlikte seyahat edeceğini bilmiyorduk. Ta ki çok geç olana kadar."

"Aileler de hedef miydi?"

"Öyleydiler," diye fısıldadı. "Çocukları öldürmemizi istediler. Dagda bunu yapmazdı. Anlaşmıştık. Hedefimizi halledecektik, sonra bir şeyler bulacaktık."

Conor, "Bekle. *Çocuklar* demiştin," diye mırıldandı.

Başını salladı. "Hedefimizin iki kişi vardı. Diğer takımın hedefinde ise sadece bir tane vardı, o da kızıydı."

Boğazım kapandı.

"Neden aileleriyle birlikte seyahat ediyorlardı?"

Ovianar Conor'a bir bakış attı. "Bir güven egzersizi, yoksa kimse gelmezdi. Ailelerini de yanlarında getirdiler çünkü-"

"Kimse karılarını ve çocuklarını öldüreceklerini düşünmemiştin," dedi D acımasızca.

Ovianar'ın tek söylediği "Hırsızlar arasında onur olmaz," oldu. "Ama altı kişiden bazıları haberlerde gördüğümüz yüzlerdi. Politikacılar. Sanırım güvende olduklarını düşündüler çünkü ABD'nin nasıl bir yer olduğunu bilirsiniz. Yanınızda eşiniz olmadan politikacı olmanız çok zor. Çocuklar sadece aile imajını güzelleştiriyor."

"et," dedim. "Ne oldu?"

"Başımdan beri sorunlar vardı. Özellikle hedefimizle ilgili güven sorunları vardı. Çocuklarından ayrı bir arabada seyahat ediyordu, bu da işimizi kolaylaştırdı.

"Dagda babayı vurdu ama sürücüyü vurdu. Öndeki arabaya çarptılar. İkinci araba havalandığında, takip etmemiz gerektiğini biliyorduk çünkü çocukların yaşamasına izin verdiğimiz müdürümüze ulaşırsa, ceza olarak cezalarımıza fazladan bir yıl eklerler ve yine de onları öldürmesi için birini gönderirlerdi.

"Ben arabaları takip ediyordum, Dagda da onları takip etmeyi başardı ama sürücü işinde iyiydi. Neredeyse kaçıyorlardı ama kafa kafaya çarpıştılar. Sürücü ve çocuklardan biri öldü. Kızı ise Dagda aldı. Onunla ilgilenmek için neredeyse hiç zamanımız yoktu ama bir şeyler yapmamız gerektiğini biliyorduk.

"Siz gittikten sonra Serçeleri araştırmayı bırakmadık. Ben tutuklanmadan önce bazı işlemlerini ortaya çıkarmayı başarmıştık. Çok değil ama..." Bana temkinli bir bakış fırlattı. "Bir nakliye manifestosu vardı. Düşünecek zamanım olmadı. Sadece harekete geçtim. Manifesto üzerinde oynadım, çocuğun annesini oraya koydum ve İpek Yolu'nda satışa çıkardım."

Minerva, "Thyme'dan sana bağlantıyı iletmesini istedim," diye itiraf etti.

Hatırladıkça kaşlarım çatıldı. Conor bana binlerce ilan arasından manifestoyu nasıl bulduğunu sormuştu ve ben gerçekten de nasıl bulduğunu hatırlayamamıştım. "Yardım etmek istemesine şaşırdım."

Minerva karanlık bir sesle, "Bunu benim için yaptı," dedi.

"Kekik, Svalbard'daki elektrik şebekesini kapatan hacker gibi mi?"

Conor'ın sorusu üzerine başımı salladım. "Bu . Kaçığın teki. Orada başka bir gezegene bir portal olduğunu düşünüyor."

"Kahramanlarınızla asla tanışmayın," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Dagda'nın fazla zamanı yoktu ama kızı bir kiliseye götürdü ve rahibe kızı alıp birkaç gün sonra sosyal hizmetlere bırakması için bağış teklif etti.

"Baskı altında bir şeyin işe yaraması beni hâlâ hayrete düşürüyor. Özellikle de gözüm onun üzerinde olduğu ve onu koruyucu bakım sisteminde aradıklarını bildiğim için. Kimliğinin gizli kalacağını düşünseydim onu orada bırakırdım ama etrafı kokluyorlardı-"

"Nereden biliyorsun?"

"Sosyal hizmetlerdeki dosyasını kontrol ettirdim. Kızın kayıtlarına çok fazla kişi, hatta bazı üst düzey yetkililer erişmiş. Bu çok garipti. Dagda ve ben onu güvenli bir yere koymamız gerektiği konusunda anlaştık.

"İşte o zaman aklıma *sen* geldin. koruyacağını, sevmeye ihtiyacı olduğu gibi seveceğini ve başına gelenleri atlatmasına yardım edeceğini biliyordum. Sanırım öyle de yaptın, yoksa şu anda burada olmazdın. Tehlikede mi?"

Kollarımı göğsümde kavuştururken ağzım gerildi. Sorusunu duymazdan gelerek, "Arabada yalnız değildi," dedim.

"Onu senin beslediğini biliyorum. Takma adınızı tanıdım-" "Lanet olası

soruları ben soruyorum," diye hırladım.

Ovianar başını eğdi. "Kuzeni onunla birlikteydi. Bogdan'la birlikteydi çünkü çocuk onun 'varisi'ydi. Dagda'yı ölü çocuğu bulduğunda hiç bu kadar sinirli görmemiştim. İş başındayken robot gibidir. Çocuğu kiliseye yerleştirdikten sonra motel odamıza geldi ve ağladı."

Şakaklarımı ovmak için uzandığımda, "Bunlardan hiç bahsetmedi," diye mırıldandım. "Retrograd amnezi mi?" D sorguladı.

"Olabilir. Onu aldığımda berbat durumdaydı. Travma... bu pek çok şeyi açıklar."

Zavallı küçük kızım.

Sefalet içimi burktu, keşke yakınımnda olsaydı da ona sarılabilseydim dedirtti. Böylece bunu daha iyi hale getirmeye çalışabilirdim. Ama tüm endişelerime rağmen Kat artık iyiydi. Kabuslar hala zaman zaman oluyordu ama yıllardır yatağına ıslatma vakası olmamıştı.

Bu, saatli bir bomba olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Benim kimse onun için gelmedi."

Ovianar omuz silkti. "sende olduğunu öğrendikten sonra dosyasını gömdüm."

Bu mantıklıydı. Onu yanımda tutmak istediğimi anladığımda, o 'üvey kızım' olmaktan çıkıp sadece *benim* olduğunda, ben de aynısını yapmışım.

Bu muhtemelen Ohio'daki sisteme her baktığımda, Kat'in adına yaktığım kimliğin neden eyaletin en çok arananlar listesinde olmadığını açıklıyordu.

Bunun için ona teşekkür etmem gerekse de etmeyecektim.

Conor işleri rayına oturtturarak, "Peki ya diğer takım ve hedefleri?" diye sordu. Yine de bana yaklaştı, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar durmadı.

Serçe parmağı benimkine değdiğinde yutkundum.

Onun tarafından kucaklanma ihtiyacı çok yoğundu ama buna karşı koydum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. İğrenç yalanlar ve komplolar içinde boğuluyorduk. Gerçeğe ihtiyacım vardı yoksa hepsinde boğulacakmış gibi hissediyordum.

"İkinci hedef Kuznetsov adında bir adam mıydı?" D sordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ovianar dönüp ona ters ters bakarak sordu. "Şanslı bir tahmin," diye alay etti D, ama birbirimize bilerek baktık.

Kat benim kanımdan değildi.

Bunu zaten bildiğimi tahmin ediyordum ama belki de bir parça hüsnükuruntu onun öyle olduğunu ummama neden olmuştu.

"Çocuğa ne oldu?"

"Bir oldu. Çocuk - daha yeni yürümeye başlamıştı - trafiğin içine daldı. Ekip ona çarptığını düşünüyor gibiydi."

"Sence öyle miydi?"

Ovianar omzunu silkti. "Hayır. Sanırım ona bir mücadele şansı vermek için böyle söylediler." "O kızı bulmamız gerek," diye mırıldandım.

"Neden?"

"Çünkü güvende tutulması gereken tek kişi üvey kızım değil." Kuznetsov ona zarar vermek istemiyordu ama o görevin arkasındaki şerefsizler kuzenimin ve Katina'nın hayatta olduğunu öğrenirlerse hapı yutarlardı. "Ama sen ve Dagda," derken neredeyse boğuluyordum, "nazik ve onu, onunla ilgilenecek birinin yoluna koydunuzDiğer ekip bunu yapmadı."

"Hiçbir şey bilmiyorum-"

"Kazaları silmeni mi ?" Dudaklarını büzdü. "Evet."

"Yani çok şey biliyorsun. Bize bir tarih, saat ve yer lazım." "Bu yıllar önceydi, Lodestar!"

"Bilmemiz gerekenleri hatırlamanın bir yolunu bulacağından eminim." Ovianar ofladı pufladı.

"Bilgisayarına erişmem gerekiyor."

D, "Herhangi bir tuhafılık yaparsan oğlunu bir daha göremezsin," diye uyardı. Minerva sertleşti.

"Ovianar oğlumuzu asla riske atmaz."

D'nin tek söylediği "Bunu duyduğuma sevindim," oldu.

"Conor, önce bileklerindeki fermuarları kes, sonra tekrar önünde bağla."

Emrimi başıyla onayladı ve ona uzattığım bıçağı sorgusuz sualsiz kabul etti.

Normalde bunu kendim yapardım ama ona yaklaşmak belaya davetiye çıkarmak olurdu.

Naylonu keserken, Ovianar bana yaptığı gibi ona hiçbir şey yapmadı, sadece onu tekrar bağlamasına izin verdi.

Sonra ayaklarını serbest bıraktı.

D, "Fikrini değiştir ve işbirliği yapmaktan vazgeçersen diye Minerva'yla kalacağım," diye tehdit etti.

Ovianar'ın ağzı gerildi ama anlayışla başını salladı.

Conor bıçağı bana geri verdi ve "Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok" diye söz verirken gözlerim

Ovianar'ın kileri yakalayıp tuttu.

"Ama yapacaksın," dedi acı acı. "Evet."

Yapacağım. Eğer mecbur kalırsam."

Sendeleyerek kapıdan içeri girdi ve ben de onu bir zamanlar merkezimiz olan yere kadar takip ettim. Burada birkaç dizüstü bilgisayar ve iki masaüstü bilgisayar vardı. Kendi donanımına yöneldi ve onu çalıştırdı.

"olması gerekiyor," diye mırıldandı. "Peki."

Ofisin etrafına bakındım ve o kadar da değişmediğini görünce şaşırmadım. Minerva'nın teyzesi altmışlı yıllardan kalma bir hedonistti ve o zamanlar iç tasarımla pek ilgilenmiyorlardı. Aynı 'harika' duvar kâğıdı duvarları süslüyordu, Savannah ve kardeşi Camden'la bir keresinde yaşadığım bir asit yolculuğunu düşündüren büyük girdaplı halkalar.

"Kıza gerçekten yardım etmek istiyor musun?"

Araştırmalarımın sınırlarını salladım ve düşünilemeyecek bir şey yaptım, gerçeği söyledim. "Onunla akılabayım."

"Ne?!" Oviyanar kaçtı. "Nasıl?" "Babası benim amcamdı."

"Babası bir Serçe'ydin," diye acı bir karşılık verdi.

Ensem oyuşturdum. "Anlamadığım kısım da bu." "Anlayacak ne var? O bir pislikti."

Yorgun bir halde duvara yaslandım. Hiç beklemediğim bir hamle yapacağını düşünmüyordum, çünkü ifşaatım karşısında hâlâ şaşkındı.

"Bunun bir güç olduğunu nasıl anladınız?"

"Bize altı ekibin söylendi. Hedef başına bir ekip. Ancak daha , aynı isimler ve yüzler hayatta ve iyiydi ve tekrar televizyondaydı."

"Onları hatırlıyor musun?" "Tabii ki hatırlıyorum."

"Onları ."

Bana bir bakış attı ama yüz hatlarımı incelerken bulduğu şey başını sallamasına neden oldu. "Hâlâ onları yıkmak için çalışıyorsun, değil mi?"

"Bana sonra, kışına bahse girerim ki öyleyim." "Eğer yardıma ihtiyacın olursa, Minerva ve ben varız." "Minerva'nın kabul edeceğinden şüpheliyim."

"Belki değil ama Serçeler hakkında ortaya çıkardığımız şeyler Şeytan'ı kusturmaya yeter. Lime lime edilmeyi hak ediyorlar."

Onu inceleme sırası bendeydi. "Bana iletebileceğin herhangi bir bilgi için minnettar olurum." "Yakın mısın?"

Her zaman yalnız bir kurt olmuştum, bu yüzden bir sürünün parçası olmak zordu. O zamanlar, hayatımın ayrılmaz bir parçası haline gelen bu iki kadınla ilk tanıştığım, yardıma ihtiyacım olduğunu kabul etmek daha zordu. Bana yolu gösterenin Cin mi yoksa Conor mı olduğunu bilmiyordum ama Minerva ve Oviyanar'ın tanıdığı kişiden farklı olduğumu inkâr edemezdim.

Anladığım kadarıyla bu, dostluk elini uzatmak için bir fırsattı.

Ortak bir düşman genellikle insanları birleştirir...

"Kuzenimi bulmak, olduğum daha büyük bir anlaşmanın bir parçası." "Ne tür bir anlaşma?"

Burada gerçeği çarpıtmam gerekiyordu. "Anne tarafımdan büyükbabam Interpol'de yüksek mevkide. Amcamın katilini ve kuzenimi bulursam, sadece Serçeleri araştırmak ve hapsedmek için çalışacak bir birim kuracağımı söyledi."

"Her şeyi tek ele almak yerine mi?"

"Evet. Bütün bir departman bu bok parçalarından başka bir şeye adanmamış."

Dudağını ısırdı. "Büyükbabanın oğlunun bir Serçe olduğunu bilmediğini varsayıyorum?"

"Bence bu akıllıca bir varsayım."

"Polis teşkilatında çalışan bir dedeniz olduğundan hiç bahsetmemiştiniz..."

"Onunla daha bu hafta tanıştım."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Ah." "Evet. Çok yoğundu."

"Gerçekten zarar vermek istememiştim, Star. Kızla birlikte. Düşük yaptıktan sonra zorlandığını biliyordum ve sen Minerva gibi doğal bir anne değilsin."

"Ben doğal bir katilim," dedim açıkça. "Birini güvende tutmak için daha iyi kim olabilir?"

"Kesinlikle," diye fısıldadı.

Alınma zahmetine girmeden anlayışla başımı salladım, o da beceriksizce uzanıp bir kalem ve kâğıt aldı. Kâğıda isimleri karaladı, sonra da dosyalarını karıştırmaya başladı. Daha fazla bilgi not etti ve elindeki notla tekrar ayağa vuruşunun kış uykusuna yatışını izledim.

"O günle ilgili bildiğim tek şey bu." Parmakları kâğıt parçasını sıkıca kavradı. "Cevaplar istediğinizi ve bunları elde etmek için her şeyi yapacağınızı anlıyorum ama başka bir şey bilmiyorum. Hiçbir şey saklamıyorum.

"Artık bir oğlum var Star ve senin de bir kızın var - umarım bu yüzden onu tehlikeye atmayacağımı anlamışsındır."

Notu elinden kapığım gibi cebime soktum ve yalvarışlarını duymazdan geldim. "DeLaCroix'ın giriş bilgilerini bana nasıl verdin?" Kaşlarını çatınca homurdandım: "Aynı hesap bana bir e-posta ve şifre kombinasyonu sattı, O. Hatırlamıyormuş gibi yapma."

"O zamandan beri uyuyorum, Lodestar!" diye bağırdı, sesine panik karışmıştı. "Hatırlamam için bana bir saniye ver." Zihni koşuştururken kirpikleri dalgalandı ve otuz saniye kadar sonra ağır bir nefes aldı. "Hatırlıyorum. E-posta ve şifre kombinasyonu. O olduğunu bilmiyordum... Bekle, DeLaCroix mı? SCOTUS'unuzun başyargıcı olan şu Sparrow mu?"

"Evet, o. NWS'nin birbiriyle iletişim kurmak için kullandığı bir uygulamaya giriş yapmak için kombinasyonu kullandık."

"Tanrım." Gözleri parladı. "Onun olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

"Buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Düzenlediğini itiraf ettiğin şeyden sonra?"

"Hayır, cidden. Sparrow'la ilgili bir şey olduğunu biliyordum. Ama bildiğim kadarıyla bir bakkaldaki hesaplarına erişmek için de olabilirdi. Şüphelenmeyesiniz diye hesabı dolduruyordum."

"Detayları aldınız?"

"İşaretçimizin üzerindeydi. Dagda diğer liderlerle ilgili bir sürü notu olduğunu söyledi."

"Onları da mı satışa çıkardın?"

". Dosyayı da sattım. O istihbarat için iyi para aldım." "Onları kimin satın aldığını biliyor musun?"

Omuz silkti. "Hiç bakma zahmetine girmedim. Neden, önemli mi?"

"Yarım kalmış nefret ederim." Nefesimin altında homurdandım, "Ellerini uzat."

Dudaklarını yalayarak bana uydu. Bıçağımı bileklerinin arasına çentikledim ve onu kurtarmak için naylonu kestim.

"Arkadaş olabileceğimizi hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Ovianar.

"Müttefik olmaya razıyım."

Yüzündeki kararlı ifade başını salladı. "Müttefikler."

A large, stylized handwritten signature in black ink. The signature reads "Conor O'Donnelly". The letters are fluid and connected, with a prominent 'O' in the middle. The signature is written on a plain white background.

Listedeki isimleri okurken "ASLA OLMAZ," diye kestirip attım.

*Justin DeLaCroix. David
Foundry Sheridan Reinier
Aleksandr Kuznetsov
Bogdan Belyaev Garry
Smythe*

"DeLaCroix'in kim olduğunu hepimiz biliyoruz - başyargıç ve Serçelerin eski başkanı. Bu da bu toplantının saçmalık olmadığı anlamına geliyor. Bunlar gerçekten *de* ağacın tepesindekiler."

Cin başını salladı. "Hâlâ kendileri için iyi şeyler yapıyorlar. Foundry artık ABD Başsavcısı."

Bileğimi dizimin üzerinden geçirirken Cin'e başımı salladım. "Ve Reinier de CIA'nın yöneticisi."

BDSec'le görüşmenin onu sarstığını hissedebiliyordum ama Star kendini tutuyordu. Ama yine hiçbir şey söylemiyor ve konuşmanın çoğunu bana ve Cin'e bırakıyordu.

Ücretli bir tetikçiye göre Cin'in harika bir espri anlayışı vardı. *Onu* Temperance'a her zaman tercih ederim.

Şu anda Minerva ve Oviannar'ın evinin aile odasında saklanmış, dışarıda bizi bekleyen Birlik muhafızlarından uzakta durumu tartışıyorduk.

"Garry Smythe oldukça yaygın kullanılan bir isim. Ama o Beyaz Saray Özel Kalem Müdürü değil mi?"

"Evet. En azından *bir* Garry Smythe öyle."

"Bogdan Belyaev'i hiç , değil mi?"

Cin'in sorusu üzerine Yıldız'la bakiştık ama o sadece "Katina'nın babasıydı" demekle yetindi.

Cin, "Onun hakkında tüm bildiğin bu mu?" diye sordu.

"Paravan gibi göründüğünü biliyoruz," diye takıldım. "Borcu yok, araba kredisi yok, tek bir banka hesabı ve lanet olası bir ev dışında malı mülkü yok. *Ve,*" diye Star'a yöneldim, "eğer Eoghan'ın anlattıklarının bir kısmı doğruysa, o zaman Rusya'ya elçi olarak gitmiş demektir."

"Belki de kimliğini gizlemişlerdir?" Yıldız önerdi. "Neden peki?"

Neyi saklamak zorundaydılar?"

"Onun bir Serçe olduğunu mu?" Cin konuyu değiştirmeden önce homurdanarak karşılık verdi. "Deden çocuğunun bir Serçe olduğunu nasıl bilmez?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Özel jete önce Anton'la yaptığım konuşmayı düşündüm. "Sanırım annenin ona ihanet ettiğini düşünüyor."

Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Peki oğlu?"

"O bir casus olabilir," diye . "Eğer onu oraya Anton yerleştirdiyse, o zaman..." "Doğru."

"Annen ona nasıl ihanet etmiş olabilir? Babanla evlenene kadar CIA'deydi. Sonra ayrıldı, değil mi?"

Yıldız omuz silkti. "Bana söylediği her şeyin yalan olduğunu hissediyorum, bu yüzden neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum."

"CIA için çalışan insanlar kariyerlerini aileleriyle paylaşırlar mı? Saklamazlar mı, yoksa ben mi çok fazla Bourne filmi izledim?"

Cin homurdandı. "Yıldız ve ben iş unvanlarımızı paylaşacak durumda değildik, hayır. Ama bazıları öyle. Ne yaptıklarına bağlı. Sanırım sadece analist olduklarını söylerlerdi. Sana CIA'de çalıştığını söyledi mi Star?"

"Doğrudan değil. Babam

söyledi." "Yani ona söyledi

mi?"

"Evet, tekila üzerine." Burnunun kenarını sıktı. "Onunla ne zaman ki?"

"Sen banyodayken deden uçuşumuzu teyit etmek için aradı," dedim kolayca.

"Neden bir şey söylemedin?"

"Çok güzel kızgın olmakla meşguldün."

Cin gülerek bana dirsek attı. "Bilmek istiyor muyum?"

"Muhtemelen hayır," diye şaka yaptım ve Star'ın dudaklarının kederli bir gülümsemeye dönüşmesini izledim.

"Ona Jorgmundgander'i sordum. NATO tarafından yönetildiğini ve tarafsız olduğunu iddia etti."

"Saçmalık," diye alay etti Cin. "Bu dünyada hiçbir şey tarafsız değil." "Kardeşler ve

Serçeler'i kastetti."

"Ama bu Ovianar'ın az önce söyledikleriyle çelişiyor."

"Eğer Jorgmundgander Sparrow'un gücünü için kullanılıyorsa öyle," diye onayladım. "Ama bana yalan söylediğini sanmıyorum. Söylediklerine inanıyordu."

"Başka ne söyledi?" "Pek bir şey

söylemedi."

"Standart yöntemine benziyor," diye . "Bizi bilerek karanlıkta tutuyor."

Buna itiraz edemezdim. "Belki de bunun bir nedeni vardır, taze gözler. Bu olay neredeyse yedi yıl önce oldu. Bana bu davaya sadece bizi koyduğunu söyleyemezsin."

"Hayır," diye temkinli bir şekilde kabul etti. "Yani diğer herkes başarısız oldu."

"Muhtemelen seni de sınava tabi tutuyordur. Neler yapabileceğini görmek istiyor," dedi Cin. "O şerefsizlerin nasıl olduğunu bilirsin. Hepsi bir oyun."

Yıldız isteksiz bir homurtuyla başını sallayarak onayladı.

"DeLaCroix dışı kaldığına göre bu üçünden hangisinin yetkili olduğunu merak ediyorum." Dead To Me'ye bir bakış attım. "Bu iyi bir soru."

"Belyaev ve Kuznetsov'da ortadan kaldırılmayı gerektiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum..." Yıldız ensesini ovuşturdu.

"Asla bilemeyebiliriz."

Cin cevabım karşısında burnunu çekti. "Artık bir zamanımız ve tarihimiz var, bazı yerler de. Sıradaki hamlemiz ne?"

"Troy hâlâ hayatta mı?" Yıldız Cin'e sordu.

"Sanırım öyle. Emekli oldu ama." "Kardeşim emekli olamayacağını söyledi."

Cin kaşlarını kaldırdı. "Yirmi yirmi görüşünü kaybedersen yapabilirsin." "Kör mü?"

"Bir kaza geçirdim," diye doğruladı Cin. "Kötü bir kaza. Muhtemelen karma." "Öyle bir şey olmadığını umsan iyi olur," diye belirttim.

"O haklı. Ya da hepimiz boku yedik," dedi Star'ın kasvetli yanıtı. "Nerede yaşıyor?" "Connecticut'ta sanırım."

Cin'in bakışları düşünceli bir hal aldı. "Bir arı çiftliği kurdu."

Arılar olmadan nasıl öleceğimizi anlatıp dururdu, hatırlıyor musun?" "Hatırlıyorum."

"Einstein da aynı şeyi söylemişti," diye .

Yıldız omuz silkti. "Sorunlarımız her zaman küresel ısınmadan daha acil olmuştur."

Kendi dizimle onun dizine vurdum. "Troy kabul etmedi." Sadece mırıldandığında, "Odada bir fil var" dedim.

Star, "Bu noktada Conor, sanırım tam bir sirkimiz var," diye .

"Biliyoruz ama... Dagda Jorgmundgander ajanlarından biriydi. Ya annen onaylanmış bir suikastçıysa?"

Bunun üzerine yumrukları sıkıldı. "Cevaplara ihtiyacımız var."

"Nereden başlayacağız?" Cin sordu. "Troy mu? Muhtemelen kuzenin konusunda yardımcı olabilir."

"Kuznetsov'un kendisine tepside sunulmasını istediği kişi de o," diye karşılık verdi. "Kuzenimi bulmalı ve amcamın katilini ona getirmeliyim."

"Ve bu bir sorun mu?" Sorguladım. "Troy'dan"

hoşlanıyorum," diye homurdandı.

Cin başını salladı. "O iyi bir insan." "Bir"

suikastçı için," diye şaka yaptım.

Cin'in yorumu "Hey, bizi her zaman istiyorsun," oldu.

"Troy da yaptığı işte çok iyiydi. Bizimle geldi ama gitti, ne? 2009 mu, Cin mi?"

"Evet. Özel sektöre geçti. Çok daha kazançlı. Paris'te tutuklandığını duymuştum, Jorgmundgander ile ilişkisi de o zaman başlamış olmalı."

"İşin kötüsü, Troy'un bu olaydaki rolü yüzünden ölmesini istemiyorsam, Dagda'nın anneme onaylanmışsa, nasıl olur da onun beynini patlatmaya çalıştığım gibi patlatabilirim?"

Cin'in tek söylediği "İntikam mantıklı olmak zorunda değil," oldu. Yıldız bakışlarını bana çevirdi. "Sanırım öyle değil." "Affetmek çok daha az karmaşık."

"Ayrıca, anneni artık sevmiyorsan intikama ihtiyacın var mı ki?" Yıldız ofladı. "Her zaman çok pratik olmak zorundasın Cin. Bu çok yorucu." "Şey, üzgünüm," diye homurdandı.

"Tamam, hadi bunu parçalara ayıralım. Amcanın katili ve arkasındaki beyinler elimizde.

"Kuzeninizin nerede olduğunu bilmiyoruz, ancak yeni Interpol birimi için daha fazla isim bulduk ve rastgele komplo teorileri için sağlık sigortası sağlayıcılarını araştırmayı bırakabilirim."

"Yine de , değil mi?" Ona göz kırptım. "Genelde öyleyimdir."

Ovianar'a göre Belyaev'in kazası New Cloverfield, Ohio'da gerçekleşmişti. Alay etse de kollarını uzattı ve inledi.

"Bir sonraki hamle şu olmalı

Troy. Muhtemelen bize yardım edebilecek tek kişi o çünkü Kızıl Şövalye beş yıl önce öldü."

"Ve o gerçekten özleniyor. *Özlemedim*. O nefret ederdim."

"Sana ne yaptı?" Cin'in merakı adeta köpürüyordu.

"O bir komplo teorisyeniydi ve iddialarını destekleyecek kanıtlar arardı. Temel olarak, komploların arama motoruydu."

Yıldız'ın dudakları kıvrıldı. "İngiliz kraliyet ailesinin deri kıyafetler giymiş kertenkeleler olduğuna inanıyordu."

"O moronlardan biri değil," diye inledi Cin.

"Evet. Ve inanın bana, kraliyet ailesiyle uğraşmış biri olarak, kanlarının mavi olmadığını ve kesinlikle sürünge olmadıklarını söyleyebilirim." Yıldız yüzümü buruşturmama sırttı. "Peki... bir sonraki hamle?"

Cin ayağa kalktı ve panjurlardan dışarı bakabilmek için pencereye doğru ilerledi. "Özel uçmayı severdim. Sence deden o jetiyle bir uçuş daha yapmak ister mi?"

"Troya'yı ziyaret etmek için mi?"

"Onun oğlunun katili olduğunu bilmek zorunda değil, Star."

Başını salladı. "Haklısın. O zaman anlaştık mı? Troy'la konuşacak mıyız?" "Evet, sanırım en iyisi bu," diye onayladım.

Her zaman olduğu gibi, bazı cevaplar almıştık ama kazmamız gereken bir mayın tarlasını da ortaya çıkarmıştık. Kesin olan tek bir şey vardı: Bu iş bittiğinde paylaşacağımız bir şişe tekila hiç bu kadar uzağımızda olmamıştı.

Haberlerim var.

Maverick: *Alessa'yı sohbe dahil edeyim, böylece ben aktarmak zorunda kalmayayım.*

Alessa grup sohbetine eklendi

Hey, Star

Hey. Artık DNA testi yapmaya gerek yok.

Akraba değil misiniz?

Lodestar: *Hayır. Babası yüksek rütbeli bir serçeydi, Alessa.*

Ne?! Bu imkansız!

Lodestar: *Öyle değil. Gerçek bu. Bir güç gaspı sırasında öldürüldü ve sonucunda Kat neredeyse ölüyordu.*

Maverick: *Yüce Tanrım. Bu doğrulandı mı?*

Lodestar: *Evet.*

Maverick: *Sıradaki hamlen ne?*

Lodestar: *Amerika'ya geri dönüyorum. Şu anda uçakta, New York'a gidiyorum. Conor, Kat'i alması için adamlarından birini ayarlayacak. Onu şehre getirmesini istiyorum.*

Maverick: *Neden?*

Lodestar: *Onu görmek istiyorum. Amerika'da ne kadar kalacağımı bilmiyorum ve onu ziyaret etmeden burada olduğumu, bunun sonunu asla duymayacağım.*

Maverick: *Lol.*

Hazır olduğundan emin . Saat kaçta?

Lodestar: Beş tamam mı?

Elbette. Güvende olacağından emin misin?

Lodestar: Conor'ın adamları ciddi. **Maverick:** Onlarla birlikte bir kardeşe sahip olabilirim. Buna bayılır.

Lodestar: Lol. Yapardı. Bu harika olurdu.

Günah mı? Zaten Beş Nokta ile irtibat halinde.

Lodestar: Hayır. Henüz irtibat kurabileceğimiz bir şey yok. Link iyi olur. Kız bırakıldıktan sonra kalmasına gerek yok.

Maverick: Onu aynı gece geri gönderecek misin?

Lodestar: Büyük ihtimalle. Ama Link olmadan da iyi olacak. Conor kimsenin Katina'ya zarar vermesine izin vermez.

Ona bu kadar mı güveniyorsun?

Lodestar: Onu seviyorum, Jameson.

Gerçek adımı ortaya çıkarıyorsan iş yapıyorsun demektir.

Lodestar: Sadece ciddi olduğunu bilmeni istedim. İşler yoluna girdiğinde, onun yanına taşınacağım. Evimizden Manhattan'a çok uzak değil. Beş Nokta'nın orada yaşadığını biliyorum. Sık sık ziyaret etmemin sakıncası olmaz, değil mi?

Lodestar: Tabii ki hayır! Onu oraya taşımamın sakıncası olmadığına emin misin?

Bu konaklamadan bir şey öğrendiysem o da SENİN onun annesi olduğundur Star. Sana ihtiyacı var.

Lodestar: Benim de ona ihtiyacım var.

Maverick: Conor ona göz olur, değil mi?

Lodestar: Sanırım onun ışıklarını yumruklarken konuşmaya pek vakit yoktu.

Maverick: Bu kararımın arkasındayım.

Bilmiyorum!

Lodestar: Her neyse, çocuklar, ben gidiyorum. önce biraz dinlenmem lazım. Sadece düzenlemeleri yerine koymak istedim.

Maverick: Bizi haberdar edin.

Lodestar: Yapacağım.

Kuzeni olmana hiç ihtiyacı olmadı Star. Sadece annesi olmana ihtiyacı var.

Lodestar: Hep olmak istediğim şey buydu.

Güvende kal, Star.

Alessa: Evet, kendine iyi bak.

Lodestar: Yapacağım. Tetikte ol. Neler olacağını bilmiyorum. Sadece sana söylediğim kafeslerin ardına kadar açık olduğunu biliyorum Mav.

Maverick: Anlaşıldı.

Star Sullivan

Kuznetsov'un hakkını vermeliyim, çok uzlaşmacıydı.

Muhafızları yanımızda tuttuğumuz sürece, jetini istediğimiz yerde ve istediğimiz şekilde kullanmamıza izin verdi, ki bu sadece bir avantaj olarak kabul edilebilirdi.

Bu aynı zamanda Dead To Me'nin kokpitte iki pilotla konuştuğu, yani flört ettiği, benim ise arkada Conor'la oturup bilgisayarında çalıştığım ve Amerika'ya indikten sonrası için ayarlamalar yaptığım anlamına geliyordu.

İşini yapmasını izlerken .

Belki de artık bir ipucumuz olduğu için daha rahat olduğumdan fark ettim, ama saçları alnına dökülmüştü ve bir bakışla geri itmeye devam ediyordu. Bu bakış bana öyle şeyler yaptı ki, ticari bir havayolunda değil de özel bir uçakta uçtuğumuz için iki kat memnun oldum.

"Beni izlediğini hissedebiliyorum."

Gülümseyerek, "O kadar güzelsin ki seni izlemek zorundayım" diye düşündüm.

Homurdandı. "Hiç doların var mı? Kalçamı çıkarabilirim ve onları kemerimin altına sokabilirsin."

"Bakmak bedava," diye karşı çıktım, ekranından bana bakıp sonra ekranı kapattığında ve benim onu incelediğim kadar büyük bir adanmışlıkla beni incelemeye başladığında kıkırdadım.

Bu çıkmaz beni daha da çok güldürdü.

O sıkı kalçaları ve bırakmayan karın kaslarıyla her nasılsa çok seksiydi ve o lanet olası saçları ve yüzü boş verin - Conor'inkinden daha fazla öpmek için yapılmış bir yüz var mıydı? Ben öyle düşünmüyordum.

Yine de, tüm bunlara rağmen, birlikte olduğum en komik adamdı, kendini ciddiye almayan, kendi tuhaflıklarını benimseyen ve benimkileri kutlayan biriydi.

Olduğum yerde kalmak ve masanın diğer tarafında hareket etmemek imkânsızdı. Karşı çıkmayacağını bildiğim için kendimi onun kucağına bıraktım, sonra kolumu omzuna doladım ve alnımı onunkine bastırdım.

Kaşlarının tepki olarak kalktığını hissettim ama o sadece kalçalarımı kavradı. "Dizimin şimdiye kadar yapılmış tüm sandalyelerden daha rahat olduğunu göreceksin."

Kıçımı oynatarak mırıldandım. "Peki ya La-Z-Boys?" "Orgazm seçeneği var mı?"

"Bundan şüpheliyim."

"Tüm köşe ve girebiliyorum. Bu benim en önemli özelliklerimden biri." "Eminim yapabiliyordursunuz. Ama titreşim yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama bunu yapabilecek bir şey üzerinde çalışıyorum. Cidden, piyasadaki tüm koltuklardan daha iyi tasarlandım."

Kalçalarımı bir kez daha oynattığımda, sikinin sertliğini üst baldırımda ve kalçamda hissettim. "Oradaki büyük, kalın, sert çıkıntı da ne?"

"Bilmiyorum. Üretim hatası olabilir."

Bir kahkaha patlatırken başım geriye düştü. "Dur! Cidden, dur."

Bana sırtıttı, benim eğlenmemden çok memnun görünüyordu. Onda bu tepkiyi ilk kez görmüyordum ve aklıma 'neden' sorusu geldi - beni gülümsetmeyi seviyordu.

Bu adam.

"?"

Omuz silktim. "Bir ipucumuz var, o yüzden iyiyim. Ama yoğun bir gündü."

"Öyleydi," diye kabul etti. "Katina'ya bir kuzeni olduğunu söyleyecek misin? Teyzesi ve amcası da vardı, öldüklerini varsaymak için bir neden yok."

"Şu anda iyi bir yerde ve bunu mahvetmek istemiyorum. Onun cesedini gördüğünü hatırlayabilir." Dudağımı ısırıldım. "Ama sanırım bir çocuk terapistine danışacağım ve onların görüşlerini alacağım."

"Resmi olarak hiç gerçekleşmemiş bir şeyi nasıl açıklayacaksınız?"

"Bunu araştırırlar mı? Sadece detayları bilmeleri gerekiyor, değil mi?" Karnımdaki sinirler kanat çırpı ve şunu söylememi daha da zorunlu hale getirdi: "Uçmaktan nefret etmenize rağmen yirmi dört saatlik bir süre içinde iki uçuş gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim. Ama daha da önemlisi, bunu yalnız yapmama izin vermediğin için teşekkür ederim."

Parmakları beni sıktıktan sonra cebine doğru çekildi ve cebinden bir şey . "Ben de aynısını sana söyleyebilirim, bir çok yalnız bir sayıdır."

Airhead'lere baktım ve güldüm. "Bunları bulup duruyorsun? Sen gerçekten Willy Wonka mısın?"

Şekeri kabul ettiğimde gözleri parladı. "Dünya diliniz için çok acı olduğunda kullanabileceğiniz şeker."

"Öpücüğünüzün yeterince tatlı olmadığını mı ima ediyorsunuz...?"

Bunu duymak hoşuna gitmişti. Sırıtişı aptal, koyunsu ve sevimli bir karışımı ve şekerin sunabileceği her şeyden çok daha tatlıydı.

"Çok romantik olduğunu biliyor musun?" Sessiz kalıp ambalajın ucuyla oynamaya devam edince homurdandım.

"Hayır."

"Öylesin."

"Ben ."

"Söylediğin saçmalıklar Sevgililer Günü kartlarında yer alır," diye karşı çıktım, yaptığı ve söylediği küçük şeylere güvenmeye başlamışken *neden* tartıştığımdan emin değildim. "Aslında, Hallmark ile bir yan anlaşman olmadığı konusunda yalan söylediğini biliyorum."

Dudakları büküldü. "Eğer yaparsam, sadece Star adındaki kadınlara özel bölümde yaparım."

Omzunu ittim. "Gördün mü?! İşte yine bu romantik şeylerle gidiyorsun. Ben bunun için yaratıldım, Conor!"

"Sızlanmayı kes ve ," diye alay etti.

Oflasam da itiraf ettim, "Senin için bir şarkım var. Ama ben buradayken dinleyemezsin."

"Neden olmasın?"

"Yapamazsın. Ve ben biraz kestireceğim çünkü beynimin bugün olan tüm saçmalıkları işlemesine izin vermem gerekiyor."

Ağzıma nazik bir öpücük kondurarak, "Git ve biraz dinlen," diye fısıldadı. "Bana katılabilirsin. İşin bittiğinde yani."

Sırıtişı cıva gibiydi. "Yapacağım."

"Uçuşun bitmesine daha yedi saat var, yani uyumak için vaktimiz var." Sırıtişı kayboldu ve

"Yedi saat" diye inledi.

"Dikkatini dağıtırım," diye yumuşak bir gülümsemeyle söz verdim, kucağından inip ayağa kalkarken ona utangaç bir bakış attım.

Cep telefonumu kaparak ona daha önce hazırladığım bağlantıyı gönderdim ve sonra kıcıımı kaldırdım, böylece onun o hüzünlü şarkıyı dinlediğini duymak zorunda kalmayacaktım.

Bana Conor ekşimesi yapan şeyler söylemeyi kolay buldu. Benim için çok daha zordu.

Şu anda bile Beach Boys'tan "God Only Knows "u dinlediğini bilmek beni geriyordu ve kendimi banyoyu kullanmaya, sonra yüzümü temizlemeye ve kısa şarkının bittiğinden emin olana kadar biraz daha oyalanmaya zorladım.

Yatak odasına döndüğümde, yatağa girdikten sonra ışıkları kapattım ve hemen yastıkları etrafımda sürükleyerek rahatlatıcı kucaklamalarıyla çevrelendim.

zaman duydum.

Sikeyim.

Arka planda şarkı çalarken gözlerimi sıkıca kapattım. Gittikçe yaklaşıyordu. Ta ki artık yatak odasının dışında değil, kapının girişinde olana kadar.

Melodi her zaman içimi parçaladı. Sözler içeri sızıyor ve göğsümde bazılarının kalp dediği şeye zarar veriyordu ama ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Kat ve Conor'dan önce atardamarlarıma kan göndermekten başka bir şey yapmamıştı.

Şimdi, başka şeyler de yaptı.

Tuhaf şeyler.

O yakınımdayken komik bir şekilde ve beni öptüğünde kulaklarıma vurduğunu duyabiliyordum.

Ona ait olduğunu bu şekilde anladığımı düşündüm - çünkü karakterinin dışında davranıyordu.

"Bu şarkıyı bana gönderip sonra da ortadan kaybolamazsın," diye homurdandı. Cevap vermek yerine yanağımın içini kemirdim.

Telefonu komodinin üzerine düşerken takırdadı ve ardından yorgan kaldırılıp yastıklarım yeniden düzenlendi, böylece o da yaptığım kalenin içine girebildi. Sıcağı sırtımdan aşağıya doğru yayıldığında, beni bir hastalık gibi etkileyen birçok soğuk noktaya doğru yükselirken iç çektim.

Bir kolu belimde ve çenesi omzumda, şarkı bitene kadar dinledik.

"The Beach Boys'u seveceğini hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı kulağıma.

"Bazı parçaları güzel. Eskiden..." Boğazımı temizledim. "Bazı şarkıları annemin favorisiydi. Kocasını Gerry Sullivan olduğu için bunu hep komik bulmuştumdur.

"Ama sanırım onun gerçekten neyi sevdiğini kim bilebilirdi ki? Her şey bir hareket et."

"Haklısın," dedi usulca. "Rol yapıyor olabilirdim. Belki de çoğu öyleydi. Ama ben hepsinin bir olduğunu göremiyorum. Bana birlikte geçirdiğiniz son doğum gününü anlatın."

Ne yaptığını biliyordum. Bir çiftte ajanı insanlaştırıyordu. Yine de... "Beni korumalarımızdan gizlice ve Chuck E. Cheese'e gittik."

Güldü. "Gerçekten mi?"

"Evet." Loş ışıkların arasından ona bakabilmek için döndüm. "Yirmi dakika kadar oyalandık, yiyecekleri aldık ve çıktık."

"Tüm o çocuk partisi olayını yapmadınız mı?"

Burnum kırıştı. "Ben bir ergendim. Chuck E. Cheese istemedim." "Peki seni neden oraya götürdü?"

"Çünkü Gerry Sullivan'ın kızı olmanın hayatımı mahvettiğine ve hiçbir zaman normal bir şey yapamadığıma dair bir öfke nöbeti geçirmişt看."

"Ve tepkisi bu mu oldu?"

"Evet. Sonra beni Target'a götürdü. Sonra beni Target'a götürdü ve daha sonra Bed, Bath and Beyond'a gittik ve..." Gülümsemem titrekti. "Sanırım bize normal şeyler yaptırdı. Bunun onun için normal olmayacağını hiç düşünmemiştim. Sorunsuz bir şekilde uyum sağladı, Conor. Onun Rus olduğunu asla düşünemezsin."

"Onun işi tam anlamıyla sağlamaktı, ama iyi bir anne olmak onun işi değildi. Öyle miydi, Star?"

"İyi bir anne miydi?"

Hayır demek istedim ama diyemedim. "O beni severdi."

Conor bu üç kelimeyi söyleyerek onun iyi bir anne olduğunu kabul ettiğini anlamış gibiydi.

Kahretsin, o en iyisiydi.

Benden çok erken koparılmasının nedenini bulmak için olmasa, başka hiçbir nedenle kendimi bu saçmalığa buluşturmazdım.

Elime uzandı ve parmaklarımı nazikçe sıktı. "Peki ya baban?"

"Annem hayattayken farklıydı. O zamanlar iyi bir babaydı. Biz turne hayatı ve spot ışıkları altında akvaryum balığı kasesinde büyürken ellerinden geleni yaptılar.

"Sonrasında kayboldu. Beni sevdiğini biliyordum ama 'iyileşen' bir bağımlı olmayı bıraktı ve kötü alışkanlıklarına geri döndü. Ben de onun kadar kırılmış ve kaybolmuştum ve bu durum bizi bir araya getirmek yerine birbirimizden uzaklaştırdı."

"Geçmişte benimle onun hakkında konuştuğunuzda hiç fark etmemiştim..."

"Sonunda aramız ne kadar gerildi?" Yüzümü buruşturdum. "O zamanlara odaklanmıyorum. Beni üzüyorlar ve ben yeterince üzgünüm. Ben bir baba kızıyım. Her şey ters gittikten sonra bile bu hiç değişmedi."

"Eğer bir şey varsa, muhtemelen seni daha fazla isyan ettirmiştir."

Mırıldanarak onayladım. Onu annemle paylaşmak normaldi. Ama hayranlar ve yolcularla? Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

"Conor?"

"Hmm?"

"Annen ve baban iyi ebeveynler miydi?"

Uzun süre hiçbir şey söylemedi. Öyle ki, yüzünü omzuma yasladığında, soruma omuz silkip uyumaya gideceğini düşündüm.

"İnsanlar kendilerine verilen en iyisiyle ellerinden geleni nasıl yaparlar bilir misin?" diye mırıldandığında benim de gözlerim kapanmaya, yorgunluktan ve günün stresinden ağırlaşmaya başlamıştı.

"Evet?" diye uykulu bir şekilde karşılık verdim.

"Annem ve babam böyleydi. Öğrendikleriyle ellerinden geleni yaptılar ama büyükbabam acımasız bir orospu çocuğuydu. Babam tam bir setten iki vida eksikti, ama hiç yardımcı olmadı. Annemin ailesi de pek iyi değildi ve annem her zaman sinirli ve dengesizdi, çabuk öfkelenirdi çünkü sanırım babamın buna iyi tepki verdiğini biliyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kadın ne kadar öfkeli olursa, adam da tartışmalarda o kadar sakinleşirdi. Ondan korkmazdı, hiç korkmazdı ama o da serseri mayın gibiydi. Oklavayla kafasına vurması hakkında aramızda bir şaka vardı, biliyor musunuz?"

"Evet, bana hikayeyi anlatmıştın."

"Ama o da ona bok atardı." "Gerçekten mi?"

"Evet. Kutular. Bir keresinde patates." Dudaklarından yumuşak bir kıkırdama döküldü. "Hiçbir şey lanet bir Idaho patatesinden daha sert vuramaz. Aslında çok komikti. Gözü morarmıştı."

"Bu eş istismarı, Conor," diye endişeyle işaret ettim. "Öyleydi ama o zamanlar bu şekilde baktığımızı sanmıyorum." "Bu bakmamamız gerektiği anlamına gelmez."

"Hayır. Katılıyorum."

"Ona vurdu mu?"

"Asla."

"Saldırıları sık mıydı?"

"Hayır. Sadece bir konuyu zorladığında." "Ne gibi?"

İç çekti. "Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Tabii ki. Kendin hakkında pek konuşmuyorsun, bunu biliyor musun?" "Çok konuşurum."

"Bu yetersiz bir ifade," diye . "Kesinlikle çok konuşuyorsun ama nereden geldiğin hakkında değil." Burnu kııştı ama açıkladı: "Babam Declan'ın eşcinsel olmasından korkuyordu-" "Neden?"

Omzumu öptü. "Katolik."

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde onaylamadığımı homurdandım.

"İnan bana, eşcinsel olsaydı umurumda olmazdı ama ben Da değilim. Her neyse, bir yıl okulda resim dersi aldığını öğrendi..."

"Bu normal."

"O derse girmemesini istiyordu ve eğer Da okula gidip fakülteye oğlunun sanat öğrenmesini istemediğini söyleseydi, çok geçmeden Declan'ın ders programından çıkarılırdı."

Onun sözleriyle kaşlarım çatıldı ve elde etmeye çalıştığım kefarete bir platoya çarptı çünkü böyle bir adamı yeryüzünden yok ettiğim için nasıl üzgün olabilirdim ki?

"Sen böyle şeyler söylediğinde, nasıl kefarete ödeyeceğimi merak ediyorum," diye itiraf ettim, dilimi tutamayarak. "Katolik olamazdım."

"Katoliklerin çoğu da olamaz. Sadece rahibinize tövbe edeceğinize dair söz vermeniz ve arkanızdan parmaklarınızı çaprazlamanız gerekiyor."

"Standart tedavi bu mu?" "Evet."

"Ve standart tedaviyi kabul etmiyorsunuz?" "Hayır."

Nefesimi üfledim. "Baban resim yapma isteğinin bulaşıcı olduğunu falan mı düşünüyordun?"

"Babamın beyninin nasıl çalıştığını kim bilebilirdi ki? Her neyse, annem böyle şeyler için onu azarlardı ama sanırım o da endişeleniyordu. Aynı nedenlerle değil ama Declan'ın Puanlar'da bir yol bulması daha zor olacağı için..."

"Homofobik pislikler."

"Burası zehirli erkekliğin üreme alanı," diye mırıldandı. "Başka ne bekliyordun ki?"

Meydan okumamın parladığını bilerek, "Katina'nın eşcinsel olması umurumda değil," dedim. "Güzel. Umursamamalıydın. O mutlu olduğu ve sevildiği sürece kimin umurunda?"

Bu da beni sessiz bir ödöl olarak ağırlığımı ona daha fazla vermeye teşvik etti. Onu test ettiğimden değil, ama belki biraz patates bulup ona da fırlatırdım, eğer o saçmalıklardan biriyle ortaya çıksaydı-

Oh.

"Geri adım atması için ona patatesle mi vurdu? Bununla nereye varmak istiyorsun, değil mi?"

Kıkırdaması alçak sesle oldu. "Evet. Ön kapıya doğru gidiyordu ve okula yönelmek üzereydi ki, birdenbire, *bum*, tam omzuna. Bir tane de kafasına. Adam arkasını döndü ve kadın onu taşaklarından yakaladı. Adam patatesleri kızın ulaşamayacağı bir yere atmadan önce birkaç tane daha yemiş."

"Tüm bunları gördün mü?"

"Merdivenlerde oturmuş tartışmalarını dinliyordum." "Neden?"

Omuz silkti. "Bu rahipten sonraydı. Benim hakkımda konuşmadıklarından emin olmak için tartışmaları dinlerdim."

Bu beni sönükleştirdi. "Oh, Conor, yanlış bir şey yapmadın."

Titrek bir nefes aldı. "Biliyorum. Şimdi. O zamanlar o kadar da değil. Ayrıca, Aidan ve Finn onu öldürmüştü ve ben de vaftiz babamı bu işin içine çekmiştim, bu yüzden tutuklanacaklarından korkuyordum... Güzel günlerdi," diye zayıfça bitirdi.

Kollarımı ona dolayarak, "Okula gitmesine engel oldu mu?" diye fısıldadım.

"Evet. Ayrıca görmek istemediğim şeylere de yol açtı," diye yakındı, ama Tanrı'ya şükür sesi normal halinden daha iyiydi.

Bu beni ona takılmaya itti, "Bence baban bir pislikti ama gümüş bir tilkiydi. Onun yaşına geldiğinde çok seksi olacaksın."

"İyi bir şarap gibi olgunlaştığımı görmek için burada mı kalacaksın?" Dudaklarım kıvrıldı. "Göğüslerimin sarkmasını izlemek için burada mı kalacaksın?" "Onları tutacağım ki yerçekimi onlara saldıramasın," diye söz verdi. "İşte adanmışlık budur."

"Ben kendini işine adanmış bir adamım," diye yaptı.

Yanağını okşadım. "Bunu zaten biliyorum." Başını eğdi ve burnunu benimkine sürttü. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim Conor."

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Seviyorum." Yavaşça, *ihitiyatla*, temkinli bir şekilde uzandım ve parmaklarımın saçlarını okşamasına izin verdim. Önce gerildi, boğuk bir nefes verdi, kabaca yutkundu ve sonra bana sarktı. Tepki vermemek için kendini zorladığını biliyordum, bu yüzden orada kestim ve elimin omzuna doğru geri çekilmesine izin verdim. "Keşke sen çocukken yanında olsaydım."

"Neden?"

"Çünkü o rahip sana tuhaf tuhaf bakmaya fırsat bulamadan onu öldürmüş olurdum."

"Buna neden inanayım?"

Bir omuz attım. "Çünkü bunun gerçek olduğunu biliyorsun."

Elimi tuttu ve başına götürdü. Çok garipti, o kadar ciddi bir durum olmasaydı kıs kıs gülerdim ama niyeti belliydi.

Pek de iyi tanımadığım bir özenle, parmaklarımı tenimde ipek, aşk ve sözsüz vaatler gibi hissettiren samur buklelerin arasında gezdirdim.

Benimle konuşmasının bana yardımcı olduğunu bildiğim için fısıldadım: "Kefaret ödemem gerektiğini biliyorum Conor ve Amerika'nın en iyi ebeveyni olmadığımı da biliyorum ama babandan gerçekten hoşlanmıyorum."

Beklenmedik sözlerim üzerine gerginliği biraz azaldı. "Babam sevimli ya da sevilmemeyi umursamazdı. Sizin saygınızı ve korkunuzu isterdi. Aslında, diğer kardeşlerime göre onunla daha kolay anlaştım."

"Neden?"

"Farklı olduğumu ve yeteneklerimin alışkın olduğu şeyler olmadığını kabul etti *ama* banka hesabını doldurmak için iyi olduğumu çabucak öğrendi."

"Yani o bir kullanıcıydı." Bu bir soru değildi.

"Evet, ama ailem içindi." Yanlılıkla kulağına dokunduğumda ürperdi. Bu iyi bir ürperti değildi. Elimi çektim ama o, "Hayır. Bunu geri almak istiyorum, Star. Yapmalısın."

"Ne yapmalıyım?"

"Uzun zamandır işlerimi nasıl yaptığımı etkiliyor."

"Sana ilk oral seksini ben mi yaptım?" Gerildiğinde fısıldadım, "Çok minnettardın. Bunu bana hiç söylememiştin."

"Ben bakire değilim," diye ağzından .

"Öyle olsaydın bile sorun olmazdı," diye cevap verdim kolayca. "Değilim ve hiç o tarafa gelmedim."

"Tamam."

"Sikiştim ama... .. Tanrım, tam bir pislik gibi konuşacağım." "Ben de bir pisliğim. İkimiz birlikte pislik olabiliriz."

Kahkahası boğuk geliyordu. "Eskiden mastürbasyon nefret ederdim. Ta ki sana kadar." İrkilerek,

"Gerçekten mi?" diye ağzımdan kaçırđım.

"Evet. Yüksek bir seks dürtüm var. Eskiden çok fazla tek gecelik ilişki yaşadım çünkü duşta çekip gerginliğimi atamazdım, anlıyor musun?"

Bilmiyordum. Ama Tanrım, Conor'ı duşta bunu yaparken izlemek kesinlikle ölmenden önce görmem gereken bir şeydi.

"Evet," mırıldandım.

"Ama sonra, seninle tanıştıktan sonra, bir deliği becermek istemedim. Sadece seni istedim. Bu yüzden elime alışmak zorundaydım ve işe yaradı. Bunu yapabileceğimi biliyorum ama sen olmalısın. Sakın durma."

Dudağımı ısırarak fısıldadım, "Bunu bu kadar çabuk yapmana gerek yok. Bu kadar çabuk yapmana gerek yok."

o."

"Bu gezegende bulunduğum her gün seninle tanışmak için hazırlanıyordum, Star."

Bu sözler üzerine gözlerimi kapattım. "Söylediğın şeyler, Conor. İsa. Nasıl olur da Ben... hissedemediğim için değil, söylemeyi hayal ettiğim bir şey olmadığı için karşılık veremiyorum."

"Sence bu bana kolay mı geliyor? Rutin olarak etrafta dolaşıp, daha önce ne demiştin, Sevgililer Günü kartına ait olan cümleler kurduğumu mu sanıyorsun? Bunun için kapıyı açmalısın Star ve ben bunu uzun zaman önce seninle yaptım."

"Deneyeceğim," diye söz verdim.

"Yapabileceğiniz tek şey budur ve bu her zaman yeterli olacaktır. Ve bazı günler kelimeleri bulamazsanız, şarkılar bunun içindir."

İçimdeki gerginliğin bir kısmı azaldı.

Şarkılar.

Bunu yapabilirim.

Babamdan dolayı müzik her zaman hayatımın ayrılmaz bir parçası olmuştu ve Conor'ın sevgi dilinin de burada bulunması uygundu, ancak sadece rock değil, her şeyi dinleyen babamdan daha fazla tünel vizyonu vardı.

Ona sarıldığımda, elim hala saçlarını okşarken, "God Only Knows "un melodisini mırıldanmaya başlamanı çok gülünçtü.

İçimde gevşeyip bana paha biçilmez bir rıza armağan ederken, nedenini bilmiyordum ama şarkı sözlerini söylemeye başladım.

Eğer Benim İçin Ölü bunu duysaydı, asla unutamazdım, ama ne önemi vardı ki? O benim için önemliydi. Benim de onun kadar her şeyimi verdiğimi bilmeyi hak ediyordu.

Şarkı sözlerinin arkasındaki anlam eve çarptığında gözyaşlarım gözlerimi yaktı, bir şekilde onları kişisel düzeyde deneyimlediğim için şimdi bana daha anlamlı geliyordu. Sesimdeki duyguyu duymuş olmalıydı ama umurumda değildi ve onun da umurunda olduğunu sanmıyordum. Belki de bu onu daha iyi yapıyordu. Daha güçlü. Benim ancak başkalarının yazdığı sözlerle söyleyebildiğim şeyleri hissedebiliyordu çünkü onlar da böyle hissetmişti.

Aşk, büyük bağlayıcı.

Bitirdiğimde hareketsizdi ve aptalca şarkı söylediğim için neredeyse utanıyordum, sonra "Sesini babandan almışsın" diye fısıldadı ve tamamen içime gömüldü.

Uyuduğunu fark etmem bir anımı aldı, bacaklarımız ve kollarımız birbirine dolanmıştı, yüzü omzuma yaslanmıştı, parmaklarım hala saçlarındaydı.

Ve mükemmeldi.

Nirvana.

O kadar ki gözlerimi kapattım ve kendimi de dinlenmeye bıraktım.

A large, stylized handwritten signature in black ink, reading "Conor O'Donnelly". The signature is written in a cursive, flowing style with large loops and flourishes.

Beni uyandıran kapının çalınması oldu. Kıpırdandım, kilidi açmak için yataktan tırmandım ve eğlenen Cin'e baktım.

"İnmemize iki saat var."

Kaşlarımı çattım. "Bizi yirmi dakika önce uyandıramaz mıydın?"

Omuz silkti. "Strateji konuşmamız lazım ve o bunu sıcak çikolata olmadan yapamaz." Ağzım yuvarlandı.

"Ne?"

"Hangi kısmını anlamadın?" "Sıcak çikolata kısmını."

"Kahve yerine bunu içmeli." "Neden?"

"Çünkü kahve onu agresifleştiriyor ve sıcak çikolata onu daha iyi bir ruh haline sokuyor." Burnuna hafifçe vurdu.

"En iyi tavsiyem her zaman onun için sipariş vermeniz çünkü asla hatırlamıyor."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Birlikte pek çok işte çalıştık. Yakın çevrenizdeki insanlar hakkında bir şeyler öğrenirsiniz ve ben Star'ı her zaman sevmişimdir. Alışılmadık bir arkadaşlığımız var."

Bir kolumu kapıya yasladım, kendime rağmen merak ediyordum çünkü tüm konuşmalarımızda Cin hakkında hiç konuşmamıştı. Savannah ve Katina'nın onu zehirli olduğu için bir noktada terk edeceğine inandığından bahsetmişti ama...

"Arkadaşlığınız neden sıra dışı?"

"Çünkü biz birbirimizin en kötü yanlarını bile yargılamadan kabul eder ve birbirimizi daima affederiz."

"Neden?"

Gülümsemesi hınzırcaydı. "Çünkü anlaşılmazsak ilk kimin ateş edeceğini bilmiyoruz."

"Gerçekten mi?"

"Aynen öyle. Bu büyük bir dengeleyici, değil mi? Her zaman birbirimizin cebinde olmayabiliriz ve ben onun Serçelerin kaçakçılık işine girdiğini bile bilmiyor olabilirim, tıpkı onun benim zamanımın çoğunu nerede geçirdiğini bilmediği gibi, ama arkasını kollarız. Her zaman."

"Senin gibi arkadaşlara ihtiyacı var."

Koluma bir yumruk attı. "Biliyorum."

, "Buna gerek var mıydı? Güzel bir şey söylüyordum!" "Sadece o cümleyi acıyla ilişkilendiriyordum."

"Ne?!"

"Negatif takviye. Sakın arkadaşlığımızı bozmaya çalışma yoksa seni incitirim." Bu kez gülümsemesi tatlıydı. "Onu bir gülümsemeyle uyandır Conor. İkimize de bir iyilik yap."

Artık dinlenmekte olan sırtına bakarak, yatağa dönüp şiltenin üzerine tırmanmadan önce bir elimi yüzüme sürdüm.

Yanında göbek atarak, "Star, inişe iki saat kaldı," diye mırıldandım.

Kendi kendine homurdandı ama yavaş yavaş uyanmaya başladı; ayak parmaklarında yumuşak esnemeler, kollarında sanki bir ağrı varmış gibi küçük kıpırdanmalar.

Nazik hareketler ilgimi o kadar çekti ki gözlerimi zorla açtım ve uyanışını izlemek için başımı yana eğdim.

İşte zaman bana nasıl şarkı söylediğini hatırladım.

Bu kadın -şiddet ve çok fazla zalimlik yeteneğine sahip- bana serenat yapmıştı.

Ve sesinin ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. fikri yoktu. Ama artık biliyordum. Bu kadının sırlarından birini daha çözmeye başlıyordum.

Hepsini tanıyana kadar durmayacaktım.

Ta ki açık bir kitap olana kadar.

" kaç?"

"Çok geç ve çok erken." "Aynı anda mı?"

Homurdandım.

Tek gözüyle beni dikizledi. "Tekrar inmemize ne kadar var?" "İki saat," diye geveledim esnerken.

"Seni rüyamda gördüm."

Esnemem bir fiçı sıvı nitrojene daldırılmışım gibi dondu. "Rüyada ne ?"

Yumuşak bir mırıltı onun cevabıydı.

Hay sikeyim.

Sikim o uğultuya tepki verdi. Saç tetikleyici, çok mu?

"Nerede ?" "Duşta."

Cevabının dolaysızlığı beni etki altına almak için oyaladığını gösteriyordu. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. "Duşta ne yapıyordum?"

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Temizleniyorum." Homurdandım. "Hepsi bu mu?"

"Çok, çok, çok titizdiniz."

"Jetin banyosunda duş var," diye bilgilendirdim onu.

"Hayır, beş dakikalık bir temizlik için fazla titizdin."

Dudağını ısırdı ve sonra elini karnıma koymak için uzandı. Bileğini çekiştirerek bana sarılması için onu cesaretlendirdim. Sonra ellerimi kalçalarına yerleştirdim ve o zaman uykumuzun bir noktasında kot pantolonunu çıkardığını ve sadece benden çalmaya devam ettiği boxer külotunu giydiğini keşfettim.

Yorganı kaldırdım ve ona bakmak için yorganın altından baktım.

"Boxerlarım sana benden daha çok yakışıyor."

Homurdandı. "Çünkü onların içinde kıcını göremiyorsun."

"Hayır, ben bu manzarayı tercih ederim." Başparmaklarımın aşağıya doğru izin verdim, tepesinin V şeklini taklit ederek ellerimle çerçeveledim. "Bana bunu gösterecek misin?"

Yumuşak, şaşkın bir nefes aldı. "Görmek mi istiyorsun?"

"Bir algoritmayı çoğaltmak ve sonuçta hatalı çalışan kodda hata ayıklamak zorunda yerine döngüye sokmak zaman kazandırır mı?"

Gözlerini kırptırdı ve sonra sırttı. "KURU." *Kendini tekrar etme.* Onun

kelime oyununa sırttım. "Seninle ilgili hiçbir şey KURU olmayacak."

"Islak olmamı mı tercih ederdin?" *Her şeyi iki kere yaz.*

Başparmaklarım nazik bir daire çizdi. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun." Daha yukarı kalktı ve

kıcını oynattı. "Hadi o zaman. Hareket etmeye başla."

İzin verildikten sonra külotun kemerini çekiştirdim ve olgun kabarıklığı üzerine çektim. Sıksa değildi; sadece kıvrımlı da değildi, kaslıydı. Sağlamdı. Çocukken *Amerikan Gladyatörleri*'ni izlemeyi bırakmalıydım. Yatakta beni tamamen mahvetmişti çünkü onun vücudu benim en iyi zaman anlayışımıydı.

Külotu kalçaları ve uylukları arasındaki kıvrıma sıkışmış, üst monsunu ortaya çıkarırken, gözlerimi en çok olmak istediğim yere kilitlerken dişlerimi sıktım.

Bana seksi bir striptiz gösterisi yapmadı, sadece yatakta bir kez zıplayarak ve momentumu ayakta durmak için kullanarak beni zıplattı. Bacağını üzerime attı, kumaşı kalçalarından aşağı doğru salladı, bir ayak bileğinin etrafında biriktikten sonra bana sarıldı, sonra sorunsuz bir şekilde kucağıma döndü.

"Daha sertsin," diye , eli sikimin üzerine yerleşti.

"Az önce bana amını gösterdin Star ve ninja hareketleri yaptın. Nasıl tepki vereceğimi düşündün?"

"Tam bir ineksin."

Kahkahası alaycıydı ama onu görmezden gelerek atletini çıkarıp önümde çırılçıplak oturuşunu izledim. Vücuduyla ilgili bir sorunu olmadığını biliyordum. Çıplak olmasından rahatsız olmadığını da fark etmişim ama nedenini düşünmek istemiyordum çünkü bunun beden olumluluğuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Dilim yapışmıştı, bir elini göğsüne bastırışını izledim, gözlerinde ateş parlıyordu, yüz ifadesini aydınlatan kıvrımları nerede birleşsek hissediyordum.

Ondaki fark elektrik gibiydi. Bir şeyleri o yönetiyorsa, rahattı. Dokunmayı ben yaptığımda ise çekiniyordu. Onun agresif oral seksini düşünmek bile *bu* işin nasıl sonuçlanabileceği konusunda sikimin ön spermlerini akıtıyordu.

Meme ucunu kopardı ve başını yana eğdi. "Sikini görmek istiyorum." Tartışmak istemediğim için dikleştim ve tişörtümü çıkarıp yere attım.

Ardından kemerim geldi ve sonra fermuarımı açtım ve sikimi sakatlayıcı

Pantolonumun baskısı.

Şortum karnıma doğru düştüğünde gözleri parladı. Ucu zaten kaygandı ve beyaz inci gibi noktalar tenime sızmaya başlamıştı.

"Kim daha ıslak?" Homurdandım.

Dudaklarını yaladı, sonra aşağı uzandı ve am dudaklarını araladı. İşte *ben* buydum.

Şaşı.

"," diye karşı çıktım. "Göster bana."

Kontrolün bir kısmını geri aldığımda titrek bir nefes verdi ve yarığını 'test etmek' için daha aşağı kaymadan önce parmaklarının klitorisini ovmasına izin vermesini izledim.

Geri çekildiğinde uçları parıldadı ve dudaklarımı açtım. "Tatmak istiyorum."

Parmaklarını ağızıma bastırırken inledi ve önce birini, sonra diğerini derinlemesine emdim. Kalçaları tepki olarak yuvarlandı ve "Tadım nasıl?" diye fısıldadı.

İşaret parmağını ısırdım. "Benimki gibi." İnleme bir iniltiye dönüştü.

"Geldiğini görmek istiyorum Yıldız. Gün ışığında."

Bakışları şakacı bir hal aldı, o kedi gözleri sanki ben bir yalvarıcıymışım ve o da kraliçeymiş gibi beni dikizliyordu ve bu tür bir rol yapma oyununa fazlasıyla razıyım.

"Sadece ben de seni izleyeceksem."

"Beni yaparken izlemek ister misin?" Kelimeleri kullanarak sordum.

Fısıldamadan önce ağız çalışıyordu, "Evet. Aletini nasıl okşadığını görmek istiyorum, böylece bir dahaki sefere yapmama izin verdiğinde doğru yapacağım."

"Bunu *daha iyi yapmanı* kaldırabileceğimi sanmıyorum, Star." Ona sırtımama neden olan yumuşak bir kıkırdama çıkardı.

Ne zaman gerginleşse, mizahın onu sakinleştireceğini biliyordum ve nedense şakalarımın hoşlanıyordu. Cennette yapılmış bir eşleşmeden bahsediyoruz.

Sonra, gözlerindeki parıltı dağılıp yerini başka bir şeye bırakırken sırtışı soldu - ihtiyaç. Benim için. Bir şişe Valium'dan on kat daha heyecan verici, bin kat daha etkiliydi.

Parmaklarının aşağı kayışını izledim, hala ağızımdan biraz ıslaktı ve klitorisine dokundu. Bunu yaptığında gırtlaktan bir ses çıkardım, sonra geriye doğru eğildi, böylece bacakları daha da açıldı ve onun her santimini görebildim. Lanet olsun, çok güzeldi. Çok güzeldi.

Ona söylemek zorundaydım.

"," diye nefes aldım. "Benim tatlı, tatlı kızım."

İfadesindeki ihtiyaç ikiye katlanmış gibiydi. "Senin yaramaz kızın olmak hoşuma gidiyor Conor," diye homurdandı, başı geriye doğru eğilmişti.

Dilimi şaklattım. "Gözlerini benden ayırma, Yıldız. Her zaman gözlerini benden ayırma ki kim olduğumu ve senin için ne ifade ettiğimi bilesin."

Boğazı düğümlendi ama dinledi. Şimdi benimkine kilitlenmiş olan bakışları, kendini parmaklamaya başladığında hülyalı bir hal aldı. İniltisi sikimin ağrısına neden oldu, ama aşağı doğru kayarak parmaklarını kıvrımları boyunca çekip kayganlığını topladığında ve daha hızlı hareket etmek için kullandığında karşılığında inledim.

"Conor, elini aletinin etrafında görmek istiyorum."

Sırıtişım gerçekten hak edilmişti. Kendimi beğenmiş bir şekilde sikimi tuttum ve yumrukladım. Elimi shaftımda yukarı ve aşağı yuvarlamaya başladığımda zevkle iç çekti ve ön spermimi kayganlaştırıcı olarak kullanmamı izledi çünkü *onun* için serbestçe köpürdü.

"Beni çok sertleştiriyorsun, Star. Bunu biliyor musun?" Bir sonraki nefes alış veriş ortada kesildi. "Biliyor muyum?" "Sence ben başkaları için iki pompalı bir aptal mıyım?"

Bu onu kıs kıs güldürdü. "Klitorisimi ovarken güldürme."

Göz kıptım ve parmaklarımı gösterdim. "Sikim *senin* için akıyor, Star. Başka kimse için değil.

Sadece sen."

Dudağını ısırdı, sonra uzandı ve diğer elini karnımda yarattığım karmaşanın içinden geçirdi. "Henüz gelmedin," diye nefes aldı, uçları artık ikimiz için de yapış yapıştı.

"Henüz değil. Yakında. O iğrenç parmaklarınla amına dokun Yıldız," diye fısıldadım, o da bana uyarken memnuniyetle izledim.

Ağlamaklı bir ses çıkardı ve sikim ile amcığı birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar öne doğru kıvrıldı. Klitorisini daha fazla tohumumla kapladı ve sonra sanki bunun hissini gerçekten kazıyormuş gibi kalçalarını yuvarladı.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, "Sikinle klitorisimi ovala" diye fısıldadı.

Bana doğru eğilirken elleri karın kaslarıma düştü ve ben de sikimi ileri doğru iterek başının amına çarpmasına izin verdim. Ucuna baskı ve klitorisinin etrafına sürdüğümde ikimiz de kaygan bir karmaşaydık.

"Siktir," diye . "Bu çok iyi hissettiriyor."

Dişlerimi sıkarak, daha hızlı hareket etmeye başladığımda başımı salladım, hassas yumrunun etrafında bir daire şeklinde kaydardım, pembe teninin daha fazla ön spermimle noktalı hale gelmesini izledim.

Onu salgımla kaplamak istedim. Bütün gün etrafta dolaşmasını istedim.

kahretsin.

İmgeler yüzüme şakağıma indirilmiş bir dörtlük kadar güçlü bir darbe indirirken başım yastığa yaslandı.

"Sen çok mükemmelsin, Star. Bunu biliyor musun?" "Belki de ben *senin* için mükemmelimdir."

"Başka kimin önemi var?" diye homurdandım.

"Hiç kimse," diye titreyerek kabul etti. "Conor, bu çok iyi hissettiriyor. Sanırım yapacağım-"

"İşte böyle, bebeğim. Ver onu bana," diye emrettim. "Bunu istiyorum. Senin zevkini istiyorum. Seni paramparça görmek istiyorum. Benim için kendini bıraktığında çok muhteşem oluyorsun. Benim için. Başka kimse için değil. Benim için. Bu bana ait. Tıpkı benim sana ait olduğum gibi." Sikimi klitorisine vurdum ve tepkisini izledim. "Benim sikim *senin*, Star. Amcığının sahibi kim?"

Kelimeleri söylediğim anda pişman oldum. Bu sözlerin derin bir donmayı tetiklemesini bekliyordum ama o beni şaşkına çevirdi.

Gözbebekleri iğne deliği gibiydi, fısıldadı, "Biliyorsun Conor. O *senin*. *Ben* *seninim*." "Lütfen bana doğum kontrol hapı kullandığını söyle," diye inledim.

Kahretsin, bu konuşmayı Anton'un evinde ilk kez kuru seks yaptığımızda yapmalıydık.

Kanep

e. "Bakır," diye nefes nefese kaldı. "RİA."
Şükürler olsun.

O zaman hızlandım çünkü benim serbest kalabilmem için onun inmesine ihtiyacım vardı.

İnlediğinde ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordum ama bir şey onu engelliyordu. Belki benim sözlerim, belki de orgazmı ulaşamayacağı bir yerdeydi, bu yüzden sabırlı kaldım. Klitorisıyla alay etmeye devam ettim, ama diğer elimle yarığıyla oynadım, parmağımın ucuyla onu doldurdum.

Sonra, o benimle, kokumla, dokunuşumla bombardımana tutulmuşken fısıldadım, "Bırak Yıldız. Bırakmalısın ki geldiğini görebileyim. Böylece gerçekleşmesini izleyebilirim. Sen benim için dünyanın en güzel kadınısın bebeğim. Ama boşaldığında, o anda seni boşaltanın ben *olduğumu* bilerek mutlu bir adam olarak ölebilirim. Bunu sana ben yapıyorum.

"Yakında bir gün içine kayacağım. Seni sikimle dolduracağım. Ve sen doruğa ulaşana kadar bana bineceksin."

Parçalanmaya başladı. Tam önümde.

Kolları gerildi, sırtı sertleşti, başı boynunun üzerinde yuvarlandı ve olduğu yerde titredi, tüm kasları donmuştu, hareketsizdi, gücü sanki coşkuyu artırıyormuş gibi kilitlenmişti.

Boğuk bir hıçkırıkla ondan döküldüğünde, ben de kendimi bıraktım.

Hassas uca odaklandım, bunun beni daha hızlı kıracağımı biliyordum, o anı onunla paylaşmaya ihtiyacım vardı.

Elimi hızla çalıştırarak uzun, alçak bir iniltille boşaldım ve döllerim amcığının üzerine sıçrayarak onu sırlıslıklam etti.

Sonsuz anlar boyunca, onun kesik kesik nefes alışının sesinden ve bunun ne kadar harika bir his olduğunun kulaklarımda yarattığı çınlamadan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sonra kalçaları öne doğru sallandı ve ipeksi, kaygan kıvrımlarını aletimin alt tarafına sürtmeye başladı, içimizdeki her zevk damlasını nazikçe işledi.

Bakımlarından kör olacağımı düşündüğümde, onu yerinde tutmak için kalçalarından tuttum ve sonra ona baktım. "Beni her gün böyle uyandırmak istiyorsan, başımın üstünde yerin var."

Dudaklarını içe doğru kıvrarak gülümsemesini gizledi, sonra elini başımın yanındaki yastığa koydu ve bana doğru yaklaşarak yumuşak, nazik bir öpücükle ağzını benimkiyle birleştirdi.

"Bana karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim."

Bir an için ne demek istediğini anlayamadım. Sonra, yolun ortasında serbest kalmak için verdiği mücadeleyi düşündüm.

Bir omuz atarak ona gerçeği söyledim: "Ne zaman birlikte olursak olalım, sen gelene kadar bitmeyecek Yıldız."

"Anlıyorum... Bu çok büyük bir baskı."

Onu tersledim. "Öyle demek istemedim. Bu bir koşu değil. Bu bir maraton. Eğer durmak istersen dururuz. Ama yakın olduğunu hissediyorsam ve oraya ulaşamıyorsam, o zaman o rahatlamayı bulman için elimden gelen her şeyi yapacağım çünkü bunu birlikte yapmazsak bunun eğlencesi kalmaz."

"Gerçekten bunu demek , değil mi?"

"İstemediğim şeyleri söylediğimi ne zaman duydun?" Yavaşça göz kırpması üzerine, "Her neyse, Starseksüel olduğumu kabul etmeye başladım," diye alay ettim.

Kıkırdadı. "Kapa çeneni."

"Yapmayacağım. Bu doğru." Benim eğlendiğimi gördüğünü ve can alıcı noktayı beklediğini biliyordum. "Sadece seni becermek istemek benim kaderim. Başından beri benim sorunum buydu. Eğer beni bulman uzun sürmeseydi-"

" mi kırmak istiyorsun-"

"Aynen öyle. Kodum her zaman oradaydı, bekliyordu. Tıpkı benim gibi. Senin gelip bir şeyleri karıştırmanı." Parmakları çenemin üzerinde gezindi. "Sanırım ben de aynıyım." "Buna bir şey deniyor."

"Artık her şeyin bir etiketi var," diye iç geçirdi. "Tanımsız olamaz mıyız?"

"Hayır. Demiseksüel. Bu biziz. Sadece cinsel olarak değil, birçok farklı düzlemde bağlantı kuruyoruz."

"Kulağa... doğru geliyor," diye kabul etti, sesi hırçındı. "Yıldız mı?"

"Öyle mi?"

"Eğer seni tetikliyorsa, yapmak zorunda değilsin ama... Bir süre döllerimin amını kapladığını düşünmek istiyorum."

Başını yana doğru eğdi. "Adil olan adildir. Sen çıtır kal, ben de çıtır kalayım." Burnum kırıştı.

"Görüntüyü bozma!"

Gözleri, oraya sadece benim koyduğumu bildiğim bir ışıkla parıldıyordu. "Beni senin için ıslak ve kaymak gibi düşünmek istiyorsun, değil mi?"

Nefesim dudaklarımın arasında boğuldu. Artık resmileşmişti.

Beni öldürecekti.

Star Sullivan

Boşalmıştım, bu yüzden muhtemelen gidip duş almamanın ne kadar zor olduğunu anlamadı, özellikle de temizlenmek için izin istemem gerekmediğinde. Ama yaptım. Yapmak zorunda olduğum için değil, bunu masaya koyduğu için - "Seni tetikliyorsa, yapmak zorunda değilsin" demişti.

Sihirli kelimeler bunlardı.

Ve sihri hak eden biri varsa, o da Conor'dı.

Sonrasında ikimizin de birbirimizi giydirmesi çok tuhaftı. Sanki tek başıma yapamıyormuşum gibi o benim külotumu yukarı çekti, sonra ben onun fermuarını düzeltirken o da benim kotumu düzeltti. Gömleği kollarının altına sıkıştığında ben onu sıvazlarken o da benim atletimi sürükledi.

İkimiz de terbiyeli olduğumuzda ve banyoda elimizi yüzümüzü yıkadığımızda, elini benimkinin içine soktu ve beni yatak odasından dışarı çıkardı. Orada, Benim İçin Ölü, önünde bir kahve, telefonunda bir şeyler izliyordu.

Dikkati dağınık olduğu için ondan daha hızlı davranarak telefonunu aldım ve izlediği pornoyu görünce kıkırdadım.

"Pilotlar mı?" Alay ettim. "Gerçekten mi?"

Öfkelendi. "Kaçırma. Bu uçağı uçuran adamlar çok seksi." "Ve sen onların bir uçuş görevlisini becerdiğini mi görmek istedin?"

"Gerçek bir anlaşma yapamadım," diye itiraz etti. "Uçağa adam koymaları gerekiyordu. Ama bir yerlerde kaşınımı giderecek bir porno olabileceğini düşündüm."

"Bu senaryoda uçuş görevlisi misin yoksa pilot mu?" "Henüz emin değilim."

Conor kokpitin gösterge paneline karşı çok kötü şeyler yapan pilotlara baktı. "O pozisyonda uçuyor ve seviyor olsalardı uçağı düşürürlerdi."

Dead To Me sırttı ama eliyle 'ver' hareketi yaptı ve benimki titreşirken cihazı ona geri verdim. "Uyanman biraz uzun sürdü."

Mesajlarımı kontrol etmek için onu görmezden geldim.

Conor: "Je l'aime a mourir" - Francis

Ben: Fransızca

Conor: Konuşmadığını söyleme bana

Ben: Onu o kadar çok seviyorum ki ölebilirim... Tatlı konuşmayı

birak. Cin'in parçalanacağım ve o senin seveceğin türden bir

hatun değil

parçalanmak

Conor: Lol. Doğru.

Cep telefonumu masaya bırakıp, onun sorumlu olduğunu bildiğim sıcak çikolatayı alırken, "İlk uyandığımda huysuz olduğumu biliyorsun," diye karşılık verdim.

"O ses bu ? Elinize kıymık mı battı?"

Ona ters ters baktım, sonra Conor'ın dirseğini bizi ayıran masaya dayayıp "Siz ikiniz hep böyle misiniz?" diye mırıldandığını izledim.

"Oldukça fazla," diye cıvıladı.

Ofladı, sonra başını eğerek sırtısını elindeki kahve fincanına sakladı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Onu ve Kat'i bir tartışmada kilitlenmiş olarak hayal edebiliyor musun?" Bu imge

beni kıkır kıkır güldürdü. "Benim İçin Ölü çocukları sevmez." "Alınmadın mı?"

Conor şaşkınlığını belli ederek sordu.

"Hayır. Ben de çocukları sevmem. Sadece benimkileri."

Kıkırdarak başını salladı. "Onunla tanıştın mı Cin?"

"Hayır. Ama o ilginç yaşa geliyor, değil mi? Yemek yemek ya da bunun gibi şeyler için yardıma ihtiyacı yok."

"Sence kaç ?" Homurdandım. "O on yaşında, aylar değil."

Cin ilgisiz bir el salladı. "Tamam, daha az çocuk muhabbeti." Tiksintiyle ürperdi. "Bir oyun planı yapalım. Siz ikiniz zaten bir saatinizi boşa harcadınız."

"Tanrım, bir saattir orada mıyız?"

"Evet. Oradan gelen sesler iyiydi, yoksa içeri dalar ve acele söylerdim."

Conor kahvesini yudumlarken boğuldu ama ben sadece ne kadar uzun sürdüğünü düşünüyordum.

Kahretsin, Conor *sabırlıydı*.

Yani, bunu biliyordum ama bir saat mi?

Conor düşüncelerimden habersiz, "Oyun planı nedir?" diye karşılık verdi.

Nefesimi tutarak, "Troy'dan kız hakkında alabileceğimiz her türlü bilgiyi alalım.
O zaman onu büyükbabamdan nasıl koruyacağımızı bulmamız gerekiyor." Cin bir el salladı.

"Bunu kontrol altına aldım."

"Hepimiz dinliyoruz."

"Suçu Reinier'e atıyorsun. Ovianar kazanın arkasında dört Serçe'nin olduğunu, bunun bir güç gösterisi olduğunu söyledi ama tüm bağlantıları olan oydu. Jorgmundgander'in işbirliği yapmasını sağlayabilecek kişi oydu."

"Haklı," diye kabul etti Conor. "Yani onu mu suçlayacağız?"

Simetri hoşuma gidince başımı salladım. "Ve hâlâ Catskills'deki o nakliye konteynerinde, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla-"

Cin onun sözünü kesti. "Öyle. Temper'dan onay istedim. Onu henüz öldürmemeni rica etti Yıldız, çünkü Amerika'nın ona hâlâ ihtiyacı var."

"Gerçekten böyle mi söyledi?"

Cin kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Sen ne sanıyorsun? Bir çuval fındıktan bile daha çatlak."

Tipik öfke. "Beni ."

"Öyle," diye kabul etti Cin. "Ve normalde bunun için her şeyi yapardım. Su işkencesini kesinlikle hak ediyor ama o zaten deli ve teyzem yine hasta, yani Temper'a bir şey olursa bu teyzemin canını yakar ve Shelly en iyi kurabiyeleri yapar."

"Bunun ne alakası var?"

Cin kaşlarını çatarak Conor'a baktı. "Pişirme konusunda iyi olan birinden asla bilerek kurtulamazsın."

"Yine de yemek pişirmekte iyi olan kişi Temper değil."

"Hayır, ama Shelly öyle. Sence çocuğunu öldürürsem benim için pişirir mi, dostum?" Aralarındaki felsefi tartışmaya gözlerimi devirerek telefonumdaki mesajları kontrol ettim. "O zaman fırıncılıklarını kötülükleriyle tartmalısın."

"Bunun için bir cevabınızın olması bile rahatsız edici." "Bunu eğlence için insanlara elektrik veren adam söylüyor!" "Hey, ona sen söyledin!" diye homurdandı bana.

Bir omuz attım. "Etkilendim."

"Ben de öyleydim. Ben de senin sadece bilgisayarlarla oynayan yumuşak bir herif olduğunu düşünüyordum. Meğer eğlenmek için kendi işkence aletlerini yapıyormuşsun! Sen kesinlikle bizim grubumuza aitsin, Conor."

"Bu iki kişilik bir kız öğrenci birliği mi?"

Kıkırdarak masanın altından dizini okşadım. "Eğer söz vermek istersen dört." "Hey, üçüncü kim?"

"Savannah, ama henüz içinde olduğunu bilmiyor." "Ne düşünüyorsun

Conor? Katılmak ister misin?" D alay etti.

Conor bize sırtıttı. "Erkekliğim darbeyi kaldırabilir, sadece kardeşlerime söylemeyin yoksa bunun sonunu asla duymam."

Sırıtarak sıcak çikolatamı elime aldım ve derin bir yudum aldım. Anında gelen dopamin etkisi beni keyifle iç çektirdi. "Onu şimdilik öldürmeyeceğim," diye Cin'e bilgi verdim.

"Gördün mü? Eğer ona kahve verseydim, cevap çok farklı olurdu." "Hayır. Olmazdı-"

"Kendini kandırma," diye araya girdi.

Onu görmezden gelerek devam ettim, "-ama beni bir becerirse, ." Cin sıkılmış bir esnemeyle, "Adil," diye onayladı.

"Önce New York'ta durmamızın sizin için sorun olmayacağından emin misiniz?" Link'ten Kat'e Hell's Kitchen'a kadar eşlik edeceğini teyit eden bir mesaj aldığımında sordum.

"Bunu sormak için biraz geç, Yıldız, neredeyse göre." Cin burnunu çekti.

"Alessa ve Maverick Kat'i şoförlerimizden birinin alması konusunda anlaştılar mı?" Conor sorguladı.

Başımı salladım. "Saat beşte orada olacak."

"Harika. Saat dört buçuğa kadar varmış oluruz."

"Bu Herkül denemesine başlamadan önce sevdiğin insanlarla tanışmak istemeni olumlu mu yoksa olumsuz mu kabul etmeliyiz?" Cin sordu.

Gözlerimi ona dikerek, "Kapa çeneni," diye karşılık verdim.

"Yani, eğer Yaratıcımızla buluşmak üzereysen," diye devam etti, "nasıl oluyor da annemi ve babamı göremiyorum?"

"Onlarla konuşuyor musun?" "Hayır."

"O zaman sorun nedir?" "Bana sorulmasını isterdim."

"Sen asla ölmeyeceksin, Cin. Önce bir kıyametle karşılaşacağız ve sen bir sonraki filmin yıldızı olacaksın.

I Am Legend ama BAMF versiyonu."

Kendini beğenmiş. "Bu özür şeklini kabul ediyorum."

"Bu bir özür değil," diye karşı çıktım burnumu çekerek. "Ayrıca, öleceğimizi de sanmıyorum. Sadece Kat'i çok uzun zamandır görmedim ve Conor'ın kardeşlerine yetişmesi gerekiyor."

"," diye bilgilendirdi beni. "Sadece seni ızgara yapacaklar." Cin yuhaladı.

"Daha çok *onları* kızartacak gibi."

Dudaklarım kıvrılırken eline uzandım ve parmaklarımı kavrayışına doladım. "Bunun olmayacağını biliyorsun, değil mi?"

Conor'ın gözleri benimkilerle çarpıştı. "Neden ön sırada istediğimi sanıyorsun?" Neler yapabileceğimi bilmesi ve bunun onu tahrik etmesi çok ateşliydi.

"Ben yine de Islıkçı ile görüşmek istiyorum." Cin uzun süren bakışmamızı dilini şaklatarak kesti.

"Onu nereden ?"

"Bu *uzun* bir hikaye ve şu anda bunun için kesinlikle zamanımız yok."

Birkaç saat sonra, Benim İçin Ölü'nün Whistler'ı nasıl olup da buluşmak isteyecek kadar iyi tanıdığı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yokken -cidden, herkesten nefret ederdi ve insanlarla buluşmak onun için bir işkenceden farksızdı- bu şehirde çok çirkin olmasına rağmen otuz milyon değerinde olan aşırı büyük bir kahverengi taşa baktım. Ya da belki daha fazla.

NYC'nin bir anlamı yoktu.

"Buraya ne zaman taşındılar?" Elini sırtıma koyup beni kapıya doğru yönlendirirken Conor'a sordum.

En son bildiğim kadarıyla Aoife ve Finn Acuig çatı katlarından birinde yaşıyorlardı.

"Babam öldükten birkaç hafta sonra."

Yüzümü buruşturdum. "Oh."

Dudakları seğirdi. "Bundan bahsettiğimde hep seni kurabiye kavanozunda yakalamışım gibi bakıyorsun."

"Kefaret. Hatırladın mı?"

"Bunu dövme olarak yaptırmak daha kolay olurdu. Anlık sonuçlar," diye karıştı Cin. "Mesele bu değil Cin," diye çıkıştı Conor.

"O noktaya geldiğinizde Conor, ikiniz de seksen yaşında olacaksınız. Suçluluk, *utanç*, bunlar bizim gibi insanların başına bela olan duygular değil. Biz bunları eğitim sırasında ruhumuzdan atarız."

"Doğru değil," diye karşı .

Alay etti. "Söyle bana, 'nerede' olduğunu bildiğin yerde 'kim olduğunu bildiğin kişiyle' olanlar için üzgün müsün?"

"Pek sayılmaz."

Dudakları kıpırdadı. "Peki yapabilseydin yine yapar mıydın?" "Evet."

"Tamam, peki bunun neresi üzgünmüştün gibi geliyor?" "Şey, Conor'a zarar vermek istemezdim."

"Evet, ama az önce tekrar yapacağını söyledin ve geriye dönüp bakmak güzel bir şey çünkü 'kim olduğunu biliyorsun'u kaçırdığını biliyorsun, bu yüzden anlamsız bir çaba gibiydi."

"Hayır, o kaltak şimdi sümüklü böcek yiyor," diye karşılık verdim, merhum First Lady'mize atıfta bulunarak. "Buna değdi. Hain amcık. Conor'ın ailesine zarar verdi Cin. Böyle şeylerin bedelini insanlar ödemeli."

"Bekle, bu yüzden mi onun *gitmesini* istedin?"

"Pek çok nedeni vardı ama baldızınızın annesini kaybetmesinde onun da payı vardı, değil mi?"

"Evet."

"Hayatta olmayı hak ediyor muydu?"

Kaşlarını çattı. "Ve Da ile bunun nedeni..."

"Boktan bir babaydı," dedim açıkça. Cin'e, "Sanatın oğlunu eşcinsel söylüyordu," diye homurdandım.

Cin'in kaşları kalktı. "Biseksüel misin Conor? İzlemek isterdim-" "Cin!"

"Ne? Seks sanattır, Star. Bunu sana milyonlarca kez söyledim. İzlemeyi sevdiğimi biliyorsun.

."

"Bu konuşmayı kardeşimin önünde mi yapıyoruz?" Conor iç çekti. "Bu sanat değil. Bu özel bir an-"

Conor, "Odağımızı kaybediyoruz," diye karşı çıktı. "yanına dönelim."

Cin ona baktı. "Seks hayatı mı? Çok seksiydi."

"Hayır."

"Hayır!"

"Tanrım, senin biriyle yatman lazım, D," diye .

Dudakları bryık şeklindeydi. "Biliyor musun, haklı olabilirsin. Acaba o pilotlar üçlü yapmak ister misin?"

"Baban seni kullandı Conor," diye kestim, geçmişte zevk aldığı seks partilerine derinlemesine dalmaya başlamadan önce. "Sana bunu zaten söyledim."

"Yaptın ve sana söyledim-"

Onu görmezden gelerek, "Cin, Aryanlarla ilgili şu hikayeyi hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Bir araba kırıcısının üzerinde asılı kaldıkları, insan Spam'ine dönüştükleri ve şimdi kırıcının bahçesine dadanan şehir efsanesi mi?"

"Evet. İşte . Bunun arkasında Conor'ın babası vardı. Ve şunu dinleyin, düğmeye oğullarından biri basmış."

Yüzünü buruşturdu. "Kulağa çılgınca geliyor. Seksi ama çılgın. Tam sevdiğim gibi. Yine de baba olacak biri değil. Ben bile senin çocukları işkenceye maruz bırakmayacağını biliyorum."

Conor gözlerini ovuşturdu. "O deliydi."

"Peki, neden Star'ın onu yeryüzünden sildiği için üzgün olmasını istiyorsun?" "O benim babamdı."

Cin *ikna* olmamış görünüyordu - *tamamen aynı* .

Bir bakış attıktan sonra omuz silktim. "Seni incittiğim için özür dilerim."

"Bunun da bir anlamı olmalı Conor," diye ekledi Cin. "Yoksa içindeki Katolik bu mu? İtiraf etmesini istiyor musun? Çünkü eğer istiyorsan, haftalarca orada kalacağı gerçeğine hazırlıklı olmalısın. Günah listesi... *whoo-ee*. Kimsenin bunu dinleyecek vakti yok. Burada çok yoğun bir programımız var çünkü bu işi ücretsiz yapıyorum ve milyonları kaçırıyorum-"

Conor onu oyalamak için elini kaldırdı. "Tamam, siz ikiniz. Anlıyorum. Ama Star'ı yaptıklarından dolayı ne zaman affedeceğime ben karar veririm ve bunu hak etme yolunda ilerlediğini bilmenizi isterim."

Cin, "Yatakta bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum, Yıldız," diye mırıldandı.

Conor, "Bunun seksle bir ilgisi yok. Bu sadece onun bir insan olarak kim olduğuyla ilgili. Beni içeri alıyor."

Cin yüzünü buruşturdu. "Her zaman böyle duygusal mıdır?"

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırarak eline uzandım ve parmaklarımı birbirine düğümledim. "Ondan hoşlanıyorum. Onu tutuyorum." Bunun üzerine gözlerini kıstı ama bu konuşmanın onu kızdırmadığını, daha çok eğlendirdiğini ve şaşırttığını gördüm.

Cin iç çekti. "Seni de duygusallaştırıyor." "Yapmıyor."

"Eğer başlarsan insanları nasıl dirilteceksin-" Bana ters ters baktı. "Bu yüzden bu yıl o fındıkları kırmadın! Seni vicdan sahibi yapıyor!"

Cinsel yolla bulaşan bir hastalık gibi anlattı.

"Kendisi de tam olarak bir aziz sayılmaz," diye karşılık verdim. "Ve bunu yapamamamın nedeni bu değildi."

"Bütün bunlar senden değişmeni istiyormuş gibi geliyor." Cin burnunu çekti. "Ben onu olduğu gibi seviyorum."

Conor kaşlarını çatı. "Ben de öyle. Ama beni yanına almak neden benimle bir ilişki yaşamak istesin ki?"

Bu sözler beni fena çarptı.

Affını kazanmak için bana işe yarar bir çözüm sunmamıştı ama haklı olduğunu da inkâr .

Kendi başıma kalabilirim. Bağımsız kalabilirdim. Bu acımasız yaşam tarzını sürdürebilir ve *yalnız kalabilirdim*.

Ya da içeri alıp sahip olabilirdim. Tanrım, kıyaslanamaz bile.

Onu istedim. Her

zaman.

Sonsuza kadar.

"Seyircimiz var," diye mırıldandı Cin, beş kadının bir perdenin kıvrımlarından bize baktığı yan pencereyi işaret ederek.

Conor, neden bahsettiğimi anlamak için dönüp baldızlarına baktı ve onlara el salladı. "Saat yönünde: Aoife, Inessa, Camille, Savannah ve Aela."

"Ooh, yeşil saçlı olan Aela mı?" Cin sordu. "Evet."

"Peki kızıl saçlı olan Aoife mı?"

"Öyle. Onu seveceksin Cin," diye heyecanla ekledi Conor. "O harika bir fırıncı. Geçen yıl viral oldu."

Arayan D'ydi, çık oradan. Çoktan kapıya yönelmişti ve sanki Aoife'nin meşhur olduğunu bildiğim kekler fırından yeni çıkmış da onları yemesini bekliyormuş gibi kapıya vuruyordu.

Ben mi?

Ben sadece Savannah'ya odaklanmıştım.

Gözlerini bana dikmiş, dudaklarını sinirli bir şekilde büzmüştü. Bu bakış beni, babamın yaptığı bir şey yüzünden hıçkırarak ağlayarak tur otobüsünde onun ranzasına zorla girdiğim, dürüst olmak gerekirse sayamayacağım kadar çok olan zamanlara geri götürdü. O zaman bana ters ters bakmıştı. Bu sadece bana.

Onunla ters düşmekten nefret eden biri olarak bunu sık sık yapıyordum. Conor'la son birkaç yıldır her şeyi konuşurken onu test edip etmediğimi merak ettim - dürüst olmak gerekirse hayatımdaki herkesi test ettim - çünkü beni terk etmelerini bekliyordum.

Ve bunu yaptıklarında, incinmek yerine, 'Gördün mü, burada kalmayacaklarını biliyordum' diyebiliyordum.

Conor, "Sanırım Savannah'nın tualete gitmesi gerekiyor," diye gürleyene kadar doğama bir anlık bakış beni kıpır kıpır etti.

Onun içgörüsü beni bir kahkaha saklamaya itti. "Sanırım bunun kabızlıktan çok, onu hayalet gibi gördüğüm için bana kızgın olmasıyla ilgisi var."

Sesim nasıldı? kurbağaya boğulmuş gibiydi.

"Ah, pekala. Af dileme konusunda iyiye gidiyorsun. Üzgün olduğunu söyle ve bunda ciddi ol, eminim seni affedecektir."

"Sen daha cömertsin."

Homurdandı ve bizi ön kapıya doğru yönlendirirken kolunu bana doladı. "Sen benim penguenimsin. Seninle anlaşmazlık içinde olamam. Bunun neresi mantıklı?"

"Biz penguen değiliz," diye . "Biz daha çok insanız. Kuş değil."

Gözlerini devirerek homurdandı, "Tabii ki, sen *Friends*'i hiç izlememiş ucubelerden biri olacaksın. Popüler kültürle ne alıp veremediğin var senin?"

"Bir bölüm izledim ve kendimi vurmak istedim. 'Pivot' diye bağırın o herif çok sinir bozucuydu." Öfkeden nefesi kesilince kıkırdadım. "Pivot!! Popüler kültürden nefret etmiyorum. Sadece ne pahasına olursa olsun uzak duruyorum."

"Sen gerçekten Deccal'sin."

Ona sııttım. "Bunu anlaman için *Friends*'i izlemediğini itiraf etmen mi gerekti?"

"Bazı insanlara yardım etmek mümkün değil." Acıyarak başını salladı ama parmağını burnuma dokundurdu. Ben parmağını savurunca devam etti: "Savannah seni seviyor. Uzun süre kızgın kalmayacaktır."

Başımı sallayarak mırıldandım: "Bana kızgın olmasına alışkınım. Bu lanet gezegendeki on dördüncü yılımızın çoğunu böyle geçirdik."

Homurdandı ama Aoife kapıda belirip nihayet kapıyı sustu. Cin, her zamanki kibarlığıyla, "Browni mi yaptın?" diye sordu.

Aoife bir ahırda büyümediği için kaşlarını çatı, bakışları tanıdığı Conor ile daha önce hiç tanışmadığı ve unlu mamuller isteyen bu tuhaf kişi arasında gidip geldi. "Evet, ama onlar tatlı için-"

Cin'in neşeli cevabı "Tatlıdan harika bir meze olur," oldu. "Bir tane alabilir miyim, lütfen?" "Evet, tabii." Aoife kaşlarını çatarak Conor'a baktı. "Conor, kimsin sen?"

Ona kalbimi düğümleyen mutlu bir sırıtış attı. Bu mutluluk benim yüzümdendi. Bu neşenin kaynağının ben olmam kafamı karıştırıyordu.

"Bu Star," diye selamladı. Aoife ve ben bir gülümsemeyi paylaştık. Onunki kibardı ama rahatsız edici değildi, benimki ise gergindi. "Bu D-" Durakladı. "Cin."

"Cin?" Aoife'in kaşları daha da çatıldı. "D' mi yoksa Cin mi? İnsanlar genelde aynı baş harfe sahip oluyor, Conor."

"Ben Cin. D benim lakabım. Ama birlikte kış tekmelediğim insanlar için."

"Oh." Diğer kadın gözlerini kırıştırdı. "Eoghan gibisin. İçeri gel." 'Kulplar' yemek masası sohbeti ve buz kırıcıyken ne tür bir aileye girmek üzereydim? Sanırım casusları evine davet etmek Aoife için tamamen günlük bir olaydı.

O'Grady.

Ona yaklaştığımda, üzerimde bir atlet, bir kot pantolon ve ince deri botlar varken, onun üzerinde kıvrımlarını belirginleştiren ve parlak kızıl saçlarını tamamlayan zengin yeşil bir elbise vardı. Rahat ama zengin giyinmişti. Bense Carhartts'tan bir kot pantolon ve Target'a özel bir eş kazağı şeklinde mekanik bir şıklık giyiyordum -hey, benim dünyamda insanlar *sızıntı* yapıyordu. Bir kokteyl partisi için giyinmiş gibi ortalıkta dolaşamazdım.

Elimi uzatarak, "Sizinle tanışmak bir zevk," diye mırıldandım.

"Aynı." Conor'a bir bakış fırlattı. "Seninle tanışmak için uzun zamandır beklediğini biliyorum ama sana şunu söylemek istiyorum-" Gülümsemesi sakarın kadar tatlıydı. "-Eğer ona zarar verirsen, bir ninja casusu olabilirsin ama bu evde seni doğduğuna pişman edecek beş kadın var."

"Aoife!" Conor karşı çıktı. "Benim onurumu korumana gerek yok!" "Sanki sen bizimkini korumuyorsun," diye karşı çıktı Conor'a kaşlarını kaldırarak.

Aldırış etmeden Conor'ın karnını okşadım ve ona güven verdim, "Sevilmeyi hak ediyorsun Conor ve arkanda insanların olmasını hak ediyorsun." Aoife'a sadece "Onu gereğinden fazla incitmeyeceğim" diye cevap verdim.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, hayatın berbat olduğu anlamına geliyor," diye cevap verdim onun hiddetli talebine. "Ve bunu herkesten daha iyi bildiğini biliyorum." Burun delikleri bu doğrudan vuruş karşısında rahatsızlıkla alevlenirken devam ettim: "Onu incitmek gibi bir niyetim yok ama etrafımızda olanları kontrol edemiyorum. Hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da geleceğimizi kontrol edemeyeceğimizdir."

Daralmış gözlerle beni inceledi ama anlayışla çenesini eğdi. "Evime hoş ."

"Teşekkür ederim. Minnettarım. Cin'e dikkat etmelisin. Bir wraith kadar sıkı görünebilir ama bir tepsi keki on dakikadan kısa sürede paketleyebilir."

Bu haber üzerine Aoife'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Conor'a dönerek, "Finn onu erkek mağarasına götürmeni söylememi istedi. Kardeşlerin orada seni bekliyor."

Tatlıyı açgözlü arkadaşımдан kurtarmaya niyetli bir şekilde koridorda koşuştururken, koridorun sonunda bekleyen Savannah'yı fark ettim, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu, ince topuklu ayak parmağı ahşap zemine vuruyordu.

Conor'a dönerek, "Onunla konuştuktan sonra sana katılırım, tamam mı?" diye mırıldandım.

"Finn'in erkek mağarasını göstermesini ister misin?"

Başımı salladım ve parmaklarımızı ayırmaya çalıştığında elini daha sıkı tuttum. "Yanında hiç şeker var mı?"

Hayatın şu anda biraz *acı* olduğunu doğruladığım için endişeyle kaşlarını çatmış olsa da, elini cebine attı ve bir Jolly Rancher çıkardı. Bana uzattıktan sonra şakağıma bir öpücük kondurdu ve "Seni affedecektir" diyerek beni yatıştırdı.

Asıl soru şuydu: Affedilmeyi hak ediyor muydum? Huzursuzluğumun kaynağı buydu. Ona bir kez daha başımı sallarken, "Teşekkür ederim" demekten başka bir şey söylemedim.

Conor'ın özünde, aileyle ilgili çoğu şeyin doğasında var olduğuna inandığım bir iyilik damarı vardı. Her nedense beni de o ailenin içine almıştı ve bu yüzden O'Donnelly'lere karşı affedilmez davranışlarda bulunmuş olmama rağmen bunu bana karşı kullanmıyordu.

Savannah'ya gelince, o nazik değildi. O bir kaltaktı.

Onu seviyordum ama yine de ne olduğunu biliyordum.

Tıpkı onun benim ne olduğumu bildiği gibi - bir pislik.

Bir anda *The Good, The Bad, and The Ugly*'nin tema müziği duyuldu ve "Siktir git Cin" diye homurdandım.

Şekeri açıp dudaklarımın arasında patlattığımda ondan duyduğum son şey kıkırdaması oldu.

Karpuz dilimde acı bir tat bırakırken, neredeyse kız kardeşim olan kadına doğru yürüdüm ve kendimi *ben* olmanın sonuçlarına hazırladım.

Çenesi yukarı kalktı. "Aylar süren mesajlar, Star Sullivan. Hepsi cevapsız. Her biri görmezden gelindi."

Ona baktım. "Özür dilerim."

"Özür diliyorsun," diye alay etti. "Bu, yanlışlıkla yüzüme Elmer yapıştırıcısı fışkırttığında üzgün olduğun gibi mi? Ya da tur otobüsünde Jonny Macho'yu yatağımda öptüğün zamanki gibi mi? Ya da *bensiz* kaçtığın zaman?"

Anıların aşırı yüklenmesi karşısında burnum kırıştı. "Şükürler olsun ki o zamandan beri erkek zevkim gelişti."

"İğrençti," diye kabul etti. "Bence onu sadece Gerry'yi için öptün." "Muhtemelen. Ondan nefret ederdi. Şimdi hapiste, değil mi?"

"Babalarının tur otobüslerinde on altı yaşındaki çocukları öpmek mi? Evet. O hapiste, Star." Gözlerini devirdi.

"Seni bir şey olmadan önce bulduğum için şanslısın."

"O noktada öyle olup olmaması pek de umurumda değildi."

Kaşları çatıldı. "Senin için kendimi kötü hissetmeme neden olma. Henüz değil. Bu öfkeyi hak ettim, Star."

"söylemiyorum. Sadece sana gerçeği söylüyorum. O zamanlar iyi bir yerde olmadığımı biliyorsun. Bu yüzden kaçtım."

Babam o zamana kadar ipin ucunu kaçırmıştı, bu da benim lanet olası İsviçre'de bir yatılı okula gönderilmeme neden oldu.

İyi niyetli olduğunu biliyordum. Raydan çıktığımı tamamen kabul etmiştim. Ama beni başka bir kıtaya, sevdiğim herkesten uzağa itmesi, okuldan atılmamı on kat daha tatmin edici hale getirmişti.

Tanrım, tam bir kaltaktım. Savannah'nın annesi Lorelei'nin benimle sorunları olmasına şaşmamalı.

Dudağımı ısırdı. "Eee? ?"

"Elmer's yapıştırıcısı olayıyla aynı seviyede bir özür." "O zaman öyle demek istememiştin."

"Yaptım," diye karşı çıktım hararetle. "Yüzüne vurmak istemiştım ama gözüne girmesini istememiştım."

"Vay be, teşekkürler." Nefesinin altında homurdandı. "Tam bir kabussun."

"Sanki konuşabiliyorsun da." Giydiği şık pantolon takımına kaşlarını çatmıştı. "Siz kadınların nesi var böyle? Bu bir aile yemeği ve siz Oscar için giyinmişsiniz."

"Bazılarımız dolabında Dickies marka kotlardan daha fazlasını bulundurmak ister." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Tekrar giyinmeye alışacaksın."

"Carhartts, aslında, ve belki de bu saçmalığa alışmak istemiyorum. Çocukken de nefret ederdim, şimdi de nefret ediyorum."

"Başka seçeneğiniz yok. Aile kampanya yolunda."

"Ne?" Kekeleydim. "Oğullardan birini mi seçime sokuyorlar? Asla kazanamayacaklar."

"Hayır. Seamus'un politikacı olabileceği zamana kadar inşa ediyorlar. Bu da bizim yasal olacağımız anlamına geliyor. Ya da öyle görünüyoruz." Bana kaşlarını kaldırdı. "Ön sahanlıktaki sergiden anladığım kadarıyla Conor seni yanında tutmaya niyetli. Nedenini Tanrı bilir."

Ellerimi ceplerime sokarak, "Belden aşağı, Vana," diye mırıldandım.

"Bizim yaptığımız bu değil mi? Bu yüzden mi hayatımdan elini kolunu sallayarak çıkıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi geri girebileceğini düşünüyorsun?" Burnunu sıktı. "Aspen lanet olası bir Rus mafyasıyla çıkıyor. Paris hâlâ beni reality şovuna çıkarmaya çalışıyor çünkü *Titanik*'ten daha hızlı batıyor ve Camden-"

"mi içiyorsun?"

"Ve kumar. Sonra annemin aklına hayat hikayesini yazmak geldi."

"Yemin ederim ki babam ve ben gruptaki tek normal kişileriz ve ben Five Points'in başkanıyla evliyim ve geçen yıl kaçırıldım. Çocukluk arkadaşım, benim için kız kardeş gibi olan bir kadın mesajlarıma cevap verseydi iyi olurdu. Onlar da senin ailen."

Bu sözler göğsümde bir sızıya yol açtı. "Öyle mi? Annen benimle konuşuyor mu?"

"Onu ben yaptım..." İç çekti. "Ona ne olduğunu anlatmadım ama seni yargılamakla hata ettiğini bilmesini sağladım. Sanırım gözlerini biraz açtım. Ve tabii ki onlar senin ailen. Tıpkı sizin bizim ailemiz olduğunuz gibi."

Çenemi yukarı kaldırarak, "Yapmam gereken işler vardı ve dikkatimi dağıtamazdım."

."

"Yani ben bu ? Dikkat dağıtıcı mı?"

Yüzündeki yaralı ifade karşısında inledim. "Hayır, Vana. Birkaç ay önce öyle olabilirdin. Ama şimdi öyle olduğunu sanmıyorum."

"Nezaketin beni bunalıyor," diye homurdandı, pahalı manikürlü eliyle omzumu .

"Yaralandın mı?" Kaşlarını

çattı. "Ne zaman?"

"Kaçırıldığın zaman mı?" Bu benim uzmanlık alanımdı ve onun kışını kurtarmak için buralarda değildim. *Ne kız kardeşmişim* ama. "Yardım etmek için orada olamadığım için üzgünüm."

"Ağır işlerin çoğunu Conor yaptı. Ben iyiyim." "Emin misin?"

zorunda olduğun çok şey var."

"Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Aidan pozisyonunu güçlendirdi ve bu-"

"Bu tekrar olabilir. Liderlik rolünü korumak için ne yaparsa yapsın, hiçbir şeyin garantisi yok," diye uyardım, ama fırtınanın bitmediğini bildiğinden emin olmak için onun törenini mahvetmek istemedim.

Asla olmayacağını.

"Böyle diyorsun ama şu anda sen de benim yerimde duruyorsun. Bir O'Donnelly'yi seviyorsun. Bu, onun kardeşlerini seveceğin, 'kızlarla ikinci çayı' tarzı bir kadın olmanın eşiğinde olduğun, torunlarından çok Meryem Ana'dan bahsetse de Pazar yemeğini annesiyle yiyeceğin ve mafyayla benim kadar evli olacağın anlamına geliyor."

İçimden kıpırdandım ama sadece "Biliyorum" diye mırıldandım.

Gözlerini kısarak bana baktı, şaşkınlığı her halinden belliydi. "O zaman sen yokken ne oldu? Çünkü benim tanıdığım Star, hayatını bir başkasının planına göre sürdürmektense striknin içmeyi tercih ederdi."

Ağzım gerildi. "Artık yalnız bir kurt olmak zorunda olmadığımı fark ettim. Artık bir sürünün parçasıyım."

"Yine David Attenborough belgesellerini mi izliyorsun?" Omuz silktim. "Konsantre olmama

yardımcı oluyorlar."

Mırıltısı inançsızlığıyla doluydu.

Ben de anlamadığım ve bunun tek sebebinin beni her şeyimle kabul eden Conor olduğunu düşündüğüm için, ben de aynısını onun için nasıl yapamayacağımı düşünerek konuyu değiştirdim. "Aspen gerçekten bir Bratva erkeğiyle mi çıkıyor?"

"Artık kendilerine başka bir şey diyorlar." Dudaklarını büzdü. "Yine de kilo alıyor."

Kaşlarını kaldırarak, "Bu olumlu bir işaret" dedim. Bir mırıltı

daha. "Eee?"

"Ne?"

"Özrüm nerede?"

"Bu konuşmanın başında sana gerçekten üzgün olduğumu söyledim." "Yeterince iyi değildi."

"Ne istiyorsun? Kan mı?" "Beni

kışkırtma."

Nefesimin altından tısladım ve sonra keskin bir nefes vererek, "Savannah, mesajlarını görmezden geldiğim ve seni kontrol etmediğim için özür dilerim. Bu çok acımasızcaydı.

Özellikle de beni sevdiğini ve benim için en iyisini istediğini biliyorken, seni karanlıkta bırakmam."

Savannah kaşlarını kaldırdı. "Gördün mü? Denediğinde yapabiliyorsun." İlerledi, beni istemediğim bir sarılmanın içine sürükledi, sonra kulağıma homurdandı, "Sen de bana sarıl, sürtük. Artık 'Pack' O'Donnelly'desin, sözde olmak istediğin yerdesin. *Sarılacağız.*"

"Sarılmayı sevmiyorum."

"Ben öyle. Ama buna alışıyorsun."

Hoşnutsuz bir homurtuyla kollarımı beline doladım ve ona sarıldım. "Bunun baskı altında olduğunu bilmeni isterim."

"Zor iş."

Sarılma uzun bir süre devam etti, ikimiz de bunun rahatlatıcı olduğunu kabul etmedik, de geri çekilmedik.

Sonra kulağıma, "Katina'nın yolda olduğuna dair bildirim aldım."

Maverick muhafızların kimliklerini teyit etmek istedi."

Yani, onun güvenliğini ciddiye alıyordu, şükürler olsun. Yine de Vana'nın haberiyle içimi bir beklenti kapladı. "Güzel. Onu özledim." "Onunla tekrar görüşmek için sabırsızlanıyorum."

"Yine mi?" "Yine mi?" diye sordum, sonunda yüz ifadesini okuyabilmek için geri çekildim. "Seni de ziyaret etmedi, değil mi? Conor'la aynı binayı paylaştığınızı biliyorum. Dizüstü bilgisayarını sana o mu verdi?"

"Hayır. Aidan'a kızmıştım. Uzun lafın kısıası, bir süreliğine kaçmak istedim ve Günahkarlar'ın yerleşkesine gitmeye karar verdim. Onunla orada buluştum. Dizüstü bilgisayarını bana verdi, ben de Conor'a verdim."

"Sana verdiğinden hiç bahsetmedi." Bu habere şaşırarak kaşlarımı çattım. "Kaçırılma ne zaman oldu?"

"Geçen yılın sonlarında."

Ben Katina'nın bu konudaki sessizliğini merak edemeden Savannah bana kaşlarını çatarak bakmaya ve omzuma vurmaya devam etti. "Beni Günahkârlar'la birlikte Shinola'nın derinliklerine atma ihtimalin varken bunu ona gönderebilirdin."

"Yapabilirdim ama ben..." Yüzümü buruşturdum. "Ölürsem ona ulaşabilmesini istedim. Ne zaman aldığının bir önemi yoktu. İçindekileri benden intikam almak için kullanabileceğini biliyordum."

Ağzı yuvarlaklaştı. "Tamamen öleceğini mi düşündün?"

Bir omuz attım. "Her sabah bugünün bu gezegendeki son yirmi dört saatim olabileceğini düşünerek uyanıyorum."

"Tanrım, bu çok iç karartıcı."

"Hayır, bu benim gerçekliğim. Hoşuma gidiyor, hayattaki küçük şeylerin kıymetini bilmemi sağlıyor."

"Karpuzlu Jolly Ranchers gibi ama ailen ve arkadaşların değil mi?" diye alay etti, belli ki nefesimdeki şeker kokusunu almıştı.

"Özür diledim. İki kez. Bu, bir daha söylemek zorunda olmadığım ve gelecekteki tartışmalarda bunu gündeme getiremeyeceğin anlamına geliyor."

Burnunu çekti. "Arkadaşlığımızın hüküm ve koşullarının neresinde bunu kabul ettim ki?"

"Kaltak." "Pislik."

sırıttık.

Aile, mantıklı olmak zorunda değildi.

A large, stylized handwritten signature in black ink. The signature reads "Conor O'Donnell" in a cursive script. The letters are fluid and connected, with a prominent 'O' in the middle and a long, sweeping 'l' at the end.

FINN, erkek mağarasına girdiğinde sırtımı sıvazladı ve beni kucklamaya sürükledi. "Sen gidene kadar seni ne kadar özleyeceğimi bilmiyordum. Akli başında olan tek kişi sensin, yemin ederim."

Brennan koluma yumruk attı. "Neler oluyor?" Homurdanarak ovuşturdum. "Senin selamlama anlayışın bu mu?"

"Önce aileyle görüşmeden hamleler yapıyorsunuz."

Gözlerimi devirerek karşılık verdim: "Ne yapmam gerekiyor? Önemli kararlar almadan önce her şeyi seninle telekonferans mı yapacağım?"

"Bize danışmalısınız. Aidan planlarımızı değiştirmek istediğini söyledi. Bu konuyu birlikte tartışmalıyız."

"Brennan, sakın ," diye kestirip attı Finn. "Conor ne zamandan beri ailenin çıkarlarını göz önünde bulundurmadan bir şey yapıyor?"

Ağabeyimin buna verecek bir cevabı yokmuş gibi görünüyordu ama bu sadece kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu. "Bu işte birlikteyiz. Eğer birbirimizden uzaklaşmaya başlarsak, o zaman her şey cehenneme döner."

"Ben ülkeyi terk ettim ama sen diye surat asıyorsun. İnan bana Bren, tatile falan çıkmadım."

"Sullivan seni neye ?" Aidan, viski bardağına bakarken ses tonu sakinleşerek sordu.

"Sullivan," diye alay ettim, "yengen olacak-" "Ona evlenme mi teklif ettin?"

Finn sordu.

Brennan, "Onu çok az tanıyorsun," diye .

"Siktir git, Brennan. İki lanet yıl oldu! Sanki Camille'le evlendiğinde onu tanıyordun. O yüzden otur yerine."

"Seçme şansım yoktu. Beni zorladı-"

"Ve senin başına gelen en iyi şey," diye araya girdi Eoghan, sesi alçaktı.

Ölçüldü.

Ona minnettar bir bakış attım ama gözlerinin altındaki gölgeler dikkatimin çoğunu çaldı. Bu kadar acı çekmesinden nefret ediyordum. Tanrım, keşke Kuvvetler'in beyinde yarattığı karmaşadan kurtulmasını sağlayabilseydim.

"Öyle olmadığını söylemiyorum," diye tükürdü Brennan. "Sadece diyorum ki Conor, yardıma ihtiyacın olursa biz buradayız."

Star hakkında sürekli olarak kötü düşünmesi hoşuma gitmiyordu ama sözleri yankı uyandırdı: Brennan bizim iş bitiricimizdi. Ben tehlikedeysen bu durumu düzeltmek istiyordu ama ortada düzeltilecek bir şey yoktu.

Durumumuz alışılmadık olsa da ve Serçeleri alt etme görevinin derinliklerinde olsak da, Star ve ben birlikte olduğumuz için lanet olası dünyamda her şey yolundaydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Öfkem biraz dağıldı. "Brennan, ailenin benim yeteneklerime olan bağımlılığı ne kadar derin?"

"Burun derinliği."

Onun bu itirafı sinirlerimi daha da yatıştırdı. "Peki, neden onunla ilgili kararlarımın tehlikede olduğunu düşünüyorsun?"

Başını eğdi. "Sana göz kulak olmamız gerekiyor."

"Kim demiş? Babam mı? Babam bana bakmadı," diye karşılık verdim. "Yani bu konuda endişelenmene gerek yok ve Star benim birlikte olmak istediğim kişi. Beni bir sığın içine sürüklemiyor. Hatta tam tersi oldu. Ben dahil olmak zorunda kalmayayım diye bağlarını kopardı ve bu benim kafamı her şeyden çok karıştırdı.

"Çok şey atlattı Brennan ve ilk kez tek başına olmadığını biliyor. Onunla birlikte olduğumu. Yardım edeceğimi. Bunu sorgulamasına neden olmana izin vermeyeceğim, hele ki bu dersi almam bu kadar uzun sürmüşken.

"Eğer onunla bir sorunun varsa, o zaman ben buradan gidiyorum. Ona saygısızlık etmek yok, anlaşıldı mı?"

"Ona saygısızlık etmezdim."

"Saçmalık," diye . "Onun benim düzeltilmesi gereken bir sorunun olduğunu düşünüyor gibisin. Düzeltilmesi gereken tek şey onun önümüzdeki kırk yıl boyunca yanımdaki koltukta oturacak olması."

Finn kıkırdadı. "Her şeyi yanlış anladın Conor. Onu yanında bir sandalyede istemezsin; kucağın bunun için var."

Jette geçirdiğimiz zamanı ve rahatlığı için La-Z-Boy'dan daha iyi bir donanıma sahip olduğu konusunda onunla nasıl dalga geçtiğimi düşündüğümde dudaklarım sırttı. "Buna karşı çıkmazdım."

"Plan nedir, Kid?" Declan ilk kez konuşarak sordu.

Arkamdan bir kapı sesi duyuldu. "Mükemmel zamanlama," dedim mutlulukla, kapıyı sürükleyerek açtım ve otomatik olarak parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim, sonra onu odaya çektim.

İkimiz de diğerlerine kıyasla daha rahat ve daha az resmi giyinmiştik. Yine de Star umursamıyor gibi görünüyordu. Bunun onun geçmişiyle ilgili olduğunu düşündüm. Bir odaya sahip olmak için Prada giymek zorunda olmadığınızı biliyordu. Sadece varlık gerekiyordu ve o da buna fazlasıyla sahipti.

Kardeşlerimin ilgisinin odağında, onları görmezden gelerek çalışma odasının etrafına baktı ve "Five Points'le ilk kez kafa tokuşturduğumda, yıllar sonra O'Donnelly'lerin erkek mağaralarından birine gireceğimi hiç düşünmemiştim" dedi. Kaşlarını kaldırdı. "Ben Star Sullivan."

"O Aidan," dedim onu göstererek. "Şu sık Brennan, Eoghan'ı zaten tanıyorsun ve o da Declan. Deli gibi sırttan da Finn."

Benden yardım almadan isimlere yüzler koyabileceğini bilmeme rağmen bakışları her birinin üzerinde gezindi.

"Neden bir , Brennan?" diye sordu, sesi eğleniyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü sana güvenmiyorum." "Belli ki akıllısın ama zeki değilsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yani benden çekinmek için bana güvenmene gerek yok. Her ne yaptıysan Brennan O'Donnelly, benim için çocuk oyuncağı." Dişlerini gösterdi ve sonra gürültüyle ısırdı, Brennan ona ters ters bakınca homurdandı.

"Deli sürtük," diye homurdandı.

Brennan'ı yere sermenin eşiğine geldiğimi gören Aidan ayağa fırladı ve "Viski ister misin?" diye sordu.

"Lütfen." Elimi nazikçe sıktıktan sonra parmaklarımı bıraktı ve ona doğru yürüdü. Finn'in masasına yaslanarak, samimi bir ses tonuyla, "Conor bir keresinde bana senin viski uzmanı olduğunu söylemişti," dedi.

"Ben bir uzmandan çok koleksiyoncuyum." Her hafta yanında getirdiği şişeden ona bir parmak doldurdu. Finn, Cumartesi geceleri yaptığımız tartışmalardan arta kalanlarla kendine ait bir viski koleksiyonu oluşturmaya başlamıştı. "Bunun hakkında ne düşündüğünü söyle bana."

Etiketi görünmesin diye şişeyi ters çevirdiğini ancak o zaman fark ettim. "İyi bir viski ile kötü bir viski arasındaki farkı bileceğimi nereden çıkardın?"

bir tane?"

"Sanırım her birimizle nasıl konuşacağımızı öğrenmeyi kendinize iş edinmişsinizdir."

Onun adına duyduğum kızgınlık içimden süzüldü -onun hakkında en kötüsünü mü düşünmeye çalışıyorlardı- ama o bunu inkar etmedi, sadece bardağı aldı, kadehin etrafında döndürdü ve sonra derin derin içine çekti.

"Yanmış funda, sedir ağacı notaları..." Gözlerini kapattı. "Çikolata ve meşe. Hem de klasik meşe." Bardağı ışığa doğru kaldırdı ve alt tonlara baktı. "Bronz. Alışılmadık. *Eski*."

Bir yudum aldı. "Çok eski." "Pahalı." Soru değil. "İnanılmaz derecede. Nadir bulunur."

"Bunu aileyle akşam yemeği için mi getirdin?"

Aidan sadece gülümsedi. "Zenginliğin nimetlerini kardeşlerimden başka kiminle paylaşabilirim ki?"

"Sen Camden'dan daha nazik bir kardeşsin. Savannah'nın kahvesine son kullanma tarihi geçmiş krema koyacağına ona böyle bir şey getirirdi..." İçkiyi daha derin bir şekilde koklarken kaşları çatıldı. "Glenfiddich mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Viskilerinizi biliyorsunuz."

Bir nefes daha çekti. "Pekmezin üst notasıydı. İlk başta kokusunu almamıştım." "Kaç yıllık olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bu *Antika Roadshow*'un bir bölümü mü? *Whiskey Edition* mı? Çünkü ben bunun için kayıt yaptırmadım," diye mırıldandı Eoghan bir esnemeyle.

Bakışları hâlâ Aidan'ın kilere kilitlenmiş olan Star, sözünün kesilmesine aldırmadan cevap verdi: "En az yetmiş yaşında olmalı."

"Daha çok neredeyse doksan gibi." Ona göstermek için şişeyi çevirdi, sonra etiketi incelemesi için almasına izin verdi. "Sadece elli tane kaldı."

Nefesinin altında ılık çaldı ve sonra ona geri verdi. "Sen de içebilirsin. Ağzımda hâlâ Jolly Rancher tadı var." Burnu kırıştı.

"Ne?"

"Yıldız şeker sever," diye teklif ettim.

Aidan omuz silkti ama bardağı kabul etti ve kendi bardağının kalanını onunkine doldurdu. "Eğer şişesi yetmiş bin dolar olmasaydı, onu atardım."

"İhtiyatlı düşünebildiğini bilmek güzel," diye alay etti. Dudakları seğirdi. "Devam et o zaman. Anlat bize."

"Ne? Niyetimiz mi?"

"Hayır. Bizim hakkımızda ne biliyorsun?"

"Aidan," diye karşı çıktım. "Bu bir iş görüşmesi değil."

"Evet, öyle," diye karşılık verdi, beni tamamen yok sayarak. "O senin. Onun senin için doğru kişi olduğundan emin olmayacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Sanki Savannah için izin istemişsin gibi," diye hırladım. "Sanki gelinlerinden herhangi biri bu lanet muameleyi görmüş gibi."

Yıldız onu incelerken başını eğdi. "Bu Conor'a kendini çocuk gibi hissettirmek için mi yoksa onu koruma arzusundan mı kaynaklanıyor?"

"Conor çocuk değil. Conor o lanet rahip tarafından taciz edildiğinden beri çocuk değil. Finn ve ben de o gün çocuk olmayı bıraktık. Bu onu kendi kararlarını veremiyormuş gibi göstermekle ilgili değil. Bu onu korumamızla ilgili. Her zaman yaptığımız şeyi yapmamızla ilgili; onun arkasını kollamamız ve şeytanlarıyla ilgilenmemizle."

"Sana ihtiyacım yok," diye tersledim.

Aidan'ın bakışları benimkilere indiğinde serindi. "O piçin ellerinde neler yaşadığını asla bilemeyeceğim. Bunun seni nasıl etkilediğini asla bilemeyeceğim çünkü bunu bizimle paylaşmayacaksın. Ama seni o durumda bulmanın Finn ve benim için ne anlama geldiğini asla bilemeyeceksin. Onun sana bunu yaptığını görmemizin. Buna ilk elden tanık olmamızın."

"O zamandan beri seni koruyoruz. Her çuvalladığında Da'ya seni dövmek yerine para cezası vermesini kim söyledi sanıyorsun?" Finn'i işaret etti. "Bu Finn'in fikriydi. Kendi dairene taşınmana izin vermesi için babamı kim cesaretlendirdi sanıyorsun? Ben, annem aracılığıyla. Çünkü o seni hayatının sonuna kadar evde tutardı Conor."

"Hepimiz Da'nın ne olduğunu biliyoruz. Bir zorba. Bir psikopat. Ama seninle farklıydı. Sen onun harika çocuğuydun. Bu, sana hepimiz gibi davranmayacağı anlamına gelmiyordu. Aksine, bazı konularda sana daha sert davrandığını düşünüyorum."

Yıldız bir elini Aidan'ın omzuna bastırdı. "Onu incitmek gibi bir arzum yok." "Zaten incittin."

Onu terk ettin," dedi Finn kesin bir ifadeyle.

"Onu korumak isteyen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Yıldız tartıştı.

"Tanrım," diye tükürerek dikkatlerini üzerime çektim. "Benim neyim var da korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsunuz? Ben, hepimizden daha fazla mı? İnek olduğum için mi? Kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşündüren şey ne?"

"Tamam, bin metre öteden birini öldüremem ve birini yumruklarımla öldüresiye dövmek ya da rüzgarda sallanana kadar asmak bir arzum yok, ama bu

yapmayı seçmemem beni zayıf yapmaz.

"Kadınının 'benim için doğru kişi' olup olmadığını anlamak için onu sorgulamanıza ihtiyacım yok. Bu kararı verecek olan benim ve yıllar önce verdim. Onun yeteneklerini, zekasını fark ettiğim ve amacının ne olduğunu öğrendiğim ilk anda beni kendine bağladı.

"Bunun hiçbirinizle bir ilgisi yok. *Hiçbir şeyle*. Elbette birbirimizin arkasını kollarız çünkü işimiz bu. Hep öyleydik ve hep öyle olacağız. Her zaman böyle olacağımız için minnettarım, ancak bizim için kimin doğru olduğunu yalnızca bizim bildiğimizi ve Star'ın benim için doğru kişi olduğunu anlayacak kadar da aklım var."

Patlamam karşısında şaşırdıklarını biliyordum ama Star sessizliği bozarak şöyle dedi: "Onlar hakkında ödevimi yaptım Conor. Izgara gibi hissetmiyorum. Sadece..." Gülümsemesi sadece benim içindi ama kaşlarını çatmama neden oldu. "...saygı duydum."

"Ne?"

omuz silkti. "Bir odaya insanların senin serseri mayın olduğunu anlaması güzel bir şey."

"Bu *güzel* mi?"

Eoghan kadehini ona doğru kaldırdı. "Nereden biliyorum."

"Çünkü yaşamak için golf oynuyormuşsun gibi görünüyorsun, Eoghan," diye takıldı Declan. "Sahtekâr sendromu," diye alay etti Finn.

"Hafife alınmak abartılıyor," dedi ve viskisinden bir yudum alıp kan dolaşımına karışırken iç geçirdi.

"Devam et o zaman. Hakkımızda ne bildiğini düşünüyorsan anlat bize," Brennan.

"Nadir paralar topluyorsunuz. Aslında sadece nadir değil. O kadar eşsiz ki koleksiyonunuzun çoğu ya türünün tek örneği olan ya da tedavülde on ya da daha az sayıda bulunan sikkelerden oluşuyor." Declan'a, "Isabella Stewart Gardner soygununa karıştığınıza dair bir söylenti vardı," dedi.

Kıkırdadı. "Soyguna karışmadım. için çok gençtim. Sadece ganimetin tadını , ama bu ilginç, biliyorsun. Kime ulaştın? Satıcılarımdan birine mi?"

"Çöpçülerin topladığı gibi ben de bilgi topluyorum.

"Eoghan'ın ordudan ayrılmadan önce vurduğu astsubayın, omurgasının alt kısmına özellikle iyi yerleştirilmiş bir kurşun sayesinde bir daha asla yürüyemeyeceğini biliyorum. Ayrıca onursuzca terhis edilmesinin sebebinin bu olmadığını ve Finn'in kayınpederinin Birleşik Devletler Başkanı olduğunu da biliyorum." Cehennem ateşi gözlerini aydınlattı. "Ama Conor'a daha önce de söylediğim gibi, onu tutuyorum-"

"Ve ben onu tutuyorum," diye ekledim homurdanarak. "Yani benim tehdidim altında değilsin."

Finn çenesini kaşdı ama bana attığı bakış suçlayıcıydı. "Alan Davidson'ı nereden biliyorsun?"

"Dediğim gibi, benim de yöntemlerim var. Ailenizle ilk karşılaştığımda bunu zaten biliyordum." Gözlerini bana dikti. "Conor'ın bana karşı neden böyle hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu anlamıyorum ama bu konuda tartışmayacağım. Conor gerçekleri söylemese bile, diğer baldızlarınıza üçüncü dereceden yakınlık göstermeyeceğinizi biliyordum ama farklı olduğumu kabul ."

"Değilsin," diye çıktım.

"Öyleyim. Bavulumla geldim Conor," diye düşündü sessizce. "Ve bu sorun değil. Seni sevdikleri ve senin için en iyisini istedikleri için onlara saygı duyuyorum. Sen bunu hak ediyorsun."

Kardeşlerim onun beni izlemesini seyrederken, Aidan yumuşak bir sesle konuşmaya girdi: "Conor, Serçelerle olan bu durumu çözmek için yeni bir plan yapıldığını söyledi."

Kabul; bunu hak etmesi gerekmiyordu ama yine de almıştı. Onu sohbeta katılmaya davet etmesi ve mağaradan çıkmasını istememesi bunu açıkça gösteriyordu.

Onun adına öfkelenerek birbirimize bakmaya devam ettik, hayatların tehdit edildiğı ve ölüm vaadinin kimsenin oynadığını bilmediğı daha geniş bir oyunun entrikaları olduğı bu güvenli alanda durdukça aramızdaki bağlar güçlendi ve derinleşti.

Ben güçlü bir adamdım. Etrafım güçlü çevriliydi.

Ve yine de, bu yerde, Star kendi başına kaldı.

Omuzları geride, omurgası dik, bakışlarında korku yok, ifadesi sakin. , onun bildiğı gibi, yıllar süren bir çalışmanın sonucuydu. Tam da bu evde, değışimi etkiliyorduk.

Dünyayı değıştirebiliriz.

O artık geleceğın bir parçasıydı.

Sadece geçmişe takılıp kalmamış, kafesleyen bağlardan kurtulmaya çalışmış, aynı zamanda zehirle dolu bir dünyaya hayat üflemiştir.

Biz İrlanda , ama birlikte çok daha fazlası olurduk.

Amerika Birleşik Devletleri'nin başına geleceklerden haberi yoktu.

MUTFAK her zamanki gibi kadınlar ve çocuklarla doluydu.

Ellili yıllardan kalma bir şey gibiydi, öyle ki her zaman canlandırdıkları geleneksel cinsiyet rolleriyle alay eden ilginç bir şeyden bahsetmiyor olsalardı beni rahatsız ederdi.

Babamın ölümünden ve Inessa ile Eoghan'ın yanına taşındığımdan beri, her zamanki gibi aynı kalıba sığmak zorunda olmadığımı fark başlamıştım.

Babam beni korkutmuştu.

Bizi katı kurallara uymaya zorladı, bu çizgilerin dışına çıkarsak bizi cezalandırdı.

Ama artık seçenekler vardı. Seçeneklerim vardı. Kitaplarımı saklamak zorunda değildim. Dünyayı keşfedebilirdim ve baldızlarım bu çabamda bana yardım ve yataklık ettiler.

Noel'den beri, Shay'le cam tavanlar hakkında tartıştıktan sonra, Savannah cumartesi günleri bana kitaplarla gelmeye başlamıştı. İlgimi çekeceğini bir şekilde bilmesi dışında görüntüde alakasız çeşitli konular.

Aela benimle modern ve geleneksel sanat üzerine konuştu ve sanat eserlerini analiz etmenin önemini anlattı çünkü bu sayede insan yüzeyin altını görebiliyor ve 'insan ikilemini' daha iyi anlayabiliyordu.

Aoife, tüm evcimen özelliklerine rağmen, kurnaz bir iş kadınıydı. Geçen ay ona çek hesabımı nasıl dengeleyeceğimi sormuştum çünkü harçlığım hiçbir zaman bir

Savannah bir kadının gelir kaynağı için asla bir erkeğe bağımlı olmaması gerektiğini söylediği için birikim yapmaya başlamak istedim.

Kız kardeşlerim Inessa ve Camille'e gelince, onlar da benim gibiydiler - hala krizalitlerinde sıkışıp kalmış tırtıllar. Kimse ikisine de bakıp çirkin tırtıllar olduklarını düşünmezdi ama gelişimleri yavaştı. Camille el sanatlarından memnundu ama Inessa çalışmak istiyordu, büyümek istiyordu ve bunların ikisi de Papa'nın geliştirmek istediği özellikler değildi.

Bu yüzden bugün ne öğreneceğimi merak ederek mutfağa adım attım. Geçen sefer kimse fark etmeden gizlice içeri girmiş ve Aidan Jr'ın Savannah'yı yatağa nasıl bağladığını ve Declan'ın diliyle öyle bir şey yaptığını duymuştum ki bunun öğrenilmesi gereken bir şey mi olduğunu yoksa bilginin aktarılıp aktarılmadığını merak etmiştim.

DNA.

Bu *kesinlikle* Shay'e daha farklı bakmamı sağladı.

Ancak bugün mutfağa yeni bir ekleme yapıldı.

Zayıftı, çok köşeliydi, boğazında ve kollarında yara izleri vardı ve... hayatımda karşılaştığım en güzel kadındı. Gücü derli topluydu ve bununla titreşiyordu. Aoife tatlıya kadar kimsenin onlara dokunmasına izin vermese de bir brownie'yi eline aldığı anda kendine güveni tamdı. Ama beni büyüleyen şey, Savannah'nın onunla Afganistan'daki mevcut siyasi durumu tartışırken ülkeyi tanıyormuş gibi konuşmasıydı.

O bir askerdi.

Büyülenmiş bir halde ona doğru bir adım attım ve neredeyse aynı boyda olduğumuzu fark ettim.

Yabancı, hayattan daha büyük görünüyordu.

"Merhaba," dedi neşeyle, Savannah'nın dirseğinin yanında durduğumu fark edince. "Bu Victoria, Cin," diye tanıştırdı beni Savannah. "Camille ve Inessa'nın kız kardeşi."

Her zaman olduğu gibi, beni 'küçük kardeş' olarak sınıflandırmadığı için ona tapıyordum. Kolunu omzuma doladı ve ben de çok az kişiye gösterdiğim bir şefkatle başımı onunkine yasladım.

Cin elindeki brownie'nin bir kısmını yuttuktan sonra, "Seni tanıyorum," dedi. Kaşlarım kalktı. "Ama hiç tanışmadık."

Cin - Lucinda'nın kısaltması mı? - omuz silkti. "Pek de akli başında olmayan bir Rus'un senin hakkında bir şeyler mırıldandığını duydum."

"Pek de anlaşılır olmayan bir Rus mu?" Şaşkınlıkla tekrarladım.

"Maxim Lyanov."

Şaşkınlığıma rağmen yanaklarım pembeleşti. "Maxim sana benden mi bahsetti?" "O sırada gerçekten konuşmuyordu. İnliyordu."

"İnlemek mi?" Savannah boğazını temizledi. "Daha on altı yaşında bile değil, Cin." Cin homurdandı. "Ben gangsterlerle yatmam."

Mutfaktaki konuşmalar çılgık atarak durdu. Tam bir sessizlik.

Odadaki herkesin mafyayla düzenli olarak yattığını düşünürsek, uygun...

Cin az önce tüm ev halkını gücendirdiğini umursamadan devam etti: "Birinin elini kesmekten bahsediyordu."

Savannah'nın sinirlendiğini bilsem de bir kahkaha attı ve beni yanımdan dürttü. "Maxim ve onun kasaplığa olan tutkusu. Sanırım onun aşk dilinin ne olduğunu biliyoruz, Victoria."

Onu sırtından dürterek, "Kapa çeneni," diye homurdandım.

"Bu sefer kimin elini kesiyor?" Inessa bize doğru yaklaşarak sordu.

"Neden sadece bileğini kıramadığını anlamıyorum. Neden kesip atsin ki?" Aela homurdandı. Camille mimozasını kaldırıp derin bir yudum alırken, "Bu bir mesaj gönderir," diye düşündü.

"Bratva yolu."

"Nuh-uh. Onlar artık 'Unutulmuş Çocuklar'."

Savannah'nın düzeltmesi kaşlarımı çatmama neden oldu. "Unutulmuş Çocuklar mı?"

"Şey, ..." Boğazını temizledi. "Çenemi kapalı tutmalıydım." "Bence sen bunu yapamazsın Savannah," diye alay etti Inessa.

"Muhtemelen."

Camille tezgâhın üzerinden uzandı ve kolumu okşadı. "Şehirde yeni bir Rus grubu var."

Panik içimde kıpırdandı. "Tehlikede miyiz?"

"Tabii ki hayır. Artık İrlandalıyız," dedi Inessa, sözleri memnuniyetiyle doluydu.

Eoghan'ın nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu -cidden, bazen hayalet gibiydi- ama birdenbire oradaydı, kolu onun beline dolanmıştı ve kulağına Inessa'nın kızarmasına neden olan bir şeyler hırıliyordu.

Eoghan görünüşe göre Inessa'nın artık kendini İrlandalı olarak gördüğünü duymaktan hoşlanmıştı. PDA'larına alışkın olmasaydım gözlerimi devirirdim.

"Tehlikede değilsin," diye onayladı Eoghan bir an sonra. Bana odaklanırken bakışları ölçülüydü ve odağının her santimetresiyle beni onurlandırıyor. Bir erkek otorite figürünün ilgisine aç kalmış biri için, bana bu şekilde baktığında bana güven vermekten asla vazgeçmedi. "Sana söyledim Victoria, seni her zaman güvende tutacağım."

Boğazım düğümlendi. "Eğer Ruslar-"

"Maxim yeni fraksiyonun başında ve askerler Bratva'dan ayrılıyor."

Bu tarafta değişen bir şey yok. Adamlar artık Moskova'nın çağrısına kulak asmıyor."

Yaptığı açıklama hızlı ve netti ve beni hem endişelendirdi hem de içimi rahatlattı.

"Bu Moskova'yı kızdırmaz mı?"

"Kuşkusuz. Lyanov bizim desteğimize sahip ve Moskova buradan çok uzakta."

Bugünlerde gerçekten uzakta olan bir şey var mıydı?

Erkekler içeri girdiğinde mutfak daha da kalabalıklaştı. İçime bir huzursuzluk yerleşti. Finn bir brownie almaya çalışırken elini tokatladı ve Declan bebek Cameron'ın gazını çıkarırken Brennan da Camille'i pembeleştirten bir şey yaptı. Savannah'nın gözlerinin neden öfkeyle parladığını bilmek bile istemiyordum çünkü ne zaman o şekilde baksa ve Aidan yakınlardaysa gözleri kayboluyordu.

O kargaşanın ortasında Cin bana doğru yaklaştı. "Seni korkutmak istememiştim." Onun kendine güveni karşısında kendimi zavallı hissettim.

Bu kadını korkutan bir şey var mıydı?

"Bilmemeliydin-"

"Fikrimi söylemeye ve çocukların yanında rahat değilim." "Ben çocuk değilim," diye homurdandım.

"Sen benim için öylesin," dedi basitçe, ama garip bir şekilde bu beni rahatsız etmedi. Çünkü bu karşılaştırmayı gezegende geçirdiği yıllara göre değil de

deneyim.

Her iki kategoriye de kolayca girdiğim için bu kadın için bir çocuk olduğumu inkar etmek mümkün değildi.

"Maxim iyi mi? Neden akli başında değildi?"

"Umurunda mı?" Başını yana eğdi. "Ondan bahsettiğimde korkmuş görünüyordun."

"Hayır. Kafam karıştı. O bir arkadaş."

"Bir arkadaş." Sırttı. "Gangsterlerin arkadaşları olur mu?"

Kaşları hemen çatıldı. "Tanımadığın insanları yargılamamalıydın. O'Donnelly'ler beni ailelerine almak zorunda değildi ama aldılar. Ben buradayım. Güvendeyim. Daha önce değildim. Bana zarar verebilecek insanlardan kurtardılar ve beni koruyorlar. Onlara iki kez saygısızlık etmeden hoşlanmıyorum. Hem de onların çatısı altındayken."

Cin'in kaşları kalktı ama "Devlet için çalıştım," diye kabul etti.

"Yani? Onlar tam olarak iyi adamlar değil, değil mi? Gazeteler bunu kanıtlıyor!" "Maxim'in neden akli başında değildi?" diye tekrar sormadan önce bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterek alay ettim.

"Çünkü arkadaşımı kurtarmaya çalışırken yaralandı." Sertleştim.

"Ne kadar kötü?"

"Kötü." Bakışları çok yoğundu. "Senin için endişeleniyordu. Bu yüzden gevezelik ediyordu."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bilmiyorum." Bana bir sırıtış fırlattı. "Çoğunlukla, sanırım, garip olduğu için. Hayattaki garip şeyleri takdir ediyorum. Kasaplık yoluyla cezalandırma benim için yeni bir şey. Çok ortaçağa ait. Ve bunu rutin olarak kendisiyle akraba bile olmayan bir kız için yaptığını düşününce daha da ilginç geliyor."

"Maxim ortaçağdan kalma," diye . "Neden benim için endişelendi?"

"Öleceğini sanıyordu. Ölmüyordu ama o sırada bunu bilmiyordu. Seni aslanlarla yüzleşmen için yalnız bıraktığını düşünüyor gibiydi ama görebildiğim kadarıyla aslanlar senin değil onun kapısında ısıyor."

"Nerede o?"

"Adamları onun için bir tahliye ayarladıktan sonra şu anda New York'ta." "Moskova'daki Bratva'nın liderinden mi?"

"Evet." Mırıldandı. "En son duyduğumda *Krestiy Otets*'ten saklanan küçük, özel bir hastanedeydi. Onun için ne yapıyorsun?"

"Ben, ben, hiçbir şey, gerçekten." "Pek olası değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Öleceğini düşünüyordu ve öleceğini *düşünürken* senin güvenliğin için endişeleniyordu." Omzunu silkti. "Her ne kadar mafyadan bahsederken saygısızca imalarda bulunmamı onaylamasanız da, yerinizde olsam kendime dikkat ederdim. On sekiz yaşına bastığın an..."

Panjurlardan dışarı baktığı pencereye doğru çekilmek için beni yalnız bırakırken sözlerinin de kendisiyle birlikte sürüklenip gitmesine izin verdi. Tıpkı Eoghan'ın yaptığı gibi, onun da hemen yan tarafa yerleşmesini izledim.

Kimsenin camdan onlara doğrudan vurmasına izin vermemek.

Kontrol eddaha geniş bir oyunda piyon olsam bile hayatımı bu şekilde yaşamayı hayal edemezdim. Babamın ölümüyle hayatım ne kadar değişmiş olsa da, bu gerçek hiç değişmemişti.

Kızlar bir ittifakın taşıyıcılarıydı.

İki yıl...

On sekiz yaşıma kadar yedi yüz otuz günüm var.

Inessa on sekizinci yaş gününde evlenmişti. Bu bizi başımıza gelebilecek en iyi şey olan bir yola sokmuştu ama ben o değildim. Seçenekler istiyordum, sadece...

Tuvaleti kullanmak için gizlice dışarı çıkarken ellerim yumruk oldu.

Kapıyı arkamdan kilitleyerek arkama yaslandım ve telefonumu çıkardım.

Ben: *Hasta olduğumu duydum. İyi misin?*

Her zamanki gibi cevap vermesi uzun sürmedi.

Maxim: *Hasta değilim, katyonok. Sadece bir kazaya karıştım.*

Ben: *Duyduğum kadarıyla, kulağa ciddi geliyordu.*

Maxim: *İstediğimden daha ciddiymi ama iyiyim.*

Maxim: *Sorduğunuz için teşekkürler.*

Ben: *Bilseydim daha önce sorardım. Maxim:* *Bu duyduğum bir azarlama mı, katyonok? Yanaklarım kızardı.*

Ben: *Evet.*

Maxim: *Yavru kedinin pençeleri var.*

Diğer elim yumruk oldu.

Ben: *Bununla ilgili bir sorunun mu var?*

Maxim: *Neden ki?*

Ben: *Babam yapardı.*

Maxim: *Baban bir mudaktı.*

Ben: *Eğer hayatta olsaydı ona bok kafalı demezdin.*

Maxim: *Ama değil, değil mi?*

Ben: *Hayır.*

Maxim: *Ve hayat bunun için çok daha iyi değil mi?*

Sözleri beni incitmeliydi ama doğrudu. **Ben:** *Neden her zaman mesajlarıma cevap veriyorsun, Maxim? Maxim:* *Güvende olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.*

Ben: *Senin için hiçbir şey ifade etmiyorum. Ben hiç kimseyim.*

Maxim: *Bu doğru değil.*

Ben: *Değil mi?*

Maxim: *Hayır.*

Bir sonraki mesajımı neden yazdığuma dair hiçbir fikrim yoktu ama kelimeleri çıkarmam gerekiyordu. .

Bu bir zorunluluktu.

Ben: *Üniversiteye gitmek istiyorum.*

Maxim: *O zaman üniversiteye gideceksin.*

Ben: *Senin için sorun olmaz mı?*

Maxim: *Neden ki?*

Ben: *sağ değilim, Maxim.*

Maxim: *Bence öylesiniz ama ben saflığı ya da masumiyeti bir lanet olarak görmüyorum. Çocukluğum benden çalındı, katyonok, çok genç yaşıta. Açlık çekmiş, canı yanmış, hayatta kalmak için kanını akıtmış biri olarak, bunu kimsenin yaşamasını istemezdim. Kesinlikle senin için değil.*

Ben: *Ben senin için neyim?*

Maxim: *Sanırım bunu biliyorsun. Saf ya da değil.*

Ben: *Söyle bana.*

Maxim: *Sen benim geleceğimsin, katyonok.*

Bu mesajı bana bu kadar kolay göndermesi beni şaşırttı. Babam kadınları boynunda bir yük olarak görürdü ve üç kız çocuğuyla lanetlenmiş olması onun en büyük şikâyeti idi. Vergilerden ya da Moskova'ya ödediği ondalıklardan daha çok, biz onun başına gelen en kötü şeydik.

Maxim: *Ama sen gençsin ve beni aynı ıstık altında görene kadar beklemeliyim.*

Ben: *Neden bekliyorsun? Artık Bratva'daki bağlarını güçlendirmek için bana ihtiyacın yok.*

Maxim: *The Forgotten Boys'u biliyor musun?*

Ben: *Ben yaparım.*

Maxim: *Sorunuzun cevabını bilmek istediğinizden emin misiniz?*

Ben: *Tabii ki.*

Maxim: *Karmaşık bir durum.*

Maxim: *Ama elimden geldiğince iyi açıklayacağım. Kız kardeşlerinin O'Donnelly kardeşleri var. Onlar sayesinde reşit olana kadar korunursunuz ama sonrasında kazanamayacağınız bir oyunda piyon olursunuz.*

Durumumu tanımlamak için benzer kelimeler kullanmış olmamız bulanmasına neden oldu.

Ben bir piyondum, Victoria. Şimdi kalen olabilirim.

Benim kralım değil mi?

Maxim: *Bu hak edilmesi gereken bir unvan. Belki zamanla, senin için bunu yapmama izin verirsin.*

Ben: *Tehlikede olduğuma inanıyor musun?*

Maxim: *Evet.*

Ben: *Nereden?*

Maxim: *Moskova.*

Ben: *Ve sen onlar tarafından tehlikede değilsin?*

Maxim: *Elbette. Ama seni anında kendi kontrolleri altındaki bir Pakhan'la evlendirirler.*

Senin için göreceli bir yabancıyım, Victoria. Yine de gerçeği biliyorsun.

Ben: *Ne gerçeği?*

Maxim: *Seni güvende tutmak için öldürdüğüm.*

Sözleri omuzlarımdan çökmesine neden oldu.

Ötede, dış kapının çarpışını ve koridordaki ses kalabalığını duyabiliyordum ama kafamın içindeki kaosun yanında bunların hiçbir önemi yoktu.

Savannah'nın yetiştirdiği kadın olmak istiyordum -bağımsız, güçlü, kendine güvenen- ama bu, korunmam için bir mantık evliliği içeren arkaik bir gelecekle çelişiyordu.

Ama... onun için bir kolaylık değildi, değil mi? Bağlarını koparabilirdi.

Kiminle isterse onunla evlenirdi.

Ben gençtim. Benim reşit olmamı beklemek zorundaydı, ama daha erken evlenmeli ve bir aile kurmalıydı, böylece gelecekte ittifak kurabilecek çocuklarla güç tabanını sağlamlaştırmaya hazırlanabilirdi.

Ama bekliyordu.

Benim için.

Maxim: *Katyonok?*

Güvence vermesine rağmen, eve bir şeyler götürmem gerekiyordu.

Ben: *Üniversiteye gitmek istiyorum.*

Maxim: *Bu ayarlanabilir.*

Ben de kur yapmak istiyorum. Inessa düğün gününe kadar Eoghan'la tanışmadı bile.

Maxim: *Benimle zaten tanıştın.*

Ben: *Daha fazlasını istiyorum.*

Maxim: *Daha fazlasını sana vermeye çalışabilirim ama ben bir sapık değilim. Bu tür konuşmalar daha büyük olduğunuzda yapılmalı. Bunların hiçbirisi hakkında asla konuşmazdım.*

Ben: *Konuşmayı ben zorladım.*

Maxim: *Yaptın.*

Bu konuyu bir daha açmayacağım.

Maxim: *Bu akıllıca.*

Maxim: *Harris denen çocuğun seni kokladığını biliyorum... Kendine dikkat et, katyonok. Bunu yapmazsan etrafındakilerin başına geleceklerin farkındasın.*

Bu tehdit hem güven verici hem de sinir bozucuydu. Bu konuşmayla ilgili her şey .

Franklin Harris'i severdim. Sevimliydi. Ama tehdit açtı. Eğer bana dokunursa, geçen yıl Timofai Stepanov'un kaybettiği gibi önce bir elini sonra da hayatını kaybedecekti.

Parmaklarımı kendi içlerinde kıvırdım ve .

Seçeneklerim sınırlı olabilirdi ama annem ya da kız kardeşlerim gibi olmayacaktım. Hayatta bir evlilik yüzüğünden daha fazlası vardı.

Star Sullivan

"Aman Tanrım, Star, Link Jersey'den buraya kadar arkamızdan geliyordu! Çok havalıydı!" Katina kendini bana doğru fırlatırken çığlık attı.

Tüm ince kollar ve cılız bacaklar dolandı, beni sıkıca tuttu, o kadar sıkıydı ki acıtıyordu, ama *iyi* acıtıyordu.

Bazı günler, onun şimdiye kadar doğru yaptığım tek şey olduğundan emindim ve onu ben yaratmamıştım bile, görünüşe göre sadece hayatını kurtarmıştım.

Sadece.

İçinde bu küçük kızın olmadığı bir dünyayı düşünmek, ne kadar acımasız bir yer olacağını fark etmemi sağladı.

Yanağına bir öpücük kondurup ona sarılırken gözlerimi kapattım, şampuanının ve odamdan gizlice alıp üzerine sıktığı parfümün tatlı kokusuyla kendimden geçtim.

Bu düşünce beni sırttırdı. "Hırsız." Katina'nın nefesi kesildi. "Ben hırsız değilim."

"Hayır mı? Parfümümü kullanmak için kim kimin odasına gizlice girdi?"

"Sen kullanmıyordun," diye işaret etti.

Conor koridorda duvara yaslanmış bizi izlediği yerden rahatça, "Haksız değil," dedi.

Katina kıkırdadıktan sonra beni bırakıp Conor'a doğru savrulurken, "Şimdi iki kişi üzerime çullandı," diye homurdandım. Conor boğuk bir nefes alırken Katina... Şey,

Bir şekilde, ona sarılma sürecinde onu tekmeledi ve belki de aynı anda karnına dirsek attı.

Çocuğum, jimnastik sınıfında çok koordineli biri için, düz bir çizgide yürürken bir felaket düzenleyebilirdi.

"! Onu bana geri getirdin! Teşekkür !" Onun sevinç çığlıkları, teşekkürleri gözlerimi yaşarttı.

Lanet olsun, D haklıydı. Beni

duygusallaştırıyordu.

Aldığı darbeler yüzünden hâlâ bitkin görünen Conor ona sarıldı. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Kat. Benim işim onu her zaman eve getirmek."

Bu sözler karşısında çenemi sıktım.

Acı veren ama harika bir şekilde olan şeyleri söylemeye devam etmek zorunda mıydı?

Bir elimi ağrıyan göğsüme bastırarak çocuğumu ve Tanrım, *erkeğimi* birlikte izledim.

Çok mükemmeldi.

Çok masum.

Ama bu beklediğim bir şey değildi ve kendim için hayal etmeye cesaret edemediğim her şeydi. *Kendimiz* için.

Duygularım boğazımda düğümlenirken ileriye doğru yürüdüm, Kat'in arkasına geçtim ve bu küçük çemberin bir parçası olma ihtiyacıyla onu yumuşak bir şekilde kucakladım.

Benim ailem.

Sadece sürü değil.

Ailem.

Bu düşünceyi içime çektim, yüzümü Conor'ın boğazına bastırdım, bu da onun elini omuzlarımla arasına yerleştirip beni daha sıkı tutmasına neden oldu ve bu anın doğruluğunu kabul ettim.

Bu doğruluk içimden süzüldü, damarlarıma yayıldı, umut vaadiyle her şeyin üstesinden geldi - kendime asla izin vermeye cesaret edemediğim bir şey.

"İyi misin aşkım?"

Şaşkınlıkla başımı arkaya eğip ona baktım. "Evet, ben..." Bunun için tek bir kelime vardı. "...mükemmel."

Ve öyleydim.

Hiçbir şey çözülmemişti, her şey havada kalmıştı ve yarın garanti değildi ama o anda gerçekten, gerçekten mükemmeldim.

Bana samimi olduğu kadar içten bir gülümseme gönderdi ve ben de çenesini kavradım, gözlerimin içindeki yıldızları görebildiğini ve her birini hak ettiğinde bunları ona göstermekten korkmadığını biliyordum.

"Yıldız!"

Kat yanlışlıkla ayak parmağıma basarak dikkatimi çekti. "Ne var ufaklık?" "Kim o?"

Gözlerimi kırıştırtarak ona baktım. "Kim kimdir?"

Beni dürtükledi. "O."

Kadının işaret ettiği parmağı takip eden Conor, aile odasındaki çocuğu fark ederek, "O benim yeğenim. Seamus."

Yanakları parlak pembeye döndü. "Bunu nasıl heceliyorsun?"

"S-E-A-M-U-S."

Kaşlarını çattı. "Neden 'S-H-A-Y-M-U-S' değil?"

"Adının kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Aoife'la tanışana kadar bekle," dedi Conor ve beni kıs kıs güldürdü.

"Ama biz Seamus'a kısaca 'Shay' deriz. Tüm sesli harflerin bir arada olması İrlandalılara özgü bir şey."

Katina bu bilgiyi sünger gibi emdi. "Aoife kim?" "Baldızım."

Boğazımı temizledim ve düşünilemeyecek bir şeyi yapmayı kendime görev edindim: "O artık aileden biri, Kat."

Çocuğum bana kaşlarını kaldırdı, on yedi yaşında bir çocuk kadar küstah görünüyordu. "Alessa gibi bir aile mi yoksa Link gibi bir aile mi?"

Bir düşündükten sonra, "de biraz, ama Aoife yaşamak için kek pişiriyor ve sürekli motosiklet motorlarından bahsetmiyor," diye cevap verdim.

Kat kıkırdadı. "Her zaman onlardan bahsetmiyor."

Sırıttım. "Sadece çoğunu. Ama o senin teyzen olacak." Conor'ın gözleri büyüdü ama beni düzeltmedi.

"Ne zaman? Yıllardır teyzem olmadı."

Kelimeler dikkatimi çekti. "En son ne zaman bir teyzen oldu?"

"Ben çok küçükken. Çok iyi biriydi," dedi dalgınca. "Sence Aoife bana bir brownie verir mi?"

Gerginlik içimi doldurdu. "Adı neydi? Daha önce bir teyzeden hiç bahsetmemiştin."

Kaşları çatıldı ama bu kez şımarıklıkla değil. Sanki düşüncelerini benden saklıymış gibi gözlerinde tuhaf bir boşluk vardı ama bunun onun özerkliğinin dışında olduğunu hissedebiliyordum. Sanki bilinçaltı kendini koruyordu.

Kahretsin, çocuğumun nesi vardı?

Bunu daha önce de yaptığını, kendini bıraktığını görmüştüm ama hiç bu kadar derine inmemişti. Boş boş, "Hatırlamıyorum." diye mırıldandı.

Çömeldim ve çenesini tutmak için uzandım. "Nasıl yani? Çok küçük olduğun için mi?"

"Sanırım," diye fısıldadı, korkusu her halinden belliydi. "Neden hatırlayamıyorum Yıldız?"

Gülümsemem kolaydı, oysa içimde başka bir şey hissediyordum. "Sen çok küçüktün, ufaklık. O kadar küçükken yaşadığım şeyleri hatırlamıyorum. Ya sen Conor?"

"Hayır." Boğazını temizledi. "Aoife sana kesinlikle bir brownie verecek Kat, ama muhtemelen biz yemek yiyene kadar olmaz. Akşam yemeği için hazır mısın?"

Conor'a cevap vermek için döndü, "Sanırım."

Kat'ın gözlerine, önceki duvarın yerini alan bir karartı yerleşmişti. Bu beni endişelendiriyordu çünkü bana bir kâbustan uyandığı zamanları hatırlatıyordu ve onu eve geri gönderme fikri -uzun zamandır uğraşmak zorunda kalmadığımız- başka bir olay potansiyeli ile beni geriyordu.

"Brennan ve Eoghan'ın baldızı Victoria da burada. Shay'den daha genç. Oyun oynamak istersen Shay'in yanında bir Switch getirdiğini biliyorum."

Bu onu biraz neşelendirmiş gibiydi ve sessizce, sıkıntısını hafiflettiği için ona teşekkür ettim. "Eğer Seamus senin yeğeninse, bu benim kuzenim olduğu anlamına mı geliyor?"

Bana bir bakış attı. "Şey, evet." "Gerçekten çok güzel."

Onun hüzünlü ses tonuna homurdandım. "Sınıfında bir ruh eşin olduğunu sanıyordum." Kat kaşlarını çattı. "Gideli çok oldu Star. Hayatımıza devam ettik. Zamanı gelmişti." "Ruh eşleri hayatlarına devam etmez," diye belirttim.

"Tabii ki var," diye azarladı beni, sanki burada aptal olan benmişim gibi. "Hayat tek bir ruh eşine sahip olmak için çok kısa. İşte bu yüzden Camden benim için mükemmel."

"Senin için yaklaşık yirmi beş yaş büyük olması ve senin varlığından haberdar olmaması da yardımcı oluyor."

"Savannah bizi tanıştıracığını söylemişti," diye .

Görünüşe göre tartışmaya başlayacağımızı hissedene Conor kıkırdadı. "Bence ruh eşleri hakkındaki düşüncelerin *The Notebook*'u izlediğinde değişecek, Katina."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki izledin."

"Yani yapmadın mı?" diye mırıldandı. Başımı salladığımda bana ters ters baktı. "Bunu değiştiriyoruz. Bir noktada, o filmi benimle birlikte izleyeceksin."

"Seninle birlikte izleyebilirim," dedi Kat, sesi daha çok kendisiymiş gibi çıkıyordu. Şükürler olsun.

"Bence sen çok gençsin, Kat." Yüzünü buruşturdu. "Kaç yaş için uygun olduğunu bilmiyorum. Yani, yok..."

Bir kahkaha atarak, "Beklemen gerekecek Kat. Lunaparktaki senin için çok büyük olan oyuncaklara benziyor."

"Hiç adil değil," diye dudak büktü. "Ben de izlemek istiyorum."

"Birlikte izleyecek bir şeyler buluruz, merak etme. Conor çizgi filmlere bayılır."

Gözleri parladı ve sevinç daha önceki... Ne? *Dissosiyasyon mu*? Bunun ne kadar derin olduğunu daha önce nasıl görmemiştim? Füg durumları gibi başka bir şey değil de travma arayışında olduğum için mi?

"Bunları birlikte izleyebiliriz!" diye neşelenerek beni tekrar konuşmanın içine çekti. "*Naruto*'yu sever misin?"

İnledim. "Şu garip tilki bahsetmesine gerek yok. Sadece sosyopatlar böyle sırtır

."

"Tuhaf tilki dostum?" İkisi de bunu aynı ağızdan kaçırdı, öfkeleri abartısızdı. "Boş ver şu Kakashi ucubesini."

Beynim gecikmeli çalıştığı için Conor'a bir soru sordum.

Aptalca bir soru, "Porno okuduğunu biliyor musun?"

Tabii ki Katina bunu anladı. "Porno nedir?"

Cevap vermeme gerek kalmadan biri "Hey!" diye seslendi. Üçümüz birden döndük ve Conor'ın yeğeni Seamus'un orada durduğunu, yüzünde rahat ve sıcak bir gülümseme olduğunu gördük. "Con Amca!"

Conor Shay'i boynundan yakaladı ve ayı gibi sarılmak için kendine çekti. "Ben gittiğimden beri beladan uzak durmayı başardın mı?"

Burnu kırıştı. "Belki de. Sosyal medyanın yarısını karartmanın yardımı oldu."

Conor kıkırdarak, "Ne dilediğine ve ne elde edemeyeceğine dikkat et..." dedi. Gözlerinde yıldızlarla büyük oğlana bakan Katina'ya hızlı bir bakış attı. "...biliyorsun. Aptal olma."

"Yapmayacağım. Bu bir

partiydi!" Ah. *Parti* = *sarhoş*.

"Her neyse, gidip bir oyun ayarlamak üzereyim ve Victoria ve benimle oynamak ister misin diye merak ettim?"

Gözlerimin önünde, benim erken gelişmiş velet çocuğum pespembe kızardı ve çok ürkek bir hale büründü. "Çok isterim. Beni de dahil ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

İkimize de bir daha bakmadan uzaklaştı, hayatla ilgili her zamanki sosyal yorumlarını sessize aldı, bu da onun ani utangaçlığının bir kanıtıydı.

Onun maskaralıkları karşısında başımı sallayarak beni inceleyen Conor'a döndüm. "Konuşmamız gerektiğini biliyorum ama bunu yapmadan edemem," diye mırıldandı, bana doğru adım attı, bir eli belime yerleşti, diğeri ensemini kavradı.

Ağzı ağzıma değdiğinde, ağırlığımı kaldıracağını ve beni destekleyeceğini bilerek ona doğru sarktım.

Hep öyle yapardı.

Dudaklarımı aralandı, dilinin yumuşak selamını kabul ettim, okşaması bir 'merhaba' idi. "Beni mutlu ediyorsun.

Hiç *kimseyi* mutlu edememiştim.

Aslında, her zaman bunun tam tersini yapardım ve genellikle elimden geldiğince çok insanı kızdırmak için elimden geleni yapardım. Kuskün, hoşnutsuz insanlardan iyi insan olmazdı.

Ama Conor kendisi olarak bunu değiştirdi.

Kollarımı beline doladım ve ona sarıldım, o geri çekilene kadar başım omzuna düştü, ikimiz de nefesimizi tutarken alnını benimkine bastırdı.

"Cin'in dediği gibi retrograd amnezi mi ?" diye sordu sessizce. Kat'in başından geçenleri not etmesi sürpriz olmamıştı.

"Olabilir. Gözlerinde kâbus gördüğü zamanki bakış vardı. Ama daha kötüsü."

Omzumu avuçladı. "Geceyi burada geçirmek ister misin? West Orange'a dönmek yerine burada kalmasını ister misin?"

Kendine güvenmeye alışmış, artık sadece tek kişilik bir ekip olmadığını yavaş yavaş benimseyen bir kadın için, bariyerlerimi yıkması beni şaşırtmaya devam etti. Teklifi, kollarımı beline dolamama ve minnettarlıkla ona sarılmama yetti.

"Sakıncası var mı? Aoife ve Finn için?" Fısıldadım. "Neden umursasınlar ki?"

Burası devasa bir yer."

"O olabilir..." Yüzümü buruşturdum.

"Yatağı ısılatmak mı?"

"Kabus gördüğünde bunu yapardı."

Conor düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını büzdü. "West Orange'a geri dönmek ister misin?"

Geceyi güvende olduğunu bildiği bir yerde mi geçirsin?"

"Hayır. Zaten geceyi geçirerek işleri geciktiriyoruz." Bir elimi yüzüme sürdüm. "İçimde kötü bir his var..."

"Ne hakkında?"

"Troy."

"Telefon kayıtlarına ulaştım. Onu arayıp geleceğimiz konusunda uyarabilir miyiz?" Dudağımı ısırdım, ihtiyaç-
Kahretsin, bilmiyordum bile.

Sadece midemde huzursuz bir his vardı.

Kabul etmek gerekir ki, bu sadece Kat'in yeni aile üyeleri olduğunun söylenmesi gibi basit bir şeye verdiği içgüdüsel tepkiyle tetiklenmişti, ama...

"Ne oldu?"

"Belki Aoife'ın Jake için çarşafı falan vardır? Kaza geçirdiği zamanlar için?"

Konuşmanın aniden değişmesine kaşlarını çatı. "Evet. Tabii ki. Olmazsa, biraz satın alabiliriz."

"Doğru. Sadece aşağılanmış hissetmesini istemiyorum ve belki," diye mırıldandım, "biz Troy'u ziyarete giderken o burada kalabilir? Burada güvende olur, değil mi?"

"Güvenlik sistemini ben kurdum ve siz de geçen baharda deneme sürüşleri sırasında güvenlik duvarını test ettiniz. Muhtemelen bir kasadan daha güvenlidir."

Rahatlamış bir nefes aldım. "Evet. Haklısın. Haklısın. Kodunuzu sıkı sıkıya kilitledik." "Öyle yaptık ve Eoghan'la birlikte sistem üzerinde de çalıştık. Hemen hemen bir kale gibi.

Ayrıca korumalar da var. Yandaki binayı satın aldık, bu yüzden onlar da yerdeler." "Gerçekten mi? Bu aşırı görünüyor."

Omuz silkti. "Geçtiğimiz yıl korumalara ihtiyacımız olduğunu kanıtladı." "Sizin hiç yok."

"Sen varsın," diye alay etti, bu da beni güldürdü.

"Beni güldürmeyi bırak," diye karşı çıktım, elimi seçiren dudaklarıma silerek. "Bu doğru, değil mi?"

Öfkelendim. "Evet, bu doğru."

Kendini beğenmişliği koluna bir yumruk atmama neden oldu.

"Hey! Brennan az önce o lanet koluna vurdu. Ouch."

"Bebek gibi davranma." Nefesinin altında homurdandığında burnumu çektim. "Eğer o buradaysa, kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Ne oldu Yıldız?" diye sordu, hâlâ kolunu ovuşturuyordu ama katmanların altını okuyor ve tedirginliğimi hissediyor gibiydi.

"Bilmiyorum bile. Ovianar aklıma girdi, hepsi bu. Çocukların tehlikede olduğunu söyledi."

"Bundan şüpheliyim. Yani, o zamanlar öyleydi elbette, ama zamanlar sadece oyundaki oyuncaklardı. Şimdi de tehlikede olmaları pek mümkün değil, değil mi?"

"Ailelerinin cinayetlerine tanık oldular, Conor. Elbette bu cinayetler eski mahkumlar tarafından işlendi ama Jorgmundgander aracılığıyla Sparrow destekli bir operasyonla bağlantılı olduklarını anladık, öyleyse başka birinin de noktaları birleştirmesini engelleyecek ne var?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Kahretsın."

"Evet. Kahretsın." Bir nefes verdim, artık onunla aynı sayfada olduğu için aniden yırtıldım.

Ben.

ABD'deyken ailemizle hasret gidermek mantıklı gelmişti, çünkü kim Otuz altı saat sonra nerede olacağımızı kim bilebilirdi ki? Şimdi, bu dakikaların her biri ödünç alınmış gibi hissediyordum.

Çalındı.

Çünkü geçmişin çocuğum üzerindeki somut etkisini görmüştüm.

"Şimdi gidebiliriz. Sorulması gereken soruları sorarız. Akşam yemeği için zamanında dönebilir miyiz?"

"Yakında yemek yemeyecekler mi?"

"Hayır. Atıştırmalıklar var ve geç saatte yiyoruz."

"Katina'yı yerleşkede bırakmalıydım," diye mırıldandım. "Onu yabancıların yanına bırakamam."
Ellerimizi birbirine düğümlemek için uzandı. "İdeal değil ama zaten Shay'le oynuyor, bu da onu meşgul edecektir. O güvende. *Fiziksel olarak*. Eoghan burada. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermez. Kardeşlerimin geri kalanını boş ver."

Başımı sallayarak yutkundum. "Ona dışarı çıkacağımızı söyleyeceğim."

"Dışarı mı çıkıyoruz? Nereye?"

Arkamı döndüğümde Cin'in kapı pervazına yaslanıp içeriyi dinlediğini gördüm ve "İçimde kötü bir his var" dedim. İçgüdülerini dinlemenin ne kadar önemli olduğunu benim kadar farkında olarak doğruldu. "Ne hakkında?"

"Troy."

"Tehlikede olduğunu düşünüyorsun."

O garip aciliyet duygusu kafama inen yumruklar gibi üzerime gelmeye devam ederken gözlerimi ovuşturdum. "Evet. Aptalca ama..."

"Aptal değil. Bizi Troy'a götüren bir yol çizdik. Bu yol izlenebilir ve Reinier kayıp. Bu Smythe ve Foundry'yi endişelendiriyor olmalı. Başlangıçtaki altı kişi birden ikiye düştü." Conor'a baktı. "Buranın bir cephaneliği var mı?"

Sözleri güven verici değildi ama en azından artık sebepsiz yere çıldırıyormuşum gibi hissetmiyordum.

"Burası O'Donnelly ailesinin evi," diye karşılık verdi. "Tabii ki öyle." İçimden gülümsemek bile gelmedi.

D'yi hafif makineli tüfeklerle çevrili en rahat olduğu yere yönlendirirken telefonum çaldı.

Bilinmiyor: *Arama nasıl gidiyor?*

Kaşlarım Kuznetsov'un esrarengiz zamanlaması karşısında kalktı, şey, Kuznetsov olmalıydı, değil mi?

Zamanlama çok mu esrarengizdi?

Bizi gözetleyip gözetlemediğini merak ederek etrafıma bakındım ama Conor'ın da söylediği gibi, yola çıkmadan önce ağ güvenliğini kontrol etmiştim. Kodu sadece mükemmel değildi; karmaşıklığı içinde çılginca güzeldi.

Ben: Kuznetsov

Bilinmiyor: Evet. Adımı biliyorsun. Sen kullanıyorsun

8

Ben: Belyaev adında birini tanıyor

Bilinmiyor: Onu tanıyordum. O şimdi ölü

Ben: Biliyorum

Bilinmiyor: Neden sordunuz

Neden öldüğünü biliyor musun? Ya da nasıl

Bilinmiyor: Hayır

Ben: Oğlunuzla aynı gün öldü

Bilinmiyor: Ne?

Ben: Onun bir Serçe olduğunu biliyor musun

Bunu bilerek gizli tuttum. Oğlunun bir Serçe olup olmadığını mesajla açıklamak istemedim. Onun hakkında ne düşünürsem düşünüyüm, yaşlıydı.

Bilinmiyor: Ben yaptım. Yüksek rütbeliydi

Ben: En yükseklerden biri

Bilinmiyor: Ölümü Aleks'inle bağlantılı mıydı

Ben: Evet. Hala nasıl olduğunu bulmaya çalışıyoruz

Bilinmiyor: Belyaev bize istihbarat sağlıyordu

Ben: Açık

Bilinmiyor: Yağma sırasında sanat kaçakçılığı

Operasyon: Sürekli Özgürlük Operasyonu

Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

Bilinmiyor: Belli sebeplerden dolayı

Nefesim kesildi.

Ben

Bilinmiyor: Evet. Bu yüzden onların kaçakçılık operasyonu tarafından yutuldunuz.

Hayır

Bir de aramızdaki çifte ajan var ama tür bir şeyi onunla paylaşacak değildim.

Beni bulmaya mı çalışıyordun

Bilinmiyor: Evet. Belyaev eski bir arkadaşıydı

Aleks'in. Okuldan

Ben: Arkadaş mıydılar?

Bilinmiyor: Evet. Aleks, annen gibi

Çifte ajan

Ben: Onun bir Serçe olduğunu biliyor muydun

Bilinmiyor: Evet. O önce bir Kardeşi

Bilinmiyor: Belyaev'in Serçe kölelerinden bir gelini vardı. Aleks onun öldüğünü öğrendiğinde, ölümünün arkasında Belyaev'in olduğundan şüphelendi ve bunu ona karşı koz olarak kullandı

Bilinmiyor: Bu noktadan önce Aleks iyi konumdaydı ancak üst sıralarda değildi.

Bilinmeyen: Neyi ortaya çıkaracağını görmek istedim kendi başına

Ben: Neden bunu bana başladığımızda söylemedin

Ben: Peki seninle ne paylaşacaktım

Bilinmiyor: Bu bir sürpriz

Beni test ediyordun

Ben: Olmamalı. Ölümlerinin bağlantılı olduğunu bilmiyor muydun

Bilinmiyor: Nedenini anlamıyorum. Belyaev

Ohio'yu ziyaret ediyordu. Ohio'da bir otel odasında geçirdiği kalp

krizi sonucu vefat etti

Cincinnati

Ben: O . Bir araba kazasında öldü. Bu bilgiyi aldın

Bilinmiyor: Konuyla ilgisi yok

Ben: Biri sana yanlış bilgi verdiyse değil

Bilinmiyor: Ben hallederim

Bilinmiyor: Onu bulmaya yakın mısın?

Katil

Torununu bulmaya daha yakın

Tam tersi de doğrudu ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Bilinmiyor: Bu harika haber

Ben: Gitmem gerek

Bilinmiyor: Bunu kolaylaştırmak için neye ihtiyacınız varsa

soruşturma, sahip olabilirsiniz

Ben: Şimdi kendimi kanıtladım

Bilinmiyor: Evet

Ben: Tamam, peki sana kirli istihbaratı kim verdi

Bilinmiyor: Biz konuşurken Interpol, Serçeler ve onların

kaçakçılığına adanmış bir departman için altyapısında bir yer

oluşturuyor

Demek böyle olacaktı, ha? Oyalanmaktan nefret ederdim.

Ben: Henüz sonuç vermemiş olmama rağmen

Bilinmiyor: Sonuçlar ya da değil, onlar pislik ve

pisliğin yok edilmesi gerekiyor

Ben: Bu departmanı her zaman kuracak mıydınız

Bilinmiyor: Son iki yıldır kartların içindeydi. Halkın

hükümetlerindeki yolsuzluklardan haberdar olmadığı zamanlarda

pek şey ama şimdi durum farklı

Bilinmiyor: Bu nitelikteki bir departman maliyetlidir.

Sadece halkın tepkisi

Güçlü

Bilinmiyor: Hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Bana torunum

Star'ı bul. da ailesini kaybetti ve yalnız olabilir ama buna ihtiyacı

yok

Ben: Ki öyle

: Elimden geleni yapıyorum. Gitmem lazım

Sözlerinin vicdanıma işlediğini kabul etmek istemeyerek telefonumu arka cebime soktum.

Cin ve Conor'ın cephanelikten henüz dönmediklerini görünce, aile odasından geçip iki genç ve Katina'nın *Mario Kart* oynadığı daha küçük bir çalışma odasına yöneldim.

Yanına yaklaşıp elimi Kat'in omzuna koydum. "Kat, dışarı çıkmam gerekiyor." "Gelmeme gerek yok, değil mi?"

Dudaklarım kıvrıldı, yine erken olgunlaşmıştı. Tanrıya şükür. "Hayır. Oyununu mahvetmek istemem."

"Ben kazanıyorum," diye .

"Devam et boksör," diye takıldım, başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Daha sonra döneceğim, tamam mı? Akşam yemeğini biz olmadan servis ederlerse, iyi olacak mısın?"

Kız, Victoria, nazik bir gülümsemeyle, "İyi olacak," diye güvence verdi. "Burada işimiz bittikten sonra film izleyeceğimizi söylemiştik zaten."

Onu da dahil etmelerini takdir ederek gülümsemelerine karşılık verdim. "Umarım iyi vakit geçirirsiniz."

Bakışlarını bir kez bile ekrandan çevirmeyen Katina'ya uzun uzun bakarak onları yalnız bıraktım, Seamus ve Victoria ile arkadaş olmuşken onu burada bıraktığım için kendimi daha iyi hissediyordum. Zamanını kaç yetişkinle geçirdiğinden dolayı büyük çocuklarla daha rahat olduğunu biliyordum ve bu benim için sadece bunu doğruladı.

Koridora döndüğümde Cin yarı otomatik silahları iki siyah spor çantasından birine yerleştiriyor, Conor da omzundaki kılıfa bir silah yerleştiriyordu.

Bu manzara karşısında kaşlarım kalktı, çünkü bu hiç beklemediğim *bir* şeydi. Bana sırtıttı. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

"Hayır, bunların hiçbiri değil," diye homurdandı Cin. "Bu tür davranışlar için çok gencim." "Daha önce seks partilerinden bahsediyordun," diye homurdandı Conor.

"Evet, bunun için yeterince yaşlıyım."

Ona gözlerimi devirerek eğildim ve çantalarından birini açarak elimizdekileri inceledim. "Savaş için mi toplaniyoruz?"

"Önlemek, tedavi etmekten daha iyidir."

"Bunun silahlarla işe yarayacağından emin değilim," diye düşündüm.

"Whistler burada," diye dürtükledi. "Hacker çocuk yerine sahada olması iyi olur."

"Onun korumasını istiyorum. Her ihtimale karşı. Ayrıca, bu onun savaşı değil."

"Bu *bizim dövüşümüz*," diye karşı çıktı Conor. "Bu konuda onu istiyorsan, ben onu yakalarım. Ona zaten gideceğimizi ve biz yokken belaya karşı tetikte olmasını söyledim. O zaten her zaman savaşa hazırdır. Muhtemelen ceplerinde sökülmüş bir AK-47 vardır."

Cin homurdandı. "İmkansız."

"yapıyordum. Şaka kaldıramıyor musun?"

Birbirlerine laf atmaya başlamalarını istemediğim için başımı salladım. "Bırak burada kalsın. Cin ona iltifat ediyorsa, onun en iyilerden biri olduğunu biliyorum ve aileyi korumasını istediğim şey de bu."

Cin dilini şaklattı ama sesini çıkarmadı ve Conor sadece bir bıçak kılıfı ve iki silah kılıfı takmamı izledi.

Giynip kuşandıktan sonra kapıya yöneldik ama Conor Brennan tarafından geri çekilmeden önce değil. Her ne hakkında tartışılırsa Brennan kaşlarını çatı ve Conor sırtı, ama gitmemizi engellemek için hiçbir şey söylemedi, sadece gitmemizi izledi.

Yola çıktığımızda kendimi daha iyi hissediyordum. Proaktif. Zaman kaybetmek yerine bir hedefe doğru ilerliyordum. Kat'le buluşmak zaman kaybı değildi ama şu anda içinde bulunduğum endişe bulutu kesinlikle onun tarafından harekete geçirilmişti.

Bir saat süren yolculuk boyunca parmaklarımı kolçağa vurdum, tedirgindim ve neye doğru gittiğimizden emin değildim.

Troy bu işteki herkes kadar nevroktikti, bu yüzden onunla konuşmanın kolay olmayacağını biliyordum. Özellikle de bizi orada istemiyorsa, ki hoş karşılayacağını sanmıyordum.

Conor'ın eli serbest elimi sıkıca kavradı ve parmaklarımızın köprü kurmasına izin verdim, bağlantının derimden fırlayacakmışım gibi hissetmemi engellemesine izin verdim.

Bana bir Pixy Stix teklif ettiğinde başımı salladım. Yemek düşüncesi midemi bulandırdı.

Eyalet sınırını geçip Stamford'a yaklaştığımızda aklıma gelen bir düşünceyle ona döndüm. "Dagda ile temas halinde misin? Onunla pazarlık yaptığını göre öyle olduğunu varsayıyorum."

İç çekti. "Bu tartışmanın gerçekten zamanı mı?" "Hayır ama tartışmayacağım. O da tehlikede olabilir."

"Bu konuda , değil mi?" D, cipimizin dikiz aynasından bana bakarak mırıldandı.

"Öyleyim. Ayrılmadan önce Kuznetsov'la mesaj yoluyla konuştum-" "Ve bunu bize *şimdi* mi söylüyorsun?" diye tersledi.

"Süzülmesine izin vermeliydim," diye verdim.

"Daha az didişme, daha çok açıklama," diye mantık yürüttü Conor, sesi sakindi.

"Oğlunun bir Serçe olduğunu biliyordu. O bir bitkiydi. Belyaev ona şu konuda bilgi aktarıyordu..." Yutkundum. "CIA, Afganistan'daki önemli eserlerin yağmalanmasına karışmıştı, D. Yakalanmamın nedenlerinden biri de buydu. Kuznetsov, Belyaev'in Aleks'e bu anlaşma hakkında bilgi verdiğini doğruladı." "Kuznetsov beni arıyordu" diyebilmek hoş bir sürpriz oldu.

Conor'ın eli sessiz bir destekle benimkini sıkıca kavradı, şüphesiz bunun benim için ne kadar önemli olduğunu farkındaydı.

Yine de tek söylediği "Sevindim," oldu.

Gülümsemem titrekti. "Belyaev'in Cincinnati'deki otel odasında kalp krizinden öldüğüne inanıyordu, bu yüzden birisi ona kötü istihbarat verdi."

"Dagda'nın tehlikede olduğunu düşündüren şey nedir?" D sorguladı.

"Bilmiyorum," dedim tedirginlikle. "Ama onu arayıp kontrol etmenin ne zararı olur ki?" Conor başını sallayarak cep telefonuna uzandı ve ben de bağlan tuşuna basmasını izledim.

"Troyun çiftliğinden yaklaşık on dakika uzaktayız," diye bilgi verdi Dead To Me. "Harika."

Şimdi ayak parmağıma dokunarak Conor'ın telefonunun açılmasını bekleyişini izledim, ama sonuç alamayınca omuz silktili.

"Denemeye devam et," diye .

"Yapacağım."

Dakikalar sonra otoyoldan çıkan D, Google Maps'e göre devasa mısır tarlalarının ortasında bir evin bulunduğu geniş bir araziye yaklaşırken yavaşladı.

Bölgedeki diğer çiftliklerin aksine, bu çiftliğin çevresinde elektrikli bir çit ve üzerinde kırmızı halıdaki bir Hollywood yıldızından daha fazla kamera bulunan büyük bir kapı vardı. Savunmalar özel araziden ziyade devlete ait mülklere daha uygundu.

Ön tarafa geldiğimizde, Dead To Me zile dokundu. "Dagda'dan hâlâ cevap yok," diye mırıldandı Conor.

Dahili telefondan keskin bir ses, "İşinizi belirtin," dedi. "Troy? Benim için ölü."

"Burada ne halt ediyorsunuz?" "Sizinle konuşmamız gerek." "Biz kim?"

"Lodestar benimle, artı erkeği."

"O kaltağın bir erkeği mi var?" Troy yuhaladı. "Bugünün gerçekten kıyamet günü olduğuna inanıyorum." İçimden homurdansam da sessiz kaldım.

"Öyle, ama biz senin tehlikede olduğunu düşündüğümüz için geldik." Troy homurdandı. "Her zaman öyle değil miyiz?"

"Hayır. Bu farklı. Beni içeri al, Troy. Aynı taraftayız." "Bundan şüpheliyim. Bak, bu iyi bir zaman değil."

O bize daha fazla tavır alamadan, sesimi yansıtabilmek için öne doğru eğildim ve "Konu Jorgmundgander, Troy" diye bağırdım.

Ölü bir sessizlik oldu, sonra kapılar içeri doğru çekildi.

Bu iyiye işaretti.

Garaj yoluna girdiğimiz anda kapılar arkamızdan kapandı. Dead To Me, mandal tıklanana ve alan emniyete alınana kadar yola çıkmadı. Eve doğru ilerlerken Conor Dagda'yı denemeye devam etti ama on dakikadır aralıksız deniyor olması şu anda pek de ihtiyacımız olmayan bir alametti.

Tedirgin bir şekilde etrafımda döndüm ve Tanrı bilir ne var diye araziye taradım. Ancak göz alabildiğine uzanan ufukta mısır mevsiminin kalıntıları uzanıyordu.

Bu, mısır sıralarının etrafta gizlice dolaşan herhangi biri için barınak sağlamadığı anlamına geliyordu, ama aynı zamanda bize otoyoldan hiçbir koruma sağlamadı, bu da sadece tedirginliğimi artırdı.

Baskı altında her zaman iyiydim ama bu farklı bir şekilde vuruyordu.

Bunun farklı olduğumdan mı kaynaklandığını bilmiyordum ama kılıf yerine elimde bir silah olsaydı, tetiği çekerdim.

Gülünç derecede uzun araba yolundan aşağı inmeyi başardığımızda, evin önüne geldiğimizde rahatlamıştık.

Sıradan insanların gözünde sıradan bir çiftlik eviydi. Ancak yapı, çiftlik arazisine ait olmayan güvenlik protokolleriyle açıkça güçlendirilmişti.

Daha fazla CCTV ve şüphesiz gözle görülemeyen bir ton başka önlem

-Isı sensörleri, basınç monitörleri ve benzerleri onu güzel ve sıkı bir şekilde kilitli tuttu.

Çiftlik evinin etrafı da yaprak döken ağaçlarla çevriliydi, bu da yerdeyken silahıma uzanmama neden oldu.

Benim İçin Ölü de ağaçlara baktı ve işte o zaman onu gördüm; bir *parıltı*.

"Ağaçların arasında," diye seslendim, arabanın arkasına geçip onu yetersiz bir kalkan olarak tuttum ve Conor'a da aynısını yapmasını işaret ettim.

"Ne istiyorsun?" Troy bağırdı, artık yuva olarak seçtiği ağaca baktığımız için yerini belli etmekten korkmuyordu.

"Sana konuşmanı söylemiştik."

Kentucky aksanı her zamankinden daha kalındı, "Benimle Jorgmundgander hakkında konuşmak de kafasında sorun olmayan kimse yoktur."

"O zaman bizi neden içeri aldın Troy?" D sabırsızca ellerini kalçalarına götürerek karşılık .

"Silahlı mısın?"

Alay ettim. "Tabii ki öyleyiz."

"Aşağı inmeden önce silahlarınızı görmek istiyorum." "Görme engelli olduğumu sanıyordum?"

D, Conor'a "Öyle" diye cevap verdi.

"O zaman nasıl oluyor da ağaca çıkıp bizi vurmaya çalışıyor?" "Ya yalan söyledi ya da söylediğinden daha iyi görebiliyor."

"Ne sızlanıyorsun?" Troy bağırdı. "Daha az konuş, daha çok göster." "Bu çok saçma," diye homurdandım ama ona kılıflarımı gösterdim. D de öyle yaptı. "Peki ya o?"

"Ben silah taşımam," diye yalan söyledi Conor.

Cep telefonum çaldı. Oviatar'ın numarasını görünce kaşlarımı çatıttım ama telefonu almak için Troy'dan uzaklaştım.

"Hey, sen ne sanıyorsun? Kapat şu telefonu!" Troy hırladı.

Silahının emniyetinden çıkan sesin sessiz açıklıkta sektiğini duyunca ona ters ters baktım.

Elinde keskin nişancı tüfeği olan birine sırtımı göstermek akıllıca değildi, ama bu tamamen saçmalıktı ve hepimiz bunun onun durum üzerinde biraz kontrol kurmaya çalışması olduğunu biliyorduk.

"Oviatar, ne-" "STAR!"

Minerva'nın çığlığı beni . "Minerva? Ne oldu?"

Hıçkırıkları telefon hattında yankılandı. "O gitti. Oh, Tanrım, o gitti." Feryadı beni tam kalbimden vurdu. "Bunu bize nasıl yapabildin? Nasıl yapabildin?"

Öfke, korku ve keder birleşerek tek bir kütle haline geldi ve bana doğru savruldu. Bir an için beni boğdu. Söyleyecek sözüm yoktu. Söyleyecek bir şeyim yoktu. *Ne söyleyebilirdim ki?*

"Ben ..." Ağzım çalıştı. "Ne oldu? Neredesin sen?"

"Süte ihtiyacımız vardı," diye ağladı. "Dışarı çıktım, geri döndüm ve o... Oh, Tanrım. Gitmiş. Gitmiş. Ölmüştü. Ölmüştü." Serbest bıraktığı hıçkırık, bir kalbim olduğunu ve kırıldığını fark etmemi sağladı.

Yıllar önce aramız bozulmuştu ama onlara asla kötülük dilemedim. *Asla.*

Bir ürperti omurgama doğru ilerledi. "!" "Öyle. O lanet olası," diye bağırdı.

"Polisler-"

"Buradalar. Tryn de ve-" "Nasıl?"

Homurdandım.

"Nasıl? Bana sorabileceğin tek şey bu mu? Onu sen öldürttün, seni lanet olası amcık."

"Bilmem gerek," diye hırladım, hakaretlerini sineye çekmeye hazırdım ama yine de cevaplara ihtiyacım vardı. "O... O olabilir mi..."

"Bu intihar değildi," diye tükürdü. "Kafasının arkasındaydı." Bu kez ondan yükselen feryat beni de onun kederine karşılık olarak ürpertti. "O- O- Oh, Tanrım. Onsuz nasıl yaşayacağım? Nasıl mı? Brady'ye ne söyleyeceğim?"

Tekrar hıçkırmaya başladığında, bir gram fentanil çekmişim gibi suçluluk duygusunun en saf dozu beni vurdu. "Çok üzgünüm Minerva" diye fısıldarken gözlerimi kapattım.

Ama bunu duymak istemedi ve onu suçladığımı söyleyemem.

"Siktir git," diye tükürdü. "Bunu sen yaptın. Bunu bize sen getirdin. O *senin yüzünden* öldü."

Conor'a döndüğümde bir el omzumu kavradığında ağzım titredi. "Ne oldu?"

Bu mu?"

"Siktir git, Star. Sikeyim seni. Umarım ona yaptıklarını sana da yaparlar, seni lanet olası kaltak."

Hattı kestiğinde neredeyse rahatlamıştım. Bunu yapamazdım, telefonu kapatamazdım.

Sonra değil.

Yutkunarak fısıldadım, "Ovianar idam edildi."

A large, stylized handwritten signature in black ink. The signature reads "Conor O'Donnelly". The letters are fluid and connected, with a prominent 'O' in the middle. The signature is written in a cursive style.

"DOĞRU MU DUYDUM?"

Soru benden ya da Cin'den değil, Troy'dan geldi.

Dürbününün güneşte parladığı ağaca baktım ve Londra'da daha yeni ayrıldığımız kadına ne olduğunu neredeyse fısıldarken Star'ı nasıl duyduğunu merak ettim.

Kahretsin, onun kanı bizim ellerimizde miydi?

Öyle görünüyordu.

Kuznetsov ve Belyaev cinayetlerinden yıllar sonra ortaya ve o ertesi gün öldü mü?

D, Troy'u görmezden gelerek, "Evi temizliyorlar," . "Evet," diye mırıldandım, Star'ı endişeyle izliyordum.

Kaşlarını ovuşturarak, "Dagda'yı tekrar dene," diye emretti.

Gözlerinin derinliklerinde mutsuzluğunu ve suçluluk duygusunu gördüm. Acısını dindirmek için bir şeyler yapabilmeyi diledim ama bunu hiçbir şeyin yapamayacağını çok iyi biliyordum. Sadece zaman ve o zaman bile her zaman işe yaramıyordu.

Ona yardım etmem gerektiği için başımı salladım ve telefonumu tekrar tuşladım. Kulağıma birkaç zil sesi gelmişti ki, Star'ın ayaklarının birkaç santim ötesinde arabaya bir kurşun isabet etti.

Otomatik olarak onu yakaladım ve yere sürükledim. Cin de çömeldi, kaşları çatılmıştı ve öfkesi giderek artıyordu.

"Ben Troy," diye kestirip attı ama cipin arkasında durmaya devam etti. "Etrafta dolanıyor."

"Soruma cevap verin. Oviyanar öldü mü?" Troy tükürdü. "O zaman onu hatırlıyorsun?" D tersledi.

"Tabii ki biliyorum. Ohio, değil mi? Siktir." "O'Donnelly?"

Bu saçma sohbetin ortasında, Dagda'nın sesinin aniden kulağımda belirmesi şok etkisi yarattı, özellikle de sesi nefes nefese geldiği için.

"Ovianar öldü." diye kestirip . "Siktir," diye tısladı.

"Serçelerin evi temizlediğini düşünüyoruz. Yolda birileri olabilir-" "Yolda değiller, O'Donnelly. Buradalar. Altına giriyorum-" Başka bir merminin patlamasıyla başımı kaldırdım, yine Troy olduğunu düşündüm ama değildi. Kulağıma gelmişti.

"Dagda?" diye sordum. "Orada mısın?" Ölü hava.

"Siktir."

"Dagda? Dagda'yla mı konuşuyorsun?" Troy bağırdı, aniden saklandığı ağaçtan sıçradı ve sanki birkaç dakika önce onun melodisiyle dans ettiğimizi görmek için kurşun yağdırmıyormuş gibi bize doğru yürüdü.

Kamufraj giyiyordu, yüzü boyalıydı ve G. I. Joe'nun kıyafetsiz görünmesine neden olabilirdi - bir pusu için hazırlanmıştı.

"Az önce hattı . Çoktan orada olduklarını söyledi," diye Star'a bilgi verdim.

"Vay anasını," diye geveledi Dead To Me, gözleri endişeyle açılmıştı. "Bu koordineli bir çaba." Troy'a döndü. "Tehdit mi edildin? Böyle süslendiğine göre tehdit edilmiş olmalısın. Ne oldu?"

O cevap veremeden evin içinden bir alarm sesi duyuldu. Çorak tarlalarda yankılanıyor, kalbimin her atışında sesi daha da artıyor gibiydi.

Patron gibi göz bandı takan Troy, başını yana çevirip evini incelerken dişlerini sıkı. "Bu benim çevre alarmım." Başka bir alarm daha çaldı. "Arka kapılar."

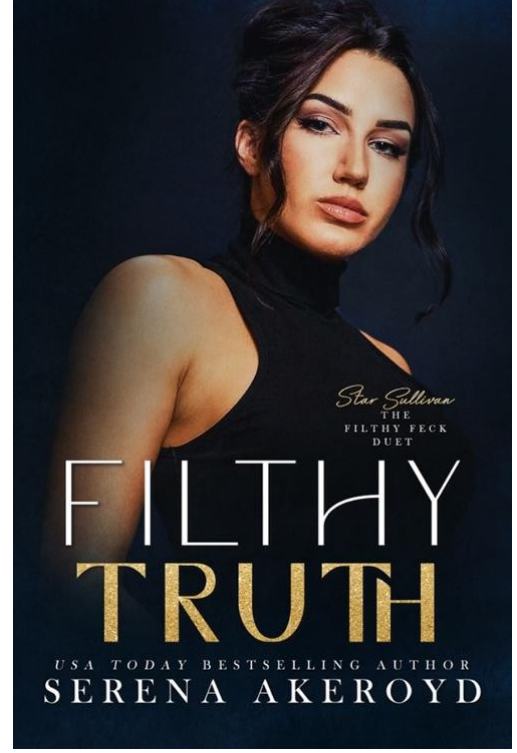
Dead To Me, Star ve ben hep bir ağızdan aynı lanet kelimeleri söyledik: "*Buradalar.*"

Tam o sırada otoyoldan bir ateş topu üzerimize doğru geldi.

BOOM.

YAZAR NOTU

Umarım İğrenç Gerçek için hazırsınızdır.

Sen olabilir ÖN SİPARİŞ ve ikinci yarım . ve DÜET

Burada: www.books2read.com/FilthyTruthSerenaAkeroyd

Ayrıca burada Kirlî Yalanlar'ın zaman çizelgesine uymayan silinmiş bir sahne bulacaksınız:
<https://dl.bookfunnel.com/sv06kgjd0e>

Karanlık ve Star'ın seks kölesi olduğu zamanlardan kalma cinsel saldırılar içeriyor.

İĞRENÇ YALANLAR 500 yoruma ulaştığı anda Diva okuyucu grubuma bonus bir sahne bırakacağımı unutmayın!

Sen olabilir katılmak Burada için okuyun o ne zaman o olur:
www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas

VE...

Cassandra Robbins ile ortak bir proje yazacağımı duyurmaktan çok memnunum!!! Müritlerinden bir karakter bir Fecker'a aşık olacak! Kim olduğunu tahmin edebilir misiniz?!

Buradan ön sipariş verebilirsiniz: www.books2read.com/FilthyDisciple Hepinize çok sevgiler,
Serena

XOXO

GÜNAHKÂRLAR VE VALENTİNİLER İLE ÇAPRAZ OKUMA SIRASI

FILTHY
NYX
BAĞLANTIS
I
PIS ZENGİN
GUNAHİ
CELIK PIS
KARANLIK CRUZ
MAVERICK PIS
PIS SICAK SEKS
SAHİN FIRTINA
DON THE LADY
PIS SIR REX
RACHEL FILTHY
KING
VAHİY BİRİNCİ KİTAP VAHİY İKİNCİ
KITAP PIS YALANLAR
IGRENC GERCEK

ÜCRETSİZ KİTAP!

Ücretsiz e-Kitabınızı almayı unutmayın!

[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

Meg'in aşk hayatında bir kıvılcım eksikti, ta ki hükmedilme ihtiyacını keşfedene kadar. Nişanlısı da aynı sapkınlığı paylaşıncı, tüm doğum günlerinin aynı anda geldiğini düşündü ve sonra ilişkilerinin koca bir yalan olduğunu öğrendi.

Gabe yıllardır Meg'i sevmekte, onu uzaktan izlemekte ve her zaman onunla ilk çıkanın kardeşi değil de kendisi olmasını dilemektedir. Meg'i yatağına alma şansını yakaladığında -daha da iyisi, ona bağlandığında- bu reddedemeyeceği bir fırsattır.

Feci sonuçlarla.

Gabe, Meg'in her zaman istediği tek kadın olduğunu anlamasını sağlayabilir mi? Ancak sırlar ve yalanlar bir ilişkinin içine girdiğinde, aşıklar arasında ve daha da önemlisi, Sub ve Sir arasında ihtiyaç duyulan sağlam güven temelini kurmak imkansız mıdır?

Bu hikâyede BDSM ortamında orgazm kontrolü yer almaktadır.

[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

SERENA İLE BAĞLANTI KURUN

En son güncellemeler için web siteme göz atmayı unutmayın!

Ama benimle takılmak ve beni daha yakından tanımak isterseniz, sizi yeni kitaplarla ilgili tüm dedikoduları öğrenebileceğiniz Diva okur grubumda görmeyi isterim. Buradan : www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas.
katılabilirsiniz Ya da bana her zaman PM veya e-posta gönderebilirsiniz. Sizlerden haber almayı çok seviyorum:
serenaakeroyd@gmail.com

YAZAR HAKKINDA

Ben bir romantik romankoliğim ve mutlu sonla biteceğini bilmediğim bir kitaba dokunmam. Bu bağımlılık benim doymak bilmez romantizm ihtiyağına uygun hikâyeler yazmamı sağladı. Kıvrımları ve beklenmedik dönüşleri seviyorum ve romanlarımın hepsi seksi erkekler, kara mizah ve ateşli AF aşk sahneleri içeriyor.

Hem çağdaş hem de paranormal olarak MF, menaj ve ters harem (neden romantizmi seçmelisiniz olarak da bilinir) yazıyorum. Bazı hikayelerim diğerlerinden daha karanlık, ama size bir şeyin sözünü verebilirim, her zaman kalbinizin ihtiyaç duyduğu mutlu sonu elde edeceksiniz!

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[TEŞEKKÜR](#)

[Telif Hakkı](#)

[ÖNSÖZ TETİKLEYİCİ UYARILAR ÇALMA LİSTESİ](#)

[Günahkârlar Valentinis ile Çapraz Okuma Sırası İlgi çekici isimler:](#)

[CATCH-UP](#)

[Düğün Çanları Cehennemi](#)

[TVGM ile Günaydın Gazetesinden](#)

[METİN SOHBETİ](#)

[Fieri'nin Varisi Öldürüldü](#)

['Sana ' Blogu](#)

[TVGM ile Günaydın](#)

[Fieri Hudson Körfezi karaya vurdu.](#)

['Sana ' Blog TEXT CHAT](#)

['Sana ' Blogu Gazeteden](#)

[TVGM ile Günaydın 'Ben Demiştim'](#)

[Blogu](#)

[NYC Katedrali korkunç kundaklama saldırısında yandı New](#)

[York bir Journal of](#)

[METİN SOHBETİ](#)

[Dergisinden](#)

[TVGM ile Günaydın METİN SOHBETİ](#)

[First Lady öldürüldü](#)

[METİN SOHBETİ](#)

['Sana ' Blog TEXT CHAT](#)

[First Ladynin Katili Gözaltında 'Ben Demiştim'](#)

[Blogu](#)

[Bölüm](#)

I

[1. METİN SOHBETİ](#)

[2. Yıldız](#)

[3. Conor](#)

[4. METİN SOHBETİ](#)

[5. Conor](#)

- [6. Conor](#)
- [7. Conor](#)
- [8. METİN SOHBETİ](#)
- [9. Conor](#)
- [10. METİN SOHBETİ](#)
- [11. Conor](#)
- [12. Conor](#)
- [13. METİN SOHBETİ](#)
- [14. Conor](#)
- [15. Conor](#)
- [16. METİN SOHBETİ](#)
- [17. Conor](#)
- [18. Conor](#)
- [19. METİN SOHBETİ](#)
- [20. Yıldız](#)

[Bölüm II](#)

- [21. Yıldız](#)
- [22. Conor](#)
- [23. Yıldız](#)
- [24. Conor](#)
- [25. Yıldız](#)
- [26. Conor](#)
- [27. Yıldız](#)
- [28. Conor](#)
- [29. Yıldız](#)
- [30. Benim İçin Ölü](#)
- [31. METİN SOHBETİ](#)
- [32. Conor](#)
- [33. Yıldız](#)
- [34. Yıldız](#)
- [35. METİN SOHBETİ](#)
- [36. Conor](#)
- [37. Yıldız](#)
- [38. Benim İçin Ölü](#)
- [39. METİN SOHBETİ](#)
- [40. METİN SOHBETİ](#)
- [41. Conor](#)

[Bölüm III](#)

- [42. Yıldız](#)
- [43. METİN SOHBETİ](#)
- [44. Yıldız](#)
- [45. Conor](#)
- [46. METİN SOHBETİ](#)
- [47. Yıldız](#)
- [48. Conor](#)

[49. Yıldız](#)

[50. Conor](#)

[51. Victoria](#)

[52. Yıldız](#)

[53. Conor](#)

[Yazar Notu](#)

[Günahkarlar Valentinis ile Çapraz Okuma Sırası Ücretsiz Kitap!](#)

[Serena ile Bağlantı Kurun Yazar](#)

[Hakkında](#)

